

ΘΗΤΑΝΔΡΟΣ

Άρρα Μοράττου

Σ' ΟΛΕΣ τις αναπνυγμένες χώρες θέμα πιά δεν υπάρχει. Έμεις εδώ ακόμα το συζητούμε. Νά δουλεύει επαγγελματικά, ή νά μη δουλεύει ή γυναικα;

Έχουμε μπροστά μας δυο πε- οπιτώσεις. Μία κοπέλα και μία γυναίκα. Η πρώτη κορίτσι του σπιτιού. Τελείωσε το Γυμνάσιό της, έμαθε μία γλώσσα, έμαθε γραφομηχανή, έμαθε στενογορ- φία. Χωρίς άπασανησι στο σπι- τι, θέλει νά βοή μία δουλειά.

Τό νοικοκυριό δεν την τραβά. Δεν έχουν την ίδια κλίση όλες. Άλλες βρίσκουν ικανοποίησι και όταν ασχολούνται με τὰ οικιακά, στολίζουν τὸ σπίτι, καταγίνονται με τὴν κουζίνα, φτιάχνουν γλυκί- σματα, πλένουν μάλλινα, κεντούν.

Οί περισσότερες όμως απο- στοφούνται τις δουλειές του σπι- τίου. Ο γους τους στην πόρτα. Ο δρόμος, τὸ θέαμα, τὸ ταξίδι, τὰ κοινωνικά, τὰ πιάσι, τὰ ραντεβού.

Χωρίς ν' ἀνίκη στις τελευταίες αυτές ή σπουδαία νέα, ούτε όμως ἐκδηλώνει καμμία ιδιαίτερη συ- πάθεια στη σκούπα και στην κα- τασρόλα, κι' ἄς είναι ηλεκτροκί- νητα και τὰ δυό.

Άλλωστε, δεν υπάρχει ανάγκη τῆς βοήθειας της. Η οικογένειά της είναι ἀρκετά εύπορη, ὥστε νά διαθέτει ὑπηρεσία. Ἐκτός δὲ ἄ- πό τὴν ὑπηρεσία είναι και ή πα- ραδουλεύτρια, πού πηγαίνει γιά τις βαρείες δουλειές δυό φορές τῆ βδομάδας.

«... Σὲ μένα δὲ μένουν και σπουδαία πράγματα. Δὲ μένουν, πάντως, ἀρκεία γιά νά γεμίζουν τὶς ὥρες μου. Πλήττω πολύ, δια- βάζω δ.τι βωδ', Ἀσכולομαι και με τὴ μουσική Νοϊάωδω όμως τῆ ζωῆ μου ἀδεια. Μοῦ αἰσίνεται ὅτι εἶμαι ἕνα πλάσμα περιττὸ, ἀφοῦ δεν κάνω τίποτα. Η μεγάλη μου ἐπιθυμία είναι νά ἐργασθῶ...»

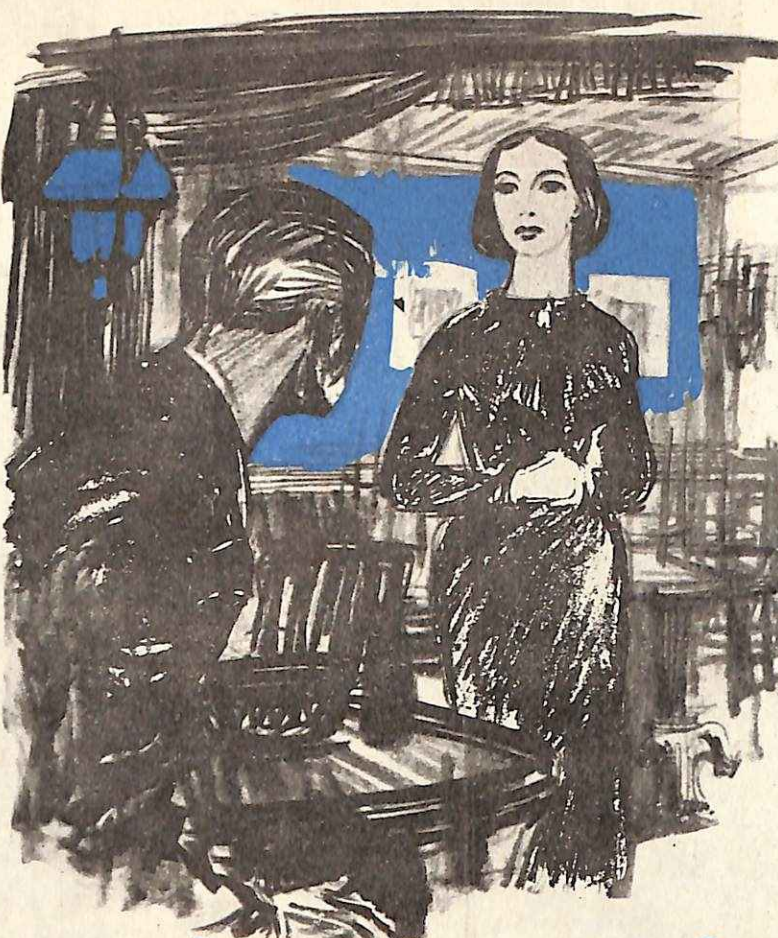
Τί ἀποκρίσε τόσα ἐρωδία, ἂν ἦταν νά μὴν τὰ χρησιμοποίησι; Δύσκολο, βέβαια, νά βοή σήμερα κανείς μία θέσι. Ἐχεις δέκα ἐ- φόδια και σου ζητοῦν εἴκοσι. Ἐ- χεις εἴκοσι, και θέλουν πενήντα. Η δὲ ἀμοιβὴ πενταροδεκάρας. Με- γάλῃ ἡ προσφορά, μικρὴ ἡ ζήτη- σι. Για μὴ θεσοῦλα νιλῶν δια- κοσιών δραγμῶν παρουσιάζονται νά διαγωνισθοῦν, ἐξακόσιοι.

Τὰ ξέρει αὐτὰ ὅλα τὸ κορίτσι. Ξέρει όμως ἐπίσης ὅτι ὁ πατέρας της διαθέτει τὰ μέσα. Ἰσχυρὸς παράγων εἶναι διορίσει τῶσους και τῶσους... Ὅθι καὶ ἦταν πολὺ εὐκο- λο νά διορίσι και τὴν κόρη του. Ἀκριβὲς όμως ὁ πατέρας εἶν' ἐ- κείνος πού ἐναντιώνεται. Οὔτε ν' ἀκούσῃ γιά δουλειά. Η ἀρνησι τοῦ δεν εἶναι αὐθαίρετη. Ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι ἡ ἐργασία δεν εἶναι σπῶρ. Δουλεύεις γιάτῃ ἔχεις ἀνάγκη. Δεν πηγαίνεις σὲ καλά καθούμενα στὴ δουλειά του ἄλλου. Δεν υφίστασαι τὴν πειθαρχία του επαγγέλματος, τὸν ἔλεγχο του προϊστάμενου, τις παρατηρήσεις τοῦ ἐργοδότη, ἐπειδὴ σου κάνει γούστο. Ἐργάζεσαι ἐπειδὴ ὑπάρ- χει οικονομικός λόγος.

Στὴν περίπτωσι τῆς σημερινῆς κοπέλας τέτοια προϋπόθεσι δεν συντρέχει. Δεν εἶναι ἡ πολὺ πλου- σία εἶναι ὅμως ἡ εὐπορία. Με τὸ σπῆτι, με τὸ αὐτοκινετῆκι, με τις λιριτσες τῆς γιά προίκα... Γιατὶ νά ἐργασθῇ;

Ἐξετάζει και τὴν κοινωνική πλευρά ὁ πατέρας. Τῇ στιγμῇ — λέει — πού τόσοι περιφέρονται με τὸ «ἐπιτεῖται θέσις», δεν εἶναι σῶ- στο νά παίρνουν τις θέσεις προ- σῶπα ἀπὸ τὰ ὅποια δὲ λείπουν τὰ μέσα γιά τὴν ἀνετη συντήρησι τους.

Σωστή παρατήρησι αὐτή. Ἐπι- φυλάξεις ἔχουμε γιά τὰ ἄλλα ἐπι- νεύσματα τοῦ πατέρα. Βλέπει τὴν ἐργασία τῆς γυναίκας μόνον ἀπὸ τὴν υλικὴ πλευρά και ὑπο-

Σὲ μένα δὲ μένουν και σπουδαία πράγματα. Δὲ μένουν, πάντως, ἀρκεία γιά νά γεμίζουν τὶς ὥρες μου. Πλήττω πολύ, δια- βάζω δ.τι βωδ', Ἀσכולομαι και με τὴ μουσική Νοϊάωδω όμως τῆ ζωῆ μου ἀδεια. Μοῦ αἰσίνεται ὅτι εἶμαι ἕνα πλάσμα περιττὸ, ἀφοῦ δεν κάνω τίποτα. Η μεγάλη μου ἐπιθυμία είναι νά ἐργασθῶ...

Τί ἀποκρίσε τόσα ἐρωδία, ἂν ἦταν νά μὴν τὰ χρησιμοποίησι; Δύσκολο, βέβαια, νά βοή σήμερα κανείς μία θέσι. Ἐχεις δέκα ἐ- φόδια και σου ζητοῦν εἴκοσι. Ἐ- χεις εἴκοσι, και θέλουν πενήντα. Η δὲ ἀμοιβὴ πενταροδεκάρας. Με- γάλῃ ἡ προσφορά, μικρὴ ἡ ζήτη- σι. Για μὴ θεσοῦλα νιλῶν δια- κοσιών δραγμῶν παρουσιάζονται νά διαγωνισθοῦν, ἐξακόσιοι.

Τὰ ξέρει αὐτὰ ὅλα τὸ κορίτσι. Ξέρει όμως ἐπίσης ὅτι ὁ πατέρας της διαθέτει τὰ μέσα. Ἰσχυρὸς παράγων εἶναι διορίσει τῶσους και τῶσους... Ὅθι καὶ ἦταν πολὺ εὐκο- λο νά διορίσι και τὴν κόρη του. Ἀκριβὲς όμως ὁ πατέρας εἶν' ἐ- κείνος πού ἐναντιώνεται. Οὔτε ν' ἀκούσῃ γιά δουλειά. Η ἀρνησι τοῦ δεν εἶναι αὐθαίρετη. Ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι ἡ ἐργασία δεν εἶναι σπῶρ. Δουλεύεις γιάτῃ ἔχεις ἀνάγκη. Δεν πηγαίνεις σὲ καλά καθούμενα στὴ δουλειά του ἄλλου. Δεν υφίστασαι τὴν πειθαρχία του επαγγέλματος, τὸν ἔλεγχο του προϊστάμενου, τις παρατηρήσεις τοῦ ἐργοδότη, ἐπειδὴ σου κάνει γούστο. Ἐργάζεσαι ἐπειδὴ ὑπάρ- χει οικονομικός λόγος.

Στὴν περίπτωσι τῆς σημερινῆς κοπέλας τέτοια προϋπόθεσι δεν συντρέχει. Δεν εἶναι ἡ πολὺ πλου- σία εἶναι ὅμως ἡ εὐπορία. Με τὸ σπῆτι, με τὸ αὐτοκινετῆκι, με τις λιριτσες τῆς γιά προίκα... Γιατὶ νά ἐργασθῇ;

Ἐξετάζει και τὴν κοινωνική πλευρά ὁ πατέρας. Τῇ στιγμῇ — λέει — πού τόσοι περιφέρονται με τὸ «ἐπιτεῖται θέσις», δεν εἶναι σῶ- στο νά παίρνουν τις θέσεις προ- σῶπα ἀπὸ τὰ ὅποια δὲ λείπουν τὰ μέσα γιά τὴν ἀνετη συντήρησι τους.

Σωστή παρατήρησι αὐτή. Ἐπι- φυλάξεις ἔχουμε γιά τὰ ἄλλα ἐπι- νεύσματα τοῦ πατέρα. Βλέπει τὴν ἐργασία τῆς γυναίκας μόνον ἀπὸ τὴν υλικὴ πλευρά και ὑπο-

Σωστή παρατήρησι αὐτή. Ἐπι- φυλάξεις ἔχουμε γιά τὰ ἄλλα ἐπι- νεύσματα τοῦ πατέρα. Βλέπει τὴν ἐργασία τῆς γυναίκας μόνον ἀπὸ τὴν υλικὴ πλευρά και ὑπο-

«Ἀδύνατο νά τὸν πείσω. Προτι- μά νά ζῶμε σὲς στερεότητες, πα- ρά νά ἐργασθῶ...»

μικρὲς δυσκολίες στὴν οἰκογένεια. «Ο ἄντρας μου εἶναι ὑποστῆ με- γάλῃ καταστροφῇ. Βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νά διαλύσῃ τὴν ἐπιχείρη- σι πού εἶχε. Πούλησε τὸ σπῆτι μας και τώρα είναι ὑποχρεωμένος νά ἐργάζεται ὡς λογιστής. Ἐν τῷ μεταξῷ, τὸν κυνηγοῦν οἱ πιστω- τες και ὁ μισθὸς πού παίρνει, ὅ- χι μόνον γιά νά πληρώσῃ τὰ χρέη του δεν εἶναι ἀρκετός, ἀλλὰ οὔτε γιά τις ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ μας. Τὸ πρῶτον νά ἐργασθῇ. Παι- διὰ δεν ἔχουν, τίποτα δεν ἔχουν. Δυὸ ἀνδράποιοι, σὲ δυὸ δωμάτια. Ἀστεία ὑπόθεσι τὸ νοικοκυριό. Τὸ κάνει καλά μέσα σὲ μιά ὥρα. Δεν εἶναι λοιπὸν ἀδικο νά κινή τὸν καιρὸ τῆς και νά μὴ βγῇ κι' αὐτὴ στὸ ἐπάγγελμα...»

Οὔτε ν' ἀκούσῃ όμως ὁ ἄντρας. Θηπιό εἶναι δταν τοῦ τὸ πρῶτον. Νευριάζει δταν, κάθε φορὰ πού τὸν βλέπει στενοχωρημένο, τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνει. «Ἀδύνατο νά τὸν πείσω. Προτιμά νά ζῶμε σὲς στερεότητες παρὰ νά ἐργα- σθῶ...»

Ἐπὶ τούτοις, τὰ τέσσερα ἐγκλήμα- τα, τῆς Ἀμοργῶ, τῆς Λαρίσιας, τῆς Τρίπολης, τῆς Μυτιλήνης, φανερώνουν πὺς και ἡ ἀντίθετη τακτική περι- κλείει και αὐτὴ τοὺς κιν- δύνους τῆς. Ἐν δεν ἐν- δῶσι στὴν ἐρωτική πο- λιορκία, ἡ ἑλληνίδα θά γλιτώσῃ, βέβαια ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ συγγενούς. Θὰ τῇ ὀρθῇ, ὅμως, ἀπὸ τὸν περιστροφὸν τοῦ ἀνικανο- ποιητοῦ ἐρωτευμένου. Ἡ ἀμαρτία τιμωρεῖται, ἀλ- λά με τὴν ἴδια ἀγριότη- τα, τιμωρεῖται κι' ἡ ἀ- ρετή. Διαφέρει μόνον τὸ πρόσωπο τοῦ τιμωροῦ — και ἡ ὀνομασία τοῦ ἐγ- κλήματος. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἔχομε «ἐγκλη- μα τιμῆς». Στὴ δεύτερη: «ἐγκλημα πάθους».

Τὰ εἰσαγωγικά, πού ἐβαλα, ἐπι- θέλλονται. Γιατὶ ὑποτίθεται — ἀπλῶς ὑποτίθεται — πὺς τὰ ἐγκλήματα τῆς πρώτης κατηγορίας εἶναι «ἐγκλήμα- τα τιμῆς» και πὺς τὰ ἐγκλήματα τῆς δευτέρας εἶναι «ἐγκλήματα πά- θους».

Στις περισσότερες — ἐκτός ἀπὸ λίγες, ἐλάχιστες — περιπτώσεις, ὅ- τε ἡ τιμὴ, ὅτε τὸ πάθος βρίσκονται ἀνακατεμένα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπι- φανειακή διαφορὰ, τὴν συμβατική ἀντίθεσι πού παρουσιάζουν, οἱ δυὸ αὐτὲς κατηγορίες ἐγκλημάτων κρύ- βουν ἕνα κοινὸ κίνητρο: Τὸν ἐγωϊ- σμὸ τοῦ ἀρσενικοῦ, πού ἐξεγείρεται, δταν διαπιστῶν πὺς ἡ γυναίκα ἀν- τιπαρατίθει σὲς ἀπαιτήσεις ἡ τις ἐ- πιθυμίες του, πὺς δεν ἔθελε τὸ ἴδιο, πού θέλει κι' ἐκεῖνος!

Γιατὶ σὲ μεγάλα ἀστικά κέντρα σπανίζουν τόσο τὰ «ἐγκλήματα τι- μῆς», ὅσο και τὰ «ἐγκλήματα πά- θους»; Γιατὶ ἐκεῖ τὸ ἰσχυρὸ φύλο ἀρ- χίζει πιά νά συνθηκολογῇ με τὴν πραγματικότητα, νά παραδέχεται πὺς ἡ γυναίκα ἔχει τὸ δικαίωμα νά διαθέτῃ ὅπως θέλει, και σ' ὅποιον θέλει, τὸν ἐαυτὸ τῆς.

Ὅμως, λίγο παραξῆ, τὸ δικαίω- μα αὐτὸ δεν τῆς ἔχει ἀκόμη ἀνα- γνωριστῇ. Τὸ ἀρσενικὸ διατηρεῖ τὴν πεποιθησι του, κληρονομημένη ἀπὸ προκαταλήψεις αἰώνων, πὺς δικαιού- ται — και πὺς ὀφείλει — νά ἐξουσιάζ- ζῃ. Νά ἐξουσιάζῃ ἀρνητικά, δταν ἐ- κείνη εἶναι θυγατέρα του, ἀδελφὴ του ἡ ἐξαδέλφη. Νά ἐξουσιάζῃ θε- τικά, δταν ἐκείνη εἶναι μιά ξένῃ — θυγατέρα ἄλλου και ἀδελφὴ ἄλλου — πού τὴν ἔχει βάσει στὸ ματί. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἐκείνη ὀφείλει νά συμμορφωθῇ στὴν ἐπιτακτικὴ ἀπα- γορεύσι. Στὴ δεύτερη, νά συμμορ- φοθῇ στὴν ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴ ἐπι-

Τὰ εἰσαγωγικά, πού ἐβαλα, ἐπι- θέλλονται. Γιατὶ ὑποτίθεται — ἀπλῶς ὑποτίθεται — πὺς τὰ ἐγκλήματα τῆς πρώτης κατηγορίας εἶναι «ἐγκλήμα- τα τιμῆς» και πὺς τὰ ἐγκλήματα τῆς δευτέρας εἶναι «ἐγκλήματα πά- θους».

Στις περισσότερες — ἐκτός ἀπὸ λίγες, ἐλάχιστες — περιπτώσεις, ὅ- τε ἡ τιμὴ, ὅτε τὸ πάθος βρίσκονται ἀνακατεμένα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπι- φανειακή διαφορὰ, τὴν συμβατική ἀντίθεσι πού παρουσιάζουν, οἱ δυὸ αὐτὲς κατηγορίες ἐγκλημάτων κρύ- βουν ἕνα κοινὸ κίνητρο: Τὸν ἐγωϊ- σμὸ τοῦ ἀρσενικοῦ, πού ἐξεγείρεται, δταν διαπιστῶν πὺς ἡ γυναίκα ἀν- τιπαρατίθει σὲς ἀπαιτήσεις ἡ τις ἐ- πιθυμίες του, πὺς δεν ἔθελε τὸ ἴδιο, πού θέλει κι' ἐκεῖνος!

Γιατὶ σὲ μεγάλα ἀστικά κέντρα σπανίζουν τόσο τὰ «ἐγκλήματα τι- μῆς», ὅσο και τὰ «ἐγκλήματα πά- θους»; Γιατὶ ἐκεῖ τὸ ἰσχυρὸ φύλο ἀρ- χίζει πιά νά συνθηκολογῇ με τὴν πραγματικότητα, νά παραδέχεται πὺς ἡ γυναίκα ἔχει τὸ δικαίωμα νά διαθέτῃ ὅπως θέλει, και σ' ὅποιον θέλει, τὸν ἐαυτὸ τῆς.

Ὅμως, λίγο παραξῆ, τὸ δικαίω- μα αὐτὸ δεν τῆς ἔχει ἀκόμη ἀνα- γνωριστῇ. Τὸ ἀρσενικὸ διατηρεῖ τὴν πεποιθησι του, κληρονομημένη ἀπὸ προκαταλήψεις αἰώνων, πὺς δικαιού- ται — και πὺς ὀφείλει — νά ἐξουσιάζ- ζῃ. Νά ἐξουσιάζῃ ἀρνητικά, δταν ἐ- κείνη εἶναι θυγατέρα του, ἀδελφὴ του ἡ ἐξαδέλφη. Νά ἐξουσιάζῃ θε- τικά, δταν ἐκείνη εἶναι μιά ξένῃ — θυγατέρα ἄλλου και ἀδελφὴ ἄλλου — πού τὴν ἔχει βάσει στὸ ματί. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἐκείνη ὀφείλει νά συμμορφωθῇ στὴν ἐπιτακτικὴ ἀπα- γορεύσι. Στὴ δεύτερη, νά συμμορ- φοθῇ στὴν ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴ ἐπι-

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

ΕΠΕΙΔΗ ΕΚΕΙΝΗ ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ...

Σ Ε διάστημα μικρότερο ἀπὸ χρὸ- νο, τέσσερις γυναίκες, ἡ μιά στὴν Ἀμοργὸ, ἡ ἄλλη στὴ Λαρίσια, ἡ τρίτη στὴν Τρίπολι, ἡ τελευταία στὴ Μυτιλήνη, δολοφονήθηκαν, ἐπειδὴ ἐδὲν ἠθέλανε. Δεν ἠθέλανε, γιά σύ- ζυγο ἡ γιά φίλο, γιά σύντροφο μιάς ζωῆς ἡ γιά περίπτωσι μιάς στιγμῆς, ἐκείνον πού, ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν ἀρνησι, ἐβγαλε τὸ δολοφόνος τους.

Συνήθως, οἱ γυναίκες, στὴ χώρα μας, δολοφονοῦνται γιά τὸν ἀντί- στροφο λόγο: «Ὅχι ἐπειδὴ δεν ἐνδι- δουν σὲ μιά ἐρωτική πρότασι, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐνδίδουν. Ἐπεμβαίνει, τότε, τὸ τιμωρὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ, ἡ τοῦ ἐξαδέλφου, ἡ και τοῦ θείου (περί- πτωσις Μυλωνάκου) και ἡ οἰκογε- νειακή τιμὴ ἀποκαθίσταται, με τὴν σφαγὴ ἐκείνης πού ἐνέδωσε.

Ἐν τούτοις, τὰ τέσσερα ἐγκλήμα- τα, τῆς Ἀμοργῶ, τῆς Λαρίσιας, τῆς Τρίπολης, τῆς Μυτιλήνης, φανερώνουν πὺς και ἡ ἀντίθετη τακτική περι- κλείει και αὐτὴ τοὺς κιν- δύνους τῆς. Ἐν δεν ἐν- δῶσι στὴν ἐρωτική πο- λιορκία, ἡ ἑλληνίδα θά γλιτώσῃ, βέβαια ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ συγγενούς. Θὰ τῇ ὀρθῇ, ὅμως, ἀπὸ τὸν περιστροφὸν τοῦ ἀνικανο- ποιητοῦ ἐρωτευμένου. Ἡ ἀμαρτία τιμωρεῖται, ἀλ- λά με τὴν ἴδια ἀγριότη- τα, τιμωρεῖται κι' ἡ ἀ- ρετή. Διαφέρει μόνον τὸ πρόσωπο τοῦ τιμωροῦ — και ἡ ὀνομασία τοῦ ἐγ- κλήματος. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἔχομε «ἐγκλη- μα τιμῆς». Στὴ δεύτερη: «ἐγκλημα πάθους».

Τὰ εἰσαγωγικά, πού ἐβαλα, ἐπι- θέλλονται. Γιατὶ ὑποτίθεται — ἀπλῶς ὑποτίθεται — πὺς τὰ ἐγκλήματα τῆς πρώτης κατηγορίας εἶναι «ἐγκλήμα- τα τιμῆς» και πὺς τὰ ἐγκλήματα τῆς δευτέρας εἶναι «ἐγκλήματα πά- θους».

Στις περισσότερες — ἐκτός ἀπὸ λίγες, ἐλάχιστες — περιπτώσεις, ὅ- τε ἡ τιμὴ, ὅτε τὸ πάθος βρίσκονται ἀνακατεμένα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπι- φανειακή διαφορὰ, τὴν συμβατική ἀντίθεσι πού παρουσιάζουν, οἱ δυὸ αὐτὲς κατηγορίες ἐγκλημάτων κρύ- βουν ἕνα κοινὸ κίνητρο: Τὸν ἐγωϊ- σμὸ τοῦ ἀρσενικοῦ, πού ἐξεγείρεται, δταν διαπιστῶν πὺς ἡ γυναίκα ἀν- τιπαρατίθει σὲς ἀπαιτήσεις ἡ τις ἐ- πιθυμίες του, πὺς δεν ἔθελε τὸ ἴδιο, πού θέλει κι' ἐκεῖνος!

Γιατὶ σὲ μεγάλα ἀστικά κέντρα σπανίζουν τόσο τὰ «ἐγκλήματα τι- μῆς», ὅσο και τὰ «ἐγκλήματα πά- θους»; Γιατὶ ἐκεῖ τὸ ἰσχυρὸ φύλο ἀρ- χίζει πιά νά συνθηκολογῇ με τὴν πραγματικότητα, νά παραδέχεται πὺς ἡ γυναίκα ἔχει τὸ δικαίωμα νά διαθέτῃ ὅπως θέλει, και σ' ὅποιον θέλει, τὸν ἐαυτὸ τῆς.

Ὅμως, λίγο παραξῆ, τὸ δικαίω- μα αὐτὸ δεν τῆς ἔχει ἀκόμη ἀνα- γνωριστῇ. Τὸ ἀρσενικὸ διατηρεῖ τὴν πεποιθησι του, κληρονομημένη ἀπὸ προκαταλήψεις αἰώνων, πὺς δικαιού- ται — και πὺς ὀφείλει — νά ἐξουσιάζ- ζῃ. Νά ἐξουσιάζῃ ἀρνητικά, δταν ἐ- κείνη εἶναι θυγατέρα του, ἀδελφὴ του ἡ ἐξαδέλφη. Νά ἐξουσιάζῃ θε- τικά, δταν ἐκείνη εἶναι μιά ξένῃ — θυγατέρα ἄλλου και ἀδελφὴ ἄλλου — πού τὴν ἔχει βάσει στὸ ματί. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἐκείνη ὀφείλει νά συμμορφωθῇ στὴν ἐπιτακτικὴ ἀπα- γορεύσι. Στὴ δεύτερη, νά συμμορ- φοθῇ στὴν ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴ ἐπι-

θυμία. Ταξίδι ἀνάμεσα στὴ Σκύλα και στὴ Χάρυβδι! Κίνδυνος, ἂν δια- τηρήσῃ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀλώδης, κίν- δυνος και ἂν ὑποκύψῃ!

Ἀσφάλεια ζωῆς μποροῦν νά κά- νουν μόνον οἱ ἀσχημες, οἱ ἀδικημένες. Με τις ὥρες, τις περιζητήσεις, καμ- μιά ἀσφαλίστικὴ ἐταιρεία δὲ θά δε- χόταν νά ρισκάρῃ τὴν σύναψι ἐνὸς τέτοιου συμβολαίου!

«Ἀφοῦ δεν τὴν πῆρα ἐγώ, ἄς τὴν πάρῃ ὁ Χάρως!», δήλωσε ὁ δρᾶστης τοῦ ἐγκλήματος τῆς Μυτιλήνης, τοῦ πιδ πρόσφατου ἀπὸ τὰ «ἐγκλήματα πάθους» και πρώτου —καλὴ ἀρχή! — ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τοῦ 1962.

Δηλωσι ἀποκαλυπτική, πού ἐπιθε- θαιώνει πὺς ὅχι τὸ πάθος, μὰ ἕνας ἀμετρος, ὑπερφύλαος ἐγωϊσμός ὀπλί- ζει, στίς περιπτώσεις αὐτές, τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου. Ἀντὶ γιά ἔρωτα, ἀλ- σθάνεται, ἀπλῶς και μόνον, τὸν πόθο νά ἐξουσιάζῃ, νά ὑποτάξῃ, νά δαμά- σῃ. Ἐκείνη ἐπαναστατεῖ, ἀρνεῖται νά ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐξουσία του, δὲ δέ- χεται νά ὑποταχθῇ στὴ θέλησι του.

Τότε, αὐτὸς τὴν σκοτώ- νει, ὅχι ἐπειδὴ ἀδὲν μπο- ρεῖ νά ζῇσῃ χωρίς ἐκεί- νη, ἀλλὰ γιά νά σιγου- ρευτῇ πὺς δεν θά τὴν πάρῃ κάποιος ἄλλος. Ἀ- φοῦ αὐτὸς δεν ἄκουσε τὸ «ναί» ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, δεν πρέπει νά τ' ἀκούσῃ κανεὶς. Και μόνῃ ἐγγύη- σι πὺς δὲ θά τ' ἀκούσῃ ποτὲ κανεὶς, εἶναι ὁ θά- νατος!

Ἀπὸ τοὺς τέσσερις δρᾶστες «ἐγκλημάτων πά- θους», μονάχα ὁ ἕνας, ὁ προνομιούχος πού σκό- τωσε τὴ μαθετήρια του, στὴν Τρίπολι, ἐδειξε πὺς τὸ «πάθος» τοῦ ἦταν ἐι- λικρινές, πὺς πραγματι- κά «δὲ μποροῦσε νά ζῇ- σῃ χωρίς ἐκείνη». Τὴν σκότωσε και μετὰ αὐτοκτονήσε.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς, ὅμως, δεν ἔδει- ξαν καμμία βία νά προσφέρουν μιά τέτοια, ἀπόλυτα πιστική, ἀπό- δεξι τῆς ἐλικρινείας τοῦ ἐρωτικό- «πάθους» τους. ἠθέλανε νά πεθάνῃ ἐκείνη, μὰ νά ζήσουν αὐτοί. Καί, ἂν δεν τοὺς ἔπιανε, θά ἐξήγαγαν γρήγορα —μὴν ἀμφισβᾶλλε— τὸ «πάθος», πού τοὺς ἐσπρώξε στὸ ἐγ- κλημα, γιά νά δοκιμάσουν, λίγο ἀρρότερα, ἕνα ἐξ ἴσου δυνατό «πά-θος» γιά κάποιο ἄλλο!

Λάθος, λοιπὸν, ἡ ἐτικέτα «ἐγκλη- μάτα πάθους», πού βάζομε στὰ ἐγ- κλήματα αὐτῆς τῆς κατηγορίας, ὅ- πως λάθος, ἐπίσης, ἡ ἐτικέτα «ἐγ- κλήματα τιμῆς», πού βάζομε στὰ ἐγκλήματα τῆς ἄλλης. Καί στίς δυὸ περιπτώσεις, μόνον ὁ αὐτοκτονὴς θά μπορούσε ν' ἀποτελεῖ ἐπικύρωση τῆς ἐλικρινείας τοῦ δρᾶστη. Νομίζετε, κυρίες, πὺς δὲ μπορεῖτε νά ζῇσῃτε χωρίς ἐκείνη, πού σας ἀρνήθηκε τὸν ἔρωτα τῆς; Σκοτώστε τὴν, ἀπὸ ἐπιθυμία, ἀλλὰ σκοτώστε κατόπιν κι' ἐσεῖς! Ἡ —νομίζετε πὺς ἐκείνη κηλιδώσε τὴν τιμὴ σας και πὺς δὲ μπορεῖτε νά ζῇσῃτε χωρίς τιμὴ; Σκο- τώστε τὴν, μὰ σκοτώστε κι' ἐσεῖς, γιάτῃ τὴν τιμὴ σας, μιά και τὴν χά- σατε, δεν τὴν ξανακρίσκετε με τὸν φόνον! Ὅμως, τόσο οἱ δολοφόνου γιά λόγους «πάθους», ὅσο και οἱ δολοφό- νου γιά λόγους «τιμῆς», εἶναι ἀνθρά- ποι ψύχραιμοι και πρακτικοί. Θυσιά- ζουν τὴ ζωὴ ἐκείνης σὸν θυμὸ τοῦ πάθους ἡ τῆς τιμῆς, παραλείπουν ὅ- μως, νά θυσιάζουν και τὴ δικὴ τους!

Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὺς τὰ ὀρκωτὰ δικαστήρια, κατὰ παράδειον ἐπὶ κείνῃ στὴν Ἑλλάδα, ἀποφεύγουν νά ἐπανορθώσουν... αὐτὴ τὴν παρὰ- λειψι!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Μπούμπη, κούκου!... Ψάξε νά βρῆς τὴ θεία!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΞΕΝΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕΛ. 4

Ἔργα και γυρομαγαζι, πού ἐξυμνοῦν τὴ χώρα μας και τὴν προβάλλουν παγκόσμια.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ » 13

Μετεωρολογικὲς παρατηρήσεις 100 χρόνων.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗ ΜΟΝΟΚΗΝΣΙΑ » 10

Ἐνα πανόραμο ἐθιμο πού ξαναζῇ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ » 20

Μιά δραματικὴ διελκυστίνδα με ἐπίκεντρο τὴν Ἀλ- βανία.

ΔΙΑΤΗΡΕΤΕ ΝΕΑΝΙΚΟ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΣΑΣ » 24

Πὺς θά τοῦ δώσετε πλαστικότητα και ὁμορφιά. Οἱ σταφυλόκοκκοι κατέκτησαν τὰ νοσοκομεία » 26

Ἐπιστροφή στίς παλιές μεθόδους ἀπολυμάνσεως.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ » 35

Η τύχη κυνηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους γιά νά τοὺς δώ- σῃ χρήματα!..

Η ΥΓΡΑΣΙΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΚΑΚΟ » 37

Μιά περίεργη ἐπιστημονικὴ διαπίστωσι.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΥΤΙΝΗΣ » 40

Μόνικα Βίτι: «Η μεγάλη μου περφόρμανς...»

Μιά Εύρωπαιά Σίρλεϋ Λέην

—Λατρεύω τους κωμικούς ρόλους, εξομολογείται η καινούργια στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου, η Μόνικα Βίτι, μία από τις πρώτες της «Νύχτας» του Αντονιόνι.

Η εξομολόγηση της μυστηριακής και τόσο αισθησιακής στάρ, θα φαινότανε παραδοξολογία, αν το κωμικό της ταλέντο δεν το χρησιμοποιούσε πραγματικά σ' ένα καινούργιο φίλμ, που γυρίζει με τον Άλβιν Ντελλόν.

—Το φίλμ αυτό είναι κωμικό και παράξενο μέχρι δακρύων, απέκλυσε η 'Ιταλίδα στάρ.

Και οι ειδήμονες μιλάνε για μία καινούργια Σίρλεϋ Μάκ Λέην, σε στυλ ευρωπαϊκό.

Μαρία και Ρομάνο

Επί τέλους, η Σοφία Λόρεν, τα κατάφερε. Και μαζί της νίκησε και ο έρωτας πέρα από κάθε σκοπιμότητα. Η αδελφή της Μαρία, παρ' όλες τις αντίθετες φήμες, θα παντρευτεί τον Ρομάνο, το μικρότερο γιού του Μουσσολίνι και διάσημο εκτελεστή της τζαζ.

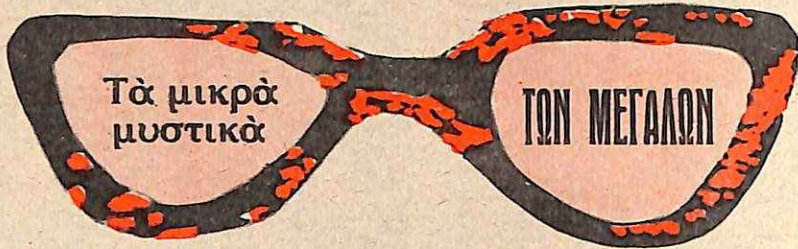
Ετσι στις 25 Φεβρουαρίου ο Ρομάνο και η Μαρία έπαιτα από ένα απελευθερωμένο έρωτα πέντε ήλιο, θα πουν με συγκίνηση και λαχτάρα το περίφημο «ναί», στον Ιερών μιάς έκκλησας της Ρώμης.

Γιατί η Μαρία και ο Ρομάνο, γνώρισαν την απέραντη δυστυχία, πριν να δώσουν μία άχτινα ήλιο.

—Μεγάλα σε μία φτωχική συνοικία της Νεαπόλεως με τη μητέρα μου και τη μεγαλύτερη αδελφή μου, τη Σοφία, εξομολογείται η Μαρία. Η φτώχεια μας ήταν κάτι το απερίγραπτο. Η μητέρα μου έδινε μισθώματα πιάτων, που μόλις έφθαναν για να πληρώσουμε το νοίκι, ενός δωματίου, που έμοιαζε με ένα μεγάλο ντουλάπι.

Σοφία και Μαρία: «Θα γίνουμε και οι δύο ευτυχισμένες».

(Το Διεθνές κούρ-κούρ)

«Ο πατέρας μου μάς είχε εγκαταλείψει. Με τη Σοφία τραγουδούσαμε γύρω στη συνοικία μας, για μερικές πενταροδέκαρες. Και μετά, ένα όραμα πρώι, η Σοφία μπήκε στο δρόμο της επιτυχίας...»

Ο Ρομάνο Μουσσολίνι, μεγάλωσε σε μία εποχή που το όνομά του συνεκέντρωνε τις κατάρεις των συμπατριωτών του.

—Κατάλαβα, πως έπρεπε να αγωνιστώ σκληρά, εκμυστηρεύεται ο ίδιος με πίκρα. Και μετά γνώρισα τη Μαρία...

Ο έρωτάς τους θα είχε βαφτή κάτω από τα εμπόδια, αν η Σοφία, δεν αποφάσιζε να κάνει την αδελφή της ευτυχισμένη, όπως είναι η ίδια.

Ράσα και ροκ

Τέσσερις χιλιάδες θεαταί, μεταξύ 14 και 20 χρόνων, κατέκλυσαν την περίφημη αίθουσα του παρισινού Παλαί Σαγιώ. Αλλά αυτή τη φορά ούτε τα καθίσματα έσπασαν, ούτε η σκηνή κατελήφθη εξ' εφόδου, ούτε η αστυνομία επενέβη, ούτε τα νοσοκομειακά μετέφεραν στο σταθμό Πρώτων Βοηθειών τους τραυματίες.

Και όμως επρόκειτο για ρεσιτάλ μουσικής τζαζ και μάλιστα ροκ. Και ο εκτελεστής ήτανε ούτε λίγο ούτε πολύ, ένας εφημέριος του Παρισιού, ο περίφημος Πέρ Ντυβάλ.

Ο Πέρ Ντυβάλ: «Σας άρεσει το ροκ;»

Ο Παριζιάνος Ιερέας τραγουδάει τη χριστιανική πίστη: σε ρυθμό ροκ, κατορθώνοντας να μαγνήσει μία από τις δυσκολότερες σάλλες του κόσμου.

—Πρέπει ν' ακολουθούμε την εποχή μας και την ψυχολογία των νέων, εξομολογείται ο καταπληκτικός αυτός Ιερέας. Αρκεί να τοποθετούμε τις απαιτήσεις των σπηνρινών νέων στα πλαίσια ανωτέρων ιδανικών.

Οι εισπραξεις, βέβαια, του διάσημου Πέρ Ντυβάλ ενισχύουν ένα ειδικό ταμείο για τις υποανάπτυκτες χώρες.

Και ένα μυστικό: Ο Πέρ Ντυβάλ πριν εμφανιστεί στη σκηνή, προσεύχεται επί δεκα λεπτά.

Και ένα δεύτερο: Οι έκκλησιαστικοί κύκλοι του Παρισιού δέχονται με ασκήμο μάτι το «πειράμα» του νέου Γάλλου ιεραμένου.

Η δεντέττα του Ζανούκ

Ο Νταρρύλ Ζανούκ, ο καταπληκτικότερος ίσως κινηματογραφικός παραγωγός του κόσμου, γυρίζει τη «Μεγαλύτερη ημέρα του έτους», το φίλμ της συμμαχικής αποβάσεως στη Νορμανδία.

Ο Ζανούκ, ο άνθρωπος που κα-

Νταρρύλ Ζανούκ: «Έγινα αρχιστράτηγος...»

πνίζει δεκαεφτά πούρα Άβανας την ημέρα, έχει μεταβληθεί σε αρχιστράτηγος μιάς τεραστίως κινηματογραφικής στρατιάς.

—Είμαι συγχρόνως Άϊζενχάουερ, Μοντογκόμερι και Ρόμμελ, εξομολογείται ο ίδιος με έκφραση υπερηφάνειας. Έκτος από τις χιλιάδες των φλογιών, με ειδικό συμβόλαιο έχω κάτω από τις διαταγές μου μίγματα του αμερικανικού, αγγλικού και γαλλικού στατού.

Και ο Ζανούκ, όπως φαίνεται έχει πάρει πολύ στα σοβαρά το ρόλο του.

—Η στρατιωτική τέχνη δεν έχει πιά για μένα, κανένα μυστικό, έλεγε πρό ημερών σε φίλους του ο Άμερικανός παραγωγός.

Χωρίς να αποχωρίζεται ένα περίφημο κασκέτο—στυλ Ρόμμελ—ο Ζανούκ, ακουράστης, επιθεωρεί συνεχώς τα στρατεύματά του.

—Ο πρωταγωνιστής μου είναι ο στρατός, ο ανώνυμος φαντάς: της πιο αποφασιστικής στιγμής του τελευταίου πολέμου. Αυτός είναι ο χαρακτήρας μου, προσδέτει με κρυφό καμάρι, ο δημιουργός της καταπληκτικής αυτής παραγωγής, που θα αφήσει εποχή.

Η Μπριζίτ Μπαρντό ντυμένη

Η Μπριζίτ Μπαρντό είναι αποφασισμένη και αμεταπείστη...

—Οχι, όχι, όχι... Χίλιες φορές όχι. Δε θα εμφανίζομαι πιά στους ρόλους μου, παρά μόνο ντυμένη. Από την κορφή μέχρι τα νύχια.

Αυτά πρόφερε το στρογγυλό κατακόκκινο στοματάκι της Μπριζίτ με ύφος επίσημο, που δεν επιδέχεται αντιρρήσεις.

Και οι αντιρρήσεις είναι πολλές και ποικίλες. Αλλά εις μάτην. Γιατί, όταν η Μπριζίτ πεισμώση, γίνεται βράχος θαλάσσης.

Ο Φρανσουά Σατέλ, που σκηνο-

Μπριζίτ Μπαρντό: «Δε θέλω να με βλέπουν γυμνή...»

θέτησε την περίφημη εμφάνισή της στη γαλλική τηλεόραση την πρώτη του έτους, ανέλαβε επίσημα την υποχρέωση στις μελλοντικές της δημιουργίες, η Μπριζίτ να είναι πολύ ντυμένη.

Ο διάσημος Γάλλος σκηνοθέτης—ο άνθρωπος με τις χίλιες ιδέες—αποκάλυψε μόλις τώρα και όλο το άγνωστο παρασκήνιο της εμφάνισής της διάσημης στάρ στην τηλεόραση...

—Ενα όραμα παριζιάνικο μεσημέρι—τα παριζιάνικα μεσημέρια, όταν είναι όραμα, είναι πολύ όραμα!—ο Σατέλ τηλεφωνεί στη Μπριζίτ.

ΣΑΤΕΛ: Άλλο, Μπριζίτ!

ΜΠΡΙΖΙΤ (προσπαθώντας ν' αλλάξει τη φωνή της): Έδω ή καμια-ριέρα της. Ποιός τη ζητεί, παρακαλώ;

ΣΑΤΕΛ (που κατάλαβε την αλλαγή της φωνής): Φρανσουά Σατέλ. Καλημέρα Μπριζίτ.

ΜΠΡΙΖΙΤ (με αλλαγμένη τη φωνή): Μία στιγμή να σας δώσω την κυρία. (Με τη φυσική της φωνή). Έδω, Μπριζίτ, καλημέρα.

ΣΑΤΕΛ: Θα ήθελα να κάνω μία ειδική έκπομπή μαζί σας για την τηλεόραση...

ΜΠΡΙΖΙΤ (τόν διακόπτει): Με έναν δρο: Νά μη με αναγνωρίσουν. ΣΑΤΕΛ: Αυτό είναι λίγο δύσκολο... (Σκέφτεται...). Θέλετε να σας μασκαρέψω;

ΜΠΡΙΖΙΤ: Υπέροχα! Λατρεύω τους μασκαράδες... (Μετά μικρή σκέψη). Με ένα κοστούμι όμως πολύ ντυμένο.

ΣΑΤΕΛ: Γιατί όχι. Και μάλιστα θα σας φορέσω και ψηλό καπέλλο, με ένα φράκο στυλ τζακκέ κλάμπ.

ΜΠΡΙΖΙΤ: Όραία ιδέα!...

ΣΑΤΕΛ: Νομίζω, πως παίζετε και λίγο κιθάρα...

ΜΠΡΙΖΙΤ: Είχα πάρει μερικά μαθήματα.

ΣΑΤΕΛ: Θα παίξετε κιθάρα, ντυμένη με το φράκο του τζακκέ κλάμπ και θα τραγουδήσετε ένα τραγούδι του Ζαν-Μαρξ Ριβιέρο.

ΜΠΡΙΖΙΤ: Ζαν-Μαρξ; Μά είναι παιδικός μου φίλος.

ΣΑΤΕΛ: Ακόμη καλύτερα. Θα εμφανισθείτε μετά, με «κολλάν» και ένα γούνινο παλτό από πάνθηρ.

ΜΠΡΙΖΙΤ: Δε θα είναι ντεζαμπιγιέ;

ΣΑΤΕΛ: Δυστυχώς όχι, γιατί θα φοράτε το παλτό.

ΜΠΡΙΖΙΤ: Τότε καλά!

ΣΑΤΕΛ: Και σε μία τελευταία σκηνή, θα εμφανισθείτε με ρόμπα στυλ 1925, με παγιέττες και καπέλλο κίτρινος.

ΜΠΡΙΖΙΤ: Υπέροχα... (Λίγο ανήσυχη). Είσαστε βέβαιος πως δε θα με αναγνωρίσουν;

ΣΑΤΕΛ (με το γλυκύτερο ύφος του): Πώς είναι δυνατόν να σας αναγνωρίσουν, αφού σε όλα τα νου-μερα, ο φακός δε σας παίρνει «ανάφως»;

Και όλοι διερωνώνται τι να εννοούσε άραγε ο διάσημος σκηνοθέτης. Όσο για τη Μπριζίτ δεν ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις!...

Ο έφιλον μι

Η ΠΟΡΤΑ της μεγάλης κάμαρας άνοιξε απότομα και το κεφάλι ενός παραγωγού έσκυψε μέσα.

—Αφέντη, κυρ. Άναγνώστη. Σε γυρεύει η κυρά Καλή...

—Πές της νύχθη άπάνω γρήγορα. Κι' ενώ ο παραγωγός έφευγε, για να πάη να εκτελέσει την παραγγελία του κυρίου του, ο κυρ. Άναγνώστης, ο πλούσιος τσέλιγκας της Στυλιδος, έλεγε μόνος του:

—Καταλαβαίνω τι θέλει η γριά. Έρχεται σι-γούρα για το συμπεθεριό. Καλώς να όριση. Του τη τη φορά όμως τα πράγματα άλλαζαν. Και θέλοντας και μη, η γριά θα έβαλε άλλες δεκά χιλιάδες στην προίκα της θυγατέρας της, αν θέλη να την πάρη ο γιός μου. Άλλοίωτικά, ως τη δά-λη στο ράφι να τη φυλάξη. Μία που της έχει έψη τ' όνομα, δεν την παίρνει κανένας.

Τη στιγμή εκείνη, η κυρά Καλή, η χήρα του Σπήλιου Στάμου, έμπαινε στο δωμάτιο. Προσπα-θούσε να φαίνεται ήρεμη. Σε τα χαρακτηριστικά όμως του προσώπου της, διακρινόνταν όλη η ψυ-κική της αγωνία. Ο γάμος αυτός έαρεπε να γινή με κάθε θυσία. Ήξερε πως η Χρυσανθή, η θυγα-τέρα της, παρ' όλη την όμορφιά της και παρ' όλη την προίκα της, δεν ήταν εύκολο να βρή σύντρο-φο. Ύστερα απ' όλα εκείνα που μαθεύτηκαν στο χωριό, πως τάχα πήγε στη Λαμία, για να κρύψη τη ντροπή της, επειδή ήταν έγκυος τριών μηνών μ' έναν άγνωστο, κανένα παλληκάρι δε γύριζε να την κυτάξει. Γι' αυτό και λαχταρούσε να τελειώσει μία ώρα άρχητερα το συνοικέσιο.

—Καλημέρα, κυρ. Άναγνώστη, είπε η γριά. Μπορώ να καθήσω;

—Σάν στο σπίτι σου, κυρά Καλή μου. Και πως με το καλό μάς θυμήθηκες;

—Ε, ήρθα κι' έγω ή άμοιρη. Τι κάνει ο γιός σου ο Μάνθος, που ήταν θαραία άρρωστος;

—Δόξα σοι ο Θεός. Είναι μία χαρά.

Και ξέρει τι κάνει ο Θεός. Τόν άφησε να ζή-ση, για να δούμε κι' έμεις οι γέροι καλύτερες μέρες.

—Α, ναί. Καταλαβαίνω...

—Εκείνα, που συμφωνήσαμε τις προάλλες, κυρ. Άναγνώστη μου, πρέπει να εκτελεστούν. Έγώ εί-μαι σύμφωνη κι' η κόρη μου, το ίδιο. Ταύτα που λένε πως τάχα πήγε στη Λαμία, για να κρύ-ψη τις πομπές της, είναι λόγια του κακού κό-σμου. Η Χρυσανθή πήγε στη Λαμία και το ξέρεις. Τόξερε όλο το χωριό πως η αδελφή μου ήταν άρ-ρωστη του θανάτου. Θα την αφήνα δηλαδή να πε-θάνη, χωρίς να της δώσω ένα χέρι βοηθείας; Άς άφωναί όλοι εκείνοι, που κουρεύαζαν έτσι εύκολα την τιμή μιάς κοπέλλας.

Η ΕΚΔΙΚΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

Ο κυρ. Άναγνώστης χαμογέλασε διασπικα.

—Κυρά μου, είπε, κι' έγω είμαι σύμφωνος κι' ο γιός μου ο Μάνθος σε συμφωνήθηκε θέσας: Η προίκα όμως είναι λίγη. Έγώ, τι τα θέλεις, ξε-ρνω τι αξίζει η θυγατέρα σου. Μά κι' ο γιός μου είναι λεβέντης. Είναι παλληκάρι, καλόκαρδος και τιμημένος σ' όλη τη Στυλίδα. Μά κάνουμε λοι-πόν με το καλό τους γάμους, αλλά ν' αφέψη άκόμη η προίκα. Αυτό είναι το σωστό.

—Ν' αφέψη; Άς πάσο;

—Ίσασε δεκά χιλιάδικα άκόμη.

—Δέκα χιλιάδικα!

—Κυρά μου, μην κάνης παζάρια. Τα λεφτά σου, πάλι λεφτά σου θάναί, αφού θα τάχη το παι-δί σου.

Η κυρά Καλή ήταν έξυπνη γυναίκα. Μονομιάς κατάλαβε πως με τις δεκά χιλιάδες, επρόκειτο να πληρώση την δαεία του διασυρμού, που έκαναν οι κακές γλώσσες της θυγατέρας της. Κατάλαβε άκόμη ότι ο πατέρας του Μάνθου, προσπαθούσε να την εκδίαση. Άλλά θριασκόνταν σε τόσο δύσκο-λη θέσι, ώστε της ήταν άδύνατο ν' άρνηθή. Έ-κανε την άνάγκη φιλοτιμία και έλεπε:

—Δέκα χιλιάδες, λοιπόν, άκόμη; Τις δίνω κι' αυτές με δη μου την καρδιά. Το παιδί μου να ευτυχίση μονάχα. Για τα χρώματα δε με μέλει. Όσα μ' άφηκε ο συγγχεμένος ο Σπήλιος, εί-ναι δικά της.

—Τότε είσαστε σύμφωνοι, κυρά Καλή. Και κατά πότε λές για τους γάμους;

—Την Κυριακή, σαν θέλη ο Θεός.

—Η ώρα ή καλή το λοιπόν. Κάθισε τώρα να φωνάξη το γιό μου, να το πω το πω.

—Δεν ξέρει τίποτε άκόμη;

—Κι' από ποιόν ήθελε να το μάθη; Πρώτον έλειπε σε ταξίδι. Έπειτα, σαν γύρισε, ξέρεσι τι γίνηκε. Δυο τρείς βδομάδες ήταν στο κρεβάτι. Και στο κάτω-κάτω, θα κάνη ό,τι του πω έγω. Κάθισε και περίμενε, κυρά μου. Σε μία στιγμή έρχομαι.

Άνοιξε την πόρτα, θήγκε στο διάδρομο, είδε το γιό του στην αλλη και το φώναξε:

—Γιά κόμισσε Μάνθο. Θέλω να σοι μιλήσω.

Το τελεγκικόπολο άνέθηκε πάνω και μπήκε στο δωμάτιο του πατέρα του. Είθε την κυρά Καλή και μονομιάς μπήκε στο νόημα. Καμώθηκε άμως πως δεν κατάλαβε τίποτε και είπε:

Ξεδύλεια βια βουνα και βια χαγκάδια

— Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Μάνθο...

Το παλληκάρι πάγωσε θαρρείς στη θέσι του. Ή σκιά όμως ζύγωσε προς το μέρος του άδερφου. Ζύγωσε και τον έπιασε απ' το χέρι.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

στιγμή, άκουσε μία φωνή:

—Μάνθο...

Το παλληκάρι πάγωσε θαρρείς στη θέσι του. Ή σκιά όμως ζύγωσε προς το μέρος του άδερφου. Ζύγωσε και τον έπιασε απ' το χέρι.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

—Γιατί δε μου μιλάς, Μάνθο; Τι σου έκανα και είσαι θυμωμένος μαζί μου; του είπε η Χρυσανθή.

ΟΛΟΙ υποδέχτηκαν μ' ένθουσιασμό τη Ζοζέτ Μασού, όταν μπήκε στο χάλι του ξενοδοχείου. Ήταν ντυμένη απροκατατοχώς τα σκέ της. Χαιρογέλασε γλυκά και ποδοχάρια σ' όλη τη συντροφιά.

— Έφαγα μία άσχημη τούμπα, διολύθησε. Και δεν ήπια κανέναν για να με σηκώσω! Είχατε φρονήσει όλοι!

— Αλήθεια, Ζοζέτ, δε μας λένε πως πέσατε; τη φώτισε με συγκίνηση ο νεαρός Πιέρ Μοντιέ.

Η Ζοζέτ τούρισε μία χοροειδική ματιά. Τότε άρχισε να διηγείται, συνοδευόμενες τα λόγια της με χειρονομίες:

— Ακούστε λοιπόν! Ξεζήνησα με όλη, ενώ ο παγωμένος αέρας σφύριζε γύρω μου και μ' έτριβε στα μάγουλα. Είχα μεθύσει από ταχύτητα... όταν ξαφνικά ένιωσα να γάνω την ισορροπία μου, να πέφτω, να καταρρεύω!... Όλος ο κόσμος στριφογυρνούσε γύρω μου, ο οθωνός, τα βουνά... όποτε χτύπησα γέρα χάω με τη μέτη μου και σταμάτησα. Τα σκέ είχαν υπερτονιστεί στα πόδια μου...

Ενώ μιλούσε έτσι ξένοιαστα, κίταζε τα προσεχτικά πρόσωπα, που την ακούγανε. Σαφικά, η ματιά της σταμάτησε κάπου. Είχε δη, ανάμεσα σε δύο όμιους, ένα αλλόκοτο κεφάλι, που φαινόταν ν' ακούει χωρίς να βλέπει. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά τρελά...

Αυτή η φυσιογνωμία... Τι δμοιότητες!...

— Λοιπόν, Ζοζέτ; Τι έγινε ύστερα;

Οι επιτακτικές φωνές των άλλων την ξανάφεραν στην πραγ-

ματικότητα. Άσχημωσε τους όμιους της και συλλογίστηκε, με μία κάπως επιτηδευμένη αργοντισία:

— «Όχι, εν' αδύνατο να ναι αυτός! Θάπρεχε άμέσως κοντά μου...»

Όστόσο, μία έπιμονη άναμνησι άρχισε να κυριαρχεί στη σκέψη της και να γλιστραι άσυναίσθητα μέσα στα λόγια της:

— «Τότε... Άφου είχα δη τον οθωνό σφοντύλι, κατάφερα να σηκωθώ σε λίγο... Δε θυμάμαι να ξανάφαγα άλλους τέτοιους τούμπα, από τότε...»

Η φωνή της έγινε άργη. Η ματιά της καρφώθηκε πάλι, σε μαγνητισμένη, στο χλωμό έκτεινο πρόσωπο... Και συμπλήρωσε σιγανά:

— Από τότε που συνέβηκε έκτεινο το δυστύχημα στο Μπερνάντ...

Η Ζοζέτ είδε μ' άνακούφιση να φεύγουν ένα-ένα τα μέλη της συντροφιάς.

Κι έμεινε στο μεγάλο χάλι, μονάχη με τον άνθρωπο, που καθόταν σε μία πλατεία πέτρινη πολυθρόνα, άκίνητος, άπαθής...

Ατένιζε μ' άγωνία, με σφιγμένη καρδιά, το χλωμό κ' άνεκφραστο πρόσωπο του, τα μάτια που δεν την κοιτάζαν και που ήταν πάλι γαλάζια άπ' τον οθωνό! Ένα κύμα άπό άναμνησεις την πλημμύριζε...

Η σκέψη της έκανε ένα πήδημα προς τα πίσω. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε...

Θυμόταν τον καλύτερο φίλο της, τον άφριστο στο σκέ Μπερνάντ Σαμαράντ.

Ήταν το φέτος της; Όχι. Μονάχα μία τρυφερή φίλια τη

συνόδευε μαζί του.

Η εξομολόγησι δεν έφτασε ποτέ στα χείλη τους. Τη στιγμή εκείνη το ήλιό πείσμα, που καταστρέφει τα είδύλλια.

Γιατί, άραγε, θυμήθηκε τώρα η Ζοζέτ το παλιό έκτεινο πέσιμό του, συγκρινόντάς το στη διηγησί της με το δικό της;...

Ο Μπερνάντ είχε χτυπήσει πολύ πιο σοβαρά. Αυτός δε μπορούσε να σηκωθεί πιά. Τον πήρανε από χει, λιποθύμιο, με το πόσω σκεπασμένο από αίματα. Κι' ο άμείλιχτος φραγμός των κοινωνικών τριών εμπόδισε τη Ζοζέτ να τρέξει κοντά του.

Τότε, μεσολάβησε η άπότομη άναχώρησί του, που η Ζοζέτ την πληροφορήθηκε μόνο την άλλη μέρα. Πού να τον είχα πεί, άραγε, οι γονείς του, που άγωνιούσαν φοβερά!...

Και να που τον ξανάβλεπε τώρα! Μα πάλι, πως ήταν δυνατό να μη της κινή κανένα νόημα, να μη της μιλήσει!...

Με την καρδιά σφιγμένη από κάποιο άσχημο προαισθήμα, πήγε κοντά του και του είπε:

— Μπερνάντ! Είμαι η Ζοζέτ... Δε με γνωρίζετε λοιπόν;

Μία μακάρια έκφρασι γαλήνης άπλώθηκε στη φυσιογνωμία του.

— Καλή μου Ζοζέτ! Έπιτέλους!...

— Αν ξέρατε πόσο σας συλλογίζομαι!... Και δε υπόρξεσιν ν' αντισταθώ στην έπιθυμία να σας άκούσω λίγο ακόμα...

Μα γιατί άγγίζατε τόσο, Μπερνάντ; Γιατί δε μου γράνατε;... Και τώρα γιατί δε με κοιτάζετε σαν άλλοτε; φώναξε η κοπέλλα, ταραγμένη άπ' τα άπληρη μάτια του, που φαινόταν σά να παρακολουθούσαν κάποια άρρωστη χίμαιρα.

— Ρωτάτε γιατί; είπε ο νέος μ' άλλαγμένη φωνή. Δεν το ξέρετε λοιπόν... πως δε μπορώ πιά να σας δω;

Συγκρατώντας με κόπο μια κραυγή, η Ζοζέτ άρπαξε τα χέρια του.

— Όστε αυτό ήταν;... του ψιθύρισε.

— Να! αυτό. Το περσινό άτόχημα μου στοιχισε το φως μου κι' όλα μου τα όνειρα. Πως λοιπόν να σας πλησιάσω; Σας έχω ξεχάσει πιά!...

Μα, όταν έμαθα πως είσατε εδώ, δε βιαστήκα. Ήρθα το τριάνο και ήρθα... Συχωρέστε με, Ζοζέτ!...

Μα άφου γνωρίσατε γιά μένα... θα πή λοιπόν... μικρό μου Μπερνάντ... πως τίποτα δεν έχει αλλάξει!

— Άπεναντίας, έχουν αλλάξει όλα, είτε ο τυφλός με πεισματάκινη περηφάνεια. Η ζωή μ' άπαρηγόησε...

— Μα όχι κι' η καρδιά μου, Μπερνάντ! Δεν ξέρετε πόσο δυστυχήσιμη ήμουν μακριά σας!...

Ο νέος έσφιξε άπαλά τα χέρια της.

— Εύχαριστώ. Είσατε πολύ καλή... Μα δε θα δεχόμουν ποτέ μία τέτοια θυσία...

— Τότε δε μ' αγαπάτε πιά! Η Ζοζέτ το είπε αυτό με τέτοιο άπελπισμένο τόνο, που έκλεινος βιάστηκε να προβάλει το τελευταίο έπαρηγόημά του:

— Ζοζέτ... Δεν είσατε παρ' 18 χρόνων, δεν ξέρετε τίποτα άπ' τη ζωή... Άν άργότερα μετανιώσετε που δεν παντρευτήκατε άλλον!...

— Ποιόν; φώναξε η Ζοζέτ. Κανένα βλάκα σαν τον Πιέρ Μοντιέ!

Και, γέροντας στ' όμο του νέου, με μία κίνησι έντελώς γυναικεία, του ψιθύρισε σ' αυτί:

— Για όλους αυτούς θα γράσω μία μέρα, ενώ γιά σένα, Μπερνάντ, θα μείνω πάντα νέα!

Ζ. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΜΠΙΓΚΟΥΝΤΙ

«Μπιγκουντί, θαύμα» χαρακτηρίζονται άπό τις Γαλλίδες τα νέα αυτά κωνικά μπιγκουντί, που τους έπιτρέπουν να φτιάχνουν μόνες τους τα μαλλιά τους. Τα νέα μπιγκουντί όχι μόνο σχηματίζουν πιο καλοφτιαγμένες μπούκλες, αλλά και αφαίρουνται όταν έρθει η ώρα πολύ πιο εύκολα, χωρίς να χαλάσουν τη μπούκλα, που σχηματίσαν.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΒΟΥΡΤΣΑ

Στην Άμερική—ποδ άλλοι—κατασκευάστηκε και η ηλεκτρική... οδοντόβουρτσα. Έχει στο έσωτερικό της μία μικρή μπαταρία, που της έπιτρέπει να κάνει 3600 στροφές στο λεπτό και όχι μόνο καθαρίζει τα δόντια μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, αλλά και κάνει ένα μασάζ στα ούλα. Η ηλεκτρική οδοντόβουρτσα κατασκευάστηκε άπό μία νέα έιμηχανία οδοντόκρεμας, που την προσφέρει τώρα μαζί με ένα μεγάλο σωληνέριο του προϊόντος της στην τιμή των 4 δολλαρίων.

ΣΑΜΠΑΝΙΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΜΥΟ ΓΟΒΑΚΙ

Χάρης σε μία έπιθύνη του Λονδρέζου έπιδηματοποιού Α. Θήκτον θα μπορεί στο έλξ ή καθέναν να πίνει σαμπάνια άπό ένα... γυναικείο γοβάκι. Ο Κ. Θήκτον άφινει κοφύριο το έσωτερικό του παπουτσιού και τοποθετεί μέσα σ' αυτό ένα μικρό ρεφερδουάρ, που μπορεί να γεμίσει με σαμπάνια. Μία μικροσκοπική έρυσσάλα έπιτρέπει κατόπιν, σ' όποιον το έπιθυμήσει ν' άδειάσει το ρεφερδουάρ πίνοντας το περιεχόμενό του.

ΑΠΟ καιρό άπασχολούσε την κυρία Κούλα ή σκέψι να παντρεύη την έδεσέληφ της, τη Μαριούλα, που κόντευε πιά τα σαράντα πέντε. Άλλά τα πράγματα αυτή τη φορά ήσαν πολύ δύσκολα, γιατί η Μαριούλα έκτος που δεν είχε προίκα, ήτανε και άσουλούπτη, τρουάρα της!

Καλέ, μη στενοχωριέσαι, Μαριούλα μου!... την παρηγορούσε η κυρία Κούλα. Κάτι θα έβρισκε και γιά σένα...

— Πότε; άπαντούσε με άπονοήτως έκεινη. Όταν θά έγω γίνη άπ' τις έσρες... πλίες;

Άλλά τότε να παντρεύησε μία σαρανταπεντάρα άπαιρούσε και κακοσούλουπη δεν είναι, εύκολο πράγμα, γιατί οι γαμπροί σήμε' ρα έπ'τανε κολλώνη ή λίρες. Και

— Και μη νομίζετε ότι η πρότασί μου έχει σχέση με το ένα έκατομμύριο... είπε ο κύριος Βασιλάκης.

η Μαριούλα δεν είχε ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Δυο-τρεις υποψήφιοι γαμπροί, που βρεθήκανε, μόλις άντικράσανε τη φάτσα της νέας και άκούσανε πως δεν είχε προίκα, άπεχώρησαν έσπευσμένως. Η Μαριούλα πιά το είχε πάρει επί πόνου το ζήτημα.

Και είχε έναποθέσει την τελευταία της έλπίδα στην καπατωσύνη της έδεσέληςφ της, της κυρίας Κούλας.

— Άμα βέλξη έσύ, Κούλα μου παντρεύεσαι και το διάβολο!...

Έξ άλλω, άκούσαν πίεσι και οι λοιποί συγγενείς:

— Άντε, βρέ Κούλα... Κάνε τίποτα να παντρευούμε και τη Μαριούλα μας...

Έτσι, η κυρία Κούλα είχε έρθει στα δύο στενά. Σκεπτότανε συνεχώς το θέμα της Μαριούλας, χωρίς όμως να βρίσκει και τη λύσι του προβλήματος. Κι' άπάνω, που είχε άπογοητευθεί της ήθελε ή λαμπρή έμπνευσι, που μπορεί βέβαια να ήην ήτανε και τόσο παρορμητικά ως ιδέα, ώστόσο, δεν ύπάρχε και άλλη λύσι!

Η ιδέα της ήθελε, όταν είδε στις έφημερίδες την εικόνα μίας μεγαλοκοπέλλας που διάβαζε άπό κάτω: «Η εικονιζόμενη δεσποινίς Κ.Μ. που κέρδισε το μεγάλο δώρο του Λαχείου των Συντακτών. Η τυχερή δεσποινίς έχει τώρα 520 προτάσεις γάμου».

Αυτό είναι! φώναξε ένθουσιασμένη η κυρία Κούλα.

— Όχι, είναι έκείνες που δε δέχτηκαν ποτέ γάμους στο σπίτι μου!...

Τρέχει τίποτα;

— Πως δεν τρέχει; Παντρεύεται η Μαριούλα...

— Σώπα! Παντρεύεται η Μαριούλα; Πότε;

— Μα την έρχομένη Κυριακή, που θα κληρώση το Έθνικό λαχείο...

— Με κοροϊδεύεις; νεύρισε ο Πολύδωρος.

Και η κυρία Κούλα άναγκάστηκε να του έξηγήσει...

— Δεν είσαι καλά! την άπυπηρε ό άντρας της. Αυτό είναι κατεργαριά... Πας δηλαδή να πάρης στο λαϊκό σου κανένα νοστιανό;

— Καλέ, ποιό χριστιανό; συνέχισε η κυρία Κούλα. Το πολύ πολύ να την πάθι κανένας προκοσμός. Και θα εύχαριστήθω πολύ να την πάθι κανένας άπό δούλους, που βάζουνε το γόημα πάνω άπό την άξία του άτόμου.

Και άποφασισμένη να βάλι σ' έφασιμονή το σκεδίο της, κάλεσε τη Μαριούλα και τη μαμά της και τους έξηγησε τί έπρεπε να γίνη.

Έκείνες στην άπόννησί τους το δέχτηκαν. Άπό εκεί και πέρα τα πράγματα πήραν το δρόμο τους.

Την ήμερα δηλαδή της κληρώσεως του Έθνικού λαχείου, βούξε ή γειτονιά άπό μιά καταπληκτική είδησι: Η δεσποινίς Μαριούλα είχε κερδίσει τον πρώτο άριθμό, ένα έκατομμύριο! Όλοι έσπευσαν να τη συγχαρούν.

— Μπράβο δεσποινίς Μαριούλα! Σε καλή μεοιά και μ' ένα καλό γαμπρό!

— Άυ γι' αυτόν τον γαμπρό γινότανε όλο το πανηγύρι!... Κι' άφου το πρώτο μέρος του σκεδίου πέτυνε, η κυρία Κούλα έθεσε σ' έφασιμονή το δεύτερο και κυριώτερο. Είχε στοιμάσει άπό καινού για υποψήφιο γαμπρό τον κύριο Βασιλάκη, ένα εύκατάστατο νεοντοπαλλήκαρο με δική του έπιχείρησι, που έπαιρσε πολύψηνη νύφη γιά να διπλοάσει τα κεφάλαιά του.

Έσπευσε, λοιπόν, άυθιμερόν η κυρία Κούλα στην κυρία Τσιριμπτή, που ήτανε στενή φίλη με την Πιπίτσα την άδελφή του κυρίου Βασιλάκη, δηθεν γιά έπίσκεψι κι' έφερε με τσούπη τη συζήτησι στο θέμα της Μαριούλας:

— Καλέ, τί τυχερή αυτή ή έδεσέληφ μου, η Μαριούλα! Τα

μάθατε; Κέρδισε ένα έκατομμύριο στο λαχείο το Έθνικό... Και τί σου είναι τέλος πάντων τα λεφτά... Τέσσερα συνοικέσια της στείλανε άπό το πρωί... Άλλά κουτή είναι να δώση τα λεφτά της στους προκοσμούς: Άλλως τε, όπως μου άπεκάλυψε, πονάει το δοντάκι της γιά τον κύριο Βασιλάκη. Δεν άδελφός της Πιπίτσα...

— Μπ! έκανε με ένδιαφέρον η κυρία Τσιριμπτή.

— Βέβαια! Άφου μου τόπε: «Άν με ζήτησι ο κύριος Βασιλάκης, μάλιστα!»

— Έτσι έ; Ξανάκανε με μεγαλύτερο ένδιαφέρον η κυρία Τσιριμπτή.

— Ναι, γουστ' μου! Άρκει να σπείση ο κύριος Βασιλάκης, γιάτί τα προενιά πάνε και έρχονται. Όλοκληρο έκατομμύριο είναι αυτό! Έγώ τί να σου πώ, άγαπητή μου: Άν ήμουν στη θέση του κυρίου Βασιλάκη, θα πήγαινα άποψε να τη ζήτησα.

— Ναι, βέβαια... είπε σκεπτική η κυρία Τσιριμπτή.

Κι' όπως είχε υπολογίσει ή κυρία Κούλα, έσπευσε άμέσως κι' έτρεξε στο σπίτι του γαμπρού, γιά να πη τα καθέκαστα. Και—ό του θαύματος!—το δρόμυ της ίδις ήμέρας έκανε την εμφάνισή του στο σπίτι της Μαριούλας ο κύριος Βασιλάκης με τα μπλέ του σουκά και σαν άνθρωπος πρακτικός, μπήκε στο θέμα άμέσως.

Έξερτε, είπε με έπίσημο ύφος στη μαμά της Μαριούλας, τη δεσποινίδα κόρη σας τη συμπαθώ τρουερά και άν βεβαίως ήθελε κι' έκείνη, υπορούσαμε να άποτελέσουμε ένα ιδανικό ζευγάρι. Και μη νομίζετε πως ή πρότασί μου έχει σχέση με το ένα έκατομμύριο, που κέρδισε...

— Καλέ, τί λέτε; Άστείο πράγμα!... Τί άξία έχουν τα χρήματά, μπροστά στο άτομο!... άπάντησε δασκαλεμένη ή μαμά. Άλλως τε, η Μαριούλα μου γιά σας δεν έχει αντίροπι, άρκει να γίνη ο γάμος αύριο, γιά να σ' γουρευτή το κορίτσι και να ήν νύφη καμιά καλή τύχη και να λείψουν και τα σούτρα-φέτα των προεπιτάδων. Με καταλάβατε;

— Δεν έχω αντίροπι... άπάντησε ο γαμπρός, ικανοποιημένος κατά βάθος, που θα τελείωνε γρήγορα αυτή ή υπόθεσι και θαάσε το λαχείο:

— Καλέ, δεν άκουσες που τόπα; άπάντησε με άπάθεια η κυρία Κούλα. Είχε γίνει άναρτήσιμος στην άνακρίτησι του τυχερού του πρώτου άριθμού, Γιγνεται καμιά φορά τέτοια... λαβάρια. Άλλά δεν πειράζει, θα σκάσουμε τώρα γιά ένα λάθος. Μπ!

Κάτι πήνε να πη ο γαμπρός, αλλά δεν πρόσταξε, γιάτί σωριάστηκε κάτω πέσα, ενώ η κυρία Κούλα έξηγούσε στους άλλους:

— Καλέ, δεν είναι τίποτα!... Μία μικρή λιποθυμία άπό τη γαστρίτι του, που παντρεύτηκε τη Μαριούλα! Μην άνισυνήτε!

Κι' έτρεξε να φέρη σιθέρα, ικανοποιημένη ένδυ φορές. Μία που κατάφερε, έπιτέλους, να παντρεύη την έδεσέληφ της τη Μαριούλα και μιά γιάτί έδωσε ένα μάθημα στους προκοσμούς, που έχουν θεό τους το γόημα, οι άλειτούργητοι!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

νέοι στο έκατομμύριο έγκαιρως, πούν το πάσουν μάνα και κόρη και άκούσουν τις σπατάλες.

Η Μαριούλα, φυσικά, δέχθηκε με καταφανή συγκίνηση την πρότασι του κυρίου Βασιλάκη και την έπομένη έγινε διασπτικά ο γάμος σε πολύ στενό κύκλο συγγ-

— Τι; φώναζε ο γαμπρός. Δεν κερδίζει το λαχείο;

των μεταξύ των όποιων και ή κυρία Κούλα. Κι' άφου τελείωσε το μυστήριο και η Μαριούλα ήπαιε πιά νόμιμος σύζυγος του κυρίου Βασιλάκη Χατζηπλάφα κι' ενώ το ζεύγος δέχονταν τα συγχαρητήρια των συγγενών, πλησίασε τελευταία η κυρία Κούλα μ' ένα αινιγματικό γαϊδύλο. Κι' άφου συνεχόση τους νεονόμους, έπειτα γυρνώντας προς τη νύφη της έπε εις έπίσκοον του γαμπρού, κλεινόντας της συγγνώμης το μάτι:

— Μαριούλα μου, θα σου πώ κάτι που ίσως να σε λυπήσει... Ποό όλίγου και τηλεφώνησαν άπό το πρακτορείο ότι έγινε λάθος, δεν κερδίζει το δικό σου λαχείο... Είχε γίνει άναρτήσιμος!...

— Τι; φώναζε ο γαμπρός με γουρλωμένα μάτια. Δεν κερδίζει το λαχείο;

— Καλέ, δεν άκουσες που τόπα; άπάντησε με άπάθεια η κυρία Κούλα. Είχε γίνει άναρτήσιμος στην άνακρίτησι του τυχερού του πρώτου άριθμού, Γιγνεται καμιά φορά τέτοια... λαβάρια. Άλλά δεν πειράζει, θα σκάσουμε τώρα γιά ένα λάθος. Μπ!

Κάτι πήνε να πη ο γαμπρός, αλλά δεν πρόσταξε, γιάτί σωριάστηκε κάτω πέσα, ενώ η κυρία Κούλα έξηγούσε στους άλλους:

— Καλέ, δεν είναι τίποτα!... Μία μικρή λιποθυμία άπό τη γαστρίτι του, που παντρεύτηκε τη Μαριούλα! Μην άνισυνήτε!

Κι' έτρεξε να φέρη σιθέρα, ικανοποιημένη ένδυ φορές. Μία που κατάφερε, έπιτέλους, να παντρεύη την έδεσέληφ της τη Μαριούλα και μιά γιάτί έδωσε ένα μάθημα στους προκοσμούς, που έχουν θεό τους το γόημα, οι άλειτούργητοι!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άτυχής παρέμβασις

Ποδών σφοδρώς κατ' αυτές, τούτέστιν μετά λύσσης να συνδεθώ έρωτικός μετ' άκραιφνούς γοήσεως έσκέφην κι' άπεφάσιον μ' άφελή κοσμική να άναπτύξω σύνδεσμον μετ' της... Βουγιουκλάκη. Κι' όποια άγαλλίασι έξέσπασεν έντός μου καθ' ήν στιγμήν έρεμβάζον επί της βεραντός μου είδον, μ' παιδες, ξεφωκώς, μ' έξαισία νίκη! να με όρα έκστατική ή προσφίλης Άλίκη. Πλην έγυγε την πόζαν μου έκράτησον βεβαίως κι' ενώ ήπενόζον στήν με στυλ Καζανόβως, έκείνη άνεφώνησεν έν πάση περιπτώσει:

— Γιά σένα, γόη, άσπαρξανε, ιδού έγω... σουρώσει! Και έπειδή συνεχίζον την πόζαν μου την θείαν:

— Λυπήσου με, έδόναν έκείνη κατ' εύδειαν, και δός μου ένα άσπαρμόν εκ τώ φλογωδεσάτων δια να λυώω πάραυτα ως παγυτών κασάτον!

Κι' έρριφθη άκατάσχετη εις τας θερμάς (ό τάλας) φωνήν εξαίφνης ήκουσον:—Σύνη, βρέ (πουκαρά μου) κι' άφηνισθείς έώρακα — φε! — την (νοικοκυρά μου)!

—Ω άτυχία! έκραζον μετ' μείστης (φρίκης) δεν ήλλαζον τον άσπαρμόν μετ' της (οτάρ, Άλίκη) κι' άς όφεται ή νοικοκυρά ή νοσία (κυρά-Ρόζα) κι' έγώ, που ήρνοπόροσον κρατών ό (βλάκας... πόζα!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Οι Μονοκκλησιώτισσες «φωτίζουν» καταβρέχοντας με άγισμάδ έναν άντρα, που ξεγελάστηκε και βγήκε στο δρόμο.

νουν, ό,τι έκαναν εκείνοι όλο τó χρόνο και τέλος κλείνονται σ' ένα σπίτι για νά γλεντήσουν και νά γίνουν σκνίπα από τó κρασί. Πίνουν σά σφουγγάρια, τρώνε πάρα πολύ και τó ρίχνουν σ' ένα άπεριγραπτό γλέντι, πού κανείς μέχρι σήμερα δέ μπόρεσε νά μάθι όλες του τίς λεπτομέρειες.

Σύμφωνα με τó έθιμο, τó κυνήγι τού άρσενικού άρχίζει στη Μονοκκλησιά με τó χάραγμα τής αύγης, από τή στιγμή πού οι γυναίκες θ' αναλάβουν τά νέα καθήκοντά τους. Ξεπορτίζουν, φωνάζει ή μία τήν άλλη και φεύγοντας από τó σπίτι με τά γιορτινά τους, παίρνουν μαζί τους και ό,τι έχουν έτοιμάσει για τó γλέντι τής όργιάδους νύχτας! Μεγάλο θανατικό έπεσε έτσι στά κοτέσια τής Μονοκκλησίας! Διετέθησαν για τó γλέντι 150 κόττες, 20 χήνες, δυό άρνιά, άρκετές γαλοπούλες και από κρασί, πολλές εκατοντάδες κιλά, όσο δηλαδή χρειάζονταν για νά θύσουν «είς κατάστασιν ευθυμίας» περισσότερες από διακόσιες γυναίκες, πού γνώρισαν τά μυστικά τού εγγάμου βίου προσφάτως, κατά τó παρελθόν ή πού τά στερήθηκαν λόγω θανάτου τού σύζυγου. Αυτές μάλιστα κι' οι νεώτερες βγάδουν κυριολεκτικώς τó άχτι τους!

Τó χωριό Μονοκκλησιά έχει 150 σπίτια, περί τούς 750 κατοίκους και βρίσκεται σ' απόστασι 13 χιλιομέτρων από τίς Σέρρες και κά-

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

«Ένα πανάρχαιο έθιμο πού ξαναζει σ' ένα χωριό τής Μακεδονίας

ΚΑΘΕ χρόνο στις 8 Ιανουαρίου στό χωριό Μονοκκλησιά τής Μακεδονίας, ξαναζει τó πανάρχαιο έθιμο τής γυναικοκρατίας, τά Θεσμοφóρια και τά Άλωα, γιορτές, πού γίνοντουσαν στην άρχαία Έλβεσία, στό τέλος τού μηνός Ποσειδώνος, δηλαδή στις άρχές τού Ιανουαρίου. Πρόκειται για μία καθάρια γυναικεία γιορτή τής γονιμότητας και τής υπηρότητας, γι' αυτό παίρνουν μέρος σ' αυτή μόνο παντρεμένες γυναίκες και χήρες. Κατά επέκτασιν λαμβάνουν μέρος κι' οι νεαρές γυναίκες, πού γνώρισαν τά μυστικά τού ολοκληρωμένου έρωτα κι' εκείνες, πού ή ηλικία τους επιτρέπει ν' αποκτήσουν παιδί. Είναι μία υποτυπώδης πιά έκδήλωση τού φαινομένου, πού παρουσιάζονταν σέ πολλούς πρωτόγονους λαούς: τής «μητροκρατίας», τής γυναικοκρατίας. Ένα τέτοιο φαινόμενο λέγεται ότι υπήρχε στη Λυκία τής Μικράς Ασίας, τής όποιας οι γυναίκες έξουσιάζαν τά πάντα κι' όπου οι άντρες έπαρναν από τίς μητέρες τους τ' όνομά τους. Άλλωστε στά βουνά τής Αρμενίας, οι Αμαζόνες είχαν στό δικό τους βασίλειο, όπου ζούσαν μόνο γυναίκες!

Στά Άλωα τά πράγματα ήταν πιά ξεκαθαρισμένα. Σ' αυτή τή γιορτή έπαρναν μέρος μόνο γυναίκες, πού μεθούσαν, βωμολοχούσαν κι' έκαναν έκπληκτικές επιδείξεις λατρείας στη θεά τής γονιμότητας. Αυτό άκριβώς τó έθιμο συνεχίζεται, μία μέρα τó χρόνο, στό χωριό Μονοκκλησιά, στις 8 Ιανουαρίου, δηλαδή τήν επομένη τής γιορτής τού Αγίου Ιωάννου.

Οι γυναίκες «φωτίζουν» τούς άντρες, τούς ραντίζουν με άγισμάδ, τούς καταβρέχουν, τούς ρίχνουν μέσα στά νερά και τούς έξαναγκάζουν νά μην κυκλοφορούν στούς δρόμους! Τούς υποχρεώνουν, λοιπόν, νά κλείσουν στά σπίτια σωστές 24 ώρες και γά φροντίζουν για τó νοικοκυριό. Όσο για εκείνες, τó ρίχνουν στό γλέντι, παίρνουν τίς θέσεις τών άντρών, κά-

που ένα χιλιόμετρο από τήν έθνική άρτηρία. Οι κάτοικοι του ήρθαν κι' εγκαταστάθηκαν στη Μονοκκλησιά από τήν Πέτρα τής ανατολικής Θράκης, φέρνοντας μαζί τους και τά πανάρχαια έθιμά τους. Ένα απ' αυτά είναι ή «Ημέρα τής Μπάμπας». Οι κάτοικοι τής Μονοκκλησίας δέν είναι, διόλου πρωτόγονοι. Είναι μάλιστα άρκετά έξελιγμένοι, χωρίς όστόσο νά λησμονήσουν τίς παραδόσεις τους. Υπάρχουν εκεί δυό, τρείς γυναίκες, πού κυκλοφορούν με μωτοσικλέττα. Άλλες άκολουθούν κατά πόδας τή μόδα και, στις σχέσεις τους, είναι άπόλυτα σύγχρονοι. Ωστόσο, άν και δέ στερώνονται τής ελευθερίας τους, στις 8 Ιανουαρίου, τή ροήν με θρησκευτική ευλάβεια, τó έθιμο τής γυναικοκρατίας πού τους επιτρέπει, όχι μόνο νά πάρουν τά χέρια τους τήν έξουσία τού χωριού και τού σπιτιού τους, αλλά και νά γλεντήσουν άπίθανα!

Από ημέρες, λοιπόν, προετοιμάζεται αυτή ή έκπληκτική και μοναδική στό είδος τής γιορτής. Βγαίνουν από τά σεντούκια οι χρυσόκεντρες παλιές φορεσιές τής Θράκης, τά γιορτανάκα με τά φλουριά, τά διάφορα σκολίδια. Άρχίζουν οι συγκεντρώσεις στά διάφορα σπίτια και όρίζονται οι γυναίκες, πού θ' αναλάβουν τίς υπεύθυνες θέσεις. Έτσι, τά καθήκοντα τού προέδρου τής Μονοκκλησίας, για τή γιορτή ανέλαβε ή κ. Μαρία Τσιμπανίδου, με τή συνεργασία τής κ. Κωνσταντίνης Κοσμίδου, τής κ. Χρυσής Μανωλίδου, τής κ. Πολυχρονίας Πεκάριδου και πλήθος άλλων δυναμικών γυναικών τής Μονοκκλησίας. Άνελάσαν, λοιπόν, τά καθήκοντά τους ως άγροφύλακες, τηλεφωνητές, ταχυδρόμοι, «χωροφύλακες» τής γιορτής. Όργανώθηκαν μάλιστα και περιπολίες για τήν άπόλυτη κι'

Ό σύζυγος έχει πάρει τή θέση τής γυναίκας του και προσπαθεί γά τάση τó παιδί τους...

Οι γυναίκες τρώνε και πίνουν όλη τήν ήμέρα διασκεδάοντας, μέχρις ότου φτάση ή ώρα τού μεγάλου νυχτερινού συμποσίου.

αυστηρή έφαρμογή τού πανάρχαιου έθιμου και συγκεντρώθηκε ό,τι χρειάζονταν για τó γλέντι. Ορίστηκαν εκείνες, πού θά κρατούσαν τά μπακιρένια λαγήνια για τó κατάβρεγμα τών άντρών, εκείνες πού θά συγκεντρώναν τά πρόστιμα τών διαφόρων «βαρβάρων», οι δέ δυναμικές είχαν έντολή νά μην άφίσουν νά κυκλοφορήσουν στούς δρόμους τής Μονοκκλησίας ούτε άρσενικός γάτος!

Τά «έτρα τίς πρώτες πρωινές άρες, ήταν επίτηδες... λασκαρισμένα. Έστησαν με πονηρία παγίδα στούς άντρες, για νά ξεγελαστούν, νά βγούνε έξω, νά κυκλοφορήσουν επίσης κι' οι ξένοι για νά δρύνε τó χωριό, για νά τούς καταβρέσουν κατόπιν και νά τούς άναγκάσουν νά πληρώσουν πρόστιμα. Αυτά τά χρήματα, πού συγκεντρώθηκαν, συμπλήρωσαν τά άπαιρήματα για τó μεγάλο όλονύχτιο γυναικείο γλέντι. Κι' αυτό τó γλέντι τó προετοίμασαν με άληθινή, έξαιρετική μαεστρία. Τó καφενείο τού Χρ. Σπέντα, άλλαξε όψη. Κουβαλήθηκαν φλοκάτες κουδέρες, κιλίμια, μαξιλάρια, σοφάδες και τραπέζια. Προετοιμάστηκε ή όσο τó δυνατόν πιά άνετη παραμονή για τó γλέντι. Από νωρίς, ένα πλήθος γυναίκες έτοιμάσαν ό,τι χρειάζονταν. Σέ πολλά σπίτια νιά τó «όργιάδες» συμπόσιο βοήθησαν, ως λέγεται μ' άπόλυτη μυστικότητα κι' οι άντρες! Κι' όταν όλα ήταν έτοιμα, με τó

στη Μονοκκλησιά!

χάραγμα τής αύγης, ξεπορτίσαν για νά χάρουν τήν ελευθερία τους οι Μονοκκλησιώτισσες!

Χόρευαν και τραγουδούσαν, καθόνταν στά κέντρα τού χωριού, έπαίζαν πρέφα και τάβλι και έδιναν έντολες στούς άντρες, πού ήταν υποχρεωμένοι, σύμφωνα με τó έθιμο νά τίς έκτελέσουν χωρίς διαμαρτυρίες. Έτσι, παρουσιάστηκε τó έξης φαινόμενο: Ένας νοικοκύρης τής Μονοκκλησίας, έβαλε γερή μπουγάδα στην αλλη τού σπιτιού του, πρós μεγάλη διασκέδασι τών ξένων επισκεπτών!

Άλλος πάλι είχε από νωρίς ζυμώσει τó ψωμί, είχε ανάψει τó φούρνο και τώρα τó φούρνιζε με ήρωισμό, ένα τόν παρακολουθούσαν ένα σωρό μάτια.

Τρίτος Μονοκκλησιώτης κρατούσε ένα μωρό και τούδινε τó γάλα του, με τó μπιμπερό! Τέλος, ένας άλλος, «είχε περιέλθει εις κατάστασιν άπελπίστιας»! Τó μωρό παιδί τους, μόλις λίγων ημερών, είχε άρχισι νά κλάη γοερά. Ό δυστυχής σύζυγος βγήκε στό χαγιάτι τού σπιτιού κι' άρχισε κι' αυτός νά ξεφωνίζει:

— Μωρή γυναίκα, τί θά γίνη τó μωρό; Ποιός θά τó θλώδισι;

Και τότε άκούστηκε τó έξης άμμητο:

— Όηλάσε τó, όπως μπορείς!... Σήμερα δέν πρόκειται νά τó πιάσω στά χέρια μου τó...

Κι' είπε μία λέξι, πού έβαλε σέ σκέψεις τόν άντρα τής.

Καταβρέχονται οι ντόπιοι, «φωτίζονται» οι ξένοι, παίρνουν φωτογραφίες οι φωτορεπόρτερ, γυρίζουν ταινία οι κινηματογραφιστές κι' οι Μονοκκλησιώτισσες άρχίζουν νά ζαυρεύουν. Άλλες κρείμανε κώνινες πιπιριές στό λαιμό τους, άλλες βαστάνε πράσσα, μερικές περιφέρουν, όπως ανέφερόν, χοντρά χωριάτικα λουκάνικα, προσκομίζοντας τα για τó γλέντι τής βραδιάς. Όσο περνούν οι άρες, τά μέτρα άσφαλείας γίνονται πιά άσπληρη.

Ένας Μονοκκλησιώτης, πού πλάκει τά παιδιά στην κουζίνα...

«Άλλοίμονο στόν άντρα, πού θά τολμήσι νά τίς συναντήσι. Τού ρί-

χνονται άγρια για νά τού βγάλουν τó... πανταλόνι! Πολλοί, για νά γλυτώσουν, τρέχουν μ' όλη τους τή δύναμη. Άλλοι σκαρφαλώνουν στά δέντρα. Μερικοί όμως τήν παθαίνουν κι' άπογυμνώνονται!...

Με τή δύσι τού ήλιου, οι γυναίκες πού πίνουν από τó πρωί, έχουν έρθει σ' άσκέτó κέφι κι' έχουν προετοιμαστή για τήν... Ιεροτελεστή.

Σιγά... σιγά συγκεντρώνονται στό μαγαζί τού Σπέντα. Τó ρίχνουν στό χορό και στό τραγούδι. Πίνουν και διασκεδάζουν, χωρίς νά λογαριάζουν τούς ξένους, πού τίς κυττάζουν και παίρνουν φωτογραφίες τους.

Τέλος, ύποδεικνύεται στούς επισκέπτες ότι από δώ και πέρα τά πράγματα στένεψαν. Επίσης μόνο οι γυναίκες πού θέλουν, μπορούν νά παραμείνουν, αλλά θά πρέπει νά πειθαρχήσουν άπόλυτα στό έθιμο. Καμιά δέν επιτρέπεται ν' άποχωρήσι, ό,τι κι' άν συμβή, μόλις θά μείνουν μόνες οι γυναίκες. Θα παραμείνι ως τó τέλος τού γλεντιού και θά συμμετάσχι σ' αυτό ό,τι κι' άν έπακολούθησι... Κατά τó παρελθόν, όσες γυναίκες τόλμησαν νά ξεγλυπορήσουν από αυτό τó γλέντι, ανακαλύφθηκαν άμέσως, κυνηγήθηκαν στά σπίτια τους, υποχρεώθηκαν νά έξαναγκρίσουν σ' αυτό και τέλος πλήρωσαν και πρόστιμο άρκετά κοτόπουλα από τó κοτέτσι τους, πού μαγειρεύτηκαν και προστέθηκαν στό συμπόσιο!...

Τί γλέντι γίνεται σ' αυτό τó καλό κλεισμένο και φρουρημένο μαγαζί; Οι Μονοκκλησιώτισσες πληροφóρουν με κάποιο όδες τούς επισκέπτες, τους ότι «ό θός και σέ φυλάει από μερικές «μεθυσμένες Μονοκκλησιώτισσες»...».

Είναι, άραγε αλήθεια ή ύπόψις τó λένε αυτό από ζήλεια, έπειδή μία μέρα έπαφαν νά είναι τ' άσθεντικά; Πάντως, μία μεθυσμένη, καλοφαγά, μένη κι' άπόλυτα έλευθερη γυναίκα, πού μπορεί νά πη και νά κώνη ό,τι θέλει, χωρίς νά παρεξηγηθή είναι δίχως άμφιβολία... επικίνδυνη!... Σκεφτήτε τώρα τί συμβαίνει, όταν γλεντούν, χορεύουν και διασκεδάζουν διακόσιες γυναίκες κάθε ηλικίας!... Δέ μπορεί κανείς ν' άναφέρη ούτε τά τραγούδια τους. Κατί θά διαδάσσε στις περιγύρες τών διαφόρων άπαισιωμένων τών έφημεριδών. Κατί ίσως θά σάς είπαν άν έτυχε, οι γυναίκες τών ξένων, πού παρακολούθησαν τήν όλονύχτια γιορτή. Είναι πράγματα, πού ότε λέγονται, ότε γράφονται. Τó έθιμο πάντως είναι άδίοδεο στο, γιατί διατηρείται από πολλούς αιώνες κι' ίσως ή επιτυχία αυτό... «ή γιορτής, όφείλεται στό ότι όλες οι γυναίκες κι' όχι μόνο οι Μονοκκλησιώτισσες, θέλουν μία μέρα τó χρόνο νά γλυτώσουν από τίς έννοιες τού νοικοκυριού και νά ξεθυμάνουν.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η σημερινή "Αδα Γκάρντνερ, όπως την αποτύπωσε ο φακός ενός φωτογράφου, σ' ένα γυμναστικό κέντρο του Λός Άντζελες.

Η ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ είναι πιά ένα κουρέλι

Η ηθοποιός με τις αναρίθμητες περιπέτειες

Η ΤΕΛΕΤΑΙΑ συντροφιά της "Αδα Γκάρντνερ είναι η μοναξιά. Κι' αυτή τη συντροφιά την τρέμει τόσο πολύ, που ξενυχτάει κάθε βράδυ στα νύκτα, περιμένοντας να ξημερώσει για να γυρίσει στο σπίτι της. Είναι τότε ένα αληθινό κουρέλι, γιατί, στο μεταξύ, έχει καταβάλει το ένα ύστερ' από τ' άλλο, αναρίθμητα ποτηράκια τζίν, ουίσκι, βότκας...

Η "Αδα Γκάρντνερ, ένα από τα μεγαλύτερα αστέρια του συγχρόνου κινηματογράφου, άφηλανε όσο καμιά άλλη τη δόξα και τον πλούτο. Άλλα δε βόηξε ποτέ την ετιμότητα. Και σήμερα βυθίζεται ολοένα και περισσότερο μέσα σε μια άπαιστη άβυσσο...

Όλη της η ζωή ήταν ένα τρολλό τρέξιμο, για να γλυτώσει από τις άναμνησες της παιδικής και της νεανικής της ηλικίας, που βάραναν πολύ πάνω της.

Είχε γεννηθεί στο Σμιθφιλντ της Καρολίνας και πέρασε τα παιδικά της χρόνια μαζί με τα ξη αδέσφια της. Οι γονείς τους είχαν ένα μικρό χτήμα και τα έφτια αυτά παιδιά ήταν πολύ ετιμωμένα όταν μπορούσαν να φάνε μια φορά την ημέρα. Πεινούσαν αδιάκοπα και το άδειο στομάχι τους είχε διώξει το χαμόγελο από τα χείλη τους. Μόνο το καλοκαίρι ήταν κάτω χαρούμενα. Γιατί δεν κούφοναν και μπορούσαν να κλέβουν από τα ξένα χτήματα, έδω ένα άραποσπί, εκεί ένα μήλο ή μια απανάνα.

Παρ' όλα αυτά, η Βεατρίκη, η μεγαλύτερη από τις αδελφές της "Αδα, παντρεύτηκε ένα φωτογράφο και την πήρε κι' αυτήν αργότερα στη Νέα Υόρκη, με την έλπιδα, ότι θα μπορούσε να την λανσάρει σά μαννεκέν. Άλλα δεν το κατάφερε.

Ο Γαμπρός της "Αδα της έβγαλε τότε μερικές καλλιτεχνικές φωτογραφίες, που της έστειλε σε διαφόρους παραγωγούς. Ο Λιούις Μάιερ, ο «μονόγυχ» του Χόλλυγουντ, μόλις είδε αυτές τις φωτογραφίες, έδωσε έντολη να καλέσουν το πορτοφόλιο. Έτσι άρχισε η κινηματογραφική σταδιοδρομία της "Αδα Γκάρντνερ.

Από το ποτό της φίλη έγινε κίλας διασπομή. Οι έφημεριδες και τα περιοδικά ήταν γεμάτες από φωτογραφίες της και το κοινό την αποθέωνε, όπου εμφανιόταν.

Λίγο καιρό αργότερα, αναγγέλθηκαν οι γάμοι της με το Μίκυ Ρούνεϊ, που ήταν κατά 16 εκατοστά πιο κοντός απ' αυτήν και κάθε άλλο παρά κατάλληλος για σύζυγο. Η σύζυγική τους ζωή έγινε από την πρώτη στιγμή κόλαση κι' οι έφημεριδες άναγαραν κάθε τόσο τους καυγάδες τους. Ένα βράδυ, ήρθαν στα χέρια, μέσα σ' ένα κέντρο. Η "Αδα άρχισε να εκσφενδονίζει πιάτα, ποτήρια, βάζα, κι' εύρισκε μπροστά της, εναντίον του συζύγου της, ώσπου τον τραυμάτισε άσχετα σοβαρά στο κεφάλι. Από τ' άλλο μέρος, ο Μίκυ της έσπασε το φρέμα και την άφησε με την κομπιναζόν. Κάποτε άλλοτε τσακώθηκαν σε μια πινακιά και κατέληξαν στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα. Κάθε τόσο, ο Μίκυ σήμερα, η "Αδα αβριο, έγκατέλειπαν τη συζυγική εστία. Τα ξαναφτιάναν κατόπιν, για να ξαναρχίσουν τους καυγάδες τους και να χωρίσουν και πάλι...

Στο τέλος, χώρισαν οριστικά. Μόλις βγήκε το διαζυγίο τους, η "Αδα έκανε μια παράξενη δήλωση στις έφημεριδες: «Θέλω ν' αφιερώσω τη ζωή μου στην αγάπη κι' όχι στο εγάγγελμά μου».

Από τη στιγμή αυτή — έγραψε κάποιος από τους βιογράφους της — θα πρέπει να έχει κανείς μια πέννα από διαμάντι, που να την βουτάει μέσα σε σμπάνια, για να περιγράψει τις περιπέτειές της.

Ένας άλλος βιογράφος της έγραψε: «Έπειτα από το Μίκυ Ρούνεϊ, η "Αδα παντρεύτηκε άλλες δυο φορές. Άλλ' οι άνδρες που γνώρισε, ήταν αναρίθμητοι...».

Ο δεύτερος σύζυγός της ήταν ο περιφημος διευθυντής όρχηστρας Άρτι Σόου (1945) και ο τρίτος ο Φρανκ Σινάτρα (1950). Κι' οι δυο αυτοί γάμοι κατέληξαν σε ναυαγία.

Ανάμεσα στους άλλους άνδρες, που γνώρισε η "Αδα, ήταν ο Ντομινγκόν, ο Ουάλτερ Κίρσι, ο Άντονι Φραντσέζα, ο ταυρομάχος Μάριο Κάμπο... Η "Αδα πετούσε από τη μια άγκαλιά στην άλλη, λαίμαργη για αγάπη και πάντοτε άδικανοποίητη.

Κατά την παραμονή της στη Μαδρίτη, την εποχή του ειδυλλίου της με τον Μάριο Κάμπο — θέλησε να κατον βαλκήνη ένα άλογο, που ήταν ντεσβαρισμένο ειδικά για τις ταυρομαχίες. Άλλα το άλογο αυτό την πέταξε κάτω, με αποτέλεσμα να τραυματισθί στο πρόσωπο σοβαρά. Την πήγαν τότε στο Λονδίνο, όπου την περιποιήθηκε ένας από τους καλύτερους αίσθητικούς χειρουργούς. Άλλα το τραύμα αυτό δεν έπουλώθηκε ποτέ τελείως κι' έγινε από τότε ο εφιάλτης της "Αδα.

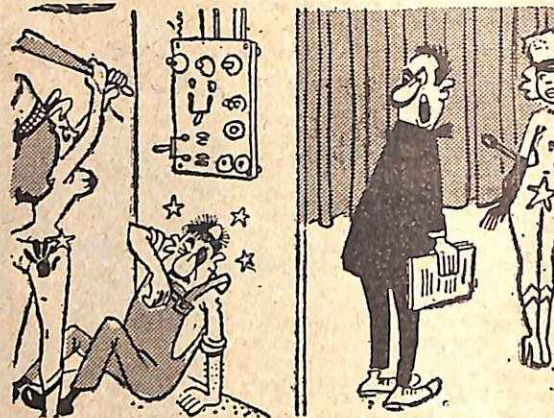
Στο μεταξύ, η "Αδα πλησίαζε στα σαράντα, που είναι η πιο κρίσιμη καμπή στη ζωή μιας γυναίκας. Είχε χορτάσει, στο μεταξύ, τις ερωτικές περιπέτειες, αλλά δε γνώρισε ποτέ τον αληθινό έρωτα. Κι' ίσως σ' αυτό όφειλεται ο σημερινός έσπεσμός της.

Η "Αδα δε μπορεί πιά να συγκινήσει τους άνδρες, όπως άλλοτε. Κι' ωστόσο, το κομμάτι της, που έχει συνηθίσει στα χάδια τους, τους ζητάει πάντα. Κι' η γυναίκα που την περιτοίχιζαν άλλοτε δεκάδες θαυμαστών, ζητιανεύει σήμερα λίγη αγάπη...

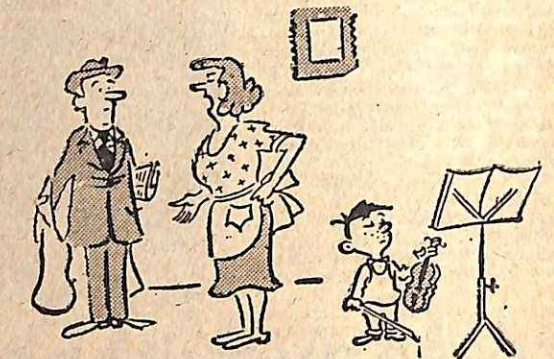
Άλλοίμονο, όμως, τις πιο πολλές φορές, ξαναγγυρίζει μόνη της στο σπίτι, τοιχίζοντας από το πολύ ποτό, με τσακισμένο το κομμάτι και άδειο το μυαλό... Είναι ίσως η περίπτωση για να θυμηθί κανείς το παλιό ρητό: «Έτσι περνάει η δόξα του κόσμου...».

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

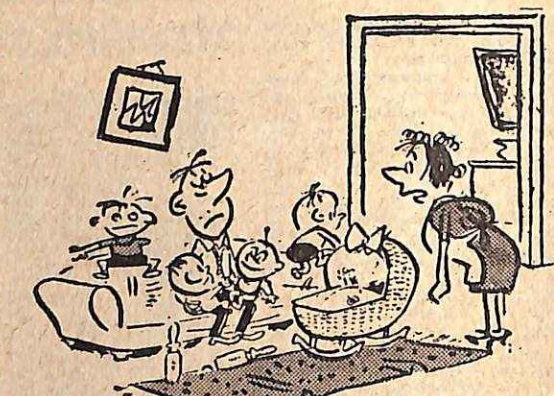
Φαίνεται, ότι πολλές αμερικανικές οικογένειες θεωρούν την τηλεόραση πιο απαραίτητη απ' το υπάτιο! Πράγματι, απ' τα 53.000.000 σπία των Ηνωμ. Πολιτειών, τα 88% έχουν συσκευή τηλεόρασης, ενώ μόνον ένα ποσοστόν 86% διαθέτουν τρεχούμενο νερό ζεστό και κρύο, μπανιέρα, κλπ. Σύμφωνα με την ίδια στατιστική, τα 60% των αμερικανικών σπιτιών έχουν μηχανικά πλυντήρια και τα 75% έχουν τηλέφωνο.

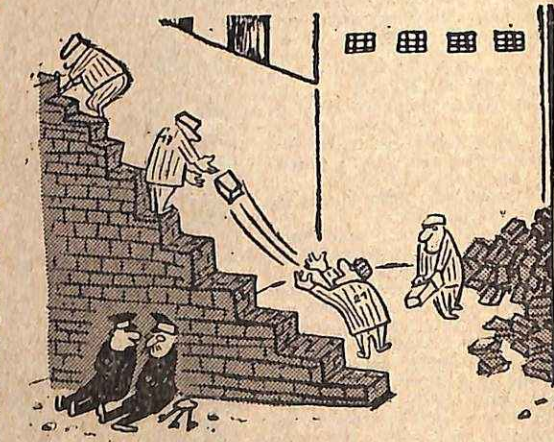
— Δεν είμαστε ακόμη έτοιμοι... Ποιός χτύπησε τρεις φορές:

— Τώρα έμμενει να του αλλάξουμε δωμάτιο, γιατί αυτό, λέει, δεν έχει καλή ακουστική!

— Δε μπορείς να τραγουδήσεις ένα ναουρίσμα στα παιδιά για ν' αποκοιμηθούν, ώσπου να πλύνω τα πιάτα:

— Τρεις φορές τους είπα να σχολάσουν, αλλά θέλουν καλά και σώνει να αδειάσουν τα τουβλά απ' τη γωνιά!

Ο χειμώνας στην Αθήνα

Μετεωρολογικές παρατηρήσεις 100 χρόνων

Και θα ξεροψηνόταν ακόμη περισσότερο, αν δεν υπήρχαν οι δυο ευεργετικοί άνεμοι το καλοκαίρι, ο μπάτης και το μελέμι, που δροσίζουν το κλίμα των άστων. Ο «εμδάτης» είναι η θαλασσία αύρα του Σαρωνικού, που μάς δροσίζει τις πιο θερμές ημέρες του καλοκαιριού. Και τα μελέμια αι «ετήσια» των αρχαίων, που πρώτος τα μνημονεύει ο Ήσιος.

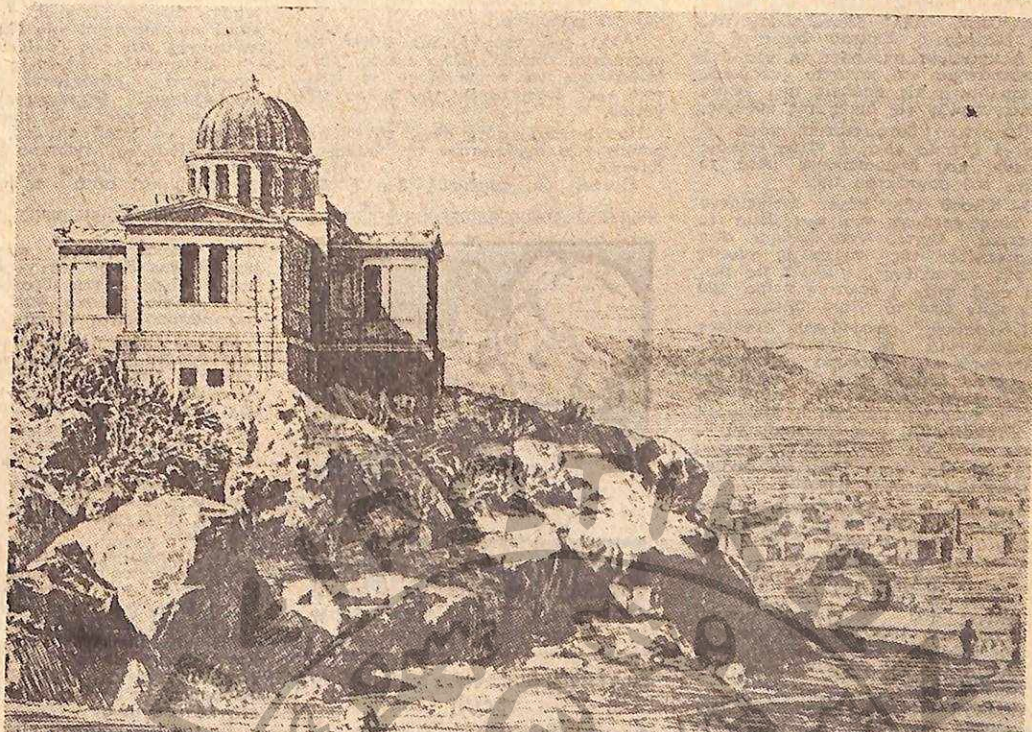
Φαίνεται πως οι αρχαίοι Αθηναίοι, εκτός από την Αθήνα, τα είχαν καλά και με τον «ταμία των ανέμων», τον Αίοιο, που τους έλυνε το καλοκαίρι με τον μπάτη και τα μελέμια. Και δικαίως οι μεταγενέστεροι του αφιέρωσαν έναν από τους κεντρικότερους δρόμους της Αθήνας. Χάρης στους δυο αυτούς άνεμους, η πόλις της Παλλάδος παρουσίαζε ένα εύχριστο κι' όχι πολύ ζεστό κλίμα το καλοκαίρι.

Ας μην έκπλαγουν οι αναγνώστες μας με την

Από τις παρατηρήσεις προκύπτει επίσης ότι οι θοριάδες επικρατούν τους χειμωνατικούς μήνες καθώς και τους καλοκαιρινούς (μελέμια). Το Μάιο και Ιούνιο επικρατέστεροι είναι οι νοτιάδες, ενώ τον Οκτώβριο και το Μάρτιο εναλλάσσονται διάφοροι άνεμοι. Η επικράτρησι των θοριάδων το χειμώνα κάνει αόρητο το κρύο στην Αθήνα, αν και η θερμοκρασία δεν είναι πολύ πεσμένη. Γι' αυτό και ξένοι που έρχονται, και μάλιστα από υπερβόρεια κλίματα, μιλάνε για το αθηναϊκό κρύο σαν κάτι το εξαιρετικό.

Η ταχύτης των θοριάδων είναι συνήθως 5-12 μέτρα το δευτερόλεπτο. Όταν περάσουν τα όρια αυτά μεταβάλλονται σε σφοδρούς ανέμους και όταν υπερβούν τα 20 μέτρα σε θύελλες.

Σφοδρότεροι σε ένταση από τους θοριάδες το χειμώνα είναι οι νοτιάδες, που συχνά μεταβάλλονται σε θύελλες (20-30 μ. ταχύτης το δευτερόλεπτο), που ξεριζώνουν δέντρα και δημιουργούν άλλες καταστροφές. Οι μετεωρολογικές παρατηρήσεις διεπιστώσαν πως κάθε χρόνο στην Αθήνα αντιστοιχούν 10-11 θύελλες! Όταν η ταχύτης περάσει τα 30 μέτρα μεταβάλλονται σε λαίλαπες.

Το Άστεροσκοπείο Αθηνών έχει διαπιστώσει με τις παρατηρήσεις τον ότι ο Ιανουάριος είναι ο ψυχρότερος μήνας του χρόνου.

τελευταία παρατήρηση. Άν σήμερα οι ασφαλισμένοι όρμοι οι εξετιμήσεις των αστυνομικών και οι πυροφρονι όγκοι του μπέτον, κάνουν αόρητη τη ζέση στην Αθήνα, δεν συνέβαινε το ίδιο σε παλαιότερα χρόνια.

Τουλάχιστον, κι' έξοις περιηγητές, που έπεσκέφθησαν την Αθήνα τα παλιά χρόνια κι' έγραψαν γι' αυτήν, δεν παραπονούνται για τη ζέση. Άπεναντίας αναφέρουν με εγκώμια τα δροσερότερα και καταπράσινα Πατήσια και Σεπόλια.

Η Αθήνα θα μπορούσε να ονομασθί ακόμα και ανέμωδωστον άστων. Οι άνεμοι την ταράζουν όλοχρονίς. Οι επικρατέστεροι είναι οι θοριάδες. Έπειτα έρχονται οι νοτιάδες και κατόπιν οι αέλοι. Άπό παρατηρήσεις της μετεωρολογικής υπηρεσίας, επί ένα περίπου αιώνα, προκύπτει ότι στην Αθήνα, κατά μέσον όρο, 120 ημέρες το χρόνο φυσούν θοριάδες, 87 ημέρες νοτιάδες, 60 ημέρες έχει ηνεμία και τον υπόλοιπο καιρό οι άλλοι άνεμοι, από τους όποιους σπανιότεροι είναι οι νοτιοανατολικοί και βορειοανατολικοί.

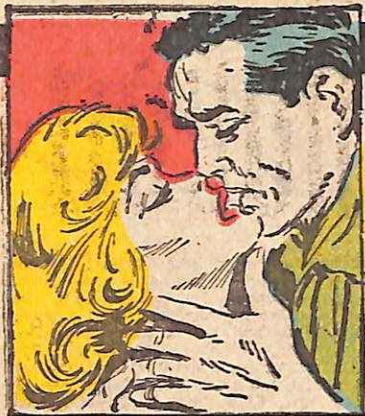
Συμβαίνει όμως πολλές φορές, όπως τα δεδομένα της στατιστικής προσφέρουν ανατρέπονται. Το 1881 είχαμε 137 ημέρες με βορεινούς ανέμους, ενώ το 1901 μόνο 46. Παρατηρείται, ακόμα, πως άμα το καλοκαίρι επικρατούν οι θοριάδες, τότε το χειμώνα έχουμε περισσότερους νοτιάδες. Κι' έτσι παρουσιάζονται δροσερό καλοκαίρι και ήπιος χειμώνας. Όταν συμβαίνει το αντίθετο, έχουμε ζεστό καλοκαίρι και το χειμώνα μάς ταράζει το τροχύτερο ξεροθόρι.

Αυτές είναι σπανιότητες. Κάθε 5 χρόνια παρουσιάζεται μία. Συμβαδόνται με ραγδαία έρση, με χαλάζι, κεραυνούς, με δυστυχήματα και με γκρέμισμα παλιών μικρών σπιτιών. Σε μια τέτοια λαίλαπα, που έγινε στις 26 Οκτωβρίου του 1852, έπεσε η μία από τις τρεις κολώνες του Όλυμπιου Διός. Η πεσμένη φαίνεται και σήμερα δίπλα στις δυο άλλες που έφευγαν από τη θεομηνία.

Κάποτε οι θύελλες συνοδεύονται και από καταιγίδες, που προκαλούν πλημμύρες και φέρνουν μεγάλες καταστροφές. Οι καταιγίδες παρουσιάζονται συνήθως το Νοέμβριο μήνα. Η μεγαλύτερη σημειώθηκε στις 26 Νοεμβρίου του 1896. Έκτος από τις άλλες καταστροφές, πνίγηκαν και 35 άνθρωποι από τον Άλισσο που ξεχειλίσε. Η πλημμύρα αυτή έμεινε στα αθηναϊκά χρονικά ως το Άγιο Φιλιππού.

Οι έφημεριδες της έποχής διαμαρτυρούνται για την κατάσταση του κράτους, που άφνειν εάν μεσαις Αθηναίς να θρηνηθούν θύματα πλημμυρών. Πού να ήσαν πως μετά 60 και πλέον χρόνια, στη δεκαετία σε πληθυσμό πρωτεύοντα, θα έσπαριζόταν συνολικισμοί και θα έπληθύνοντο οι, έπίσης από ξεχειλίσεις, αυτή τη φορά όχι του Άλίσσου, αλλά του Κηφισού! Μόνο που στην τελευταία θεομηνία πριν από δυο μήνες έφτασαν και μερικοί αρμόβιοι και μερικοί εργολάβοι με τα «ατυμμημωρικά» έργα που είχαν φτιάξει. Δεν μάθαμε μάλιστα τι άπέγιναν οι ανακρίσεις που είχαν διαταχθί άναγινόν τους. Ίσως να τις πήρε κι' αυτές το ποτάμι...

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το Έρωτικό Παραδοράτημα

Η θέσι της νέας σύγχρονη κοινωνία

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ νέα δε βλέπει τον έρωτα με το ίδιο μάτι όπως τα κορίτσια της περασμένης ή της προπερασμένης γενιάς. Το θεό αυτό αίσιμα έχει κάνει ένα μεγάλο μέρος από το παλιό μυστήριο και τη γοητεία του. Έχει γίνει πεζό, κυλάει στους δρόμους. Κι... ίσως... ίσως, αντί για το αίσιμα, κυριαρχεί στο σύγχρονο έρωτα ο αισθησιασμός μ' όλες τις αναπόφευκτες συνέπειές του, που είναι κάποτε δραματικές.

Υπήρχαν πάντα νέες που παραστράτουσαν. Άλλ' αποτελούσαν άλλοτε εξαίρεσεις. Σήμερα όμως, η ίδια η κοινωνία στρώνει τη νέα στο παραστράτημα και κατόπιν καταδικάζει αμελλητί τις πράξεις της, χωρίς ν' αναγνωρίζει τις δικές της εθνογενείς.

Εξαιρετική διαφωτιστική πάνω σ' αυτό το ζήτημα είναι η «Νέα Εκθεσις Κίνου», που δημοσιεύθηκε μετά το θάνατο του συντάκτου της.

Ο Κίνου είχε κάνει αντικείμενο της νέας έρευνής του ένα θέμα εξαιρετικά λεπτό. Απευθύνθηκε στις Αμερικανίδες της σημερινής γενιάς και της περασμένης, για να τις ρωτήσει ποιά ήταν η έρωτική πείρα που είχαν πριν από το γάμο τους.

Οι γυναίκες αποφεύγουν συνήθως να μιλήσουν για το παρελθόν τους. Άλλ' ανούσιον πρόβλημα το στίγμα τους, όταν έδωσαν πως δεν κινούνταν, σ' έναν αποκαλυφθέν. Κι... αντί την έγγραφη τους την παρέχει η ανωνυμία που χαρακτηρίζει μία επιστημονική έρευνα.

Νά λοιπόν, ποιά ήταν τα αποτελέσματα της έρευνής Κίνου:

Γυναίκες που γεννήθηκαν μεταξύ του 1890 και του 1899 (πρόκειται μόνο για Αμερικανίδες). Είχαν έρωτικές σχέσεις πριν από το γάμο. Πριν από την ηλικία των 20 χρόνων: 7-8%. Μετά τα 25: 16%.

Γυναίκες που γεννήθηκαν μεταξύ του 1920 και 1930. Είχαν έρωτικές σχέσεις πριν από το γάμο. Πριν από την ηλικία των 20 χρόνων: 36%. Μετά τα 25: 55%.

Ανάλογη είναι η αύξηση και των παρανοήτων γεννήσεων.

Μπορούμε λοιπόν να υποθέσουμε ότι στις χώρες όπου οι νέες έχουν πιά βερμύ ιδιοσυγκρασία, τα ποσοστά είναι κάπως ανώτερα.

Άλλα για την κατάσταση αυτή πρέπει να καταδικάσουμε τις νέες. Αυτές μόνον είναι υπεύθυνες για τη χαλάρωση των ηθών που παρουσιάζει η εποχή μας; Κι... είναι σωστό αυτό που λέμε συχνά, ότι η σύγχρονη νέα είναι περισσότερο ανήθικη από άλλες;

Προτού ρίξουμε το λιθόρ πάνω στις νέες της εποχής μας, θάπρεπε να εξετάσουμε τη θέση τους μέσα στη σημερινή κοινωνία.

Η σύγχρονη νέα αντιμετωπίζει ένα τρομερό δίλημμα, που το έχει δημιουργήσει η ίδια η κοινωνία. Από τη μία μεριά υφίσταται την ισχυρή παρότρυνση του σεξουαλικού ενστίκτου, που είναι βασικό και θεμελιώδες. Από την άλλη μεριά, η σύγχρονη ζωή το υπονοούμενο και το ενθαρρύνει, με το να φέρνει σε ανόμοια μεγαλυτέρη επαφή τα δύο φύλα και να δημιουργεί συναισθηματικές και άλλες συγκινήσεις ανάμεσα τους. Από το άλλο μέρος, η κοινωνία υφίσταται, αμελλητί και απαγορεύει στη νέα να έχει έρωτικές σχέσεις πριν από το γάμο. Άλλ' η σημερινή οικονομική συγκρότηση της κοινωνίας κάνει πολύ δύσκολους τους γάμους, που ακόμη κι όταν υπάρχουν, η καλύτερη διάθεση του κόσμου κι από τα δύο μέρη, προσκρούουν σε

άλλα. Κίνου δεν αποθέλει σε ήθικους σκοπούς. Κάθε μόνο διαπιστώσεις. Στο σημείο αυτό, όμως, βροχ. κε το στόχο. Πρέπει η ν' αλλάξουμε την κοινωνία ή να δώσουμε διαφορετική ανατροφή στις νέες. Δε μπορούμε να τις προπαιδεύσουμε σωματικά, διανοητικά και ψυχικά, για να προσελκύσουν τους άντρες και ταυτόχρονα ν' απαιτούμε απ' αυτές να είναι αγνές, ανώτερες και άθωοτες. Είναι σα να δίνουμε σ' ένα παιδί και να πιστά γεμάτα μ' αληθινές φράσεις και να έχουμε την απαίτηση απ' αυτό να το κρατάει και να μη βάλει ποτέ το χέρι του στη σκανδαλία.

Αν ρίξουμε μια ματιά γύρω μας, θα δούμε πως η σύγχρονη ζωή είναι γεμάτη από πειρασμούς για τη νέα. Αυτοί οι πειρασμοί της εκλύουν ακαταμάχητα και της ελπίζουν το μυστικό: πολυτέλειες, αμαρτίες, αρμοσύνα, κομψότητα, αυτοκίνητα, ταξίδια, διακοπές, θρησκεία, αμαρτία, όλα αυτά να πράγματι, δε σέφεται παρά πώς να χαρή τη ζωή της κι ο γάμος είναι το λιγότερο που την απαιτεί. Στα μέσα της αξίζει μόνο το παρόν, και αυτό το παρόν είναι

ιδίαις ημέρας ή της προηγούμενης, διατηρημένο όμως στο ψυγείο. Μά, επειδή είναι κάπως δύσκολο να πετύχει κανείς φρέσκο ψάρι, γι' αυτό προτιμώτερο είναι το κατεψυγμένο.

Πολλοί έχουν την εντύπωση πως το κατεψυγμένο ψάρι, περιέχει διάφορα χημικά φάρμακα. Ένα τέτοιο πράγμα όμως δε συμβαίνει, γιατί μόλις το ψάρι αλευρή, ενώ είναι ζωντανό, κόμα το ρίχνουν μέσα σε ψυγείο, που η θερμοκρασία τους είναι -500 Κελσίου.

Η χαμηλή αυτή θερμοκρασία δε σκοτώνει, αλλά ναρκώνει όλα τα μικρόβια, που προκαλούν την αποσύνθεσή του.

Η νάρκωση αυτή τα καθιστά ανίκανα να δράσουν, δηλαδή να πολλαπλασιασθούν, και ν' αναπτυχθούν.

Με αυτόν τον τρόπο είναι εξασφαλισμένη η καλή διατήρηση του ψαριού. Η μόνη διαφορά, που υπάρχει στο κατεψυγμένο ψάρι, από το φρέσκο είναι η ποσότητα του ιωδίου και του φωσφόρου, που είναι πολύ μειωμένη στο κατεψυγμένο.

Το φρέσκο βούτιρο είναι επίσης αριστη τροφή γιατί είναι πλούσιο σε βιταμίνες.

Όταν όμως το θερμάνουμε άνω των 800 Κελσίου καταστρέφονται όλες οι βιταμίνες και έτσι χάνει την πολύτιμη αξία του. Τότε έχει την ίδια θρεπτική αξία, που έχουν όλα τα λίπη και τα μαγειρικά βούτυρα.

Γι' αυτό το λόγο, όταν δίνουμε φρέσκο βούτιρο στα παιδιά, πρέπει να το αλείφουμε πάνω σε ψωμί ή α.φ.φ. σεβρίσουμε τη σούπα τους στο πιάτο, μετά από λίγη ώρα να ρίξουμε μέσα ένα - δύο κουταλάκια του γλυκού φρέσκο βούτιρο.

Το γάλα παστέι ν' αποτελεί βασική τροφή στα παιδιά, γιατί μόνο ν' σκεφτόμαστε πως με το γάλα αναπτύσσονται τελεία οι ζωικοί οργανισμοί, είναι αρκετό για να καταλάβουμε τη θρεπτική του αξία.

Το κρέας επίσης όταν είναι κίμας, για να χωμενέται εύκολα, είναι τροφή μεγάλης θρεπτικής αξίας. Από το κατεψυγμένο κρέας, μόνο ο κίμας είναι κατάλληλος για τα παιδιά, αλλά ν' είναι, διατηρημένος καλά, δηλαδή να κόβεται από μπλόκα, που βρίσκονται στην κατάψυξη και να ψήνεται την ίδια ημέρα.

Το κρέας επίσης όταν είναι κίμας, για να χωμενέται εύκολα, είναι τροφή μεγάλης θρεπτικής αξίας. Από το κατεψυγμένο κρέας, μόνο ο κίμας είναι κατάλληλος για τα παιδιά, αλλά ν' είναι, διατηρημένος καλά, δηλαδή να κόβεται από μπλόκα, που βρίσκονται στην κατάψυξη και να ψήνεται την ίδια ημέρα.

Η τάση του κατεψυγμένου κίμα να αποσυντεθεί, είναι μεγαλύτερη από εκείνη του φρέσκου.

Η μοναδική όμως τροφή για τα

τόσο θελεστικό, που το μέλλον χάνει κάθε αξία.

Πριν από λίγο καιρό, η διευθύντρια ενός αγγλικού παρθεναγωγείου ανώτερων σπουδών ρώτησε τις μαθήτρές της ποιές ήταν οι βλέψεις για το μέλλον. Από τις 187 μαθήτρες μόνο 34 απάντησαν ότι τις απασχολούσε το ζήτημα του γάμου κι ότι ανειρενεύσαν έναν άντρα που ν' α.φ.φ. και ν' α.φ.φ. για να έμωσαν τη ζωή τους μαζί του. Οι περισσότερες από τις άλλες απάντησαν ότι η ζωηρότερη επιθυμία τους ήταν να δημιουργήσουν τη ζωή τους έξω από το γάμο και μερικές δε δίστασαν να τονίσουν ότι θεωρούσαν το γάμο υποτιμητικό για τη σύγχρονη γυναίκα.

Μην είμαστε άδικοι. Αυτές οι ίδιες δε μπήκαν μόνες τους μέσα στο μυαλό των σημερινών κοριτσιών. Τους τις ενέπνευσε, άσυναισθητα ίσως, αλλά με τρόπο μόνιμο και σταθερό, η ίδια η κοινωνία.

Ενός ανούσιου βράβητος γύρω από τη σημερινή νέα, έγραψε ο Άγγλος συγγραφέας «Αρτσιμπάλντ Χάρντ», την κατηγορούμε κατόπιν, γιατί έπεσε μέσα σ' αυτά και τακτικότερα. Άλλ' η σημερινή νέα -συνεχίζει- δεν είναι ακροβάτιδα. Όπως κάθε ανθρώπινο πλάσμα επιθυμεί να ζήσει και να χαρή κάθε τι που μπορεί να της προσφέρει η ζωή. Αν οι νέες παραστράτουν συχνά στις ημέρες μας, αυτό γίνεται γιατί ο έρωσμός τους είναι γεμάτος παγίδες. Αν θάπρεπε να εκπαιδευόμας για κάτι, αυτό δεν είναι το ότι οι νέες πέφτουν μέσα στις παγίδες, που έχουμε στήσει σ' αυτές, αλλά το ότι δεν πέφτουν περισσότερες.

Οι νέες της εποχής μας είναι φτιαγμένες πάνω στο καλούδι της εποχής μας. Άλλ' αυτά τα καλούδια δεν τράβηξαν οι ίδιες. Καλόν είναι να μην το ξεχνάμε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ο πειρασμός στη γυναικα του βρόμου.

παιδιά που συνδυάζει το τερπνόν με το ωφέλιμον, γιατί είναι αθηνή και πάρα πολύ πλούσια σε πολιτισμικά, συστατικά, ασθένια, φασφόρο, λίπος, λευκώμα, λεκιθίνη, βιταμίνες κλπ., είναι ο ζωμός από τα κόκκαλα με μεβουλί. Φαγητά παρασκευασμένα με το ζωμό αυτό, απομακρύνουν κάθε κίνδυνο υποσιτισμού του παιδιού.

Επειδή τα προϊόντα του φυτικού κόσμου θεωρούνται κατ' εξαίρεση βιταμινούχα, γι' αυτό τα φρούτα και τα λαχανικά είναι απαραίτητα στα παιδιά.

Απ' αυτά θα συστήσουμε το καρότο, που αποτελεί την πλουσιότερη πηγή της προβιταμίνης.

Στη διατροφή του παιδιού χρειάζεται μεγάλη προσοχή γιατί ο οργανισμός του δεν έχει ανάγκη μόνο να συντηρηθεί, αλλά και ν' αναπτυχθεί.

Επίσης για να εκτελέσει τη κινήσει που κάνει το παιδί συνεχώς χωρίς να σταματά, οπότε λεπτό, καταναλώνει πολλές θερμίδες που πρέπει να τις υπολογίσουμε στη διατροφή του.

Γι' αυτό πάντα πρέπει γάσουμε υπ' αψι πως πώς τα παιδιά έχουν ανάγκη από υπερπρωτεΐνη.

Προσοχή στον υποσιτισμό των παιδιών, γιατί έχει ως επακόλουθο την αδυναμία. Η αδυναμία είναι το ραγίσμα του ποτηριού, όπως λέμε.

Γι' αυτό επιβάλλεται να μην αφήνουν οι γονείς, ακόμη και σε περίπτωση που θα ύστερηθούν, τα παιδιά χωρίς την καλή τους τροφή.

Πολλές έρευνες έχουν γίνει για να βρεθεί πόσες θερμίδες έχει ανάγκη ο οργανισμός του παιδιού σε κάθε ηλικία.

Οι έρευνες αυτές απέδειξαν πως τα παιδιά που διαρκώς κινούνται, παίζουν και τρέχουν, έχουν ανάγκη ημερησίως από τις θερμίδες που σημειώνονται στον κατωτέρω πίνακα:

Ηλικία σε χρόνια	Θερμίδες ημερησίως	Ηλικία σε χρόνια	Θερμίδες ημερησίως
1	800	9	2100
2	1000	10	2300
3	1100	11	2600
4	1300	12	2600
5	1500	13	2600
6	1600	14	2800
7	1600	15	2800
8	1800		

Μοτέρνο συναισθηματικό μυθιστόρημα υπό 'Ιωάννας Αναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Όλγα αρχίζει να θαυμάζεται από τις πρώτες ύψεις για τις σχέσεις του Στέφανου με τη Ζουζού. Όσο για τη Νέλλη, κάθε φορά, που θα πάει στην έξοχη με το Μάριο και τη Ζουζού, θα γυρίσει λυπημένη, γιατί ζηλεύει τη μικρή πεταλούδα και φοβάται μήπως της κλέψει τον άρρα. Συναισθηματικό της. Ένα απόγευμα, ο Στέφανος παίρνει στην κουρσα του τη Ζουζού, για να την πάει στο μάθημά της. Εκείνη τον αναγκάζει να τραβήξουν για το Σούνιο και όταν ο Στέφανος σταμάτησε το αυτοκίνητο στην άκρη του βρόμου, η Ζουζού γέρνει στα γόνατά του και τον αναστατώνει με την προκλητική της. Σε λίγο τα φίλια τους γίνονται φλογερά και η ίδια η κοπελλάστα σβύνει το φως του αυτοκινήτου. Τα χάδια του Στέφανου είναι τώρα πιο πολυπρά από κάθε άλλη φορά...

Όταν μετά πολλή ώρα άναψε το φως του αμάξιου ο Στέφανος, είδε τη Ζουζού να κάθεται χωμένη σε μια γωνία και να τον κυττάει με μάτια παιδαίτικα και φοβισμένα. Χωμένος σαν κέρνιο, την κυττάει σαν να την έβλεπε πρώτη φορά. Η φωνή του ακούστηκε τρεμάμενη:

— Ζουζού!

Δεν του μίλησε. Τον κύτταζε με μοναχία. Τον κύτταζε. Θάλεγε κανείς πως είχε νάσει τη χαλιά της.

— Ζουζού... κοριτσάκι μου... με συνανώεις...

— Εσθίει τα γέλια της. Δεν θέλει να πη κανείς αν ήταν έτοιμη να κλάψει να τη ξεσπάσει σε γέλια.

— Τι έκανα, Ζουζού! Τι σου καναί... μικρούλα μου...

Πάλι η ίδια στάση. Περίμενε κάθε τόσο ο Στέφανος ν' ακούσει τη φωνή της. Λατρεύοντας ν' ακούσει τη φωνή της. Έστω κι αν έπρόκειτο να του κακομιλήσει.

Η κοπέλλα όμως έμενε βουβή, κερωμένη.

— Ζουζού, σου ζητώ γονατίστος συγχώρεσι, μικρούλα μου.

Της πήρε το νερό. Το φίλησε κι είδε ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο να περνάει από τα γέλια της.

Πετάχτηκε, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου. Θύηκε έξω. Φαινόταν αναστατωμένος κι άνοιξε να βηματίσει σαν τρελλός έξω στο σκοτάδι, κάτω από τη βροχή. Το παγωμένο νερό στο μέτωπό του του κανε καλό, σαν να τον έμεθουσε. Κι η Ζουζού τον παρακολούθησε χωρίς να σαλεύει, τον κύτταζε. Ήλθε επί τέλους, κάθισε πάλι κοντά της. Πέσσεσε γύρω στους ώμους τα χέρια του. Την τσάβειε άπαντα του.

— Ζουζού... είμαι τρελλός για σένα. Τώρα το καταλαβαίνω πως είμαι τρελλός για σένα. Τ' αποφάσισα. Το ξέρω τι θα κάνω.

Γύρισε τα χροιά της μάτια. Τον κύτταζε ανήσυχη:

— Τι σκέφτηκες;

— Ήταν η πρώτη λέξη που άρθουσε. Ο Στέφανος ένθυσια σήπκε.

— Πήρα την απόφασί... Θα γίνης γυναίκα μου... Ναι, Ζουζού, θα γίνης γυναίκα μου.

Γύρισε. Τον κύτταξε σαν να είχε υποσπαστεί της κανένα τρελό.

— Στέφανε... μην άφινες το νου σου να σβύνει σε φαντασίες. Αυτά ήταν τα πρώτα της λόγια. Ο Στέφανος όμως δεν υποχωρούσε.

— Μουρχειται τρελλά. Ζουζού... Κοριτσάκι μου, μωρό μου... Τι σου καναί!

Μία λοξή, ειρωνική ματιά της, γάβηκε στο μισοσκόταδο. Η φωνή του ακούστηκε πάλι δυστυχισμένη:

— Όχι, Στέφανε...

— Δεν ν' αγαπάς;

— Τοούριε για μάτια γεμάτη πασάριον:

— Αν δεν σ' αγαπούσα...

— Με συγχώρεσι, αγαπούλα... Είμαι τρελλός. Απόψε είμαι σ' αλήθεια μεθυμένος... Άλλά, είμαι τόσο δυστυνημένος... Θέλεις να μείνω δη μου την ζωή γονατίστος μεθύσις σου, για να με συγχώρεσης...

— Δεν σου κρατώ καμία. Μήπως κι εγώ...

— Έσύ είσαι παιδί. Τι νοι...

Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

— Θα σε κάνω βασίλισσα, φώναξε με ύφος εικασχρόνο ο άντρας. Θα σε κάνω βασίλισσα, μικρούλα μου! Στο όρκίζουκι, θα νύμφω και θα σε παντρευτώ. Άλλο τίποτα δε μπορώ να κάνω για σένα...

Της κρατούσε τα χέρια μέσα στις υούφες του. Της τα σκέπαζε με φίλια. Κι η Ζουζού, με ύφος απόλυτα γυναικείο τώρα, δεχόταν το γεροφίλημα και τούρρινε ματιές γεμάτες πόνο και γλύκα.

Ο κόσμος όλες έσθυσσε πια για μένα, της έαυπε. Στην πλάσι ολόκληρη δεν υπήρχε τίποτα, άλλο εκτός από δυο γλυκά γαλανά ματάκια και δυο νειλάκια που με κάνουν να μεθύσω... Θα γίνης γυναίκα μου, Ζουζού. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Κούνησε σιγανά το κεφάλι της.

— Όχι, Στέφανε...

— Δεν ν' αγαπάς;

— Τοούριε για μάτια γεμάτη πασάριον:

— Αν δεν σ' αγαπούσα...

— Με συγχώρεσι, αγαπούλα... Είμαι τρελλός. Απόψε είμαι σ' αλήθεια μεθυμένος... Άλλά, είμαι τόσο δυστυνημένος... Θέλεις να μείνω δη μου την ζωή γονατίστος μεθύσις σου, για να με συγχώρεσης...

— Δεν σου κρατώ καμία. Μήπως κι εγώ...

— Έσύ είσαι παιδί. Τι νοι...

— Όχι, δεν τη θέλω αυτή τη θυσία. Δε θα το συγχώρεσω ποτέ στον εαυτό μου να καταστρέψω μια οικογένεια.

Τι σημασία έχει; Έσύ δεν πρέπει να καταστραφείς.

— Θα ήμουν τρέας, αν το δεχόμουν... Όχι, Στέφανε. Μία μέρα ίσως κι' εσύ ο ίδιος θα με κακίσεις. Έπειτα, θα ντεπούουν τον κόσμο, την κοινωνία.

— Μά πως θα ζήσης στην κοινωνία; Δε θέλω να ζήσης στυγνισμένη.

— Σούρωσε την περιποιημένη των νειλών της, και τον κύτταξε με ύφος ανιμωτικό:

— Δε θέλω θυσίες, ξανάπε άργα βασίσα. Τέτοιου είδους θυσίες δεν τις θέλω.

— Τι θα ήθελες από μένα, αγαπούλα; Πες μου! Ότι θέλεις, θα σ' ορκίσω, μακάρι να πούκειται να θυσίσω τη ζωή μου.

— Ήταν γλωσσά στο μισοσκόταδο. Η ευγενική του φυσιογνωμία φαινόταν αναστατωμένη και τα γέλια του υαία πετούσαν ασταπές.

— Ένα είναι το όνειρό μου, αποκρίθηκε μετά κάμποση σκέψι, η μικρή. Το ξέρεις.

— Πες μου...

— Αν υπορούσα να πάω στο εξωτερικό να σπουδάσω... Αισθάνομαι πως μπορώ να γίνω περίφημη χορεύτρια... Ναι, το νιώθω...

— Έδώ, δεν κάνω τίποτα. Αν υπορούσα να πάω στο εξωτερικό, θα γύριζα άλλος άνθρωπος... Άλλά ν' α.φ.φ. για σένα.

Την έσφιξε παράφορα άπάντα του:

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Ζουζού... Ζουζού μου... Εγινε κίολας. Θα πάς στο εξωτερικό, θα σε στείλω εγώ...

— Θα σε κάνω βασίλισσα, φώναξε με ύφος εικασχρόνο ο άντρας. Θα σε κάνω βασίλισσα, μικρούλα μου! Στο όρκίζουκι, θα νύμφω και θα σε παντρευτώ. Άλλο τίποτα δε μπορώ να κάνω για σένα...

Της κρατούσε τα χέρια μέσα στις υούφες του. Της τα σκέπαζε με φίλια. Κι η Ζουζού, με ύφος απόλυτα γυναικείο τώρα, δεχόταν το γεροφίλημα και τούρρινε ματιές γεμάτες πόνο και γλύκα.

Ο κόσμος όλες έσθυσσε πια για μένα, της έαυπε. Στην πλάσι ολόκληρη δεν υπήρχε τίποτα, άλλο εκτός από δυο γλυκά γαλανά ματάκια και δυο νειλάκια που με κάνουν να μεθύσω... Θα γίνης γυναίκα μου, Ζουζού. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Κούνησε σιγανά το κεφάλι της.

— Όχι, Στέφανε...

— Δεν ν' αγαπάς;

— Τοούριε για μάτια γεμάτη πασάριον:

— Αν δεν σ' αγαπούσα...

— Με συγχώρεσι, αγαπούλα... Είμαι τρελλός. Απόψε είμαι σ' αλήθεια μεθυμένος... Άλλά, είμαι τόσο δυστυνημένος... Θέλεις να μείνω δη μου την ζωή γονατίστος μεθύσις σου, για να με συγχώρεσης...

— Δεν σου κρατώ καμία. Μήπως κι εγώ...

— Έσύ είσαι παιδί. Τι νοι...

— Όχι, δεν τη θέλω αυτή τη θυσία. Δε θα το συγχώρεσω ποτέ στον εαυτό μου να καταστρέψω μια οικογένεια.

Τι σημασία έχει; Έσύ δεν πρέπει να καταστραφείς.

— Θα ήμουν τρέας, αν το δεχόμουν... Όχι, Στέφανε. Μία μέρα ίσως κι' εσύ ο ίδιος θα με κακίσεις. Έπειτα, θα ντεπούουν τον κόσμο, την κοινωνία.

— Μά πως θα ζήσης στην κοινωνία; Δε θέλω να ζήσης στυγνισμένη.

— Σούρωσε την περιποιημένη των νειλών της, και τον κύτταξε με ύφος ανιμωτικό:

— Δε θέλω θυσίες, ξανάπε άργα βασίσα. Τέτοιου είδους θυσίες δεν τις θέλω.

— Τι θα ήθελες από μένα, αγαπούλα; Πες μου! Ότι θέλεις, θα σ' ορκίσω, μακάρι να πούκειται να θυσίσω τη ζωή μου.

— Ήταν γλωσσά στο μισοσκόταδο. Η ευγενική του φυσιογνωμία φαινόταν αναστατωμένη και τα γέλια του υαία πετούσαν ασταπές.

— Ένα είναι το όνειρό μου, αποκρίθηκε μετά κάμποση σκέψι, η μικρή. Το ξέρεις.

— Πες μου...

— Αν υπορούσα να πάω στο εξωτερικό να σπουδάσω... Αισθάνομαι πως μπορώ να γίνω περίφημη χορεύτρια... Ναι, το νιώθω...

— Έδώ, δεν κάνω τίποτα. Αν υπορούσα να πάω στο εξωτερικό, θα γύριζα άλλος άνθρωπος... Άλλά ν' α.φ.φ. για σένα.

Την έσφιξε παράφορα άπάντα του:

— Ζουζ

— Πώς είναι δυνατόν;
— Τι σε νοιάζει εσύ;...
— Δε θέλω να σου χαλάσω την οικογενειακή σου ευτυχία...
— Ένοια σου... Τίποτε δεν θα χαλάσει. Εσύ όμως θα πιάς στο έξωτικό και θα γυρίσεις για διεθνούς φήμης γιορτή. Μόνο πρέπει να έχεις υπομονή. Βέβαια, να μη γίνω τίποτα απότομα, διαστικά.

— Κι' εγώ δεν το θέλω. Δε θέλω να δημιουργηθεί καμιά παρενέργεια. Να μη στενοχωρηθείς για μένα. Όποτε μπορέσεις, με δονάς λιγάκι... 'Αν μου έδασα λίστες τρελές για γιορτή, να μην έρθω, εγώ τα καταφέρνω, δεν θέλω περισσότερα...

Την κτύπησε τρομαγμένος. Είπε πετάει με τόση αφέλεια αυτό τον άσπιδιο ή μικρή! Κι' αυτός ένοιωσε κιόλας την καρδιά του να σφίγγεται. Γιατί ήξερε πως τρελές για γιορτή, το μήνα δεν ήταν ένα προσόν που μπορούσε να λείπει έτσι ανώδυνα κι' απρασιότητα από τον προϋπολογισμό του.

Την άλλη στιγμή όμως, την έσφιξε με πάθος άπάνω του, κόντευε να τη λυώσει.

— Όλα θα γίνουν, όλα θα γίνουν, αγαπούλα... Είμαι τρελλός για σένα... τρελλός... Θάθελα ναχω βασίλειο να στο χαρίσω.

Γέλασε η κοπελλίτσα.
— Τι νέος που φαίνεσαι! Τό έρεεις πως σ' αγαπάω, πως σ' αγαπάω κι' εγώ πολύ, πολύ...
— 'Αν μπορούσα να το πιστέ-

— Θέλεις κι' άλλες αποδείξεις;
— Είμαι τρελλός, το ξέρω Κι' όμως...

Του πήρε μέσα στα μικρά της, άδρα γερόκια το κεφάλι, τον κτύπησε στα μάτια:
— Είσαι τού γλυκό μου τού ά- γόρι, θιμήρισε.

— Πες μου, Ζουζού... ή καρδιά σου είναι έλευθερη;
— Όχι! του αποκρίθηκε τσαχα- πνικά.

— 'Αγαπάς;
— 'Αγατώ τρελλά...

— Τό ήξερα... Ποιός είναι;
— Τον λένε Στέφανο...

Ένα γέλιο κρουσταλλένου, παι- διατικού, 'Ο Στέφανος ένοιωσε το αίμα να γυρίσει νεανικό στις φλέ- βες του τώρα. Έβαλε μπροστά τού άμαξι, κι' ήταν τόσο τού με- θυσί της γαράς, που κάμποσες φορές κόντευε να τσακιστή.

Όταν γιορτίστηκαν, την έσφι- ξε άπάνω του.

— Ζουζού... να έξεις πως εί- μαι έτοιμος για κάθε θυσία για σένα Για κάθε θυσία.

Το έκλεισε, τ'α γέλη μ' ένα φι- λί, και τραβήξε πεταγτή. Φου- γιότη, στο στενό δρομάκι του σπι- τίου της.

«ΤΙ ΕΧΕΙΣ?»

— Τι έχεις, Στέφανε;
— Ήταν η δεύτερη φορά που τον ρωτούσε απόψε η γυναίκα του κι' ο Στέφανος ένοιωσε, με θυμό, πως τ'α μάγουλά του κοκκινίζουν.

— Τι θέλεις ναγώ; της άποκρι- θηκε απότομα. Τι είναι δυνατόν ναγώ;

— Δεν ξέρω, έκανε αναστενά- ζοντας η γυναίκα. Μου φαίνεται τόσο παράξενο απόψε.

— Άλλα σου λέω κι' άλλα μου απαντάς.

— Δε μπορεί να είναι; απ- ορρημένο ένας άνθρωπος; της άπο- κριόθηκε δύσθυμα.

Κι' ο ίδιος τ'α καταλάβαινε πως φερόταν άφύσικα. Κι' όμως τού ήταν άδύνατο να φερότ δια- φορετικά. Λες κι' η περιπέτεια του με τη μικρή Ζουζού, τον έμ- πόδιζε να βρ' τον εαυτό του.

— 'Η 'Όλγα τον κτύπησε στ'α μά- τια προσπαθώντας να παραλάβ' κά- θε του επιθυμία, ή καρδιά της ό- μως βούλιαζε.

— Δεν είναι ο Στέφανος! Δεν είναι ο άντρας μου, ο Στέφανος.

Δεν θα μπορούσε να ξενήση λεπτουργός τ'α άλλαν ή έλπιε στο όρασιμιο του συζύγου της. Κι' ό- μως κάθε του λέει, κάθε του βλέμμα, κάθε του κίνηση, ποόδιζε πως κάτι συνέβαινε μέσα του.

Κι' ή Νέλλη παρατηρούσε ανή- σνη τον πατέρα της.

Τό δείπνο, που ήταν ή μεγαλύ- τερη χαρά της οικογένειας, ήταν απόψε κάτι που καταντούσε σχε- δόν μαρτύριο. Οί τρεις αούτοι άν- θρωποι, τόσο αγαπημένοι πάντα, ένοιωθαν πως κάτι είχε μπη άν- αμεσά τους. Κανείς όμως δεν τολ- μούσε να όμολογήσει την αλήθεια.

Είχαν κάθε λόγιο να είναι εύτι- χισμένοι, ο Στέφανος κι' ή οικο- γένεια του. 'Οτι δεν τους είχε δώσει ή μοίρα από τή γέννησί τους, τ'ο είχαν συμπληρώσει με θέλησι και με έρωτικότητα.

Ο Στέφανος Δρακίδης δεν εί- χε συναντήσει σοβαρές δυσκολίες στη ζωή του. Γυιός δημοσίου ύ- παλλήλου, είχε σπουδάσει όχι με άπολυτη άνεσι αλλά και χωρίς σημαντικές στερόσεις. Πάρε δί- πλωμα γυμνασίου και πέτυχε μιά ύ- ποτροφία για τή Γερμανία. 'Ο- ταν επέστρεψε γνώρισε την 'Όλ- γα. Λες κι' ή άγάπη τον περιέμε- νε για τόν καλωσορίσει. Μόλις δι- ωρίστηκε, παντρεύτηκαν, και λί- γο κατόπιν πέτυχε την περίσημη αούτη θέσι, διευθυντής σέ έργο-

στάσιο. Ήταν κάτι περισσότερο από ό,τι μπορούσε να έλπίσει.

— 'Η 'Όλγα άνηκε σέ καλλιτε- χνική οικογένεια. Ζωγράφος ο πα- τέρας της, τραγουδίστρια ή μη- τέρα της. Αούτη είχε δείξει ένα πρώιμο ταλέντο στο πιάνο κι' εί- χε πάρει δίπλωμα με διάκρισι. Φρόντιζε να πέτυχη κι' αούτη κά- ποια ύποτροφία για τ'ο έξωτικό, όταν ή τύχη της έφερε μπρο- στά της τ'ο Στέφανο Δρακίδη. Ή- ταν ένας ώραίος δεσπογλυμμένος νέ- ος, εκκοσμητάς χρόνων, τότε, κι' ή 'Όλγα κατάλαβε πως δεν υπο- ρούσε να ξεφύγη από τή γοητεία του. 'Ετσι, χωρίς έξαιρετική λύ- πη θυσίασε τ'α καλλιτεχνικά της όνειρα κι' έγινε γυναίκα του. Εί- κοσιεπτά όλόκληρα χρόνια είχε περάσει δίπλα του καλές τις πε- ρισσότητες, αλλά και μερικάς κα- κές ημέρες. Είχε βέβαια γερό υι- σθό ο Στέφανος, αλλά τ'ο όμολο- γούσε κι' ο ίδιος, πως αν δεν είχε δίπλα του μιά γυναίκα τόσο σ- φαιρα, τόσο έρωτική, τόσο όλι- γοκακή και τόσο λογική, όχι μόνο δεν θα είχε κατορθώσει ν' αούξη- σουν τήν περιουσία του, αλλά και θα ζούσαν υπό συνθήκες πολύ με- τριώτερες.

— 'Η 'Όλγα, συνθισμέ- νη σέ οικονομία και τάδε, κατά- φερε να πολλαπλασιάζονται όλα στα χέρια της.

— Πέτυχε πάλι τούς επτά άσ- τους εν τή έρήμω! της έλεγε, ό- ταν έβλεπε στα χέρια της τ'α χρή- ματα να πολλαπλασιάζονται.

Κι' ή 'Όλγα τ'ο ήξερε και τ'ο πίστευε πως τόν έκανε εύτιχι- σμένο.

— Άμέσως - άμέσως, στόν πρώτο χρόνο τού γάμου τους, είχε έρθει τ'ο πρώτο παιδί, τ'ο άγόρι, ο 'Αλ- κης τους.

Ήταν τώρα είκοσιεπ- τή χρονών. 'Επτά χρόνια άργότερα ήρθε τ'ο κορίτσι, ή Νέλλη και έσ- νακινούσαν τις εύτυχια. Και με τ'α δύο τούς τ'α παιδιά στάθη- καν εύτυχισμένοι.

Γερά στό πνεύμα και στό σώ- μα, τούς έβιναν τή μιά ναρά άπά- να στόν άλλη. 'Ο 'Αλκης βάδιζε στα ίχνη τού πατέρα του. 'Επει- δη όμως άνατράφηκε με π'ο πολ- λή άνεσι, άόχισε με καινούργιες φιλοδοξίες. Σπούδασε γιατρός, και τ'ο όνειρό του τώρα ήταν να έ- πιστρέψει, ν'άποκτήσει κάποια φή- μη και ν' άνοίξει κλινική δική του.

Φυσικά, ύπολόγιζαν και στήν πορεία, Δεν τ'ο συζητούσαν, αλλά ήταν σίγουροι πως έτσι λογικός όπως ήταν πάντα ο 'Αλκης τους, δεν θακανε καμιά τρέλλα. 'Εξ άλλου, δεν είχαν άνάγκη να κυ- τάζουν μακριά για ν' άνακαλύ- ψουν τήν πολυφερν.

— 'Η Λιάνα

Φανδάνου ήταν ή Ιδανική νύφη. Εί- χε όλα τ'α προσόντα που θα υπο- ρούσε να ποθήσει ένας νέος έξαι- ρετικός σαν τόν 'Αλκη. Όμορφιά, πορεία, ήθος, καλωσύνη, οικογέ- νεια, μόρφωση. Και σαν να μην άρ- κούσαν όλα αυτά, ήταν τρελλά έρωτευμένη με τόν 'Αλκη. Αυτό έ- φθανε για να τή λατρεύ ότ'ο οι- κογένεια Δρακίδη και προσπάντων ή 'Όλγα.

Ήταν εύτυχισμένοι, και, φανε- ρά τουλάχιστον, τίποτα δεν είχε τασάξει τήν εύτυχία τους. Κι' ό- μως, κάποιο κρυφό σύννεφο έρι- γνε τελευταία τή σκιά του άπάνω στό εύτυχισμένο σπιτικό. 'Απόψε ή σκιά αούτη βάραινε π'ο πολύ ά- π'ο άλλες φορές, τούς πλάκωνε τ'ο στήθος, τούς έδενε τή γλώσσα.

Μόλις τέλειωσαν τ'ο φαγητό, ο Στέφανος σπκώθηκε. Τού έτοιμα- σε ή Νέλλη τήν έφημερίδα του, δίπλα στήν πολυθρόνα του, όπως τ'ο συνήθιζε. 'Ο Στέφανος όμως τράβηξε ίσια στήν πόρτα:

— Θά πηγαίσω, πρόσφερε σαν ναβηλε να δικαιολογηθώ.

— Είσαι κουρασμένος; τόν ρώ- τησε άήσυχη ή 'Όλγα.

— Όχι... ναί... να, δεν έχω διά- θεσι για διάβασμα απόψε.

— Έφυγε χωρίς να τις κτύπη- κι' ή 'Όλγα συνάντησε τ'α μάτια της κόρης της που παρακολου- θούσαν σκεπτικά, τόν πατέρα.

— Μού φαίνεται πως είναι ά- διαθέτος απόψε, έππε σαν ναβηλε να τόν δικαιολογήσει κι' αούτη.

Κούνησε ή Νέλλη συλλογισμέ- νη τ'ο κεφάλι της:

— Δεν πιστεύω, μαμά...

— Τότε τί έχει;

— Κάποια ένοια.

— 'Η 'Όλγα άναστενάξε. 'Η καρ- διά της σφίγγόταν, σφίγγόταν, θάθελε να μιλήσει έλευθερα με τήν κόρη της, αλλά έφαιττε μονά- να στή σκέψη πως ήταν δυνατόν να συζητήσει με τ'ο παιδί της για τήν πίστι τού Στέφανου... Πώς ή- ταν δυνατόν να έκφορση στήν κό- ρη της έρωτα και τήν παρακωχή της ύποψιά; Κι' έτσι έστρεψε άλ- λου τ'α μάτια της και τράβηξαν κι' οί δύο, βρούδες, κάθε μιά στό δωμάτιό της.

ΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ

— Έκανε κάμποσες ημέρες να φε- νή ή Ζουζού στό σπ'ίτι. Τόσο που ή 'Όλγα σαν να άνησυχούσε. 'Ο- σο μπορούσε π'ο φυσικά, πέταξε μιά μέρα τήν ώρα που κάθονταν στό τραπέζι:

— Τι έγινε ή Ζουζού; Έχει μέ- ρες να φανή.

— 'Η Νέλλη σήκωσε τ'α μάτια της και τ'α στήλωσε στόν πατέρα της.

— Δεν είναι φυσική ή στάσι- του. Γιατί δεν τ'α ρωτάει για τή γιανιά της; Γιατί δεν τ'α προσ- φέρι κι' αούτς βοήθεια;

— Πάντα, όσες φορές τύχαινε να βρεθ' ή Ζουζού σέ δύσκολη θέσι, ο Στέφανος πρώτος ποότεινε να τή βοηθήσουν, κι' ή 'Όλγα ποτέ δεν τούφευρε αντίρροπι. Γιατί σ- παινε σήμερα; Γιατί έκανε πως δεν παρακολουθούσε τή συζήτη- σι; Ένας βαρύς άναστεναγμός έέφυγε από τ'α χείλη της. Δεν ή- ταν τίποτε αούτ'ο ή διαπίστωση, κι' ίσως να ήταν σύμπτωση. Κι' όμως βάσανε στήν καρδιά της σαν πέτρα άσκήνη. Όλη ή καλή της θέλησι να δείξει καλωσύνη στή μι- κρή, έσβυσε κι' ή φυσιογνωμία της, άδελά της, πήρε μιά σκληρή έκφρασι. 'Η Ζουζού ώστόσο είχε έσπλωθ' στήν πολυθρόνα στήν ά- γαπημένη της θέσι, είχε σπκώσει ύπλά τ'α πόδια της.

— Τι ώρα θαρθ' ή Νέλλη; ρώ- τησε με ύφος κουρασμένο.

— Όπου και νάναι θαρθ',

— 'Αχ... έχει σπ'ίρα μιά λια-

— Ένοιωσε αούτς τή ματιά της κι' έσφιξε πεισματικά τ'α χείλη του. 'Η άπάντησί του άκούστηκε κο- φτή:

— Ποιός έξερει;

— Έπειτα νευρικά, με κάποια ά- φύσικη εύθυμία, γύρισε άλλου τή συζήτησι. Τήν άλλη μέρα όμως, ήρθε ή Ζουζού. Μπήκε άεράτη, π'ο θορυβώδης, π'ο τσαχνίνα ά- π'ο άλλες φορές, έτρεξε κατ' εύ- θειαν στήν 'Όλγα και της έδωσε τ'ο συνθισμένο της φιλή. Τή φί- λησε κι' ή 'Όλγα, αλλά μέσα της ένοιωσε κάτι σαν άνατιοχίλα. 'Η Νέλλη έλειπε, ο Στέφανος καθό- ταν και διάβαζε πίνοντας τ'ο κα- φεδάκι του, μετά τ'ο φαγητό.

Πήγε κοντά τ'ο Ζουζού, τού άναστατώνε τ'α μαλλιά:

— Καλημέρα, μπαμπά!

— Έτσι τόν χαιρετούσε συνήθως. Σήμερα όμως σαν ν' άκούγόταν κάποια παρασωνία στή φωνή της, κάτι τ'ο άόυσικο.

— 'Η ιδέα μου! σκέφθηκε ή 'Όλγα. Είμαι σίγουρα τρελλή, Παντού βλέπω φαντάσματα... κι' είναι κρίμα να άδικώ έτσι και τόν άντρα μου και τ'ο έρωτά αούτ'ο κο- ρίσι.

Μετανιωμένη, πήγε κοντά στή μικρή:

— Ζουζού, της έππε στοργικά, τί έγινε; Σέ νάσασε. Γιατί δεν ένοόσουν σπ'ίρα π'ο χωρίς, με άόμει;

Γέλασε ή κοπελλίτσα νευρικά. Τ'α λακκάκια γύρω από τ'α χείλη της παιχνιδίσαν, αλλά όχι παιδιά- τικά όπως άλλοτε. Σαν να τ'α έ- δωσαν μιά κουρασμένη, ίσως και νευρασμένη έκφρασι.

— Δε ύπόρεσα, κυρία Δρακί- δη... Νά, έχω δουλειές...

— 'Η γιανιά μου δεν είναι και τόσο καλή.

— Τι έπαθε ή γιανιά σου; ρώ- τησε άήσυχη ή γυναίκα.

— 'Ε, γεράματα, τί περιμένε- τε; 'Η καρδιά της δεν είναι κα- λά...

— Καμημένο παιδί...

Κούνησε ή Ζουζού τ'ο κεφάλι της και πήρε τήν έκφρασι μιάς πνευμένης παιδούλας:

— Μη τ'α ρωτάς, κυρία Δρα- κίδη. Βάσανα, βάσανα...

— 'Η 'Όλγα άκούμπησε στοργι- κά τ'ο χέρι της στόν ώμο της μι- κρής:

— Ζουζού, αν χρειαζόσαστε τί- ποτε, να μάς π'ες.

Κούνησε άρνητικά έκείνη τ'ο κε- φάλι της:

— Τίποτε... εύχαριστώ... για τήν ώρα τουλάχιστον τίποτε.

— 'Ο Στέφανος δε μιλούσε. Έκα- νε πως διάβαζε τήν έφημερίδα του. Όταν τ'ο παρατήρησε αούτ'ο 'Όλγα, ένοιωσε τήν καρδιά της να βουλιάζει, λες κι' είχε φύγει ά- π'ο τή θέσι της.

— Δεν είναι φυσική ή στάσι- του. Γιατί δεν τ'α ρωτάει για τή γιανιά της; Γιατί δεν τ'α προσ- φέρι κι' αούτς βοήθεια;

— Πάντα, όσες φορές τύχαινε να βρεθ' ή Ζουζού σέ δύσκολη θέσι, ο Στέφανος πρώτος ποότεινε να τή βοηθήσουν, κι' ή 'Όλγα ποτέ δεν τούφευρε αντίρροπι. Γιατί σ- παινε σήμερα; Γιατί έκανε πως δεν παρακολουθούσε τή συζήτη- σι; Ένας βαρύς άναστεναγμός έέφυγε από τ'α χείλη της. Δεν ή- ταν τίποτε αούτ'ο ή διαπίστωση, κι' ίσως να ήταν σύμπτωση. Κι' όμως βάσανε στήν καρδιά της σαν πέτρα άσκήνη. Όλη ή καλή της θέλησι να δείξει καλωσύνη στή μι- κρή, έσβυσε κι' ή φυσιογνωμία της, άδελά της, πήρε μιά σκληρή έκφρασι. 'Η Ζουζού ώστόσο είχε έσπλωθ' στήν πολυθρόνα στήν ά- γαπημένη της θέσι, είχε σπκώσει ύπλά τ'α πόδια της.

— Τι ώρα θαρθ' ή Νέλλη; ρώ- τησε με ύφος κουρασμένο.

— Όπου και νάναι θαρθ',

— 'Αχ... έχει σπ'ίρα μιά λια-

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΟΡ

Δεν πρόκειται ούτε για κακοποιούς, ούτε για άστροναύτες, που έτοι- μάζονται να ταξιδέψουν στό διάστημα, αλλά άπλούστατα για τούς παίκτες ενός νέου άθλητικού παιχνιδιού, που έκανε τώρα τήν έμφά- σισή του στήν 'Αμερική. Τό νέο σπόρ είναι ένα κράμα ράγκμπι, ποδο- σφαίρου και έλευθεράς πάλης. Οί παίκτες φορούν τήν προστατευτική αούτη στολή, που σκεπάζει όλόκληρο τ'ο σώμα τους, από τήν κορυφή ως τ'α νύχια και τούς έπέρμενε να παίξουν π'ο ήμερών στή Μινεάπολι κάτω από θερμότητα 7 βαθμών υπό τ'ο μηδέν. Μιά θωράκιση, που κρύβεται κάτω από τή στολή, προστατεύει τούς παίκτες από τ'α χτυ- πήματα κατά τις έίαιες συγκρούσεις τού παιχνιδιού.

κάδα... Μιά λιακάδα. Μου φαίνε- ται πως μπήκε κιόλας ή άνοιξι. Και θάθελα τόσο ένα περίπατο.

— 'Η 'Όλγα δε μίλησε. Τό ήξερε πως από στιγμή σέ στιγμή θα αρ- χόταν ο Μάριος να πάει τή Νέλ- λη για περίπατο. Άλλα δε θέλη- σε να τ'ο π'ι.

— Άπάνω στήν ώρα όμως έφθα- σαν μαζί, ή Νέλλη με τόν άναπη- μένο της. Είχαν συναντηθ' τυχαία στήν πόρτα. 'Η Νέλλη υπήκε όλο χαρά, διασπική:

— Τί λιακάδα. Μαμά... να φύ- γουμε νοήνορα, να προσφάσουμε τόν ήλιο...

— 'Ερχομαι κι' εγώ!

Παιδιάτικη, γαλλόγλη, άκούστη- κε ή φωνούλα της Ζουζού, και τότε μόνον τήν άνακάλεσαν γω- μένη στήν πολυθρόνα της.

— 'Η Νέλλη σούφωσε τ'α φουδια της, ο Μάριος πήγε κοντά της.

— Ζουζού... τί στάσι είναι αού- τή;

— Χωρίς να κουνήσει αούτη, χωρίς καν να προσπαθήσει να κατεβάσει λίγο τ'α φουστάνια της, τούοριξε μιά ειρωνική ματιά:

— Δεν σε παρακάλεσα να με κυττάζεις... Νέλλη... ο άροσάδωνια- στικός σου έγινε άνυπόφορος, τό έξερεις:

— Μού φαίνεται πως μπορείς να κάθεις καλύτερα, έππε ο Στέ- φανος, που σαν να έυπνησε έσ- φονικά από ύπνο.

— 'Η Ζουζού κατέβασε τ'α πόδια της, τούοριξε μιά προκλητική, τσαχνίτικη ματιά, έπειτα γαμψί- λωσε τ'α μάτια της, πήρε τ'ο ύφος 'Αρσενικού σ'ο τ'ο περασμένο αί- ώνα κι' άποκρίθηκε ταπεινά:

— Μάλιστα, κυρία!

Αυθόρμητα γέλασε ο Μάριος κι' ή Νέλλη, αν και είχε τ'α νεύρα της, γέλασε κι' αούτη. 'Η 'Όλγα όμως παρατηρούσε τόν άντρα της με κρυφή άγανάκη. 'Ηθελε ν' άνα- καλύψη τήν αλήθεια. Σέ κάθε του κίνησι, σέ κάθε του έκφρασι, σέ κάθε του λέξι, ήθελε ν' άνακαλύ- ψη τήν αλήθεια.

— Έβλεπε τόν άντρα της νευρι- σμένο, θυμωμένο. Τόν γνώριζε κα- λά, και ήξερε να τόν ψυχολογήσει. Έκείνο που κυριαρχούσε αούτ'ο τή στιγμή στήν ψυχολογία του Στέ- φανου, ήταν ή προσπάθεια του να

μ'α δείξει τ'ο θυμό του. Σπκώθηκε, προχώρησε π'οδς τ'ο Μάριο, που τόν χαιρετούσε εύγενικά:

— Τί κανείς, παιδί μου; Θά πάτε περίπατο;

— Νάί... έτσι λέμε...

— 'Η Νέλλη στεκόταν κατσουφια- σμένη:

— Δεν ξέρω όμως... σαν να εί- μαι κουρασμένη.

Πετάχτηκε ή Ζουζού, έτρεξε κοντά της, και με τ'ο παιδιάτικο ύφος της, ένώ τ'α κοκκίλιστα μα- τ'ακια της άστράφταν από άθωο- τητα, παρακάλεσε:

— Νέλλη, έλα... Δεν έξερεις πό- σο θέλω κι' εγώ να πάμε λίγο στήν έξοχή.

— Μά... έχω και μελέτη, έππε πάντα δύσθυμα, ή κοπέλλα.

— 'Η Ζουζού πέρασε τ'α χέρια της γαδιόρικα στό λαιμό της φίλη της:

— Έλα, Νελλάκι μου. Άλλοιώς θά πιστώσω πως δε θέλεις, έπειδή είπα πως θαρθ' από σ'ας.

— 'Η Νέλλη δεν άποκρίθηκε. Τότε ή Ζουζού έμπλεξε τ'α χέρια της, άποσκαρύνθηκε λιγάκι, και μ' ένα ύφος τρουαγμένου παιδιού, ωότη- σε με φωνή τρεμουλιαστή:

— Αλήθεια, ύπνωσε σ'ας ένο- γλώ; Νά μού τ'ο π'ιτε... να μού τ'ο π'ιτε, Νέλλη μου, να μην έλθω...

— Ήταν τόσο δύστυχισμένο τ'ο ύφος της, π'ο πρώτ'ο ή 'Όλγα τή λυπήθηκε. Έβαλε τ'α γέλια:

— Κουταράδες! Γιατί να μη πάς μαζί τους; Έυπόδες, άποφά- σιστε τ'ο, όσο έχει ήλιο.

— Πάμε! πρόσφερε κοφτά, γω- ρις ένουσιασμού, ή Νέλλη.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ

— Έτρεχαν στήν άμμουδιά, κι' ή Ζουζού είχε βγάλει τ'α παπούτσια της και τ'α κρατούσε στό γέρι:

— Είναι ζεστή ή άμμος! ξε- φώνισε. Είναι ζεστή!

Περπατούσαν στό λαιμό της Βουλαγμένης κι' οί λοέες αντί- δες τού ήλιου, καθώς έγεννε στή δύσι, τούς άγκάλιαζαν, τούς τύ- λιγαν σ' ένα χρυσό φάε.

— Σάπα, που είναι ζεστή ή άμμος, έκανε ή Νέλλη, που αισθα- νόταν κάποια νευρικότητα μέσα της και κάποια λαθάνουσα επι- θυμία ν' άντικρούση τή μικρή.

— Δεν τ'ο πιστεύεις; Βγάλε κι' έσύ τ'α παπούτσια σου.

— Δεν τρελλάθηκα.

— Μάριε! Βγάλε έσύ τ'α πα- πούτσια σου! φώναξε ή κοπελλί- τσα... Και θά πιστοποιήσεις στή Νέλλη ότι είναι ζεστή ή άμμος.

— Κι' εγώ δεν τρελλάθηκα να βγάλω τ'α παπούτσια μου! άπο- κρίθηκε ο νέος, που προχωρούσε λιγάκι π'ο μπροστά, σύνοριζα στή θάλασσα.

— Άνάμεσα στό Μάριο και στή Ζουζού περπατούσε ή Νέλλη.

Θά ήταν πολύ εύτυχισμένη, αν δεν ένοιωθε αούτη τήν άνη- σνία μέσα της. Κι' όμως έως έ- κείνη τή στιγμή δεν είχε λόγιο να στενοχωριέται. 'Η Ζουζού, παρό- τή συνήθειά της, είχε φεοθ' πολύ λογικά, πολύ συγκρατημένα. Ού- τε ειρωνείες, ούτε προκλήσεις. Εί- χε φεοθ' σεννά. Ίσως κάπως δει- λά Κι' όμως ή Νέλλη δεν ένοιωθε μέσα της ήσυχια. Λες και περίμε- νε από στιγμή σέ στιγμή κάποιο έξοπασμα.

— Μάριε, φώναξε ή Ζουζού παι- νηδιόρικα, βγάλε τ'α παπούτσια σου!

— Γιατί;

— Νά, έτσι, έπειδή σέ παοα- καλώ.

— Είναι τρελλή ή παρακλήσι σου και δεν ένοώ να συμμορφω- θώ, τ'α άποκρίθηκε μισοσαρκά, μισοσοβάρα.

— 'Η Ζουζού τάχυνε τ'ο βήμα της, προσπέρασε τή Νέλλη και βρέθη- κε δίπλα του. Τ'α μάτια της σπ'ι- θίζαν. 'Από τή μιά στιγμή στήν άλλη, είχαν πάσει τήν έκφρασι τ'ας γάτας που θέλει με κάθε τ'ο- πο να παίξει.

— Μάριε... τού έππε γελαστή. Στο λέω σοβάρα. 'Επιμένε να βγάλεις τ'α παπούτσια σου και να πιστοποιήσεις ότι είναι ζεστή ή άμμος.

— Παιδί μου, είσαι καλά;...

— Έλα... άλλοιώς... άλλοιώς θά σέ άναγκάσω να τ'α βγάλεις.

— 'Ο νέος σταμάτησε, τήν κτύπη- ξε από πλάσι έως κάτω. Ήταν ά- στειο να σκεοθ' κανείς πως τ'ο λεπτοφτιασμένο αούτ'ο κορίτσι, που τούθταν έως τόν ώμο, θά μπορούσε να τόν άναγκάσει να κάνει κάτι.

— 'Ο Μάριος στεκόταν με τήν πλάτη γυρισμένη στή θάλασσα, γερός, δυνατός, και τ'ο πρόσωπό του είχε μιά άσπρη έκφρασι, που καθιστούσε γελοία τ'α λόγια της μικρής, πως υπορούσε να τόν έξαναγκάσει για κάτι.

— Άκουσε, Ζουζού: της θάνα-
ξε, κι' η Νέλλη δεν μπορούσε να
καταλάβει αν ήταν θυμωμένος, ή
αν άστειευόταν. Άκουσε: Στάσου
αμέσως!

— Η μικρή ξεφώνιζε κι' έβουλε,
τσαλαβουτώντας με τα γυναιά της
πόδια στο νερό, σύροισα στην ά-
κρογιαλιά. Σήκωνε με τα δύο της
γέροντα τα φουστάνια της ψηλά,
αδιαφορώντας για τις τολμηρές
άποκαλύψεις.

— Άφησέ την, είπε αποδοκι-
μαστικά η Νέλλη στον άναπνέ-
μο της.

Αυτός όμως δεν την άκουγε. Τα
ματιά του, γυαλιστερά, παράξε-
να, παρακολουθούσαν τη Ζουζού.
Και σε μια στιγμή άνοιξε κι' αύ-
τος να τρέξει. Σε λίγο βρέθηκε
κοντά της, την άσπαξε στα γέ-
ροντα του.

— Μή! Μή! ξεφώνιζε η Ζουζού
και χτυπιόταν.

— Κάνε την προσοχή σου! ο-
φώνανε ό νέος. Θά σε πετάξω στο
νερό.

— Μή! τσίριξε αυτή.

Και γαντζώθηκε μ' όλη της τη
δύναμη απάνω του, σαν περιπλο-
κάδα που άγκαλιάζει τον κορμό
του δέντρου.

Τα υπράσσια της τυλίγονταν
στο λαιμό του, τα πόδια της στο
κορμό του, κι' όλο της το σώμα
κολλούσε στο σώμα του.

Έκανε αυτός να την ξεκολλήσει
από πάνω του, στάθηκε αδύνα-
τον. Η Νέλλη, που ποιοχώρασε
προς το μέρος τους, παρακολού-
θουσε αυτή την πάλη. Κι' άφάσ-
τους είδε ν' άκίνητονε κι' οι δύο
κάποια στιγμή. Κι' είδε τα γέροντα
του άναπνέοντος της ν' άσπάζουν
με μια κίνηση τοελλη το κεφάλι
της Ζουζούς, να το γέροντον. Φο-
βήθηκε... Δεν ήξερε τί σκεπτιόταν
να της κάνει. Έβαλε στο νού της
για μία στιγμή κακό. Τόν ένοιωσε
έξωλλο. Της ήρθε να ξεσωνήσει.
Δεν πρόφτασε όμως. Τα γυναιά
μαλλιά της, κοπέλλας ανέμιζαν
στον ήλιο, κι' έτσι όπως την κρα-
τούσε με το κεφάλι γυρτό προς
τα πίσω, έσκυψε και τη φίλησε.
Ένα φίλι μέσα στο στόμα, Ένα
φίλι που βάσταξε πολύ... άπίθανα
πολύ!

Έπειτα είδε το σώμα της κο-
πελλίτσας να γλιστρού, τα πό-
δια της ν' άκουμπάνε στην άμμο.
Και, σαν άστραπη, τη ματιά της
να διασταυρώνεται με τη ματιά
του...

Άκουσε τη φωνή του βραχνή,
λαχανιασμένη.

— Σ' άρεσε;

— Είσαι... είσαι... έλεινός!

Τσίριξε η μικρή.

Στη φωνή της όμως αντίπαλου-
σε μια νότα θριαμβού.

Την ένοιωσε η Νέλλη κι' η καρ-
διά της βούλιαξε. Η πλάσι γύρω
της σαν να σκοτεινιάσε. Το κύμα,
από γαλάζιο και γουστό, έγινε τε-
φό, ό ούρανός ξεφύλλισε τα ρο-
δοπέταλά του, και σκεπώστηκε
με το μαύρο μαγνάδι του πέν-
θους... Ναι, όλα σκοτεινιάσαν με-
σα της, γύρω της... Και το κλά-
μα της έσπασε βουβό, βασανι-
σμένο.

Άργησαν να την πάρουν είδη-
σι. Πρώτος ό Μάριος την είδε και
κοκκάλωσε.

— Νέλλη...

Έκανε νόση κοντά της. Η Νέ-
λλη όμως τραβήχτηκε, τον κύττα-
ξε έχθρικά:

— Μη μ' άγγιζής!

— Νέλλη, γιατί κλάεις;

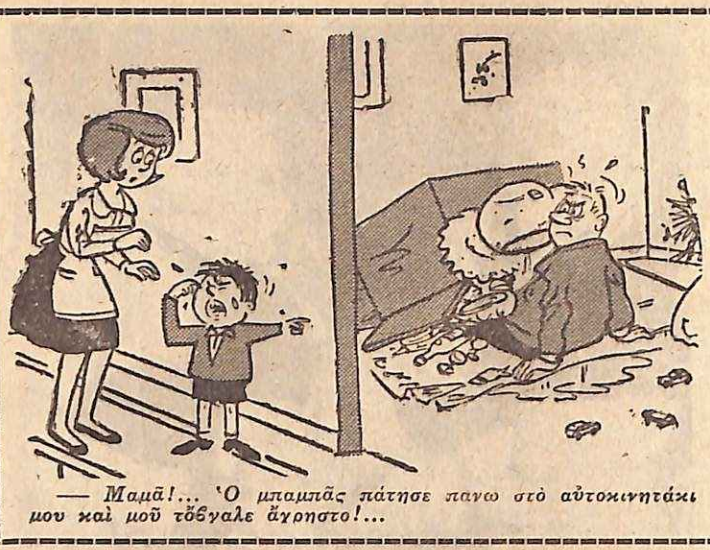
Τού γύρισε την πλάτη κι' άσ-
χισε να προχωρή πνίγοντας τ' ά-
ναφυλητά της.

Με δυο πηδήματα βρέθηκε κον-
τά της, της έπιασε το χέρι:

— Νέλλη... άγάπη μου...

Τούριξε μια σκοτεινή ματιά.

— Με συγχωρείς! της ψιθύρι-
σε... Με συγχωρείς... δεν ήξερα

— Μαμά!... 'Ο μπαμπάς πάτησε πάνω στο αυτοκινητάκι
μου και μου τσέγαλε άγροστο!...

πώς θα σε πείραζε.

Στο μεταξύ έφτασε κι' η Ζου-
ζού κοντά τους. Σιγούριζε τα μαλ-
λιά της, τα φουστάνια της, από-
λυτα κυρία του έαυτού της, από-
λυτα ήρεμη:

— Τι έπαθε η Νέλλη; ρώτησε.
πολύ φουσκά.

Η Νέλλη της έριξε μια σκο-
τεινή ματιά:

— Ζουζού... Άν νομίζεις πως
είμαι ήλιθια...

— Καλέ, τί λέει; έκανε η μικρή
σουφρώνοντας το κουκλίστικο προ-
σωπάκι της.

— Νέλλη, είπε ό Μάριος θερ-
μά, δεν έπαρε να παρεξηγήσεις!
Άληθεια δεν έπαρε να παρεξη-
γήσεις...

Τα χείλη της έτρεμαν, δεν μπο-
ρούσε να μιλήσει.

— Είναι δυνατόν να πιστεώεις
πως τη φίλησα σοβαρά;

Τα ματιά της Ζουζούς πήραν
μια έκφρασι διαβολική. Τα λόγια
της όμως ήταν παιδικά:

— Έλα Χριστέ και Παναγία!
Γι' αυτό κλάεις; Έγώ έπαρε να
κλαίω... Με ρώτησε ό άνοιάνθρω-
πος αυτός αν είχα καμιά διάθε-
σι να μη φίληση... να με φίληση
μάλιστα έτσι άγρια;

— Με ρώτησε εσύ αν είχα καμ-
ιά διάθεσι να κάνω ποδόλοτρο;
και μάλιστα στο πανωμένο νερό;
τη ρώτησε αυτός.

Γέλασε νευρικά η μικρή.

— Θα δώλης τώρα τα παπού-
τσια σου;

— Μπορώ να κάνω κι' άλλωιά
τικα; Πρόπετι ν' άδειάσω τα νε-
ρά...

Κάθισε κάτω στην άμμο, ευπο-

ματα, σαν να άκουγόταν μακρό-
συρτη μιά κακοφωνία.

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Έκλωσε εκείνο το βράδυ η Νέ-
λλη. Ήταν η πρώτη φορά που η ά-
ναπη της την έκανε δυστυχισμέ-
νη. Στριφονύριζε στο κορβόατι
της κι' οι λυγμοί την έπνιναν.

Είχε κρατήσει την αυτοκυρία-
γία της ως το τέλος του πεοιπά-
του κι' είχε άποναυαρηθεί τον ά-
γαπνέμενο της, σαν να μη συνέ-
βαινε τίποτα. σαν να είχε πεισθή
πως όλα δεν ήταν τίποτ' άλλο.
παρά ένα τοελλό παιχνίδι.

Δεν είχε πη λέξι στους γονείς
της για το έπεισόδιο. Όταν βρέ-
θηκε όμως στο κορβόατι της, έα-
νόθε μπροστά της ζωντανή ή
σκηνή, κι' ένοιωσε την καρδιά της
να ματώνει.

Οι άρες της νύχτας της φάνηκαν
ατέλειωτες. Είχε την έντύπωση πως
δλα σάλευαν μέσα της, πως κά-
ποιο δυνατό κι' άσφατο γέρι είχε
γαθή στην καρδιά της, τα είχε ά-
ναστατώσει όλα... Είχε την έντύ-
πωση πως ή ημέρα αυτή είχε άλ-
λάξει το ρυθμό της ζωής της.

Το πρώι την πονούσε το κεφα-
λι της και δεν πήγε στο Πανεπι-
στήμιο.

Πήρε ένα βιβλίο και κάθισε σε
μια πολυθρόνα στο σαλόνι, όπου
η μητέρα της έπαιζε λίγο πιάνο.
Για να μη προσδώσει δόλοτα τα
ιδανικά της ή "Όλγα κάθονε
κι' έπαιζε κάθε μέρα κάνα δυό-
άρες πιάνο. Ήταν από τις πιο
ευτυχισμένες άρες της ημέρας.

Τα δάκτυλα της πιανίστας ά-
κουμπούσαν βελούδινα στα πλη-
κτρα. Οι μελωδιές ξεπεταίνονταν
στην άρχή στερωτές. Λίγο λίγο
όμως, το τραγούδι έγινε θλιμμέ-
νο. Ένα νοκτούρνο του Σοπέν...

Κάτω από τα δάκτυλά της δεν ή-
ταν θαρρετές τίποτε άλλο παρά έ-
να λυγμό.

Με τα ματιά γεμμένα στο βι-
βλίο της άκουγε η Νέλλη. Είχε
σπουδάζει κι' αυτή πιάνο κι' ά-
γαπούσε τη μουσική, την ένοιωσε
έως βαθεία μέσα στην ψυχή της.
Έτσι παρακολούθησε πως το παί-
ξιμο της μητέρας έγινε θαρρετό,
κι' ό θρήνος μεταδόθηκε και στη
δική της την ψυχή. Ξαφνικά, γρή-
γορα κύλησαν τα δάκρυα στα μά-
γουλά της.

Σε λίγο σταμάτησε ή "Όλγα
το πιάνο. Τα ματιά τους άπαντή-
θηκαν. Και της μητέρας τα ματιά
ήταν πνιγμένα στα δάκρυα.

Τότε έτρεξε ή Νέλλη κοντά
της, κάθισε χάμω δίπλα της, ά-
κουμπησε το κεφάλι της στα γό-
νατά της μητέρας.

— Τι έχεις, μανούλα;

— Έσύ τί έχεις, παιδί μου;
Με φωνή κοιμμένη από το κλά-
μα, της διηγήθηκε ή Νέλλη το
χθεσινό έπεισόδιο. Ήταν σίγουρη
πως ή μητέρα της θα γελοούσε, θα
της έλεγε πως είναι τρελή. Είπε
όμως— παράξενο— τα ματιά της
Όλγας σπληνμένα απάνω της γε-
μάτα φόβο, άγωνία. Κι' άκουσε
τη φωνή της σιγαή:

— Τη φίλησε; Πιστεύεις πως
ήταν απάνω στο παιχνίδι; Πές
μου, είμαι δυστυχισμένη από
χέες...

Άργησε ν' άποκριθή ή μάνα.

Στο τέλος ή φωνή της άκούστηκε
βασανισμένη:

— Νέλλη...θα σου άνοιξω κι' έγώ
την καρδιά μου. Τόσον καιρό δε
μιλήσα. Άλλά δε μπορώ πιά, δε
μπορώ πιά. Φοβάμαι πως θ' άρ-
ρωστήσω...

Η Νέλλη δε ρώτησε άλλο. Ά-
κουγε κιόλας τα λόγια της μητέ-
ρας της, πριν τα προσέβη εκείνη.

— Ποιά είναι ή αλήθεια, παιδί
μου; Ποιά είναι ή αλήθεια; Αυτά
που μου λες εσύ βρίσκονται σε
αντίθεση με τους φόβους μου. Για-
τί, αν έτσι ρίξει τα ματιά της στο

Μάριο, τότε γελάει για τον πα-
τέρα σου.

Η Νέλλη έμεινε σκοτεινή.

— Το ένα πρέπει ν' άποκριθή
το άλλο; ρώτησε επί τέλους κά-
ποια στιγμή.

Την κύτταξε ή μάνα με άπορία.

— Για όνομα του Θεού! Άν
είναι δυνατόν...

— Γιατί όχι; Η Ζουζού δεν εί-
ναι όπως την έβραμε, μαμά. Εί-
ναι... είναι έπικίνδυνη. Κι' έγώ
δεν ξέρω πού μπορεί να βιάσει.

Η Όλγα σκούπισε τα ματιά
της. Η φυσιογνωμία της πήρε μια
έκφρασι άποφασιστική:

— Άν είναι έτσι, πρέπει να ά-
μυνθούμε, παιδί μου. Ν' άμυνθού-
με πριν γίνει πολύ άργά.

— Τι να κάνουμε;

— Να της κλεισουμε την πόρτα.
Στάθηκε ή κοπέλλα συλλογι-
σμένη.

— Δεν ξέρω αν είναι αυτός ό
καλύτερος τρόπος.

— Τι άλλο;

— Φοβάμαι, μήπως αν της
κλεισουμε την πόρτα, δεν ξέρου-
με τί γίνεται. Έτσι τουλάχιστον
μπορούμε και παρακολουθούμε.

— Τι άφελει; Βλέπεις, δε δί-
στασε να τη φίληση μπροστά
σου.

— Τι να κάνουμε;
Κυττάχτηκαν με άγωνία.

— Νέλλη, πρόφερε ή "Όλγα,
έτοιμη να ξεραπάσει πάνω σε κλά-
μα. Το χέρι ό νους σου;... Το πι-
στεύεις πως ό πατέρας σου;...

— Έπιασε το κεφάλι της με τα
δύο της χέρια ή κοπέλλα.

— Δε μου το χέρι ό νους, μα-
μά. Κι' όμως, μου φαίνεται πως
το ήξερα από καιρό.

Γούρλωσε τα ματιά της ή
"Όλγα.

— Το ήξερες;

— Ναι... Κάποια μέρα κατá-
λαβα πως ή Ζουζού δεν ήταν πιά
παιδί.

— Κι' έγώ το κατάλαβα, ήταν
όμως άργά! Βόγγηξε ή μάνα. Φο-
βάμαι πως ήταν άργά.

— Τα παιχνίδια της, από τη
μια μέρα στην άλλη, άλλαξαν. Έ-
γιναν πονηρά.

— Τώρα, τί να κάνουμε, παιδί
μου;

Η Νέλλη κύτταξε τη μητέρα
της με ματιά δυστυχισμένα:

— Πρόπει να σώσουμε την ελ-
τυχία μας, μανούλα. Έσύ τόν άν-
τρα σου, τόν πατέρα μου... το
σπίτι μας. Έγώ τόν άντρα που ά-
γαπάω. Δε θέλω να τον χάσω.

— Δε μου το χέρις το μυα-
λό. Ο Μάριος είναι ένα παιδί έ-
ξυπνο, που θέλει να σταδιοδρομή-
ση. Το ξέρει πολύ καλά πως εσύ
θα τον βοηθήσεις στη σταδιοδρο-
μία του, με την ποικία σου και
με την κοινωνική σου θέσι. Από
τη Ζουζού τί περιμένει;

— Ίσως να μη σκέπτεται σο-
βαρά, ίσως να μη διανοήται να
μ' άφήση έμένα για κατήρι της
Ζουζούς. Φοβάμαι όμως. Κάθε φο-
ρά που τους βλέπω μαζί, τρέμει
ή ψυχή μου.

— Για σένα είναι πιο εύκολο
να την άποφύγεις, είπε σοβαρά ή
"Όλγα. Δεν έχεις καμιά ύπο-
χρέωσι να την παίρνεις μαζί σου.
Με τρόπο, με πονηρία, να κατα-
φέρεις να μη ξανα συναντηθώ με τόν
άγαπνέμενο σου.

Τα ματιά της κοπέλλας άστρα-
ψαν:

— Αυτό θα κάνω μαμά. Με κα-
νένα τρόπο δε θα ξαλασυνωτη-
θούμε. Θα το πώ μάλιστα του
Μάριου.

Κούνησε ή "Όλγα το κεφάλι
της.

— Δεν ξέρω αν είναι φρόνιμο
αυτό, αν είναι διπλωματικό. Ί-
σως είναι καλύτερα να μη το ά-
νοφέρας λέξι. Να μη τού άνα-
φέρας καθόλου.

— Θα με ρωτήση αυτός.

Επίμαχοι βίχχοι

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ... ΚΑΘΑΡΕΣ

Πληροφορίες έχουμε άπ' την στατιστική,
πως άφησε ό τιμωρίθμος την τάση σταθερότητας
και πήρε την κατεύθυνση την άνηφορής
δίστε άκριβήγανε τα «είδη... καθαριότητας»!

★

Πλήν, όμως, λεπτομέρειες έμεις δεν ξεταζούμε
και με άνησυχία μας και λύπη μας κυττάζουμε,
πως ό υψηλός τιμωρίθμος και πάλι άνηφορίζει
και τη φτωχή την τσέπη μας τελείως «καθαρίζει»!

ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΕΥΛΟΓΟΣ

Καθώς ύποστηρίζουμε ό πρόσφατες είδησεις,
άνησυχεί, από τινος, δόλοληρος ή άδίας,
διότι ή γρίπη άρσιως παντού να παίρνει φόρα
και κάνει, κιάλας, πάταγο στον Ίσπανών την γλώσσα...

★

Ριγεί, λοιπόν, το άνθρώπο της χώρας μας κοινόν,
διότι ζούμε εις έποχήν εισαγωγολαγίας
κι' ένδέχεται, άναγνώρισε μου, και είναι πιθαγόν,
έκτος της μούρας, ναχουμε και γρίπηνη... Ίσπαν'!

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΑΝΕΛΠΙΣΤΕΣ

Πρό ημερών δικάστηκε μια έξυπνη κυρία
και, κατά τα λεγόμενα, κοινής ή δραστηρία,
γιατί πολλές πιστώσεις κυριώς έξελεούσε
κι' άνύπαρκτα οικόπεδα με δόσεις έπουλούσε...

★

Έλπις όνομαζόταν ή πονηρά εκείνη
και τ' άλισιθερίσι της την άφορη σου δίνει,
να πής πως σεις ήμερες μας, εις τόσον παοδαλές
και οι... έλπίδες βγαίνουν νευδέσι κι' άπατηλές!

«ΖΗΣΕ ΜΑΗ...»

Έντεινον τα παρόπινα οι πλημυροπαθείς,
διότι όλο γίνονται μελέτες «έμυριβείες»
κι' αντί να δη βελτίωσι ή τραγική τους θέσις,
μυρίμως βαυκαλίζονται με λόγια κι' ύποσέσεις!

★

Στο μεταξύ οι άρομόδιοι τους βεβαίως πανάι,
πως γίνεται, για χάρη τους, προσάθεια μεγάλη
και όχι άπλως θα λάθουν βοήθειαν ταχείαν,
άλλά θα... «πλημυρίσουν» κι' από την έντυχίαν!

ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΗΘΗ

Στο τμήμα ώδηγήθηκαν πολίτες έξη- έφτά,
γιατί είχαν την πρόπολα στον καφετέ σρωμένη,
και για «συμφέρον» όλοι τους, τούτσει για λεφτά,
την «μύομπα», λέει, έπαίζαν την άνηροσυνένη...

★

Πολύ, λοιπόν, έχαλασε ή νέα κοινωνία
κι' άογίζονε τα ήθη της να με άναστατώγουν,
αφού κι' όσοι άράζονε συχνά στα καφεενία
με «μύομπος», πλέον, άρχισαν την ώρα να... «σκοτώνουν»!

★

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Για την ειρήνη κάπνισαν της γής το θηλυκό
κι' αν δεν ληφθούν για χάρη της τα μέτρα τα προσήκοντα,
εις άπεργίαν πρόκειται να σφαιρούν τελικά
κι' επί μακρόν θ' άποσγουν άπ' όλα τα καθήκοντα...

★

Ο' άφήσουν, ήτοι, σύζυλο το ίαγυρό το φύλον,
άκόμη κι' έαν πρόκειται να φτάσουν εις διάσταση
και λόγω αισθημάτων των σαφώς... εισηγοφίλων,
θα έχουν με τους άντρες τους «έπιβόλεμον κατάστασι».

★

ΛΑΧΤΕΡΣ

Στόν Τύπον άναγράφεται, με δυό άπλές άράδες,
άναστολήν πως θαχουνε χρεών οι σφουγγαράδες
κι' άφού καλυμώ ή γυνία τους κι' ή μπόρα ή μεγάλη,
το γνώριμο κυνήγι τους θα ύποστούν και πάλι...

★

Προσωπική άνάπτυξη θα έχουν οι καυνοί
και τών παθών τους τάραχος ξανά τους πεισμένοι,
γι' αυτό και λέγε άτάραχη σπονγαλίσαι: «Μανόρι,
να έμπαινε στα γρή μα διστικό... σφουγγάρι»!

★

«ΕΣΤΡΑ ΠΡΙΜΑ»

Αυθάνονται τα κύματα φωνής σ' όλη τη χώρα
και κάθε μέρα που περνά ή μάλλον κάθε ώρα,
οι νέοι έγκαταλείπουν την γή την Έλληνίδα
και «πάνε για το άγνωστον με βάρκα την έλπιδα»!

★

Κι' αν λένε οι άρομόδιοι πως έχουμε έντυχία
κι' εδδαμονία ναχουμε στους μελλοντας καιρούς μας,
οι νέοι όλοι τρέπονται προς στ' άθροακωνυγεία
και προτιμούν τους άνθρακες, από τους... θησαυρούς μας!

★

Γ. ΟΥΣΒΙΟΣ

— Μετά το έπεισόδιο αυτό, έπ-
θελήσθη να σε ρωτήση, φαν-
τάζομαι. Άς το καταλάβη πως
δε σ' άρεσε αυτή ή σκηνή και πως
την άποφύγεις. Να το καταλάβη
χωρίς να τού το πής.

— Έχεις δίκιο, μαμά, συμφώ-
νησε ή κοπέλλα.

— Έγώ όμως τί να κάνω; Πώς
να την άπομακρύνω; Άν της κλει-
σω την πόρτα, είναι σαν να άσο-
λογώ πως τη φοβάμαι. Πώς τη
φοβάμαι, τη Ζουζού...

— Σταμάτησε ή Όλγα, έβλεψε
τα ματιά της.

— Μούρχεται ή Όλγα, παιδί μου.
Μού φαίνεται τόσο τερατώδες, να
είμαι αντίληρος της Ζουζούς, της
μικρούλας της Ζουζούς. Μούρχε-
ται να σκοτωθώ.

— Ήταν μια φορά μικρούλα,
είπε ή Νέλλη σοβαρά.

— Τι να κάνω, τί να κάνω;
βόγγηξε ή μάνα. Δε θέλω να της
κλεισω την πόρτα. Το φοβάμαι
κι' αυτό. Τρέμω μήπως τη ρίξω
στην άγκαλιά του. Άν όλα αυτά
είναι πλάσματα της φαντασίας
μας, Νέλλη!

— Το φίλι του Μάριου είναι
φαντασία; Το είδα με τα ματιά
μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιούμορ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ!

— Χτές, που ταξίδευα με το τραί-
νο, καθόμουν κοντά στ' άνοιχτό πα-
ράθυρο. Δεν ήξερα πως κλείνει, κι'
έτσι μου έρχόταν κατωχούτρα το
χιονόερο...

— Μα γιατί δεν άλλαξες θέσι;

— Δε μπορούσα.

— Γιατί;

— Με πούν ν' αλλάξω; Δεν ύπήρχε
κανείς άλλος από μένα στο άγονότι!...

★

— Μπαμπά, γιατί παντρεύτηκες τη
μαμά;

— Άρχισες και σύ ν' άπορής γι'
αυτό, παιδί μου!...

— Σε παρακαλώ, Γιώργο, δάνεισε
μου ένα έκατοστάριμκο, γιατί έχασα
τον πορτοφόλι μου στο σπίτι.

— Ευχαρίστως, φίλε μου. Άλλά
να μην είσαι άλλος τόσο άφηρημέ-
νος... Άν έρθι τώρα ή ύπνερπρία το
πορτοφόλι σου και σου πάρη τα λε-
φτά;

— Μπα, δεν ύπάρχει τέτοιος φό-
βος. Δεν έχει μέσα δεκάρα!...

★

— Είχα κάποτε ένα περίφημο σκυ-
λί. Ήταν τόσο έξυπνο, ώστε εγώ, ρί-
χνε με τη μωριά του τίμιους άν-
θρώπους άπ' τους λαποδότες.

— Και τί τόκανε;

— Άναγκάστηκε να το χαρίσω,
γιατί... με άσκαυε διαρκώς!

★

— Ε κείνος; Φανταστήτε ότι πρό-
τεινα γάμο στην ώραιότερη γυναίκα
του κόσμου!

— Ε κείνη; Ά! Και τί... σάς ά-
πάντησα;

★

— Ο πνευματιστής: «Ήρθε
το πνεύμα της γυναίκας σου. Έβλεπε
να σε μιλήσει».

— Ο σέξουαλς: Ρώτησε την πο-
στην εύη έχει χάσει το καλοκαιρινό
μου κοστούμι!

★

— Οι γυναίκες κυττάζουν με θαυ-
μασμό τους ήρωες.

— Ασφαλώς. Γι' αυτό μαζεύονται
στούς γαμους!...

★

— Ο πατέρας: Ξέρεις τί άκούσα
να λένε για την κόρη μας; Πώς έχει
καμιά δεκαριά φίλους!

— Η μητέρα: Οέφ, καθήμεν, ό
κόμος είναι πάντα έπερβολικός. Άπ'
δσα σου λένε, να πιστεύεις μόνο τα
μισά!

★

— Δεν είμαι ποτέ Ικανή να πω
φρόιά της.

— Κι' ένας γηραιός κύριος άπαν-
τάει:

— Θα σας έσηήσω ένώ... Πόσων
χρονών είσαστε;

Νικήτα Κροστσεφ και Μάο - Τσέ - Τούνγκ: «Θά μαλλώσουμε για την 'Αλβανία»

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ βράδυ στα Τίρανα, με διαπεραστικό κρύο. Θλιβερή μελαγχολία μιάς επαρχιακής πόλεως των Βαλκανίων. Κάτω από τη σκιά του ανδριάντος του Στάλιν, ένα ανάμικτο πλήθος πηγαινοέρχεται βιαστικό και βουβό. Από μερικά φωτισμένα καφενεία ακούγεται

μικρά χαμογελαστά έκπληκτα μάτια και λεπτά σώματα. Μηχανικοί, στρατιωτικοί, μέλη οικονομικών αποστολών, τεχνικοί σύμβουλοι, οι Κινέζοι του Μάο Τσέ Τούνγκ κινούνται παντού. Μιά έξοτική παρουσία στη χώρα των γυναιών του αήτου, που αναμφίβολα καλύπτει μιά αδύ-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

τόν πραγματικό του ήχο στην τόσο ανήσυχη βαλκανική συμφωνία.

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΣ

Καί τα βήματα του μακρουλού γίγαντα δεν αντηχούν μόνο στα καλντερίμια των Τίρανων, αλλά ταράζουν τις νύχτες του Κρεμλίνου και υψώνουν ανήσυχα ερωτηματικά στο Βελιγράδι, στη Ρώμη, στην Αθήνα και στη Σόφια...

Έξακόσια εκατομμύρια άνθρωποι, που μόλις τώρα άρχίζουν να ξεπνάνε από έναν ύπνο χιλιετηρίδων, κάτω από ένα σύστημα άδυσώπητης πειθαρχίας, με μοναδική θεότητα την οικονομική απόδοση, οι Κινέζοι υψώνουν το ανάστημά τους σαν ανταγωνιστές της Σοβιετικής Ένώσεως, μέσα σε μιά περιοχή, που μέχρι χτές ήταν κλειστή για όλους, εκτός από το Κρεμλίνο.

Έγχοροι της συνπαράξεως με τους Δυτικούς, οι Κινέζοι του Μάο Τσέ Τούνγκ — του ανθρώπου, που παντρεύτηκε την επανάσταση — κατηγορούν τον Νικήτα Κροστσεφ, ότι με την πολιτική του παίζει το παιχνίδι των «ιμπεριαλιστών». Ο παλιός χίτωνος κινδύνος των άρχων του αιώνα — άφελης επιχειρηματολογία καφενοβίων πολιτικών — εμφανίζεται σήμερα στην πραγματική του μορφή, απειλώντας συγχρόνως και τη Δύση και τη Μόσχα.

Πρόσκληση έρωτησι κι' άζωμα πιο πρόωγη θά είναι μιά απάντησι... Άλλά η έρώτησι δείχνει τις τεράστιες μεταβολές, που έγιναν στο τελευταίο διάστημα στη διεθνή πολιτική, την καλπάζουσα καινούργια πραγματικότητα, που παίρνει σχήμα, με επίκεντρο τη μικρή 'Αλβανία.

Η ΜΥΓΑ, ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ' Ο ΕΛΕΦΑΣ

Ένας καινούργιος Αίσωπος θά χρειαζόταν, για να γράψει το μύθο της 'Αλβανίας, της Σοβιετικής Ένώσεως και της Κίνας. Γιατί η αλβανική μύγα αντιπάζεται στο σοβιετικό λιοντάρι, κάτω από την προστατευτική σκιά του κινέζικου ελέφαντα.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Μιά δραματική διεγκυνοστίνδα με επίκεντρο την 'Αλβανία

ται το ραδιόφωνο να επαναλαμβάνει μονότονα, αλλά με «ιερό πάθος» τα συνθήματα του αθένου της χώρας 'Εμμέρ Χότζα: «Η 'Αλβανία μένει πιστή στο μεγάλο Στάλιν...». «Ο Κροστσεφ επρόδωσε το Μαρξισμό και άρχισε άνοιχτο πόλεμο εναντίον μας...». «Η 'Αλβανία αγωνίζεται στην πρωτοπορεία του διεθνούς σοσιαλισμού...». «Ο Κροστσεφ και η κλίκα του χτυπάνε μιά μικρή χώρα, που μένει πιστή στο λενινισμό, κάνοντας έτσι το παιχνίδι του δυτικού ιμπεριαλισμού». «Η σημερινή ήγεια της Μόσχας έσπασε την ενότητα του σοσιαλιστικού στρατοπέδου με έλασιντες πράξεις βίας». «Οι άποικοκράτες της Δύσεως έλλοιουν για να μιά χτυπήσουν...».

Όλα τα τροπάρια του προπαγανδιστικού μηχανισμού του καθεστώτος επαναλαμβάνονται, ενώ στρατιωτικά θούρια διακρίνονται κάθε λίγο αυτή την ακατάσχετη ραδιοφωνική ρητορεία.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΣΚΙΠΙΤΑΡΩΝ

Μέσα στο ανάμικτο πλήθος — πολλά κασέτα, πολλά σιγκούνια, λίγες γραβάτες — μιά μικρή ομάδα ξεχωρίζει με το λινιστικό της βάδισμα, το μικρό ανάστημα και το περίεργο ντύσιμο: οι Κινέζοι. Η παρουσία των Κινέζων τη χειμωνιάτικη αυτή βραδιά, σε μιά μικρή βαλκανική πόλη, έχει κάτι το παράξενο και το πρωτόφαντο.

Κυκλοφορούν ήσυχοι και σιωπηλοί σε μικρές ομάδες, με ένα είδος παλέ ομοιόμορφης στολής, συνοδευόμενοι συχνά από τις γυναίκες τους, με

σώπητη καινούργια πραγματικότητα της διεθνούς πολιτικής.

Γιατί η μακρινή, Λαϊκή Κίνα — δχτό χιλιάδες χιλιόμετρα τη χωρίζουν από την 'Αλβανία — για πρώτη φορά δίνει ένα παρών στο βαλκανικό γόφο, που ανατρέπει ριζικά όλα τα μέχρι σήμερα δεδομένα της διεθνούς πολιτικής. Και το καινούργιο αυτό πολιτικό φαινόμενο έχει τόσες προεκτάσεις, ώστε λίγοι συνέλαβαν τη βαθύτερη σημασία του, το αληθινό του χρώμα,

Το παράξενο αυτό τρίγωνο — καινούργια σελίδα στην ιστορία — προκαλεί ραγδαίες, άποφασιστικές και μέχρις ένα σημείο άπροσδόκητες εξελίξεις στα Βαλκάνια.

Γιατί ο κινέζικος ελέφανς δεν προστατεύει με παθητικότητα την αλβανική μύγα. Τό διεθνές παρασκήνιο αποκαλύπτει την άμεση επέμβασι στα βαλκανικά πράγματα της Κίνας του Μάο Τσέ Τούνγκ, επέμβασις, που αποτελεί φανερό πρόκλησι για το λιοντάρι της Μόσχας, που

Άριστοερά: «Ο 'Εμμέρ Χότζα υποδεχόμενος, στην περίοδο της σοβιετοαλβανικής θερμότητας, τον στρατάρχη Ζούκοφ στα Τίρανα: «Παραμένουμε και οι δύο σταλινικοί». Δεξιά: «Ο πρωθυπουργός της 'Ιταλίας Φανφάνι: «Η δημοκρατική 'Ιταλία δεν πρόκειται να ξεχάσει τα μαθήματα της ιστορίας».

βουχάται, χωρίς όμως να μπορεί ν' απαλλαγεί από το έντολντικό καθεστώς του αλβανικού κρατιδίου.

Άπεριόριστες πιστώσεις άνοίχτηκαν από τη Λαϊκή Κίνα στην 'Αλβανία, για την αντιμετώπισι του σοβιετικού οικονομικού αποκλεισμού. Κι' η άπόφασι αυτή του κίτρινου ήγέτη Μάο Τσέ Τούνγκ συμπίπτει με μιά νέα έντασι στις άπ' εύθείας σχέσεις Μόσχας - Περίνου.

Οι κινέζικες πιστώσεις — σε δολάρια — επιτρέπουν στον 'Εμμέρ Χότζα να κερδίσι χρόνο, ν' άποχτήσι μιά άνεσι στις κινήσεις του, ν' απαλλαγεί — έστω και προσωρινά — από το άγχος της άπομωγώσεως.

Οι κινέζικες πιστώσεις — που επιτρέπουν στην 'Αλβανία νά σωθή κι' από το λιμό, που την άπειλούσε — προκάλεσαν τη βίαιότατη αντίδρασι της Μόσχας, που βλέπει νά της ξεφεύγη ό «άποστάτης» 'Εμμέρ Χότζα.

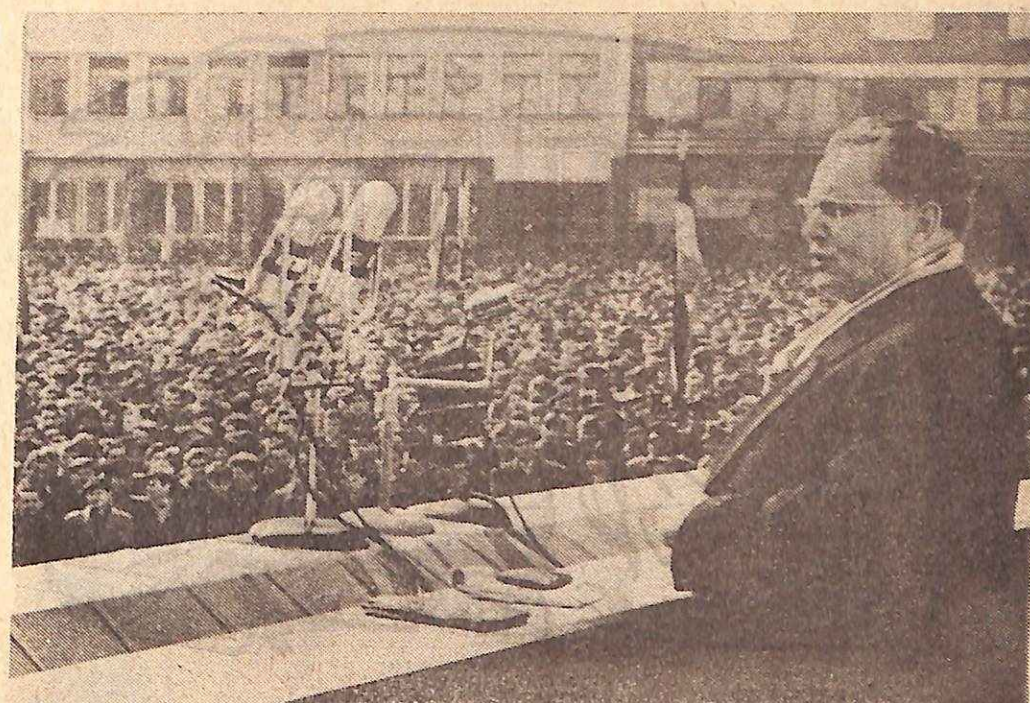
Η επέμβασι της Κίνας στα Βαλκάνια, προκαλεί και νέα έντασι στην ιδεολογική κρίσι του άνατολικού συνασπισμού. Και τά ιδεολογικά προβλήματα έχουν τεράστια σημασία για το σοβιετικό κόσμο.

Με την 'Αλβανία σαν επίκεντρο, το πρόβλημα της ήγετικής δυνάμεως του άνατολικού συνασπισμού, παίρνει έξοχική μορφή, με άπροσδιόριστες για την ώρα εξελίξεις. Ποιός ήγείται του σοβιετικού κόσμου, η Ρωσία ή η Κίνα; Τό βέβαιο είναι, ότι και οι δύο χώρες συναγωνίζονται νά εξασφαλίσουν την ύποστηρίξι των διαφόρων μικροτέρων δυνάμεων του έρρυθρου στρατοπέδου.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΗΔΕΜΩΝ

Άλλά η οικονομική ένίσχυσι της 'Αλβανίας από την Κίνα, με τη σχετική άνεσι χρόνου, που εξασφαλίζει στον 'Εμμέρ Χότζα, του επιτρέπει ν' άρχισι το παιχνίδι των διπλωματικών έλιγμών, σε άναζητήσι — σύμφωνα με τις παραδόσεις της αλβανικής ιστορίας — ενός καινούργιου προστάτη, που νά μιν είναι τόσο μακρόν όσο η Κίνα.

Με την τακτική αυτή, έψτηνσαν όλοι οι παλιοί ανταγωνισμοί γύρω από την 'Αλβανία κι'

Ο στρατάρχης Τίτο έκφωνεί λόγο στο Βελιγράδι: «Ο 'Εμμέρ Χότζα, θλιβερός μαρξιστής».

άνοιγνεται καινούργιες προοπτικές στην πολιτική της.

Η βαλκανική διεγκυνοστίνδα με επίκεντρο την 'Αλβανία, ξαναρχίζει άδυσώπητη και δραματική...

Η ΙΤΑΛΙΑ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Άπό τό 1913, που η 'Αλβανία άναγνωρίστη-

ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ...

ό 'Εμμέρ Χότζα άναψε μιά θρυαλίδα στα θεμέλια όλου του βαλκανικού οικοδομήματος.

Γιατί η μικρή 'Αλβανία χρoίμευε μόνιμα σαν προγεφύρωμα επέμβσεως μεγάλων και μικρότερων δυνάμεων στα Βαλκάνια. Άλλά άποτελούσε και τό μήλο της έριδος άνάμεσα στους γείτονές της.

Ο 'Εμμέρ Χότζα περιμένει την «καλύτερη προσφορά», για νά διαλέξι τον προστάτη του.

Η Ουάσιγκτον άμφισβητείται, τό Λονδίνο άρχισε τις πρώτες μυστικές έπαφές, η Ρώμη ξανααντιτάζει προς τά αλβανικά παράλια, τό Βελιγράδι άγρυπνεί και η Αθήνα βλέπει νά

κε σαν άνεξάρτητο κράτος, άλλά και πιο πριν, η Ιταλική πολιτική δεν έκρυβε τό ενδιαφέρον της για τη μικρή αυτή βαλκανική δύναμι. Για ώοισμένους ίσχυρούς κύκλους της Ρώμης, η 'Αλβανία ήτανε τό αναγκαίο προγεφύρωμα για μιά επέκτατική πολιτική στα Βαλκάνια. Τό 1917, ό 'Ιταλός στρατηγός Τζιασίντο Φερόρρο, άνεκμήριζε την 'Αλβανία «άνεξάρτητη, υπό την προστασία της 'Ιταλίας».

Με την άνοδο του Μουσολίνι στην έξουσία, ό Ιταλός φασισμός θεώρησε την 'Αλβανία σαν όομητήριο κατακτήσεων. Γιατί η έπίθεσι της φασιστικής 'Ιταλίας εναντίον της 'Ελλάδος δεν

άρχισε στις 28 'Οκτωβρίου 1940. Ούσιαστικά έκδηλώθηκε — στην πρώτη της φάσι — με την κατάληψι της Κερκύρας από τους 'Ιταλούς, τό 1923. Κι' η συντομή εκείνη κατάληψι, με τη θλιβερή μάλιστα άπόφασι της «επιτροπής προσεβυτών» για την πληρωμή από την 'Ελλάδα και άποζημιώσεως 50 εκατομμυρίων λιρετών, αύξησε σοδορώτατα την Ιταλική έπυρρη στα Βαλκάνια. Και η συμφωνία της 'Ιταλίας με τον 'Αχμέτ Ζόγου, μετέβαλε ούσιαστικά την 'Αλβανία σε Ιταλικό προτεκτοράτο. Είς βάρος της 'Ελλάδος και της Ιερής ύποθέσεως της ελευθερίας της Βορείου 'Ηπείρου, έδρασε πάντοτε η φασιστική πολιτική.

Οι ύποψηφιοι προστάτες του αλβανικού προγεφυρώματος, μόνο σκοτεινή πολιτική μπορούν ν' άσκήσουν με τη συνεργασία των Τίρανων.

Η σημερινή δημοκρατική 'Ιταλία πρόει ν' άντισταθί στην πίεσι των ιμπεριαλιστικών έκείνων στοιχείων, που άποβλέπουν σε νέες περιπέτειες στα Βαλκάνια. Γιατί τά Ιταλικά αυτά ιμπεριαλιστικά στοιχεία, στο βάθος, στορέφονται και εναντίον της ίδιας της Ιταλικής Δημοκρατίας. Και τά στοιχεία αυτά, άλλοιμονο, δεν ανεμνίζονται εύκολα από την ιστορία...

ΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΙΡΑΝΑ

Έπεινόντως έφυγε από τό Βελιγράδι για την Ουάσιγκτον ό περίφημος 'Αμερικανός προσεβυτής Τζωρτζ Κένναν, γιατί οι βαλκανικές ζημιώσεις, με επίκεντρο την 'Αλβανία, έφτασαν — παρασκήνια τουλάχιστον — σε άποφασιστικό σημείο. Και οι 'Ηνωμένες Πολιτείες φοβούνται τις επιπτώσεις της βαλκανικής κρίσεως στις ένδοσιμαχικές σχέσεις.

Ο Γιουγκοσλάβος ήγέτης Τίτο, προσπαθεί νά συνιβάσι τό ζήτηρό του ενδιαφέρον για την 'Αλβανία με την τελευταία ευθυγράμμισι της πολιτικής του στο βαλκανικό γόφο με τη Μόσχα.

Γιά την εξασφάλισι της ίσορροπίας στα Βαλκάνια είναι άπαραίτητη η συνεργασία 'Ελλάδος και Γιουγκοσλαβίας. Και είναι πραγματικό δυστύχημα, ότι οι σχέσεις των δύο χωρών, με την άναγκησι από την Κυβέρνησι των Σκοπίων προβλήματος «μακεδονικής» μειονότητας διέχονται μιά περίοδο ψυχρότητας.

Η άναγκησι του «μακεδονικού» βόλοκασι όπωδήποτε σε σχέση με τις αλβανικές εξελίξεις. Η Γιουγκοσλαβία κινεί τά πόνια της στο βαλκανικό σκάκι, όχι πάντα με τη βαθύτερη γνώσι των πραγματικών συμφερόντων της.

Τιμήσουν και της Γιουγκοσλαβίας και της 'Ελλάδος είναι ν' άποτραπή κάθε άνωμαλία στο βαλκανικό γόφο. Γιατί, από την άνωμαλία, τελικά, θά όφειλθουν εξοβαλκανικές δυνάμεις, που θά θέσουν σε σοβαρό κίνδυνο όλη την άσφάλεια της περιοχής.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Τεράστια κινέζικη συγκέντρωσι στην κεντρική πλατεία του Περίνου: Για νά βοηθήσουμε τους 'Αλβανούς!...

— Είπα, ψηλά τα χέρια!... φώναξε με ύφος επιτακτικό.

Η ΛΑΜΨΙ του κλεφτοφάνταρου έπεσε διαδοχικά, πάνω στα διάφορα αντικείμενα του δωματίου, και σταμάτησε σε ένα ντουλαπάκι του τοίχου. Άλλά, πού ο κλέφτης βγάλη το διακοσμητικό εργαλείο του και προσπάθησε να παραβιάσει το πορτάκι. Τό φως του δωματίου άναψε κι ένας άνθρωπος με ένα πιστόλι στο χέρι φώναξε:

— Μην κουνήσης γιατί στην άναψη! Και ψηλά τα χέρια! Έγινε ο κλέφτης και είδε τον άνθρωπο, που τον άπειλούσε.

— Ήτανε μεσόκοπος, με μία μεταξωτή ρόμπα. Τό ύφος του ήταν επιτακτικό:

— Είπα, ψηλά τα χέρια...

Έπεσε το διακοσμητικό εργαλείο από το κλέφτη τα χέρια, που ύψώθηκαν πειθήνια άπάνω από τό κεφάλι του. Ο άνθρωπος με τη ρόμπα πλησίασε:

— Κι' είσαι μικρός, άνάθεμά σε... μουρουμούρισε.

— Μικρός... Με πίκρα χαμογέλασε ο κλέφτης κι' έπτε:

— Μικρός δέν είμαι, γιατί έχω μεγαλώσει, κύριε, μία κι μ' έχουνε μεγαλώσει τα τραθήγματα...

— Γιατί τραβίσαί;

— Γιατί, βλέπεις, δέν είναι στορωτή ή ζωή μου... Για να τα φέρω βόλτα, παλεύω...

— Και παλεύεις κλέδοντας;...

— Έκανα όλες τις δουλιές πουθενά δέ στέριωσα...

— Έμ' πώς να στεριώσης;... Οι δουλιές είναι δύσκολες... Πιό εύκολο είναι να κλέβης!

Ξαναχαμογέλασε με πίκρα ο κλέφτης:

— Είναι τό πιο δύσκολο άπ' όλα... μουρουμούρισε. Μόνο ένα είναι πιο δύσκολο κι' άπ' αυτό: να ζητιανεύης...

Κύτταξε με περιέργεια — και κάποια συγκίνηση — τό νεαρό κλεφτή ο γκρίζος κύριος:

— Για κάτσε... τού έπτε πιο μαλακά.

— Να κάτσης... άπόρησε αυτός.

— Ναί...

— Και... να κατεβάσω τα χέρια μου;...

— Κατέβαστα. Μία φορά, τό πιστόλι τό κρατάω, κιά να στην άνάψω, άν κάνης καμιά κουταμάρα...

— Δέν κάνω, κύριε... Γιατί να κάνω;... Με κρατάτε... Με γειά σας και με χαρά σας...

Με πιο μεγάλη περιέργεια κύτταξε τόν κλέφτη ο κύριος με τη ρόμπα.

— Δέν προσπάθησες να κάνης καμιά δουλειά τίμια;...

— Ναί, κύριε... Προσπάθησα... Άλλά... οι τίμιες δουλιές δέ βγάζουν... Κι' έχω θέλω πολλά!

— Γιατί θέλεις πολλά; Καμιά φιλενάδιςσα πολυδάπανη κι' άπαιτητική;...

— Κάνετε λάθος. Φιλενάδιςσα δέν έχω... Ή μητέρα μου όμως είναι άρρωστη και πρέπει να φάη καλά... Είναι κι' οι γιατροί, τά φάρμακα... Που να τα βγάλω πόρα;...

— Δέν έχεις πατέρα;

Σέχρα νιάτα

— Έχω... Έβγαλε με συγκίνηση από την τσέπη του μία φωτογραφία και την έδωσε στον κύριο. Κουνήσανε εκείνου τά χέρια του:

— Ή Μαίρη... Κύτταξε ο κλέφτης έπιμόνα τόν κύριο, που έδειχνε τόσο παρθένη συγκίνηση, βλέποντας τη φωτογραφία της μητέρας του...

Και τόν ρώτησε:

— Είναι γνωστή σας;...

— Δέ μου λές, έπτε ο κύριος, πιάνοντας τό χέρι του κλέφτη, πόσων χρόνων είσαι;

— Γεννήθηκα τό 1936...

Και ο χρόνος, που άφησε τη Μαίρη ήταν αυτός... Την άφησε, γιατί τού είχε εμπιστευθή με πόνο και με καμάρι, ότι θα γινότανε μητέρα...

Μά τότε;... Τότε, αυτό τό χαμένο κορμί, αυτός ο κλέφτης, ήτανε...

Ή αλήθεια τόν πόνησε. Σηκώθηκε, πέταξε τό πιστόλι, που κρατούσε πάνω σ' ένα τραπέζι, κι' έχανε μερικές νευρικές βόλτες μέσα στο δωμάτιο... Ούτε μπορούσε να τό προβλέψη κάτι τέτοιο! Ότι θα συναντούσε τό παιδί της Μαίρης κλέφτη, για να νιώσει τις τύψεις και τη ντροπή να μαστιγώνουν άγρια την έγώιστική άδιαφορία του.

Στάθηκε μπροστά στον κλέφτη και, χωρίς

Ένα χαμένο κορμί

— Δέν έχω... Ή, πιο καλά, δέν τόν ξέρω... Γιατί ο πατέρας μου ήταν από τους καλούς και τίμιους κυρίους, που μπαίνουνε στη ζωή μιας γυναίκας και της άφίνουν ένα παιδί, για να της θυμίζει τό πέρασμά τους...

— Είσαι... νόθος;

— Είμαι! Και δέ με πειράζει πού τό λέτε... Ντροπή δέν είναι για μένα άλλα γι' αυτόν που με πέταξε στη ζωή, καρπό των έγώιστικών φιλιών του...

Δέν ξεκολλάγανε από τόν κλέφτη τά μάτια του κυρίου...

— Δέ μου λές, σε ποιόν μοιάζεις;... Στη μητέρα σου, ή στον πατέρα σου;

— Είμαι ίδιος ή μητέρα μου...

Και, πιο σιγά, πρόσθεσε:

— Γιατί, άν έμοιαζα τού πατέρα μου, θα συχανόμουν τόν έαυτό μου!

— Δέν έχεις άδικο να τόν μισής;... Και... δέ μου λές, έχεις καμιά φωτογραφία της μητέρας σου;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Καθένας αγαπά σύμφωνα με τά γούστα του, πολύ λίγο αγαπούν σύμφωνα με τό καθήκον τους.

Σαίν Φρανσουά Λε Σάλ

Είναι άχρηστος εκείνος που δέν είναι καλός παρά μόνο για τόν έαυτό του.

Βολταίρος

Ένα καλό βιβλίο, είναι πρόσωπο καλής συντροφιάς.

Γκαγιάρ

Υπάρχουν τριών ειδών άμάθειες: να μην ξέρης ότι θα έπρεπε να ξέρης, να ξέρης κακώς αυτά που ξέρεις και να ξέρης αυτά που δέ θα έπρεπε να ξέρης.

Λα Ροσφουά

Καθήκον μας είναι να γίνουμε ώφελιμοι, όχι σύμφωνα με τις επιθυμίες μας, αλλά σύμφωνα με τις ικανότητές μας.

Άμιελ

Τό ταλέντο συνίσταται στό να κάνης αυτό που είναι δύσκολο για τους άλλους.

Ή μεγαλοφυΐα, στό να κάνης αυτό που δέ μπορούν να κάνουν τά ταλέντα.

Άμιελ

Ο σοφός άνθρωπος τό περιμένει όλα από τόν έαυτό του, ο κυδαίος τό περιμένει όλα από τους άλλους.

Κομφούκιος

να τολμάν να τόν κυττάξη στα μάτια, τόν ρώτησε:

— Και... πώς σε λένε;...

— Δημήτρη...

— Δημήτρη... Τό όνομα τό δικό του — τό όνομα τού έλευνιού πατέρα, που είχε προδώσει τόν έρωτά του, όταν άρχισε να γίνεται μπέλας...

— Και... λές, ότι ή μητέρα σου είναι άρρωστη; ρώτησε τόν κλέφτη, πάντα χωρίς να τόν κυττάξη.

— Ναί... άποκόιθηκε αυτός πού τόν κύτταξε τολμηρά στα μάτια.

Κι' ύστερα, κραφώνοντας μία-μία τις λέξεις στην καρδιά τού μεσόκοπου άντρα, πού έσκυβε τό κεφάλι του σαν ένοχος, πρόσθεσε:

— Είναι άρρωστη, γιατί τόκισε, προσπαθώντας να δουλήνη για τους δύο μας, για κείνη και για μένα, πατέρα!

Μαστίγωσε τόν άντρα δδινηρά ή λέξι «πατέρα» — αυτή πού έκλεινε όλο τό έγκλημά του...

Κι' αυτός; Τι είχε κερδίσει από τότε; Μία άγונה ζωή, με άδιάκοπα γλέντια και έναλλάσσόμενους έρωτες, χωρίς να κατασταλάξη πουθενά, άδιάφορος, έγώιστης και μαγκούφης... Νά, όμως, πού ή τύχη τού είχε στείλει, με τρόπο τόσο άλλόκοτο, τό παιδί του!...

Ένεργητικά τού έπτε:

— Κάτσε να ντυθώ...

— Να ντυθής;

— Ναί, για να πάμε στη Μαίρη... και να της πούμε ότι ο πατέρας σου ξαναγύρισε για πάντα κοντά της.

Και άνοίγοντας την άγκαλιά του ο μεσόκοπος έγώιστης έσφιξε τρυφερά τό παιδί του πού τού είχε στείλει από τό παράθυρο ή τύχη για να τό δώσει κάποιο προσορισμό στη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

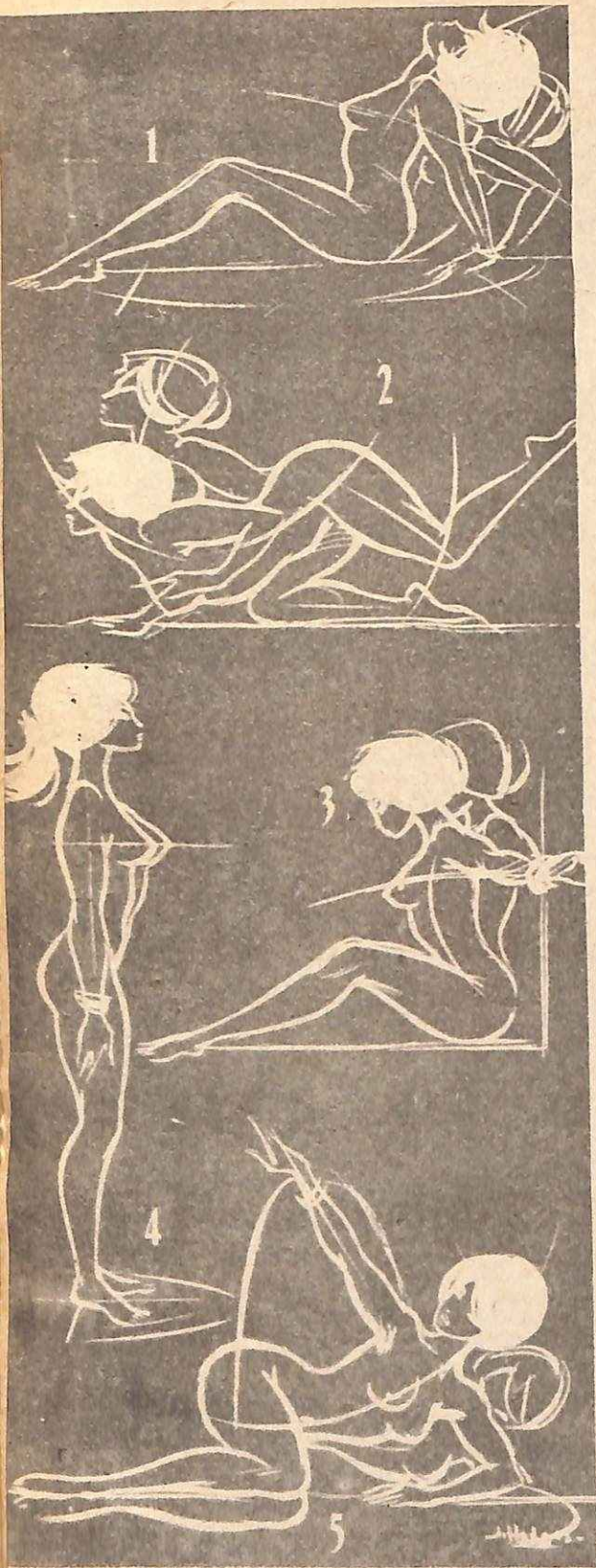
©©

ΟΙ «ΚΟΥΜΠΑΡΑΔΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ»

Μία Τράπεζα της Νέας Ώρκης μοιράζει δωρεάν στους πελάτες της κάτι πρωτότυπους κουμπάραδες άποταμεύσεως, μικρογραφίες τών θαλαμίσγων, που χρησιμοποιήθηκαν για τις πτήσεις τών Άμερικανών άστροναυτών Άλαν Σέπαρντ και Βιτόλι Γκέρσον. Φαίνεται δέ ότι, με την εμπνευσι της αυτή, κάνει χουσές δουλειές.

— Τι έχει εκείνος, πού δέν τό έχω κι' έχω;
— Αυό ρόδες πάρα πάνω!...

ΔΙΑΤΗΡΗΣΤΕ ΝΕΑΝΙΚΟ

Τό στήθος σας!

Πώς θα του δώσετε πλαστικότητα και όμορφη

‘Αλλ’ ας δούμε καθένα χωριστά τα μέσα, που θα συντελέσουν στο να διατηρήσετε το στήθος σας ωραίο και νεανικό.

Το κυριώτερο απ’ αυτά είναι η γυμναστική. Αυτή θα εύρει το θώρακά σας και θα δώσει στο στήθος σας την απαιτούμενη πλαστικότητα. Έκτος από τη γενική γυμναστική, θα σας ωφελήσουν πολύ οι κατωτέρω ασκήσεις, που είναι ειδικές για το στήθος.

1) Καθήστε με τα γόνατα ελαφρά λυγισμένα. Τα χέρια πίσω από τον κορμό, σ’ απόσταση 40 εκατοστών από τη λεκάνη. Τα δάχτυλα γυρισμένα προς τα εμπρός (εικ. 1). Θά λυγίσετε τους αγκώνες των χεριών σας, γουρδιάζοντας ταυτόχρονα το στήθος. Θ’ ανασηκώσετε κατόπιν, ορθώνοντας όσο μπορείτε περισσότερο το στήθος. ‘Η άσκηση αυτή θ’ αφορα κυρίως το ανώτερο μέρος του στήθους, δηλαδή εκείνο, που περιλαμβάνεται μεταξύ του κατωτέρου μέρους του στήθους και της κλειδός.

2) Θά στήριχθε στα γόνατα (που θα είναι λυγισμένα) και στις παλάμες των χεριών (εικ. 2). Θά προχωρήσετε κατόπιν ελαφρά το δεξί γόνατο και το δεξί χέρι, ώπου το στήθος σας ν’ ακουμπήσει στο πάτωμα. Θ’ ανασηκώσετε ύστερα από το αριστερό μέρος, τεντώνοντας όσο μπορείτε περισσότερο το στήθος. Συναγυρίστε στην άσκησή αυτή. Θά κάνετε κατόπιν την ίδια άσκηση, προχωρώντας το αριστερό γόνατο και το αριστερό χέρι.

3) Καθήστε, με τα γόνατα ελαφρά λυγισμένα, σ’ απόσταση 20 περίπου εκατοστών από τον τοίχο (εικ. 3). Θά τεντώσετε τα χέρια στα πλάγια και θα στήριχθε μ’ αυτά και τις ώμοπλάτες στον τοίχο, γέρνοντας το κεφάλι σας προς τα εμπρός. Αφήνοντας τα χέρια σας σ’ επαφή με τον τοίχο, θ’ αποκολληθείτε τη ράχη, προτείνοντας όσο μπορείτε περισσότερο το στήθος. Κατά την αποκόλλησή αυτή, θα γείρετε το κεφάλι προς τα πίσω

Το στήθος δεν πρέπει να σφίγγει, ούτε να πιεστεί τα στήθη.

Τα ψυχρά ντούς θα ενισχύσουν τους μύς του στήθους και θα «σφίξουν» την επιδερμίδα.

και θα ανορθώσετε το στήθος όσο το δυνατόν πιο ψηλά.

4) Ορθία, με τα χέρια κατά μήκος του σώματος, το στήθος ολόγιστο, το κεφάλι ψηλά (εικ. 4). Σφίξτε τις πλευρές και βγάλτε τον αέρα, που έχετε στους πνευμονές σας. Τα χέρια ακίνητα. Θά εισπνεύσετε κατόπιν βαθειά και θα γεμίσετε τους πνευμονές σας με αέρα. Μην ανασπώνετε τους ώμους σας και μη γέρνετε το κορμί προς τα πίσω.

5) Ξαπλώστε κατ’ οριζόντιο. Θ’ αρχίσετε να κυλιόσαστε πότε προς το ένα μέρος και πότε προς το άλλο (εικ. 5). Θά γείρετε κατόπιν στο αριστερό πλευρό, με το αριστερό χέρι κοντά στο στήθος και το δεξί τεντωμένο. Στήριχθε στο αριστερό χέρι, ανασπώνοντας το στήθος και διαγράφετε ένα κύκλο με το δεξί χέρι, για να το φέρετε τελικά στην άσκησή του θέσι. Θά κάνετε κατόπιν την ίδια άσκηση, γέρνοντας στο δεξί χέρι και απλώνοντας το αριστερό.

ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Το ψυχρό νερό επενεργεί διεγερτικά σ’ ολόκληρο το σώμα, αλλά τα αποτελέσματά του είναι πιο τονωτικά για το στήθος. ‘Ενισχύει τους ιστούς και διατηρεί την ελαστικότητά τους.

Είναι καλύτερο να χρησιμοποιήσετε ένα περυστροφόρο ντους, που μπορείτε να το βρείτε στο εμπόριο. Μπορείτε ακόμη να χρησιμοποιήσετε για τον ίδιο σκοπό ένα σφουγγαρό. Θά το βάλετε κάτω από τη βρύση για να γεμίσει με νερό και θα το στήσετε κατόπιν πάνω στο στήθος σας. Αυτό το ντους θα το κάνετε κάθε μέρα, 5—6 φορές για το κάθε στήθος.

ΤΑ ΜΑΣΣΑΖ

Μερικές γυναίκες κάνουν ελαφρές εντριβές χρησιμοποιώντας λουρί, που τη βάζει τους αποτελεσμάτων ή στυπτηρία. Αυτές οι εντριβές δεν είναι εξισορυστικές. Επενεργούν μόνο στην επιδερμίδα. Την αποξηραίνουν, αλλάζουν και την κάνουν ευαίσθητη. Προτιμήστε τις εντριβές με οινόπνευμα 90 βαθμών ή με κολώνια 80 βαθμών. Έχουν τις ίδιες στυπτικές ιδιότητες με τη στυπτηρία, αλλά ταυτόχρονα σκληραίνουν το δέρμα και τονώνουν τους μύς.

Το μασάζ θα είναι κυκλικό και θα γίνεται με την παλάμη του χεριού, άμεσα έπειτα από το ψυχρό ντους.

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ

Ο στήθοδεσμος είναι απαραίτητος για τη γυναίκα που θέλει να διατηρήσει την όμορφη του στήθους της. Οι μύτερες καλών είναι να συνηθίζουν τις κόρες τους να φορούν σουτιέν, από την εποχή που το στήθος τους αρχίζει να διαμορφώνεται. Τα χαρακτηριστικά ενός καλού σουτιέν είναι τα ακόλουθα:

1) Πρέπει να συγκρατεί το στήθος, αλλά χωρίς να το σφίγγει.

2) Να είναι αρκετά πλατύ, για να μην πιέζει τα στήθη, και μυτερό προς τα εμπρός.

3) Οι διαστάσεις του στήθους μεταβάλλονται (π.χ. κατά την προσέγγιση της περιόδου). Γι’ αυτό, πρέπει να μπορεί να σφίξει περισσότερο ή να χαλαρώσει το σουτιέν σας.

4) Το σουτιέν δεν πρέπει να προσεγγίζει τα στήθη το ένα με το άλλο.

5) Προτιμήστε τα σουτιέν που είναι ενισχυμένα στο κάτω μέρος. Συγκρατούν καλύτερα τα στήθη.

6) Οι μπετέλλες πρέπει να είναι φαρδιές, για να μην αφήνουν σημάδια στους ώμους. Θά φροντίσετε να μην είναι ούτε πολύ μακριές, ούτε πολύ κοντές.

Οδηγίες φαρμακικές

Τρέχει ο κόσμος, τέτοιες μέρες, με βιασύνη του μεγάλη και χαριτιά στις εφορίες και δηλώσεις υποβάλλει... Και μ’ αυτή την ευκαιρία, σημειώνω ιδιαίτερα, ότι με την εφορία να μπλεχτεί πρέπει κι’ ο έρωας και πολλές κατηγορίες γυναικών κι’ ανδρών, εν τέλει, να υπόκεινται σε φόρους, εισφορές, δασμούς και... τέλη!

Δηλαδή, για να μιλήσω πιο απλά και καθαρά, πρέπει όλα τα ζευγάρια τα κρουρά και πονηρά που πηγαίνουν στα νταμάκια, κι’ ανταλλάσσουν ασπασμούς, να ελέγχονται δρόντως και να δίνουν... δασμούς, γιατί ζούμε στον αιώνα, που κυκλοφορεί ευρέως ο παράνομος ο έρωας, που ονομάζεται «λαθραίο»!

Ζούμε, επίσης, στον αιώνα, που δεκάδες νεαρές έχουν σχέσεις πονηρές με πολλούς και με ποικίλους και μεράκι τρέφουν πάντα προς τους πόρους τους... αδήλους!

‘Ενοχλήσεις, επομένως, πρέπει γάχουν τακτικές από μέρους εισπρακτόρων, κι’ αφού κάτι τέτοιες νέες είναι λίαν παστοικές, πρέπει, εθλόγως, να πληρώνουν... καθαρά προσόδου φόρον!

Συναντάμε στον καιρό μας, μεταξύ των γυναικών και πολλές κατηγορίες γοησιών προκλητικών, που συνήθως, μέσ’ σε κέντρα και μπαράκια φιγουράρουν και τις εύτορες γραμμές τους δημοσία τίς... μυστράρουν! Σταυροπόδι κάθον’ όλες και με τέτοιον τρόπον, ώστε να ναι θέαμα και στόχος των λαιμάργων των βλεμμάτων κι’ ωρισμένων τέτοιες νέες πρέπει, φίλοι αγαπηστάι, να υπόκεινται εις φόρον... δημοσίον θεαμάτων!

Βλέπει σήμερα κανένας, μεταξύ όλων των άλλων, και πολλές άδρες υπάρξεις αταθείς κατά το μάλλον, που σου λένε πως ο Τάκης είναι ο έρωας τους ο μόνος κι’ αγαπάνε και τον Λάκη και τον Μάκη ταυτοχρόνως... Με τους τρεις επιδιώκουν να «τζιράρουν» στα κλεφτά, για να πάρουν κι’ απ’ τους τρεις τους δώρα, λούσα και (λεφτά

κι’ επιβάλλεται, νομίζω, ο εισπρακτωρ εφορίας να τους πάρη άμεσα φόρον... ανωνύμου εταιρείας!

Συναντάς ανυπερθέτως και υπάρξεις μερικές ωραιότατες, μοιραίες και πολύ έκρηκτικές, που σε γερο- παραλήδες προτιμήσεις εκδηλώνουν, τους διαίους, εννοείται, με το γάντι τους «ζηλώνουν»! ‘Αλλ’ εκτός του γερωντάκου, που χαμόμηλο του δίνουν, έχουν και τον «εκλεκτό» τους που γλεντάνε και τα πίνουν και με τέτοιο «πάρε-δώσε», πρέπει, εθλόγως, οι εφοροί των να τους πάρουν τον φόρον, που καλείται «υπέρο... τριτών»!

Δεν χωρεί αμφιβολία, πως στα χρόνια μας αυτά, είναι κι’ άπειροι δανδήδες, που ζητούν, με κάθε τρόπο, ν’ αποκτήσουν λεφτά και με κόρες... πενηντάρες πιάνουν σχέσεις και παροίδες! Φόροι πρέπει, επομένως και σ’ αυτούς να επιβληθούν, μα οι εφοροί οι συνήθεις πρέπει να εξαιρεθούν και κατά το μάλλον κι’ ήττον, τέτοιους νέους να τους πιάνη «εφοροί... άδοξαίτητων»!

Εξαιρέσεις πρέπει ο φόρος σε κανένα να μην κάνει κι’ η απόχρη του τους πάντας, του λοιπού, να συλλαμάνη. πλὴν, βεβαίως, ωρισμένων φουκαράδων παντρεμένων, κι’ υπερμέτρως ταλαιπωρών, α’ «ελακείας» τους τον φόρον! που πληρώνουν, λιοβίως, της «ελακείας» τους τον φόρον!

Εισπρακτωρ
Μα. Τάκης Σ. Σουρτζάνης

Β' σταφυλόκοκκοι

ΚΑΤΕΚΤΗΣΑΝ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ!.

Επιστροφή στις παλαιές μεθόδους άπολυμάνσεως

ΖΟΤΜΕ στην εποχή των παραδόξων. Οι επιστήμονες ανακάλυψαν μόλις πριν από λίγο καιρό, ότι τα νοσοκομεία, οι κλινικές και τα σανατόρια αποτελούν το άσφαλεστερο άσυλο για τους σταφυλόκοκκους, που γίνονται εκεί υπό τοξικοί και δέγν επηρεάζονται από τα αντιβιοτικά. Αυτό συμβαίνει γιατί τα αντιβιοτικά, εξολοθρευόντας τα άλλα μικρόβια, διευκολύνουν το σταφυλόκοκκο στην ύπαρξή του και τον ισχυροποιούν.

Αν δεν υπήρχαν τα αντιβιοτικά, τα άλλα μικρόβια θα εξολοθρευαν βαθμιαία τους σταφυλόκοκκους ή τουλάχιστον θα δυσχεραίναν σε μεγάλο βαθμό την ύπαρξή τους. (Τα μικρόβια ανταγωνίζονται τα μεν τα δέ κ' ο πόλεμος μεταξύ τους είναι σκληρός και άδυσωπος, γιατί καθένα απ' αυτά προσπαθεί να επιζήσει εις βάρος των άλλων). Η ανάπτυξη των σταφυλόκοκκων στα νοσοκομεία οφείλεται, λοιπόν, στο ότι, λόγω της μεγάλης χρήσεως αντιβιοτικών σ' αυτά, πλείστες κατηγορίες μικροβίων δεν καταρρέουν να επιζήσουν.

Οι σταφυλόκοκκοι είναι, ως γνωστόν, τριών ειδών: λευκοί, πρασινοκίτρινοι και χρυσοί, που αποκαλούνται έτσι από το χρώμα τους. Οι πιο άγριοι και θορυβώδεις είναι οι τελευταίοι. Στα σπίτια, ή στα δωμάτια των ασθενών, που νοσηλεύονται στα σπείρια, στα διάφορα κέντρα, στα κουρεία, κλπ. βροσκοίται συνήθως σταφυλόκοκκοι των δύο πρώτων κατηγοριών (λευκοί και πρασινοκίτρινοι), που δεν έχουν μεγάλη τοξική επίδραση. Το αξιοσημείωτο, λοιπόν, είναι, ότι στα νοσοκομεία αρθροποιών οι σταφυλόκοκκοι της τρίτης κατηγορίας, δηλαδή οι πιο επικίνδυνοι απ' όλους.

Οι σταφυλόκοκκοι αυτοί βρίσκονται παντού: στα μαγειρεία, στα χειρουργεία, στα διάφορα εργαστήρια εξετάσεων, στους θαλάμους των ασθενών, στα αποχωρητήρια. Αλλά και οι γιατροί και οι νοσοκόμοι είναι, σε αναλογία 70%, φορείς σταφυλόκοκκων της τρίτης κατηγορίας, που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη αντίδραση στα αντιβιοτικά.

Η πρώτη παρατήρηση έγινε πριν από πέντε χρόνια σ' ένα αμερικανικό νοσοκομείο. Επρόκειτο για μία νοσοκομειακή επιδημία σταφυλόκοκκώσεως, που τα συνήθη αντιβιοτικά δεν είχαν την παραμικρή επίδραση σ' αυτήν. Την πρώτη αυτή παρατήρηση επακολούθησαν και άλλες, όπου τελευταία έγινε μία συστηματική έρευνα, που απέδειξε, ότι οι σταφυλόκοκκοι εγκαθίστανται εκεί όπου εξαφανίζονται τα άλλα μικρόβια.

Ο σταφυλόκοκκος είναι από τους μικροοργανισμούς που ανασπύσσονται με καταπληκτική ταχύτητα. Ο άρρενός κόκκος χωρίζεται σε δύο, έπειτα σε τρία, τέσσερα κλπ. τμήματα, σε τρόπο που σε λίγο σχηματίζεται ελκυστικό τσαμπι.

Η ίδια έρευνα απέδειξε, ότι η κυριαρχία των σταφυλόκοκκων είναι μεγαλύτερη στις χώρες, που έχουν πιο συστηματική νοσοκομειακή δογάνωση, όπως είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Αγγλία.

Η βλαβερή επίδραση των σταφυλόκοκκων εκδηλώνεται κατά πολλούς τρόπους. Στις παθολογικές και παιδιατρικές κλινικές οι σταφυλόκοκκοι προκαλούν βρογχονευμονίες με βραδεία εξέλιξη και υποτροπιάζουσες. Στις γυναικολογικές και μααιευτικές κλινικές προκαλούν βαρύτερες σηψαιμικές μορφές και θρομβοφλεβίτιδες. Στις χειρουργικές κλινικές, τέλος, προκαλούν διαπυρήσεις των πληγών, έπειτα από μία έγχυση, ένα άτυχημα, έναν αποσιονήποτε τραυματισμό, κλπ.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, η πενικιλίνη, ή στρεπτομυκίνη και οι διάφορες μορφές τετρακυκλίνης είναι άνοσηρες. Χοιρίδιον, τοιγαντίον, έντονες και παρατεταμένες θεραπείες με χλωραμφαινικόλη, ερυθρομυκίνη, δλεαντομυκίνη, καναμυκίνη και διάφορα άλλα νεώτερα αντιβιοτικά.

Το δεύτερο σημείο συνίσταται στο ότι πρέπει να γίνει μία έντονη προπαγάνδα μεταξύ των γιατρών για να περιορίσουν την αναγοφή αντιβιοτικών μόνο στις περιπτώσεις που η χορήγηση τους είναι απολύτως απαραίτητη.

Όσο περισσότερα αντιβιοτικά χρησιμοποιούμε, τόσο πιο πολύ πολλαπλασιάζουμε τους μικροοργανισμούς, που ανθίζουν σ' αυτά και τους κάνουμε πιο τοξικούς.

Ο κίνδυνος, παρατηρούν οι ειδικοί, είναι πολύ μεγάλος. Γιατί ο σταφυλόκοκκος μπορεί να προκαλέσει αναρίθμητες ασθένειες, θα είναι δέ τρομερό αν τα νοσοκομεία και οι κλινικές, όπου οι άνθρωποι πληθαίνουν για να θεραπευθούν, εξαλειφθούν σε εστίες μόλυνσεως!...

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΕΡΕΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΘΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΧΟΛΗΛΙΘΙΑΣΗ

Οι ανακοινώσεις του Ίνστιτούτου Μάξ Πλάνκ

ΠΑΡ' όλες τις προόδους της ιατρικής, δεν κατορθώθηκε να εξαλειφθεί η αρτηριοκλήρωση. Η ασθένεια αυτή, ή στένωση δηλαδή και σκλήρυνση των αρτηριών, ειδικότερα των τοιχωμάτων των αρτηριών, έχει ως συνέπεια να γίνουν οι συνδεδειγμένοι της διασταλκτικότητας τους και να ελαττώνεται ο όγκος της. Τα δυσμενή επακόλουθα της ασθένειας γίνονται σαφή από την κακή κυκλοφορία του αίματος, από τη σωματική εξάντληση καθώς και από τη γενική κατάσταση του ήθους του αρρώστου. Στην ιατρική, η αιτία που προκαλεί την αρτηριοκλήρωση, θεωρείται από μακρόν χρόνον η χοληστερίνη, μία λιπαρή ουσία, που ενοεί τη δημιουργία λίθων στη χολή. Οι χημικοί Χάινριχ Βίλντ (1877-1957) και Άντολφ Βίντχους (1876-1959) καθόρισαν πριν από τριάντα χρόνια τη σύνθεση της χοληστερίνης, απέδωσαν το χημικό τύπο της, και τιμήθηκαν το 1928 με το βραβείο Νόμπελ. Παρέμεινε ωστόσο ανεξήγητη η αιτία που προκαλεί τη δημιουργία της χοληστερίνης στον οργανισμό του ανθρώπου. Από τότε συνεχίσθηκαν οι έρευνες, χωρίς η ιατρική να περιορισθεί μόνο στη θεραπεία των συμ-

συνεδριάσεών του, ανέθεσε σε μία επιτροπή έμπειρων ομόνων να μελετηθεί το πρόβλημα και να καταρτιστεί ένα αποτελεσματικό σχέδιο μάχης.

Οι έμπειροι γνώμονες αυτοί βρέθηκαν σύμφωνοι σε δύο σημεία. Το πρώτο είναι, ότι πρέπει να εξαγορευτούν στους επαίσιους και ξεπερασμένους κανόνες νοσοκομειακής υγιεινής, που η παράλογη χρήση των αντιβιοτικών τους είχε κάνει ν' ατονήσουν, όπως είναι π. χ. η απομόνωση των ασθενών, ή απολύμανση των θαλάμων, κλπ. Νοσοκομείο και γιατροί πρέπει να εξαγορίσουν, εξ άλλου, να πλένουν τα μεσατούν, που να έχει στη βάση του λυσοφόμο, όπως γινόντο άλλοτε. Η καθαριότητα πρέπει να είναι λεπτολόγος. Το ότι διαβέβαινα ένα πλούσιο οπλοστάσιο αντιβιοτικών δέ δικαιολογεί την παραμέληση των κανόνων καθαριότητας και αντισηψίας στα νοσοκομεία και τις κλινικές.

Το δεύτερο σημείο συνίσταται στο ότι πρέπει να γίνει μία έντονη προπαγάνδα μεταξύ των γιατρών για να περιορίσουν την αναγοφή αντιβιοτικών μόνο στις περιπτώσεις που η χορήγηση τους είναι απολύτως απαραίτητη.

Όσο περισσότερα αντιβιοτικά χρησιμοποιούμε, τόσο πιο πολύ πολλαπλασιάζουμε τους μικροοργανισμούς, που ανθίζουν σ' αυτά και τους κάνουμε πιο τοξικούς.

Ο κίνδυνος, παρατηρούν οι ειδικοί, είναι πολύ μεγάλος. Γιατί ο σταφυλόκοκκος μπορεί να προκαλέσει αναρίθμητες ασθένειες, θα είναι δέ τρομερό αν τα νοσοκομεία και οι κλινικές, όπου οι άνθρωποι πληθαίνουν για να θεραπευθούν, εξαλειφθούν σε εστίες μόλυνσεως!...

Οι ανακοινώσεις του Ίνστιτούτου Μάξ Πλάνκ

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΕΡΕΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΘΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΧΟΛΗΛΙΘΙΑΣΗ

Οι ανακοινώσεις του Ίνστιτούτου Μάξ Πλάνκ

ΠΑΡ' όλες τις προόδους της ιατρικής, δεν κατορθώθηκε να εξαλειφθεί η αρτηριοκλήρωση. Η ασθένεια αυτή, ή στένωση δηλαδή και σκλήρυνση των αρτηριών, ειδικότερα των τοιχωμάτων των αρτηριών, έχει ως συνέπεια να γίνουν οι συνδεδειγμένοι της διασταλκτικότητας τους και να ελαττώνεται ο όγκος της. Τα δυσμενή επακόλουθα της ασθένειας γίνονται σαφή από την κακή κυκλοφορία του αίματος, από τη σωματική εξάντληση καθώς και από τη γενική κατάσταση του ήθους του αρρώστου. Στην ιατρική, η αιτία που προκαλεί την αρτηριοκλήρωση, θεωρείται από μακρόν χρόνον η χοληστερίνη, μία λιπαρή ουσία, που ενοεί τη δημιουργία λίθων στη χολή. Οι χημικοί Χάινριχ Βίλντ (1877-1957) και Άντολφ Βίντχους (1876-1959) καθόρισαν πριν από τριάντα χρόνια τη σύνθεση της χοληστερίνης, απέδωσαν το χημικό τύπο της, και τιμήθηκαν το 1928 με το βραβείο Νόμπελ. Παρέμεινε ωστόσο ανεξήγητη η αιτία που προκαλεί τη δημιουργία της χοληστερίνης στον οργανισμό του ανθρώπου. Από τότε συνεχίσθηκαν οι έρευνες, χωρίς η ιατρική να περιορισθεί μόνο στη θεραπεία των συμ-

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΞΕΣΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΥΚΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καμμιανούρι έρισκε τον Τρεμάλ-Ναϊκ μισοπεθαμένο και κατάφερνε, έπειτα από πολλές προσπάθειες, να τον πιάσει σε μία γειτονική λίμνη, όπου πλένεται την πληγή του και της θάζει από πάνω το χυμό από ένα μαγικό βότανο. Ο Άγκουρ που είχε ανησυχήσει στο μεταξύ, φθάνει εκεί μαζί με τον Πάντο. Οι δύο σύντροφοι, ύστερα από διάφορες περιπέτειες, μεταφέρουν μ' ένα φορείο τον Τρεμάλ-Ναϊκ στην ακτή, τον θάζουν μέσα σε μία θάρακα και φεύγουν για το νησί τους. Το βράδυ της άλλης ημέρας, ο Καμμιανούρι κι' ο Άγκουρ ακούουν έναν άνθρωπο, που καλεί σε εσθιαία από το μέρος του ποταμού. Τρέχουν άμέσως και τον σώζουν. Είναι ένας νέος που τον λέει ότι ήρθε από τη Βενγκάλη για να κυνηγήσει κι' ότι οι άνθρωποι της Ρομανγκάλ του πέταξαν ένα λάσσο, για να τον στραγγαλίσουν, αλλά κατάφερε να γλυτώσει. Λέγεται Μανσάνι.

5ον — Ναι, και νομίζω πως έξω καλά τη δουλεύει μου. — Θέλεις ναρθής μαζί μας;

Τα μάτια του Βενγκαλέζου έλαμψαν από χαρά. — Δέ ζητώ τίποτα καλύτερο, απάντησε. Είμαι μόνος στον κόσμο.

— Σύμφωνοι, λοιπόν. Αύριο το πρωί θα κοιμηντιάσουμε καλύτερα.

Ο Καμμιανούρι κι' ο Άγκουρ έβγαζαν άμέσως τα κομμάτια κι' έπειτα από μερικές στιγμές έφτασαν στην όχθη.

Ο Πάντο, μόλις είδε το Μανσάνι, όρμησε προς το μέρος του, δείχνοντας τα ζωστήρα δόντια του.

— Σιγά, Πάντο, του είπε ο Καμμιανούρι, πλύνοντάς τον από το λαιμό. Ο άνθρωπος αυτός είναι δικός μας.

Το κομμάτι, όμως, αντί να εξαγορίσει, εξακολούθησε να γαργάλη με μαλινά.

— Φαίνεται πως δεν του αρέσει, είπε ο Μανσάνι, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Το ίδιο έκανε κι' ο Καμμιανούρι.

Μία άγρια χαρά φώτισε το πρόσωπο του Μανσάνι, μόλις έμεινε μόνος.

— Τους κρατάω! ψιθύρισε, σφίγγοντας τις γραβιές του. Αλλά, λίγο έλειψε να προσδοθώ... Πρέπει να είμαι πιο προσεχτικός.

Προέβλεπε κάμποση ώρα. Από το έσωτερικό της καλύβας δεν ακουγόταν ο παραμικρός θόρυβος. Έφυγε τότε σά βέλος και ποσώθηκε ως ένα χιλιόμετρο. Σταμάτησε, τέλος, σ' ένα σημείο της ακτής και, βάτοντας τα δάχτυλά του μέσα στο στόμα του, σφύριξε με χαρακτηριστικό τρόπο. Στην άπέναντι όχθη φάνηκε τότε ένα κοκκινόγατο φως, που έλαμψε κόμπασες στιγμές. Έπειτα, τα σκοτάδια σκέπασαν και πάλι τα πάντα.

— Είχαν αυτοί τρομαγμένους. Μία τίγρις! — Είναι εξημερωμένοι, τον καθησύχασε ο Καμμιανούρι. Περιέμενε έδω... Πάω να δω τον άφεντη.

— Τον άφεντη; είπε ο Μανσάνι. Είναι έδω; — Καί βέβαια... — Ζωντανός; — Πώς; είπε εκπληκτός ο Καμμιανούρι. Γιατί απειδάλαιες αν είναι ζωντανός;

Ο Μανσάνι τάχασε και δέ μπόρεσε ν' απαντήσει.

— Ξέρεις, λοιπόν, πως είναι πληγωμένος; τον ρώτησε ο Καμμιανούρι.

— Δέ μου τό είπες; απάντησε ο Μανσάνι, προσπαθώντας να κρύψει την ταρχή του. — Έγώ; — Έτσι νομίζω... — Δέ θυμάμαι να σου είπα τέτοιο πράγμα.

Ο Μανσάνι είχε ήρεμήσει. — Αν δέ μου τό είπες έσθ ή ο σύντροφός σου, από ποιόν μπορεί να τό άκουσα; ρώτησε.

Ο Καμμιανούρι κι' ο Άγκουρ δέν έδωσαν σημασία σ' αυτό το μικρό περιστατικό και μίλησαν στην

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΔΑΣ

καλύβα. Ο Τρεμάλ-Ναϊκ κοιμόταν. Κάπου-κάπου, άσυνάφτητα λόγια έβγαζαν από το στόμα του. — Νομίζω πως δέν είναι ανάγκη να τον ξυπνήσουμε, είπε ο Καμμιανούρι.

— Όχι, απάντησε ο Άγκουρ. Θα του μιλήσουμε αύριο κι' αυτό τον άνθρωπο... Αλήθεια, πως σου φαίνεται;

— Το παρουσιαστικό του δείχνει πως είναι καλός άνθρωπος και νομίζω πως θα μας βοηθήσει, είπε ο Καμμιανούρι.

— Κι' εγώ τό πιστεύω. — Ο Άγκουρ γέμισε ένα χαμογεγμένο πιάτο με βρασμένο ρύζι, που τό πήρε από μία χύτρα και τό έδωσε στο Μανσάνι. Αυτός σίχτηκε πάνω του σαν πεινασμένος λύκος.

— Θ' αγοράζονόσης ως τό πρωί έξω από την πόρτα και στόν παρκαδό ήποπτο θορυβό, που θ' άκούσης, θα μάς φωνάξες, του είπε ο Άγκουρ.

Έκλεισε κατόπιν την πόρτα της καλύβας και έαπλώθηκε σε μία γωνία, για νά κοιμηθώ. Το ίδιο έκανε κι' ο Καμμιανούρι.

Μία άγρια χαρά φώτισε το πρόσωπο του Μανσάνι, μόλις έμεινε μόνος.

— Τους κρατάω! ψιθύρισε, σφίγγοντας τις γραβιές του. Αλλά, λίγο έλειψε να προσδοθώ... Πρέπει να είμαι πιο προσεχτικός.

Προέβλεπε κάμποση ώρα. Από το έσωτερικό της καλύβας δεν ακουγόταν ο παραμικρός θορυβος. Έφυγε τότε σά βέλος και ποσώθηκε ως ένα χιλιόμετρο. Σταμάτησε, τέλος, σ' ένα σημείο της ακτής και, βάτοντας τα δάχτυλά του μέσα στο στόμα του, σφύριξε με χαρακτηριστικό τρόπο. Στην άπέναντι όχθη φάνηκε τότε ένα κοκκινόγατο φως, που έλαμψε κόμπασες στιγμές. Έπειτα, τα σκοτάδια σκέπασαν και πάλι τα πάντα.

— Είχαν αυτοί τρομαγμένους. Μία τίγρις! — Είναι εξημερωμένοι, τον καθησύχασε ο Καμμιανούρι. Περιέμενε έδω... Πάω να δω τον άφεντη.

— Τον άφεντη; είπε ο Μανσάνι. Είναι έδω; — Καί βέβαια... — Ζωντανός; — Πώς; είπε εκπληκτός ο Καμμιανούρι. Γιατί απειδάλαιες αν είναι ζωντανός;

Ο Μανσάνι τάχασε και δέ μπόρεσε ν' απαντήσει.

— Ξέρεις, λοιπόν, πως είναι πληγωμένος; τον ρώτησε ο Καμμιανούρι.

— Δέ μου τό είπες; απάντησε ο Μανσάνι, προσπαθώντας να κρύψει την ταρχή του. — Έγώ; — Έτσι νομίζω... — Δέ θυμάμαι να σου είπα τέτοιο πράγμα.

Ο Μανσάνι είχε ήρεμήσει. — Αν δέ μου τό είπες έσθ ή ο σύντροφός σου, από ποιόν μπορεί να τό άκουσα; ρώτησε.

Ο Καμμιανούρι κι' ο Άγκουρ δέν έδωσαν σημασία σ' αυτό το μικρό περιστατικό και μίλησαν στην

τα. Ο Μανσάνι ξαναγύρισε τότε στην καλύβα. Ήταν πολύ χαρούμενος.

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΗΣ

Είχαν περάσει καμιά είκοσαριά ήμέρες. Η πληγή του Τρεμάλ-Ναϊκ είχε κλείσει σχεδόν. Ξαναόρισαν σιγά-σιγά τις δυνάμεις του. Σηκώνονταν τώρα από τό κρεβάτι του και περπατούσε γύρω στην καλύβα. Αλλά φαινόταν πολύ ανήσυχος και στενοχωρημένος. Πολλές φορές οι σύντροφοί του τον έβλεπαν να κούνη το πρόσωπο με τό χέρι του. Όταν τό κατέβαζε, τα μάτια του ήταν κόκκινα σά να είχε κλάψει. Μιλούσε σπάνια και δέν έκανε ποτέ λόγο για τη μεγάλη λύπη, που του μάτωνε την καρδιά... Κάπου-κάπου, όμως, φωνάζε στόν ήπνο του τό όνομα της Άντα κι' άναδευόταν με τόση όρμη, που κινδύνευε να πέσει από τό κρεβάτι του.

Ο Καμμιανούρι κι' ο Άγκουρ του κάκου προσπαθούσαν να τον κάνουν να τους πη ποιά ήταν ή αιτία του πόνου του.

Ο Μανσάνι βροσκόταν πάντα μαζί τους. Τους βοηθούσε στις διάφορες δουλειές, έφερνε νερό και έβγα από τη ζούγκλα, αλλά πόφεινε να βροθή μπροστά στόν Τρεμάλ-Ναϊκ. Στην καλύβα έμπαινε μόνο όταν αυτός κοιμόταν. Τό πιο παρόξενο ήταν ότι, όταν άκουγε τον κυνηγό της μάσης ζούγκλας να λη τό όνομα της Άντα, έκανε άμέσως τό χρώμα του και τό ήμερο συνήθος προσώπο του έδειχνε σημεία μεγάλης ταρχής. Δέν τον εύχαριστούσε, εξ άλλου, τό ότι ο Τρεμάλ-Ναϊκ έανάδρασε γρήγορα τις δυνάμεις του. Ο άλλος, ότι έκείνο που έλιθυμόυσε, ήταν να μη γίνει ποτέ καλά.

Τό πρωί της είκοστής πρώτης ήμέρας έγινε στην καλύβα κάτι, που επρόκειτο να έχη τραγικές συνέπειες.

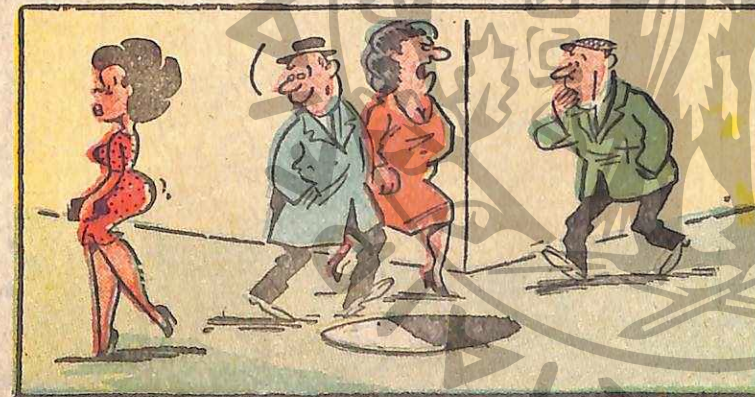
Ο Καμμιανούρι είχε ξυπνήσει με την ανατολή του ήλιου. Βλέποντας, ότι ο Τρεμάλ-Ναϊκ κοιμόταν ήρεμα, διεκδηύθηκε προς την πόρτα, για νά ξυπνήσει τό Μανσάνι, που κοιμόταν πάντα στο ύπαιθρο, κάτω από τό κλαδί ενός μπαμπού. Έβγαλε τό σφύριχ και την έσοκούσε προς τό έξω. Αλλά ή πόρτα δέν άνοιξε. Τπήρχε κάτι που τό συγκρατούσε.

— Είσαστε σεις; είπε ο Μανσάνι. Α, τί τρομός ήταν αυτός που πέφτα! Νόμισα πως θάμεινα στόν τόπο!

— Μά ποιος θέλεις να σε σκοτώσει; Μήπως οι άνθρωποι του άλλου νησιού; — Δέν ήταν άνθρωποι, άλλ' ένας έλέφαντας.

— Ένας έλέφαντας! φώναξαν ταυτόχρονα οι δύο Ίνδοι. Ένας έλέφαντας έδω; — Ναι, ήταν ένας πελώριος έλέφαντας, με μεγάλη προδοσάδα και μακρού δόντια.

— Κι' ήθελε κοντά σου; — Λίγο έλειψε να μου σπάσει τό κρανίο. Κοιμόμουν βαθυά και ξυπνήσα ναύθωστας κάτι που σεργιόταν πάνω στό πρόσωπό μου... Είδα τότε τό κεφάλι του έλεφάντα. Θάλησα νά σηκωθώ; αλλά ή προδοσάδα του έπεσε βαρεία πάνω στό κεφάλι μου και μ' έκανε να χάσω τις αισθήσεις μου.

— Δεσφον για να μάθω!...

— "Επειτα:
— Δε θυμάμαι τίποτα πιά. Τό
χτύπημα ήταν πολύ δυνατό.
— Πότε έγινε αυτό;
— Δεν ξέρω γιατί κοιμόμουν.
— Παράξενο, είπες ο Καμμα-
μοῦρι. Κι' ο Πάντι δεν κατάλαβε
τίποτα... Ούτε η Ντάμα!
— Δεν ξέρω...
Μ' ὅλο πὸν βρισκόνταν ἀπὸ τό-
σον καιρὸ στὸ νησί καὶ τὸ εἶχαν
γυρίσει πρὸς ὅλες τὶς διεγέρσεις,
δὲν εἶχαν ξαναδῇ ποτὲ ἐλέφαντα.
— Ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Μανσάνι
δὲν τοὺς ἀφῆσαν καμμιὰ ἀμφι-
βολία.
— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτη-
σε ὁ Ἀγκούρ, κυττάοντας μ' ἀ-
νησυχία πρὸς τὸ μέρος τῆς ζού-
γκλας.
— Ἀς ἀρίσουμε ἥσυχο τὸν ἐ-
λέφαντα, ἀπάντησε ὁ Καμμαμοῦ-
ρι. Τὸ πιθανώτερο ἐνῶ, οὐτὸ δὲ
θὰ μᾶς ξαναενοχλήσει.
— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ
Ξαναγυρίσει καὶ θὰ γυροῖται τὴν
καλύβα, εἶπε ὁ Μανσάνι.
— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, συμφώ-
νησε ὁ Ἀγκούρ. Γιατί νὰ μὴν
προσπαθῶμε νὰ τὸν σκοτώσουμε;
ἔχουμε καλὲς καραμίνες.
— Εἶμαι ἑτοιμὸς νάρθῶ μαζί
σας, εἶπε ὁ Μανσάνι.
— Ἀλλὰ δὲ μπορούμε ν' ἀρί-
σουμε μόνον τὸν ἀφέντη, ποὺ δὲν
ἐγίνε ἀκούη τελείως καλά, παρα-
τήρησε ὁ Καμμαμοῦρι. Μὴν ξε-
χνᾶμε, ὅτι οἱ ἐχθροὶ μας μποροῦν
νάρθουν ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν
ἄλλη ἐδῶ.
Ὁ Ἀγκούρ σκέφτηκε μερικοὺς
στιγμὲς. Ἐπειτα εἶπε στὸν Καμ-
μαμοῦρι:
— Ἐσὺ θὰ μείνεις ἐδῶ κι' ἐγὼ
μὲ τὸ Μανσάνι θὰ πάμε νὰ κυνη-
γήσουμε τὸν ἐλέφαντα. Μ' ἔνα
γείσιονά τόσο ἐπικίνδυνον, δὲ μπο-
ροῦμε νὰ εἰμαστε ἥσυχοι.
— Κάμετε ὅ, τι θέλετε, ἀπάντη-
σε ὁ Καμμαμοῦρι. Ἐγὼ δὲ φεύ-
γω ἀπὸ ἐδῶ.
— Καλὰ, εἶπε ὁ Ἀγκούρ. Θὰ
τὰ κανονίσουμε μόνον μας καὶ θὰ
ῥάξω, ὅτι, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι,
θάχουμε ξεμπερδεύει με τὸν ἐλέ-
φанта.
Ξεκοίμασαν ἀπὸ τὸν τοῖχο διὰ
βαρεῖς καραμίνες κι' ἔδωσε τὴ
μιά αὐτὴ στὸ Μανσάνι. Πή-
σαν ἐπίσης ἀπὸ ἕνα πιστόλι κι' ἕνα
μαχαίρι ὁ καθένας καὶ ξεκίνησαν
γὰ τὴ ζούγκλα.
Ἀκολουθοῦσαν ἕνα μικρὸ μονο-
πάτι ἀνάμεσα στὰ μπαμπού. Ὁ
Ἀγκούρ ἦταν ποδοπαρὸς κι' ὅλο
κοιμώμενος. Ὁ Μανσάνι, τουναν-
τίον, φαινόταν συλλογισμένος καὶ
δὲν ἀνοίε τὸ στόμα του. Κάθε
τόσο ἐσκίβε καὶ κολλοῦσε τὸ αὐ-
τὸ πὸν χῶμα, κάνοντας πὸς
ἀναζητοῦσε τὰ ἱχνη τοῦ ἐλέφαντα.
Τὰ φερίσματα αὐτὰ δὲν ἄρεσαν
στὸν Ἀγκούρ, ποὺ φαντάσθηκε,

ὅτι ὁ σύντροφός του φοβόταν.
— Θάρρος, Μανσάνι, τοῦ εἶπε
σὲ καποια στιγμή. Μὴ νομίζεις
πὸς εἶναι δύσκολο νὰ σκοτώσει κα-
νεὶς ἕνα ἐλέφαντα. Μιὰ σφαῖρα
σ' ἔνα ἀπὸ τὰ μάτια του, κι' ὅλα
θὰ τελειώσουν στὴ στιγμή.
— Δὲ φοβάμαι, ἀπάντησε ὁ
Μανσάνι, κάνοντας μιὰ προστά-
θεια γὰ νὰ χαμογελάσει.
— Φάνεσαι πολὺ ἀνησυχος.
— Εἶμαι ἀνησυχος... δὲν τὸ
χορδαί. Ἀλλὰ δὲ μ' ἀπασχολεὶ ὁ
ἐλέφαντας.
— Τί σ' ἀπασχολεὶ τότε;
— Ἀγκούρ, εἶπε ἑσπινάκι ὁ
Μανσάνι, μὲ παράξενο τόνο, φο-
βάσαι τὸ θάνατο;
— Γιατί ποὺ κάνεις αὐτὴ τὴν
ἐρώτηση; ἀπάντησε ὁ Ἀγκούρ. Δὲ
φοβόμην κατ' ἐλάχιστον.
— Τόσο τὸ καλύτερο γὰ σένα.
— Δὲ σὲ καταλαβαίνω...
— Θὰ μὲ καταλάβεις σὲ λίγο.
— Ἀς προχωρήσουμε.
«Εἶναι τρολλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του,
σκέφτηκε ὁ Ἀγκούρ. Τὸ χτύπη-
μα, λίγο μ' ἐνδιαφέρεται. Θὰ τὸν
καταφέρω καὶ μόνος μου τὸν κο-
λοῦσω».
Προχωροῦσαν ὅσο πὺ γρήγορα
μποροῦσαν, μ' ὅλα τὰ ἐπιπολά
σανταύσαν στὸ δρόμο τους καὶ
τὸν ἥλιο ποὺ τοὺς ἐφύνη τὰ κεφα-
λιά. Ἐταί, εἶπαν ἀπὸ μιὰ ὥρα,
ἔφτασαν σ' ἕνα μικρὸ ἄλσος ἀπὸ
κοκκοφοίνικες, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν
καθόλου με τοὺς συνηθισμένους. Οἱ
καρποί τους, ἀντὶ νὰ κομμοῦνται
ἀπὸ τὰ κλαδιά, ἐδῶσαν ἀπ' ἐν-
θουσία ἀπὸ τὸν χορμὸ. Εἶχαν κυρι-
οῦ γῶμα καὶ καθάνας τους ἔ-
γχε πάνο ἀπὸ δύο κλά.
Ὁ Μανσάνι ἄνοιξε, ἑσπινάκι,
νὰ σφυρίξῃ ἕνα μελαγχολικὸ σκο-
πὸ, ποὺ δὲν εἶχε ἀκουστῇ ποτὲ
ἄλλοτε ὡς τότε μέσα στὴ μαύρη
ζούγκλα.
— Τί κάνεις; φώναξε ὁ Ἀγκούρ
στὸ σύντροφό του.
— Σφυρίζω, ἀπάντησε αὐτὸς
ἥσυχος.
— Θὰ κάνεις τὸν ἐλέφαντα νὰ
φύγῃ.
— Ἐγὼ νομίζω πὸς με τὸ σφύ-
ριγμα θὰ τὸν κάμω νάρθῃ ἐδῶ. Οἱ
ἐλέφαντες ἀγαπᾶνε τὴ μουσικὴ καὶ
τοῦχοῦν ὅταν τὴν ἀκούν.
— Αὐτὸ πρῶτη φορά τὸ ἀκούω.
— Προσώφισε, Ἀγκούρ, καὶ θὰ
ῥάξω, ὅτι ἔχω δίκιο. Βρίσκειται
καμμιὰ λίμνη ἐδῶ κοντά;
— Ναι, πῶς ἀπ' αὐτὰ τὰ δέν-
τρα.
— Ἀς πάμε ἐκεῖ.
Ὁ Ἀγκούρ, μ' ὅλο πὸν εὐρισκε
ὅλα αὐτὰ πολὺ παράξενα, προπο-
ρεῖτο, ἀκολουθώντας ἕνα μικρὸ
μονοπάτι. Ἐταί, ἔφτασαν σὲ μιὰ
μικρὴ λίμνη. Κοντὰ στὴν ὄχθη
τῆς βρισκόνταν τὰ ῥεῖματα μιᾶς
παλιᾶς παγίδας.
— Θὰ μείνεις ἐδῶ, εἶπε ὁ Μαν-

σάνι στὸν Ἀγκούρ. Ἐγὼ θὰ πᾶ-
ξω ὁλόγυρα... Ὁ ἐλέφαντας πρέ-
πει νὰ βρεῖται κάπου ἐδῶ
κοντά.
Ἐβαλε τὴν καραμίνη κάτω
ἀπὸ τὴ μασάλη του κι' ἀπομα-
κρύνθηκε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, βέ-
βαιος, ὅτι ὁ Ἀγκούρ δὲ μπορούσε
νὰ τὸν δῇ ἢ νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἄρ-
χιζε νὰ τρέξῃ καὶ σταμάτησε, τέ-
λος, κάτ' ἀπὸ ἕνα κοκκοφοίνικα,
ποὺ στὸν χορμὸ μὲ τὴν χαραγ-
μὴν τὸ μυστηριώδες σὺμβολο τῶν
κατοίκων τῆς Ραϊμανγκάλ.
Ἐκεῖ σφύριξε με χαρακτηριστι-
κὸ τρόπο. Ἀκούστηκε ἀμέσως δι-
ετο σφύριγμα κι' ἔπειτα ἀπὸ με-
ρικοὺς στιγμὲς, προσπερφέροντας
δύο θάμνους, ἐφαινόθηκε ὁ Σου-
γιοντάνα. Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα
σταύωσε τὰ χεῖρα του στὸ στή-
θος του, ὅπου βρισκόταν τὸ σὺμ-
βολο τοῦ φιδιῦ με τὸ γυναικί-
ο κεφάλι καὶ κίτταξε τὸ Μανσάνι
ποὺ ἐμοίχε με ἀίχμη ἐγγειοδίου.
— Γιατὶ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ
Γάγγη, σὲ προσκυνῶ, εἶπε ὁ Μαν-
σάνι ταπεινά.
— Λοιπὸν; ρώτησε ξερὰ ὁ
Σουγιοντάνα.
— Ναι, ἔφηκε.
— Τί ἔχεις νὰ πῇ;
— Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ ἔγινε καλὰ.
Ὁ Σουγιοντάνα ἔσφιξε με λυά-
σιν τὶς γροθιές του κι' εἰσέειρε γὰ
κάλυπσε στιγμὲς ὀμίλητος.
— Μανσάνι, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε ἔπειτα.
— Πρόσπαθε κι' οἱ διαταγέ-
σαι θὰ ἐκτελεσθοῦν, ἀπάντησε ὁ
Μανσάνι.
Ἡ Πανθάνος τῆς Τεπ-
Πανθάνος πλῆθος βυθῶ ἀπὸ
τὸ βέβηλ-ἀλῆμα αὐτοῦ τοῦ ἄν-
θρώπου. Τὸν ἀγαπᾶ ἀκούη καὶ
δὲ θὰ πᾶν νὰ τὸν ἀναπαύῃ, ὅσο
ἔσφιξε πῶς ἔπ.
— Ἀλλὰ θὰ πιστέψῃ, ὅτι πέ-
θανε;
— Ἄν τῆς δώσουμε ἀποδείξεις,
ναι.
— Τί πρέπει νὰ κάμω; Νὰ τὸν
δηλητηριάσω;
— Ὀχι. Τὸ δηλητήριο δὲν ἐ-
νεργεῖ πάντοτε. Κι' ἔπειτα ὑπα-
χουν ἀντίδοτα.
— Νὰ τὸν στραγγαλίσω;... Ἐ-
χω τὸ λάσσο μου.
— Θὰ τὸ σκεφτοῦμε. Ἐκτέλε-
σε τὶς διαταγές μου;
— Ναι. Ὁ Ἀγκούρ μὲ περιμέ-
νει κοντὰ στὴ λίμνη... Προσποῖ-
θηκα, ὅτι εἶχα γυμνηθῇ ὁ ἐλέ-
φαντας καὶ ἤρθαμε ὡς ἐδῶ γὰ νὰ
τὸν κυνηγήσουμε.
— Ε, λοιπὸν, θὰ σκοτώσεις τὸν
Ἀγκούρ.
— Κι' ἔπειτα;
— Θὰ γυρίσεις στὴν καλύβα καὶ
θὰ πῇς στὸν Καμμαμοῦρι, ὅτι ὁ
Ἀγκούρ πληγώθηκε. Θὰ σὲ πιστέ-
ψῃ καὶ θὰ τρέξῃ γὰ νὰ τὸν βοή...

Πρέπει νὰ τὰ καταφέρω, ὥστε νὰ
μείνεις μόνος σου στὴν καλύβα...
Καταλαβαίνεις τὰ ὑπολοῖπα;
— Ναι. ἔχεις ἄλλη διαταγὴ
νὰ μοὺ δώσεις;
— Καμμιὰ.
— Κι' ἀφοῦ στραγγαλίσω τὸν
Τσεμάλ-Ναϊκ τί πρέπει νὰ κάμω;
— Θάβῃς στὴ Ραϊμανγκάλ...
Πήγαινε τώρα.
Ὁ Μανσάνι ἔφυγε τρέχοντας.
— Ὁ «Γυῖος τοῦ ἱεροῦ νεοῦ
τοῦ Γάγγη» εἶναι αἰγόνιος ἕνας
μεγάλος ἄνθρωπος, συμπεριέριξε.
Ὁ φανατικὸς Μανσάνι δὲ σκε-
φτόταν καθόλου, ὅτι ἔπρεπε νὰ
ἐκτελέσῃ ἕνα διπλὸ ἔγκλημα. Ἀπὸ
τὸ εἶχε διατάξει ὁ Σουγιοντά-
να, ποὺ μιλοῦσε ἐν ὀνόματι τῆς
ἀπαίσιος θεᾶς, στὴν ὁποία ὅλοι εἶ-
χαν ὀρασιτῇ τρυφὴ καὶ ἀπεριόρι-
στη ἱσχυρὴ. Ξανατρεῖσσε, λοιπὸν,
τὸ ἄλσος με τοὺς κοκκοφοίνικες
κι' ἔφτασε στὴ λίμνη, ὅπου τὸν
περιέμενε ἀνύποπτος τὸ θῆμα του.
— Εἶδες τὸν ἐλέφαντα; τὸν εὗ-
ρε ὁ Ἀγκούρ.
— Ὀχι ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ
Μανσάνι. Ἀλλὰ νομίζω πὸς ἀνα-
κάλυψα τὰ ἱχνη του.
Τὰ μάτια του ἔβγαζαν παράξε-
νες ἀστράτες.
— Γιατί μὲ κυττάεις ἔτσι; ρώ-
τησε ὁ Ἀγκούρ.
— Ὁ Μανσάνι δὲν ἀπάντησε, ἀλλ'
ἐξακολούθησε νὰ τὸν κυττάξῃ με
τὴν ἴδια ἐπιμονή.
— Ἀνακάλυψες τίποτα ὑποπτο;
Ξαναρώτησε ὁ Ἀγκούρ.
— Ναι, ἀπάντησε ὁ Μανσάνι.
Θυμάσαι τί σοὺ εἶπα ὅταν ἐρχό-
μαστε ἐδῶ;
Μὲ ρώτησες ἂν φοβάμαι τὸ
θάνατο...
Δὲ σοὺ φαίνεται σκληρὸ νὰ
πεθάνῃ κανεὶς νέος, ὅταν ἡ ζωὴ
τοῦ ὑπόκειται ὅλες τὶς φορές;
Δὲν εἶναι φοβερὸ ν' ἀφίσῃ κανεὶς
αὐτὴ τὴ γῆ, ποὺ λούζεται στὸν ἥ-
λιο καὶ ποὺ εὐνοῖαται ἀπὸ τὰ ἀ-
ρώματα ἀναρίθμητων λουλουδιῶν,
γὰ νὰ κατεβῇ μέσα στὴ σιωπὴ
καὶ τὸ χορὸ τῶν τάφρων;
— Μανσάνι, εἶσαι τρολλὸς, εἶ-
πε ὁ Ἀγκούρ.
— Ὀχι, Ἀγκούρ, δὲν εἶμαι
τρολλὸς, ἀπάντησε ὁ στραγγαλι-
στής. Κίτταξε!
Τοῦ ῥάξε ταὐτόχρονα τὸ ροῦχο
του κι' ἔδειξε τὸ στήθος του, ὅ-
που ἔταν χαραγμένο τὸ φιδὶ με
τὸ γυναικίον κεφάλι.
— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ἐκ-
πληκτος ὁ Ἀγκούρ.
— Τὸ ἐμβλημα τοῦ θανάτου.
— Δὲν καταλαβαίνω...
— Τόσο τὸ χειρότερο γὰ
σένα.
Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔ-
βαλε τὸ λάσσο του, ποὺ τὸ εἶχε
κοιμώμενο κάτω ἀπὸ τὸ ροῦχο
καὶ τὸ πέταξε.
— Ἀγκούρ, ὁ Σουγιοντάνα σὲ

καταδίδασκε καὶ πρέπει νὰ πεθā-
νῃς! φώναξε.
Ἡ μολυβένια σφαῖρα χτύπησε
τὸν Ἀγκούρ στὸ κεφάλι κι' ἡ θη-
λειὰ τοῦ λάσσο σφίχτηκε στὸ λαι-
μό του.
— Δολοφόνε! τραβῆσε με πνι-
μένη φωνή, καθὼς σφαιριζόταν
κάτω.
— Ἀγκούρ, τοῦ εἶπε ὁ Μανσά-
νι, σκύβοντας ἀπὸ πάνω του, χα-
ρέστηκε γὰ τελευταία φορὰ τὸν ἥ-
λιο, ἄφισε τὸν ἄερα, ποὺ ἔσχεται
ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Γάγγη νὰ γω-
θῇ στὰ ρομβοῦνα σου, στείλε ἕνα
στερογ χαιρετισμὸν στοὺς συντο-
φους σου... Ἡθελὴ ἡ στιγμή γὰ
νὰ κατεβῇ στὸν τάφο.
— Καμμαμοῦρι... ἀφέντη! εἶπε
μὲ πνιγμένη φωνή ὁ Ἀγκούρ.
Ὁ Μανσάνι χάθηκε γὰ μερικοὺς
στιγμὲς τὴν ἀγωνία τοῦ θήματος
του. Ἐβγαλε ὕστερα τὸ μαχαίρι
του καὶ τοῦ τὸ ἔχωσε στὸ στήθος.
— Πέθανε, εἶπε. Αὐτὸ εἶναι τὸ
θῆμα τῆς μεγάλης θεᾶς.
Ὁ Ἀγκούρ ἔβγαλε ἕνα ὑπόχω-
ρο μουνγκρητὸ κι' ἔπειτα εἰσέειρε ἁ-
κίνητος.
— Πάει ὁ ἕνας! εἶπε ὁ Μαν-
σάνι.
Ἐορῆξε μιὰ τελευταία ματιὰ
στὸ θῆμα του κι' ὕστερα ἀπομα-
κρύνθηκε με γρήγορα βήματα.
— Μὰς μένει τὸ δυσκολότερο,
ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.
Ἄλλ' ἡ μεγάλη θεὰ θὰ μὲ βοή-
θῃ.
Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονον ἀπὸ τὴν
πληγὴ τοῦ Ἀγκούρ. Ὁ δισταγι-
σμένος συλλογισμένος, Κάμποσα
μαρμυρῶν ἐλγαν ἀγρίαις κίχλας νὰ
διασχίσουν κύκλους ἀπὸ πάνω
του... Θὰ ὀρμισαν σὲ λίγο καὶ
νὰ κατασπαράξουν τὸ πῶμα του.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΧΤΥΠΗΜΑ
Τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει ἀπὸ
ἀρχετὴ ὥρα κι' ὁ Καμμαμοῦρι ἦ-
ταν πολὺ ἀνησυχος. Οἱ δύο κυνη-
γοί, ποὺ εἶχαν πάει γὰ νὰ κυνη-
γήσουν τὸν ἐλέφαντα δὲν εἶχαν
φανῇ ἀκόμη, οὔτε εἶχε ἀκουστῇ
κανέναν πυροβολισμὸ ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τῆς ζούγκλας.
Αὐτὴ ἡ παρατεινόμενη ἀπουσία
φαινόταν ἀνεξήγητη στὸν Καμ-
μαμοῦρι. Τί ἔκαναν τότες ὅρες; Πὸς
δὲν εἶχε ἀκουστῇ κανέναν πυρο-
βολισμὸ; Δὲν εἶχαν συναντήσει,
λοιπὸν, τὸν ἐλέφαντα; Ἀλλ' ἂν
ὑπῆρχε ἐλέφαντας, ἔπρεπε νὰ τὸν
εἶχαν βοή, γιατί τὸ νησί δὲν ἦταν
μεγάλο.
Ὁ Καμμαμοῦρι δὲ μπορούσε νὰ
σταθῇ πονεῖν. Πηγαίνονταν
δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ κάθε τόσο
κίτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ζού-
γκλας, ἐλπίζοντας πὸς ὀδῶλεπε
τοὺς δύο κυνηγούς νὰ γυρίσιν.
Διὸ ἡ τρεῖς φορές ἔπρεπε μπου-
νιὰ κι' ἀκούστηκε τὸ αὐτὸ τοῦ
στό χῶμα. Ἀλλὰ δὲν ἀκούσε τί-
ποτα.
Στὸ τέλος, κάθησε, ἀποκαμω-
μένος, στὴν πόρτα τῆς καλύβας. Τὸ
μόνο πὸς μπορούσε νὰ κάμῃ, ἦταν
νὰ περιμένῃ.
Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἄκουσε ἕνα
θόρυβο πῶς του. Ἦταν ὁ Τσε-
μάλ-Ναϊκ, ποὺ εἶχε κατεβῇ ἀπὸ τὸ
κορεβάτι του.
— Ἀφέντη, γιατί νὰ σηκωθῇς;
εἶπε ὁ Καμμαμοῦρι. Εἶσαι ἀκούη
πολὺ ἀδύνατος.
— Ὀχι, ἀπάντησε ὁ Τσεμάλ-
Ναϊκ. Εἶμαι καλὰ τώρα... Ἄν ἡ-
ξερεις πόσο βασανίστηκε... Δὲν εἶ-
μαι φτιαγμένος γὰ νὰ κάθωμαι
ἐκπληκμένος...
ἔκαμε μερικὰ βήματα κι' ἔπει-
τα κάθησε πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ
ἑσὰ γόστρα.
Ὁ Καμμαμοῦρι ἀποφάσισε, τέ-
λος, νὰ τοῦ φανερώσῃ τὶς ἀνησυ-
χίες του.
— Ἀφέντη, οἱ κυνηγοὶ δὲ γύ-
ρισαν ἀκούη, εἶπε. Φοβάμαι ἡ-
πως ἔπαθαν κανένα κακό.
— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ φοβάσαι;
— Οἱ ἐχθροὶ μας, ποὺ σκοτώ-

ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΙΣ ΑΘΛΗΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ
Ὁ Ἰάπων πρωταθλητὴς τοῦ δρόμου ἡμιμαρῆς Σαμπούρο Γιοκομί-
ζο, προπονεῖται ἀπὸ ἡμερῶν με τὴ βοήθεια ἑνὸς νέου τηλεκατευθυ-
μένου μικροῦ ὀχήματος, ποὺ κινεῖται πάνω σὲ σιδηροτροχίαν παρα-
πλῶως τοῦ διαδρόμου, πάνω στὸν ὁποῖο τρέχει ὁ δρομέας. Ὁ προ-
πονητὴς, ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ ρυθμίζει τὴν ταχύτητα ἀνά-
λογα με τὸ βηματισμὸ τοῦ ἀθλητοῦ καὶ οὐ μόνον μπορεῖ σὲ κάθε σι-
γὴ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταχύτητα τοῦ δρομέως ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ ὑπο-
δείξῃ πότε πρέπει νὰ τρέξῃ γρηγορότερα, αὐξάνοντας τὴν ταχύτητα
τοῦ μικροῦ ὀχήματος. Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ ἐγκατάστασι, ποὺ στοίχισε
41.000 δολλάρια ἐγίνε στὸ στάδιο τοῦ Τόκιο ὅπου προγυμνάζονται οἱ
Ἰάπωνες ἀθληταὶ γὰ τὸς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1964.

Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ κι' ὁ Καμμα-
μοῦρι τινάχτηκαν ἀμέσως ὀρθοί.
Ὁ Πάντι πηδούσε δεξιὰ κι' ἀρι-
στερὰ, γανυίζοντας.
Δὲν ξανακούστηκε ἄλλος πυρο-
βολισμὸς.
Φαίνεται πὸς βόηκαν τὸν ἐ-
λέφαντα, εἶπε ὁ Καμμαμοῦρι.
Ἐπιτέλους! ἤξερε τώρα πὸς
βρισκόνταν οἱ δύο κυνηγοί.
— Πιστεύεις πὸς τὸν σκότω-
σαν, ἀφέντη; ρώτησε.
— Θὰ τὸ μάθωμε, ἀπάντησε ὁ
Τσεμάλ-Ναϊκ.
Ἡ ὥρα κυλοῦσε ἀργά. Κάθε
λεπτὸ φαινόταν αἰῶνας στὸν κυ-
νήγ τῆς μαύρης ζούγκλας καὶ τὸ
σύντροφό του.
Ἡ σιωπὴ εἶχε ἀπλωθῇ καὶ πάλι
ὀλόγυρα.
Καί, ἑσπινάκι, ἀκούστηκε μιὰ
φωνή:
— Καμμαμοῦρι!... Καμμα-
μοῦρι!
— Ποῖος σὲ φωνάζει; ρώτησε
ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ.
Εἶναι ὁ Μανσάνι, ἀπάντησε
ὁ Καμμαμοῦρι, ποὺ ἀναγνώρισε τὴ
φωνή του. Τί νὰ ἔγινε, ὅραγε;
— Καμμαμοῦρι! ἀκούστηκε καὶ
πάλι ἡ φωνή τοῦ Μανσάνι ἀπὸ
πὸν κοντὰ αὐτὴ τὴ φορὰ.
Πέρασε ἀκούη κάμποσι ὥρα.
Ὁ Μανσάνι φάνηκε τέλος στὴν
ἀρχὴ τῆς ζούγκλας. Ἐτρεχε σὴν
τροχάκι.
Ἐφτασε σὲ λίγο στὴν καλύβα.
— Καμμαμοῦρι! εἶπε με λαχ-
νιασμένη φωνή.
Ἡ Ντάμα εἶχε σηματοδοτῇ στὰ
πισινὰ τῆς πόδας, ὅς νὰ ἦταν ἔ-
τοιμη νὰ χυμῇ. Κι' ὁ Πάντι
γανυῖσε δυνατὰ κι' ἔδειχνε τὰ δόν-
τια του.
Ὁ Μανσάνι ἀνέπνευε με δυσκο-
λία.
Ὁ ἄθλιος, γὰ νὰ κοῦψῃ τὴν
προσδοκία του, εἶχε κάνει μιὰ μι-
κρὴ πλὴγὴ στὸ μέτωπό του καὶ τὸ
πρόσωπό του ἦταν ματωμένο.
— Ἀφέντη... Καμμαμοῦρι! εἶ-
πε με λαχνιασμένη φωνή.
Τί ἔγινε; ρώτησε ὁ Τσεμάλ-
Ναϊκ.
— Πλῆγωσαν τὸν Ἀγκούρ, ἀ-
πάντησε ὁ Μανσάνι. Δὲ φταίω σὲ
τίποτα, ἀφέντη... Πήδησαν πάνω
του... Ἀντιγυρίσαμε Ἀγκούρ!
— Τὸν πλῆγωσαν; οὔτως ὁ
Τσεμάλ-Ναϊκ. Ποῖος... ποῖος;
— Οἱ ἐχθροὶ... οἱ Ἰνδοὶ με τὰ
λάσσο...
— Κατὰ πό; βουχήθηκε ὁ Τσε-
μάλ-Ναϊκ. Πὸς ἔγινε ἡ ἐπίθεσις;
— Ἦμαστε κοκκοφοίνικες... Οἱ
ἐχθροὶ οὔτρησαν πάνω στὸν Ἀ-
γκούρ, πορτοῦ προστάσσουμε νὰ πα-
σουμε τὰ ὅπλα μας. Ἐγὼ, φοβή-
θηκα κι' ἔφυγα.
— Πόσο ἦταν;
— Δέκα... ὀδέκα, δὲ μπόρε-
σα νὰ τοὺς μετρήσω. Κι' ἐγὼ δὲν
ἔξερα πὸς καταφερα νὰ γυμνώσω.
— Καὶ τὸν Ἀγκούρ τὸν σκό-
τωσαν;
— Δὲν ξέρω, ἀφέντη... Δὲν πι-
στεύω... Τὸν χτύπησαν με μαχαί-
ρι... Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς πῆγε νὰ
χτυπήσῃ καὶ μέγα καὶ τὸ μαχαί-
ρι τοῦ πέρας ἐστὶ ἀπὸ τὸ μέ-
τωπό μου.
— Ποῖος προστάσινε;
— Ἐγὼ... Ὅταν ἀποικιστὸν-
θηκα ἀρετὰ, σήκωσα τὴν καρα-
μίνη μου καὶ προσβολῆσα τρεῖς
φορές. Τοὺς εἶδα τότε νὰ φεύ-
γουν...
— Μανσάνι, εἶσαι δειλός, εἶπε
ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ.
— Ἀφέντη, ἂν πήγαινα κοντὰ,
θὰ με σκότωναν γὰ μέγα, ἀπαν-
τησε κλαίοντας ὁ Μανσάνι.
Ἦταν, φώναξε με θυμὸ ὁ
Τσεμάλ-Ναϊκ. Καμμαμοῦρι, πρόσ-
θεσε, μιλοῦντας στὸν πιστὸ σύντρο-
φό του. Ὁ Ἀγκούρ δὲν πέθανε ἔ-
σως... Πρέπει νὰ πᾶ νὰ τὸν βεῖς
καὶ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ.
— Κι' ἂν οἰκτιρῶνε πάνω μου,
ἀφέντη...
— Θὰ πάρες μαζί σου τὴ

— Ἡ Μαρία ἀρρώστησε... Κά-
ποιος πρέπει νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ
στὴν κουζίνα!...

Πὸς πήγαν τὰ δυναμωτικά χάπια ποὺ σοὺ
ἔδωσα τελευταίως!

— Μπορεῖς νὰ μᾶς ἀποδείξεις πὸς
δυσέστης ποῶματι ἐπίθει ἀγνώστων;
ποὺ σὲ τραυμάτισαν, σὲ λήστεψαν καὶ
σοὺ πήραν τὰ ρούχα;

Ντάομα και τόν Πάντυ. Με τα δυο αυτά ζώα μπορείς να τα βάλλεις ακόμη και μ' ένα τόνο ανθρώπων.

— Και ποιος θα μ' οδηγήσει; — Ο Μανσάνι.

— Πώς μπορείς να μείνεις μόνος σου στην καλύβα; — Μην φοβάσαι για μένα... Φίλε, Καμιαμούρι. Δεν πρέπει να χάνεις ούτε στιγμή, αν θέλεις να σώσεις τόν Άγχοι... Μανσάνι, οδήγησε τόν Καμιαμούρι.

— Φοβάμαι, αφέντη. — Κάμε αυτό που σου είπα, γιατί αλλιώς θα φωνάξω στη Ντάομα να σε κοιματίσω.

Ο Μανσάνι κατάλαβε πως ο Τσεμάλ-Ναϊκ δεν άστεινε τον καλόν του. Ο Καμιαμούρι προχώρησε μερικά βήματα πίσω. Κοιτάζοντας στα χέρια την καραμπίνα του κι είχε βάσει δυο καλά πιστόλια στη ζώνη του.

Επειτα από μερικά βήματα, ο Καμιαμούρι γύρισε το κεφάλι του και φώναξε:

— Αφέντη, αν σε δυο ώρες δε γυρίσω, αυτό θα σημαίνει πως μάς σκοτώσαν. Το καλύτερο που έχεις να κάνεις τότε είναι να πάρεις τη βάρκα και να φύγεις.

— Ποτέ! απάντησε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Οι άνθρωποι της Ραϊμάνγκάλ θα λογαριαστούν άσφα η γρήγορα μαζί μου.

Ο Κανναμούρι, ο Μανσάνι και τα δυο ζώα, χάρηκαν σε λίγο μέσα στην ζούγκλα.

Ο ήλιος είχε χαθεί πιά κάτω από τόν ορίζοντα, αλλά η σελήνη, που είχε εμφανιστεί στον οριζόντιο, σκόρπισε το ασπασμένο φως της πάνω στη ζούγκλα. Το φως αυτό ήταν άσχετο για να βλέπουν.

— Δεν πρέπει να κάνουμε θόρυβο, είπε ο Καμιαμούρι. Ίσως οι έχθροι μας βρίσκονται εδώ κοντά και μάς παραμονεύουν.

— Φοβάσαι, Καμιαμούρι; ορώτης ο Μανσάνι, που δεν έτρεμε πιά.

— Δεν το κούβω, απάντησε ο Καμιαμούρι. Εδυνώς, έχουμε μαζί μας τη Ντάομα, που μπορεί να τα βάλλει και με πενήντα ανθρώπους.

— Σε προειδοποιώ, ότι έχω δε μπάνιο στο δάσος με τους κοκοσινίτες.

— Θα με προειδοποιήσεις, όπου νομίζεις καλύτερο, απάντησε ο Καμιαμούρι. Αν θέλεις, θα σου αφήσω τόν Πάντυ, που δεν είναι λιγότερο τρυφερός από τη Ντάομα. — Οχι, ευχαριστώ, είπε ο Μανσάνι. Ο Πάντυ μπορεί να με

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων διαζυγίων, επιτηρήσεων ασφαλείας, αναζητήσεων πραγμάτων ή ποινικών κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2 (πλ. Κλαυδιανός), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας εγγυάται η πολυετής ευδίκαιος δημοσία προύπηρσά μας.

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθίας μακράς απόστασης). Λέγεται καθ' έγκληση 9-1 π.μ. 4-5 μ.μ. δόξ. Μετασίου 25 Α' δροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 Αμφιλοχίας 1
Λέγεται καθ' έγκληση 10-12 και 3-5
ώς και επί συνελεύσεως
Τηλέφωνον 810.760.

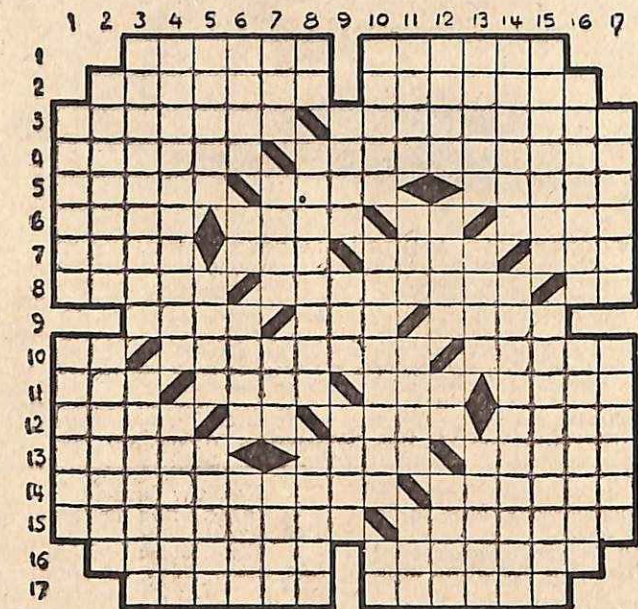
ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΒΙΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 885

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ντύσιμο για πολύ μεγάλο ταξίδι. — Ακούρατος, άκαταπόνητος.
- 2 Προορίζεται για υποζύγια. — Είναι ανάλογος με την εργασία.
- 3 Διπλώμα ευρεσιτεχνίας (τεν). — Ρωμαιο αυτοκράτωρ που δόλοφονήθηκε κοντά στην Έβερσα.
- 4 Λόφος Ν. του Καίρου που ε.

- Υπόκληρα.
- 3 Καταβόινες (καθαρ.). — Ποτάμι πάνω σ' ένα γεφύρι το οποίο συνελήθη ο Αθανάσιος Διάκος.
- 4 Προέρχεται από μία των πέντε ηπείρων. — Όνομα δύο βασιλέων της αρχαίας Αιγύπτου.
- 5 Σταματά και ρυθμίζει τη ροή του νερού. — Μονάδες του Ιπποκράτη (καθαρί.). — Ρώσος επαναστάτης ή αναστασιαμένος.

- δωσε το όνομά του σε μία περίοδο της αλγερινικής διαχαιότητας. — Τυπογραφικά λάθη.
- 5 Υπερβολική αγάπη. — Όργανον αίσθησης. — Σταλαγμιαία.
- 6 Όνομα πολλών βασιλέων της Δαρδανίας και της Σουηδίας. — Το όνομα μιας σαρ του κινηματογράφου και του θεάτρου μας. — Βυζαντινή νότα. — Ηρώς του Ίφεν.
- 7 Λέγεται και γομφαλάκι. — Προκαλεί. — Κατοικίδιο ζώο (δημοτ.). — Τίτλος ευγενείας σε ευρωπαϊκή χώρα.
- 8 Χωριό της επαρχίας Καλαβρύτων. — Παραβάσει με τών βίων νόμους. — Νότα.
- 9 Ο 'Ηρακλής την έρωτεύτηκε και την παντρεύτηκε. — Αριθμητικό. — 'Ηρώς, δαμόνιου γαλλικού μυθιστορητή.
- 10 Αριθμός (με γράμματα). — Όρεινη κομπίνα των Γρεβενών. — Πλοάρχων του έργου «20.000 λεύγες υπό την θαλάσσαν».
- 11 Άγασα. — Φάρμακο. — ... παιδες 'Ελλήνων. — Έπικινδυνή για τη ναυσιπλοία.
- 12 Τουρκικό σπαθί. — Έξεδιώχθη από την Κορέα. — Αποτέλεσμα ποδοσφαιρικού αγώνος. — Αρχαία χώρα της Άσίας. Β. Δ. της Συρίας.
- 13 Δε χόρεψαν το χορό τών 'Ησαίων. — Ο κάποιος μιας τών Δωδεκανήσων. — Βρίσκεται μεταξύ τών δέκα πρώτων (δημοτ. ούδ.).
- 14 Γάλλος ποιητής, πεζογράφος και πολιτικός του 19ου αιώνα. — Οι δυνάμεις του ανθρώπου (μεταφ.).
- 15 Περίφημο μυθιστόρημα του Τολστόι. — Μετακινούνται εύκολα.
- 16 Άνστος, βέβηλος. — Κάνει τις γυναίκες να υποφέρουν.
- 17 Συνορεύουν συχνά το κέφι. — Έξωτικό φρούτο.

- 1 Τό καλλιτεχνικό ψευδώνυμο 'Ελνίλντας ντελ Άποστ.
 - 2 Μουσουργός από την Κέρκυρα.
- μονάδες μήκους.
- 6 Προτεπούσα δαμόνιου ελληνικού νομού. — Πρόθεσις (στη δημοτ.), αλλά και προσωπική αντωνυμία. — Όμηρικη ημέρα. — Δε συμπεριλαμβάνεται στο καθαρό βάρος.
 - 7 Νέο κοπέλλα. — Πολύ (αρχ.). — Τάτα των χωρικών. — Κατά το ήμισυ. — Ισότητος.
 - 8 Ποιότης εκλεκτή. — Τοπικό επίρρημα. — Απομακρύνει.
 - 9 Τοπικό επίρρημα. — Πηγή της Αμερικής, αλλά και αναστασιαμένος τελικός σύνδεσμος. — Αβύστος.
 - 10 Πρώτος ως τοιμοπούρι. — Σχετίζεται με την πρώτη με γάλη νίκη του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. — Αβύστος.
 - 11 Γερμανός αρχαιολόγος, που διετέλεσε και διευθυντής του Γερμανικού Αρχαιολογικού 'Ινστιτούτου 'Αθηνών. — Γουλιέλμος ... Άγγλος πολιτικός, που υπήρξε σπουδαίος ρήτωρ. — Αυτός (δημ.). — Τίτλος ευγενείας.
 - 12 Εύδακιν, πανευτυχής (αρχ.). — Ανατολικό επίφωνμα. — Μάρα ... στερή που ε. σέβας.
 - 14 Αρχηγός Κοζάκων. — Κάνουν δ.π. θέλουν χωρίς να δώσουν λογαριασμό σε κανένα (ουδ.).
 - 15 Ζωτικός όνομα, που πνέει από την 'Αφρική προς τα παράλια της 'Ισπανίας. — Ακέραιος.
 - 16 Αποβλέποντο στο να πειράζουν κάποιον πρόσωπο. — Περίφημος Ρωμαιο ποιητής.
 - 17 Πόλις της 'Ιταλίας στη Σαρδηνία, πρωτεύουσα δαμόνιου νομού. — Σύμπλεγμα νήσων του Ειρηνικού.
- Ν.Κ.Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Σπουτή — Κατερίνης)
- Η λύσις του 884**
στη σελ. 77

προδόση με τα γανγίσματα του.

— Όπως θέλεις.

Ο Μανσάνι, που είχε καταστρώσει κούλας το σχέδιό του, οδήγησε τόν Καμιαμούρι ως το δάσος με τους κοκοσινίτες.

— Έδω είναι, είπε. Θα περάσεις αυτό το δάσος... Στο αντίθετο μέρος θα βρεις μία μικρή λίμνη. Έκει έπεσε ο Άγχοι. Έγώ θα κρυφτώ σ' αυτή έδω τη λόχη και θα σε περιμένω.

— Θέλεις το σκυλί; τόν Ξαναρώτησε ο Καμιαμούρι.

— Οχι, απάντησε ο Μανσάνι. Προτιμώ να μείνω μόνος μου.

— Δε θ' άσχοις, είπε ο Καμιαμούρι. Έμπρος, Ντάομα... Και σέ, Πάντυ... Πάμε.

Τα δυο ζώα προχώρησαν μπροστά. Ο Καμιαμούρι βάδιζε πίσω με την καραμπίνα στο χέρι του. Μπήκαν έτσι μέσα στο δάσος, όπου το σκοτάδι ήταν πυκνό.

Ο Καμιαμούρι σταμάτησε μερικές φορές και τέντωσε τ' αυτιά του. Άλλά δεν άκουσε τόν παραμικρό θόρυβο.

— Φοβάμαι, ότι ο δυστυχισμένος Άγχοι θα πέθανε, μονολόγησε. Τα πράγματα δε μπορεί να έγιναν όπως τα εξιστόρησε ο Μανσάνι... Φαίνεται πως είχα γελαστή γι' αυτόν. Είναι δειλός...

Άλλά δεν τόν υποπτεύονταν.

Άκούστηκε, ξαφνικά, ένα κελαγγολικό σφύριγμα... Ή τήγους άρχισε να τρέχει δεξιά κι' αριστερά και το σκυλί φωνάτταν πολύ ανήσυχο.

— Ποιος είναι αυτός που σφύριζει; άναρωτήθηκε ο Καμιαμούρι. Μία φωνή έσχιζε, ξαφνικά, τη βαθειά σιωπή του δάσους:

Καμιαμούρι!

Άμέσως έπειτα άκούστηκε δεύτερη σε διαφορετικό τόνο:

Καμιαμούρι!

Τρίτη φωνή άκούστηκε σε λίγο:

Καμιαμούρι!

Ο πιστός σύντροφος του Τσεμάλ-Ναϊκ σταμάτησε αστασιμένος. Μήπως θ' ήταν καλύτερο να γυρίσει πίσω;

Ή τήγους γυλιούσε τα πλευρά της με την ούρα της και χοροπηδούσε, σά να βρισκόταν πάνω σε κάδουνα. Άνυ ή τρείς φορές έκανε να τρέξει μπροστά.

— Ήσυχια, μικρούλα, τής φώναζε ο Καμιαμούρι.

Ήθεσε καλά, ότι δεν είχε να 'άμει με πνεύματα, αλλά με ανθρώπους κι' είχε έμπιστοσύνη στα πιστόλια του και στα δυο ζώα.

— Ο Βισνού θα μάς προστατέψει, είπε.

Και έξενιψε και πάλι.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΚΟΜΗ ΤΩΡΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΡΑΙΟ - ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ
χρήσιμο και που δίνει μαζί και αναψυχή, ευπρόσδεκτο σε μικρούς και μεγάλους: μία έγγραφη στη Σχολή Α.Β.Σ. για σχέδιο — ζωγραφική. Σπουδή στο σπίτι όπου και αν μένετε. Ακόμη για λίγες ημέρες ειδικοί δροι έγγραφη δώρο της Σχολής ένα βαλιτάκι με στυλ και ολικά για τη σπουδή σας. Για πληροφορίες έπισκεφθήτε μας ή αν έμποδίζετε είτε μένετε σ' επαρχία στείλτε μας το χαρτί του δημοσίου αυτής για να λάβετε το αρχικό τεύχος δωρεάν και χωρίς υποχρέωση σας.

Στείλτε μαθητό μας έκ του φ.ο.ο.ο.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
Λεωποτισμίου 10. Τηλ. 623.880

Πέρασαν το δάσος με τους κοκοσινίτες, χωρίς κανένα διάσπαστο.

Η σελήνη βρισκόταν εκείνη την ώρα πάνω από τη λίμνη και φωτίσε τις όχθες της σαν να ήταν ημέρα.

Ο Καμιαμούρι είδε σε μικρή απόσταση ένα ανθρώπινο σώμα που ήταν πεσμένο κάτω, κι' έτρεξε άμέσως κοντά.

Ο Πάντυ άρμησε προς το μέρος του πτώματος, ουδλιάζοντας λυπητερά.

— Άγχοι, φτωχέ μου Άγχοι! είπε ο Καμιαμούρι, γονατίζοντας πλάι στο πτώμα. Ά, τους δολοφόρους!

Άλλά, ξαφνικά, έβγαλε μία άγχοι κρογιά. Ο Άγχοι, που του πεθάνη, είχε βουτήξει το δαχτυλίδι του μέσα στο αίμα, που έτρεχε από την πληγή του κι' είχε γράψει μ' αυτό μερικές λέξεις πάνω σ' ένα βράχο. Οι λέξεις αυτές έλεγαν:

«Με σκοτώσε ο Μανσάνι...»

Ο Καμιαμούρι σηκώθηκε άμέσως. Κατάλαβαν τώρα όλη την προσοδία και το μεγάλο κίνδυνο, που απειλούσε τόν αφέντη του.

Μ' έφερε έδω για να μ' άκουατε.

Επείτα έβγαλε ένα βήμι προς τα πίσω, τρίζοντας με λυσσα τα δόντια. Στην άκρη της ζούγκλας είχε εμφανιστεί ο Καμιαμούρι. Ή τήγους και το σκυλί έτρεχαν με μεγάλα πηδηματα προς το μέρος της καλύβας.

Μία λαμψή έσχιζε, ξαφνικά, το σκοτάδι κι' ένας πυροβολισμός τά-

ραζε τή νυχτερινή σιωπή.

Ο Μανσάνι έκανε ένα τεράστιο πηδημα κι' άρχισε να τρέχει προς το μέρος της σήπης.

Άγχισησε και δεύτερος πυροβολισμός.

Ο Μανσάνι κατάφερε, έστω, να φτάσει στην όχθη και οίχθηκε μέσα στο ποτάμι.

Είχε χτυπηθεί; Άγνωστο.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ είχε κατορθώσει στο μεταξύ να χαλαρώσει το σφίξιμο του σχοινιού, που βρισκόταν στο λαμό του. Σηκώθηκε τότε όρθιος και με μία τελευταία προσπάθεια έβγαλε το λάσσο και το πέταξε μακριά. Άρπαξε κατόπιν την καραμπίνα του κι' έτρεξε προς το μέρος του ποταμού.

Άλλ' η επιπάθεια του νερού ήταν ήρεμη και δε διέκρινε πουθενά κανένα ίχνος του δολοφόνου.

Επειτα από μερικές στιγμές, έφτασε εκεί κι' ο Καμιαμούρι μαζί με την τίγρι και το σκυλί.

— Ποι είναι ο ληστής, αφέντη; φώναξε.

— Πέθανε! είπε με βραχνή φωνή. Όλοι πεθάνουν γύρω μου... Τί κακό έκανα, λοιπόν, ο μεγάλος Σίβα, για να γάνω όλους εκείνους που άναστα; Μήπως είμαι καταραμένος;

Ζεστά δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του.

— Αφέντη, μην κλαίς, ψιθύρισε ο Καμιαμούρι, με φωνή που πνιγόταν από τη συγκίνηση.

— Ήμειναι κι' οι δυο καίτοι στες στιγμές σιωπής.

Δυστυχισμένος Άγχοι! είπε τέλος ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Να πεθάνη τόσο νέος!... Άλλ' είσα βέβαιος ότι πέθανε;

— Τόν είδα με τα μάτια μου και τόν άγγιξα με τα χέρια μου, απάντησε ο Καμιαμούρι. Ήταν πεσμένος πλάι στη λίμνη, με το λάσσο γύρω στο λαμό του κι' άρχισα στο στήθος... Ο Μανσάνι, αφού τόν πέταξε το λάσσο, τόν γτίπηση κατόπιν με το μαχαίρι του.

— Και πως ξέρεις, ότι τόν σκοτώσε ο Μανσάνι;

— Μου το είπε ο Άγχοι... δηλαδή θέλω να πω πως το έγραψε. Και τού μίλησε για τη μισοτελειωμένη φράση, που ο Άγχοι είχε γράψει με το αίμα του πάνω στο βράχο.

— Ά, τόν καταραμένο! βουχίστηκε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Άλλ' ο Μανσάνι δε θα σκοτώσει άλλους, συνέχισε ο Καμιαμούρι. Η σφαίρα μου πρέπει να τόν πέτυχε... Ίσως αυτή τη στιγμή τα φάρια που βρίσκονται μέσα στο ποτάμι κοιματίζονται τις σάρες του.

— Ο Μανσάνι, λοιπόν, είχε καταστρώσει αυτό το σατανικό σχέδιο:

— Ναι, αφέντη. Σκότωσε τόν Άγχοι και κατόπιν με απαίτησε, για να σου επιτεθώ... Μάντεψε, ευτυχώς, το σχέδιό του κι' έφτασα προτού το πραγματοποιήσει.

— Σ' ευχαριστώ, Καμιαμούρι, είπε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Χωρίς έσένα θα ήμουν τόσο νεκρός... Άλλά δεν είχα καμιά όπνηια προύτηρα;

— Οχι, αφέντη. Μου φωνάτταν καλός άνθρωπος... Ο Άθλιος είχε κατορθώσει να μάς ξεγελάσει όλους. Άλλά γιατί ήθελε να σε σκοτώσει;

— Φοβάμαι πως τόν έστειλαν εδώ οι άνθρωποι της Ραϊμάνγκάλ.

— Τό πιστεύεις, αφέντη;

— Δεν ύποπτοι άλλη έξήγησι. Είδες το στήθος του;

— Οχι. Τό κοιτάω πάντα κοιμημένο και, για να πω την αλήθεια, δε υποπτεύω να καταλάβω για ποιο λόγο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ο Μανσάνι έκανε ένα τεράστιο πηδημα κι' άρχισε να τρέχει προς το μέρος της σήπης.

Άγχισησε και δεύτερος πυροβολισμός.

Ο Μανσάνι κατάφερε, έστω, να φτάσει στην όχθη και οίχθηκε μέσα στο ποτάμι.

Είχε χτυπηθεί; Άγνωστο.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ είχε κατορθώσει στο μεταξύ να χαλαρώσει το σφίξιμο του σχοινιού, που βρισκόταν στο λαμό του. Σηκώθηκε τότε όρθιος και με μία τελευταία προσπάθεια έβγαλε το λάσσο και το πέταξε μακριά. Άρπαξε κατόπιν την καραμπίνα του κι' έτρεξε προς το μέρος του ποταμού.

Άλλ' η επιπάθεια του νερού ήταν ήρεμη και δε διέκρινε πουθενά κανένα ίχνος του δολοφόνου.

Επειτα από μερικές στιγμές, έφτασε εκεί κι' ο Καμιαμούρι μαζί με την τίγρι και το σκυλί.

— Ποι είναι ο ληστής, αφέντη; φώναξε.

— Πέθανε! είπε με βραχνή φωνή. Όλοι πεθάνουν γύρω μου... Τί κακό έκανα, λοιπόν, ο μεγάλος Σίβα, για να γάνω όλους εκείνους που άναστα; Μήπως είμαι καταραμένος;

Ζεστά δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του.

— Αφέντη, μην κλαίς, ψιθύρισε ο Καμιαμούρι, με φωνή που πνιγόταν από τη συγκίνηση.

— Ήμειναι κι' οι δυο καίτοι στες στιγμές σιωπής.

Δυστυχισμένος Άγχοι! είπε τέλος ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Να πεθάνη τόσο νέος!... Άλλ' είσα βέβαιος ότι πέθανε;

— Τόν είδα με τα μάτια μου και τόν άγγιξα με τα χέρια μου, απάντησε ο Καμιαμούρι. Ήταν πεσμένος πλάι στη λίμνη, με το λάσσο γύρω στο λαμό του κι' άρχισα στο στήθος... Ο Μανσάνι, αφού τόν πέταξε το λάσσο, τόν γτίπηση κατόπιν με το μαχαίρι του.

— Και πως ξέρεις, ότι τόν σκοτώσε ο Μανσάνι;

— Μου το είπε ο Άγχοι... δηλαδή θέλω να πω πως το έγραψε. Και τού μίλησε για τη μισοτελειωμένη φράση, που ο Άγχοι είχε γράψει με το αίμα του πάνω στο βράχο.

— Ά, τόν καταραμένο! βουχίστηκε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Άλλ' ο Μανσάνι δε θα σκοτώσει άλλους, συνέχισε ο Καμιαμούρι. Η σφαίρα μου πρέπει να τόν πέτυχε... Ίσως αυτή τη στιγμή τα φάρια που βρίσκονται μέσα στο ποτάμι κοιματίζονται τις σάρες του.

— Ο Μανσάνι, λοιπόν, είχε καταστρώσει αυτό το σατανικό σχέδιο:

— Ναι, αφέντη. Σκότωσε τόν Άγχοι και κατόπιν με απαίτησε, για να σου επιτεθώ... Μάντεψε, ευτυχώς, το σχέδιό του κι' έφτασα προτού το πραγματοποιήσει.

— Σ' ευχαριστώ, Καμιαμούρι, είπε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Χωρίς έσένα θα ήμουν τόσο νεκρός... Άλλά δεν είχα καμιά όπνηια προύτηρα;

— Οχι, αφέντη. Μου φωνάτταν καλός άνθρωπος... Ο Άθλιος είχε κατορθώσει να μάς ξεγελάσει όλους. Άλλά γιατί ήθελε να σε σκοτώσει;

— Φοβάμαι πως τόν έστειλαν εδώ οι άνθρωποι της Ραϊμάνγκάλ.

— Τό πιστεύεις, αφέντη;

— Δεν ύποπτοι άλλη έξήγησι. Είδες το στήθος του;

— Οχι. Τό κοιτάω πάντα κοιμημένο και, για να πω την αλήθεια, δε υποπτεύω να καταλάβω για ποιο λόγο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ο κ. Νικόλαος Άτλας και η Δνις Νέλλη Δημητριάδου έτέλεσαν τούς γάμους τών τών 3)1)62 εις ναυαί δίων πανευτυχ.

Γ. Π.

91

Μία τελευταία φωτογραφία της Τζήν.

Τζήν Σήμπεργκ

Δίγα λεπτά με την 'Αμερικανίδα στάρ που έγινε... Γαλλίδα!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του διεθνούς κινηματογράφου δεν αναφέρει μέχρι τώρα Ευρωπαίες στάρ που έγιναν 'Αμερικανίδες, ενώ, αναφέρει μερικές 'Αμερικανίδες, που προτίμησαν το γαλλικό κινηματογράφο. Μία απ' αυτές είναι και η γνωστή μας και συμπαθέστατη στάρ Τζήν Σήμπεργκ, που εδώ και τρία χρόνια εργάζεται στα γαλλικά κινηματογραφικά στούντιο.

Η συναγνώση ο' ένα καλλιτεχνικό κέντρο του Παρισιού και, φυσικά, της ζητούμε να δεχθεί να της υποβάλουν μερικές ερωτήσεις για το χαρτί Τζήν δέχεται την πρόταση, κι' έτσι άμασας σε δύο ποτήρια ούσκου και τοιγάρα ροτούμε γυμνάσιο περιέργεια και η Τζήν απαντάει πάντα με το γνωστό της χαμόγελο:

— Γιατί εγκαταλείψατε το Χόλλυγουντ, Τζήν και ήρθατε να εγκατασταθείτε στο Παρίσι; Μήπως υπολογίζετε σε μεγαλύτερη αμοιβή;

— Ποτέ δε θεωρώ στο ζήτημα της αμοιβής ως πρωταρχικό όρο για να δεχτώ να παίξω σε μία ταινία. Άλλοι είναι οι λόγοι που με άρρασαν να φύγω από το Χόλλυγουντ και συγκεκριμένα οι εξής δύο: Το ότι δε σέβονταν καθόλου την κατανόηση που περιμένα και το ότι δε μου άρεσε να παίζω διαρκώς ρόλους δραματικούς, ρόλους που είναι αντίθετοι προς το καλλιτεχνικό ταμπερμέντο μου.

— Κι' αυτό που δε βρήκατε στο Χόλλυγουντ το βρήκατε εδώ στα γαλλικά στούντιο;

— Δυστυχώς, ούτε κι' εδώ το βρήκα, όπως είπατε. Πάντα βρήκα πολύ περισσότερα από το Χόλλυγουντ. Έχω πρωταγωνιστήσει σε 4 γαλλικές ταινίες μέχρι τώρα και μπορώ να πω ότι είμαι απόλυτα ευχαριστημένη. Φυσικά, σκοπεύω να μείνω για πάντα στο Παρίσι, να εργάζομαι στα στούντιο του και να κάνω «παριζιάνικη» ζωή, αλλά δε σκοπεύω να ζητήσω και αλλαγή της υπηκοότητάς μου, να γίνω δηλαδή Γαλλίδα πράγματι. Θα διατηρήσω την αμερικανική εθνικότητα, που έχω, αλλά στην 'Αμερική και ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ δε θα ηγηθώ συχνά. Εκτός αυτού, αν θέλω, υπάρχουν και τα αγγλικά στούντιο που με προσέχουν συνεργασία.

την άγνοια, με τον Ζαν-Πολ Μπελμοντό. Πριν λίγο καιρό τελείωσε και την πέμπτη κατά σειρά γαλλική ταινία με τον τίτλο «Δίκη σου για μία νύχτα». Το σενάριο του φιλμ αυτού είναι παρμένο από ένα μυθιστόρημα της Σαγκάν. Της ίδιας ήταν και το «Καλή μέρα θάψω» μία άλλη ταινία.

— Τώρα θα συνεχίσετε εδώ στα γαλλικά στούντιο;

— Ασφαλώς, ναι. Έχω όμως και ενδιαφέροντες προτάσεις για μία ή δύο ταινίες από τα στούντιο του Λονδίνου. Άλλα όριστηκή απόφαση δεν έχω πάρει ακόμη.

— Όλα όμως είπατε τώρα είναι ασφαλώς ενδιαφέροντα, αλλά για κάτι άλλο, πολύ πιο ενδιαφέρον, δεν είπατε τίποτα. Έννοούμε τον ξάφωτα και το γάμο...

— Τι να σας πω γι' αυτά; Είναι δυο ζητήματα μεγάλα και πολύπλοκα. Πάντα, μωρό να σας πω ότι μόλις τακτοποιηθώ το ζήτημα του διαζυγίου μου από τον πρώτο γάμο μου θα ξαναπαντρευτώ γιατί θέλω να αποκτήσω παιδιά...

— Μά, είσατε παντρεμένη, — Βέβαια, μήπως ήταν άγνωστο αυτό; Σήμερα μου για λίγο διατάχθηκε να πάω Γάλλος Φανταστικός Γνωρίστηκα και παντρεύτηκα στην Αμερική. Άλλα χωρίσαμε μόλις στάσαμε στο Παρίσι και ο Φανταστικός ξαναβρήκε τους φίλους του...

— Και ο υποψήφιος καινούργιος σύζυγος;

— Γάλλος κι' αυτός. Καθώς βλέπετε, έχω ιδιαίτερη αδυναμία στους Γάλλους. Είναι οι γνωστός συγγραφείς και πρώην πρόεδρος στο Λος Άντζελες, Ρομάν Γκαρσύ. Γνωρίστηκα στην Αμερική και μ' αυτόν. Τον εκτιμώ πάρα πολύ και θαύλασα να γίνω γυναίκα του. Άλλα το ζήτημα είναι άλλο: Ο Ρομάν χάρισε από την πρώτη του γυναίκα και τώρα είναι έλευθρος και έτοιμος να με παντρευτεί. Έγώ, όμως, δεν είμαι ακόμη έλευθερη. Κι' αυτό, γιατί τα γαλλικά δικαστήρια δεν αναγνωρίζουν το διαζύγιο, που πήρα στην Αμερική και με θεωρούν ακόμη παντρεμένη με το Μιρέιγ που μ' αρέσει, σημειάσατε, έχω να λ. δεκάδ περισσότερα από 8 μήνες...

— Η απάντησή των δυσάρεστον αυτών γεγονότων στενοχωρεί πολύ την Τζήν Σήμπεργκ. Το πρόσωπό της, το τόσο χαριτωμένο, είναι τώρα σκοτεινωμένο και με νευρική κούνηση της έχει καταλάβει. «Ας τής αφαιρέσουμε, λοιπόν, περισσότερα καιρό να σκεφτεί το πρόβλημά της για να βρή μια λύση...

Είχα μείνει μ' ανοικτό στόμα από την έκπληξη, γιατί ο νους μου είχε πάει αλλού. Νόμισα, δηλαδή, ότι ο άριστος αυτός άντρας με τους γκρίζους κροτάφους είχε έρθει στο σπίτι μου για να μου κάνει... πρόταση γάμου! Και φαίνεται ότι και ο ίδιος κατάλαβε την παρεξήγηση, γιατί πρόσεξε άμεσα:

— Είσατε έγκληνη που μου χρειάζεται, δηλαδή, η ιδέα, χρεώνω τον 'Αρκ, για την ταινία που θα γυρίσω. Θέλω να περάσετε από τα στούντιο για μία δοκιμή;

— Έτσι τα πράγματα μπήκαν στη θέση τους αλλά η πρόταση μου με είχε αναστατώσει περισσότερο, παρά αν με είχε ζητήσει σε γάμο. Μήπως ήμουν πόσοι κακοήγος; Μήπως το χόλλυγουντ ήμουν άμορφη; Πιστά απ' αυτά! Αλλά πώς ήθελε να προσθέσει στον κατάλογο του τ' όνομα μιας ακόμη «έλληνας» για - ο Χόλλυγουντ, φυσικά, δεχόταν και και τελικά πήρα το ρόλο της «Αγίας Ιωάννας».

— Ποιά ήταν η πρώτη σας ταινία για το γαλλικό κινηματογράφο και ποιόν είχατε για συμπρωταγωνιστή;

— Στα γαλλικά στούντιο έφτασα το 1959 και άμασας πρωταγωνιστήσα στην αισθηματική κωμωδία «Με κομμένη

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Η ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ άποκάλυψε ένα μεγάλο έρωτα της ζωής της, που είχε κρατήσει μέχρι σήμερα μυστικό απ' όλους, ακόμα και από τη μητέρα της. «Έσσερα χρόνια τώρα οι γιορτές κυλούν για μένα πολύ μελαγχολικά, δήλωσε η στάρ, γιατί η 30η Δεκεμβρίου μου φέρνει στη μνήμη θλιβερές αναμνήσεις. Την ή-

Ο Σάρλ Μπουανιέ

μέρα αυτή έχασα για πάντα, διώγοντάς τον έχω η ίδια από κοντά μου, τον μόνο άνδρα, που αγάπησα πραγματικά: τον Τζέφ Τσάντλερ.

— Ήταν η 30η Δεκεμβρίου 1958. Ο Τζέφ που είχε έρθει στο Παρίσι, ειδικά για να με συναντήσει με ρώτησε: «Ωστε η απόφασή σου είναι οριστική. Δε θέλεις να με παντρευτείς;

— Τόν κούταξα θαυμάσια μέσα στα πράσινα μάτια του, που τόσο ελκυστικά ήταν και του απάντησα:

— Ναι είναι οριστική και αμετάκλητη.

— Και γρήγορα ξαναέκλεισε την πόρτα μου, για να

μην προφτάσει να δει τα δάκρυα, που είχαν άρχεισει να τρέχουν από τα μάτια μου. «Έβαλα έτσι τέρμα ο' έρωτα, που θεωρούσα αδύνατο να συνεχίσει γιατί ο Τζέφ ήταν παντρεμένος, είχε δυο παιδιά και δεν ήθελε να ήμουν έγκυος, που θα κατέστρεφε την ευτυχία τους. Προτίμησα να θυσιάσω τη δική μου και νομίζω πως αυτή είναι η μεγαλύτερη θυσία, που έκανα στη ζωή μου.

— Ο Τζέφ κι' εγώ γνωρίστηκα στο Βερολίνο, ενώ γυρίζαμε το φιλμ του Μπέρνι «Αλντρίχ Κόντα» στο Σατανά, στο οποίο έπαιζε επίσης και ο Τζέφ. Παράλας. Ειδικά για το γυρίσμα αυτό είχα εγκαταλείψει προσωρινά την Ταϊτή, όπου είχα πάει για να ξεχάσω τις στενωχώριες, που μου προέβλεπε ο δεύτερος σύζυγός μου, ο σκηνοθέτης Κριστιάν Ζάκ. Είχα γνωρίσει εκεί το γιαντάρ Ζαν-Πιέρ Τρύκ, ο οποίος συνέδεσε πολύ στην γρήγορη ανόρθωσή του ήθικού μου.

— Ανυπομονούσα να τελειώσω το φιλμ και να ξαναγυρίσω κοντά του, όταν ένα θράβυ ενώ πήγαινα να πάρω μέρος σε μία πρεσ-κόνφερανς, μου παρέδωσαν ένα τηλεγράφημα. Ήταν από την Ταϊτή και μου άνηγγελλε το θάνατο του γιαντάρ Τρύκ. Ήταν μανιόδης υποβρύχιος ψαράς και μία μέρα, που κατέβηκε πολύ βαθιά έσκασαν οι πνεύμονές του.

— Ήμουν έτοιμη να λιποθυμήσω όταν ένα δυνατό χέρι με συγκράτησε. Ήταν το χέρι του Τζέφ. Έκλαψα και κλειστήκα με δωματιά μου δηλώνοντας πως δεν ήθελα να δώ κανένα. Ο σκηνοθέτης άνηγγελλε και το Τζέφ ανέλαβε να με ξεναγήσει στο στούντιο, για να συνεχίσω το γυρίσμα. Όταν χτύπησε και άκουσα τη φωνή του πάλι από την πόρτα, σηκώθηκα και του έδωσα, χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί. Το ίδιο θράβυ κατάφερε να με πείσει να έρθω και να γευματίσω με ο' ένα ήσυχο ρεστοράν. Πριν χωριστούμε μου απέσπασε την υποσχέση πως το πρώτο της επομένης θα πηγαίναμα μαζί στο στούντιο. Από την ημέρα εκείνη, που γέμισε το δωμάτιό μου με λουλούδια, μου στέλανε γλυκά και σοκολάτες, που ήξερε πως μου άρεσαν, και κάθε θράβυ γευματίσαμε μαζί. Έτσι μέσα σε μία εβδομάδα έγινε ο απαραίτητος συνοδός μου.

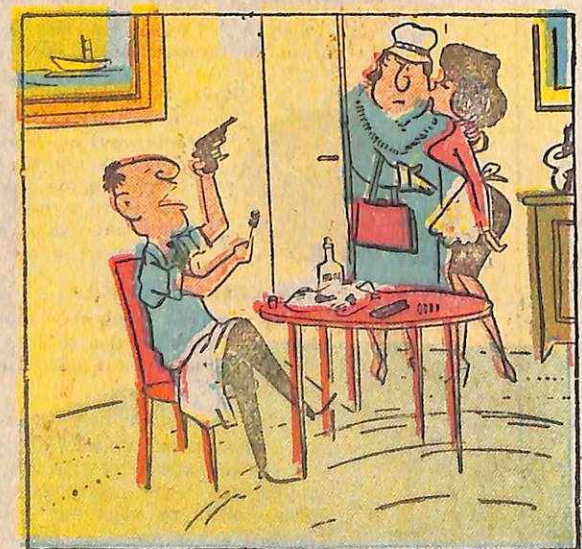
— Μία μέρα μου εξομολογήθηκε πως μ' αγαπούσε και από τα λίγα, που μου είχε κατάλαβα πως ο πάντοτε χαρούμενος αυτός νέος άνδρας, ήταν κατά βάθος περισσότερο δυστυχισμένος από μένα. Είχε μόλις τότε αποφοιτήσει χωρίς γάμο από το γυμνάσιο, ύστερα από σ' αμείβωσι 13 χρόνων.

— Το γυρίσμα του φιλμ κράτησε τέσσερις μήνες και περάσαμε μαζί όλες τις έλευθερες ώρες μας. Με έσσανέ όμως πάντα η σκέψη, ότι αν δε διακόμιζον εγώ στη μέση ίσως ο Τζέφ να συμφιλιωνόταν με τη γυναίκα του και να ξαναγυρίσει κοντά στα παιδιά του. Όταν χωρίσαμε, λοιπόν, του είπα:

— «Ο χωρισμός αυτός θα μ' έπιτρεψε να σκεφτώ με καλύτερα. Τώρα που θα ξαναγυρίσω στο Χόλλυγουντ, κοντά στα παιδιά σου, ίσως αλλάξεις γνώμη.

— Όταν στις 30 Δεκεμ-

— Έσείς είσατε, πεθερούλα μου;... Κι' έτσι άμασας σκεπτόμουν!

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΜΑΤΙΕΣ ΟΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Η ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ, θα πρωταγωνισήσει τώρα μαζί με τον Ζαν-Πιέρ Ουμόν στο έργο «Φλώρα», που θ' ανέβασε ένα μεγάλο παρισινό θέατρο. Η Μελίνα ζήτησε από το Μίκη Θεοδωράκη, συνθέτη της μουσικής του τελευταίου της φιλμ «Φαίδρα», να της γράφει ένα τραγούδι ειδικά για τη «Φλώρα». Ο Θεοδωράκης,

Η Πασκάλη Περί

που βρίσκεται για λίγες μέρες στην Αθήνα, θα ξαναγυρίσει γρήγορα στο Παρίσι, όπου τον περιμένει πολλή δουλειά και πολλές προτάσεις. Θα επιλέξει την εγγραφή της μουσικής του στο φιλμ «Νύχτα γάμου» με τη Λουιζ Μίλλερ Τζέι.

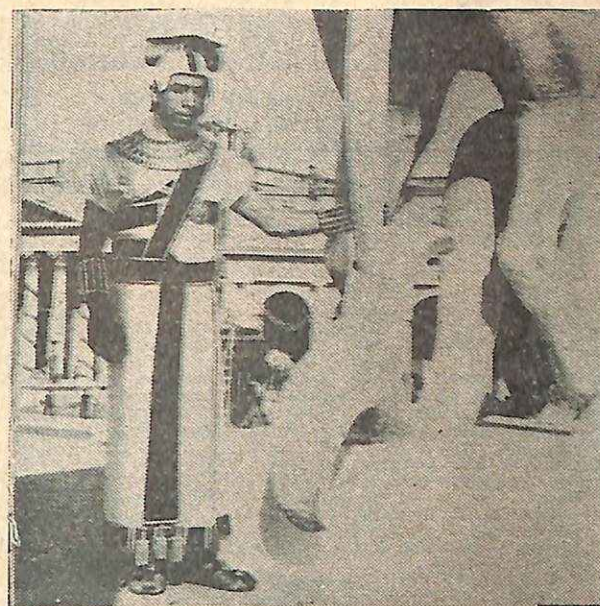
— Το «Νύχτα γάμου» και τον Άντονι Σίλβ και τον Περσίμο χορευτή Άντονι και θα συνθέσει κατόπιν τη μουσική, που θα πιασώ. Η μουσική, που θα πιασώ, θα είναι ο Γιώργος Φούντας. Η μουσική, που θα πιασώ, θα είναι ο Γιώργος Φούντας. Η μουσική, που θα πιασώ, θα είναι ο Γιώργος Φούντας.

— Με πολλή επιτυχία παίζεται από τη Δεύτερη η νέα κωμωδία του Γιάννη Δαλιανίδη «Ο Ατσίδας», που βασίζεται στο θεατρικό έργο του Δ. Ψαθά «Εξοχικό κέντρο» ο έρωας. Το φιλμ γυρίστηκε το καλοκαίρι στη Θεσσαλονίκη και πρωταγ-

— Έρχεται ο μπαμπάς, μαμά... Φαίνεται πως αυτή τη φορά κάτι έπιασε!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο Έλληνας χορευτής Νικόλαος, όπως εμφανίζεται στο ρόλο του 'Ασιάτη, στο φιλμ της «Ρόζ» «Κλεοπάτρα», που γυρίζεται στην Ιταλία.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΚΑΠΩΣ πρόωρα άρχισαν οι ζυμώσεις για την καλοκαιρινή σεζόν.

— Έτσι, όπως εγνώσθη, το θέατρο «Πάροκ» της Λεωφόρου Αλεξάνδρας διεκδικούν έφετος οι αδελφές Καλουτά με τη Μελίνα, λόγω του ότι ο Κώστας Χατζηχρήστος δε φανερώνει διατεθειμένος να ηγηθεί μουσικού θέατρου.

— Το «Μετροπόλιταν» έλ' αλλού, που θα λειτουργήσει πάλι ως μουσικό, διεκδικούν η Ρένα Βλαχοπούλου με το φιλμ «Οι Κατακλιν» και η Τζέι. — Επίσης, ένα από τα κεντρικά θέματα θέατρου διεκδικεί ο Μανώλης Χατζηδάκης, που επιθυμεί να παρουσιάσει ένα νέο θεατρικό είδος.

— Μετά το θέατρο της Αλίκης Βουγιουκλάκη, που σημειώσε θρίαμβο στην Κύπρο, ετοιμάζει μια μεγάλη παράσταση, που θα πιασώ. Η μουσική, που θα πιασώ, θα είναι ο Γιώργος Φούντας. Η μουσική, που θα πιασώ, θα είναι ο Γιώργος Φούντας.

— Στον Ιταλικό τύπο δημοσιεύεται η είδηση ότι ο Μανώλης Χατζηχρήστος, που βασίζεται στο θεατρικό έργο του Δ. Ψαθά «Εξοχικό κέντρο» ο έρωας. Το φιλμ γυρίστηκε το καλοκαίρι στη Θεσσαλονίκη και πρωταγ-

— Ετοιμάζεται έντονα στο «Ακρόπολη» η καινούργια επιθεώρηση της τριάδας, Α. Σμακοπούλου — Σπυριδούλου — Παπαδόπουλου «Νύχτες της Αθήνας», με μουσική του Γιώργου Μουζάκη.

— Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το φινάλε της πρώτης πράξης, στο οποίο εμφανίζονται όλα τα ελληνικά πρόσωπα για την Κοινή Αγορά.

— Ένα από τα πιο επιτυχημένα νούμερα είναι και μια ασιατική παράβα με τον τίτλο «Οι δύο όρνιθες», που ερμηνεύουν η Λιάνα Ορφανού και ο Νίκος Φωρμής.

— Στη νέα επιθεώρηση του «Ακρόπολη», θα εμφανιστεί επίσης ένα νέο αγγλικό μπαλέτο το «Μονόμυρ Μπλάιτ», που απαρτίζεται από όλη τη ραϊσέ της χορευτικής.

— Ο σκηνογράφος Γ. Α. μεμονωμένη παρουσίαση, μια σειρά από ενδιαφέροντα σκηνογραφικά στο νέο έργο του θεατρου «Βέρνι» «Καπέτα» στον παράδεισο. Ένα από τα πιο πρωτότυπα είναι το «Πόλο» που ταξιδεύει μπροστά στο προσκήνιο.

— Με τη σειρά της, η κ. Κατερίνα Β' ανέβασε ένα ελληνικό έργο. Πρόκειται για ένα πρωτότυπο έργο, με θέμα τα έπη του Ομήρου, που θα πιασώ.

Το φάντασμα της μητέρας

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΖΕΡΜΠΕΡ, μεσοκόμος με πρόσωπο τραχύ. ΙΩΑΝΝΑ κόρη του, δεκαπέντε χρόνων. ΤΕΡΣΙΕ μοναδικός φίλος του Ζερμπέρ. (Στο μοναχικό σπίτι του Ζερμπέρ όπου φιλοξενείται ο Τερσιέ. Μόλις έφτασαν, κι' απολαμβάνουν το θέαμα της κοιλάδας και του ποταμού).

ΙΩΑΝΝΑ (μπαίνει τραγανή): Έρχομαι από το περίεργο μά. Κυττάει για να σου δείξω τα πρώτα χρυσάνθεμα σου.
ΤΕΡΣΙΕ: Άν ήμουν ζωγράφος, δεσποίνις, θα σ'αφ ζωγράφιζα σ' αυτή τη στάσι. Ξέρεις ότι όλο και όμορφαίνεσαι;
ΖΕΡΜΠΕΡ (στο φίλο του): Δεν λένε τέτοια λόγια σε μικρά κορίτσια και μάλιστα σ' εκείνα που δέχονται τάσι στη φιλοξενία...
ΙΩΑΝΝΑ: Μπαμπά, συγγνώμη!... Δεν είχα στο νου μου...
ΤΕΡΣΙΕ: Ήρθα για να σου δείξω τα πρώτα χρυσάνθεμα.
ΖΕΡΜΠΕΡ: Γιατί τόφες;...
ΙΩΑΝΝΑ: Για να σου τα φέρω. Ξέρω πως σ' άρεσει νάχης λουλούδια στο σαλόνι.
ΖΕΡΜΠΕΡ: Καλύτερα να έμεναν στη θέσι τους... Όταν είναι πολλά, άς κόβονται... άλλα τα πρώτα!
ΤΕΡΣΙΕ: Μή τη μαλλώνης... Τόκανε για να σ' ευχαριστήση... Φταίω εγώ με το κολλημένο που της είπα. (Στην Ιωάννα). Φίλησε το μπαμπά σου... Έλα!
ΖΕΡΜΠΕΡ (δέχεται παγερά το φίλ της κόρης του): Καλά... πηγαίνε τώρα να παίξης!... (Εκείνη γυρίζει πίσω πνίγοντας ένα στεναγμό).
ΖΕΡΜΠΕΡ: Τι είπες;
ΙΩΑΝΝΑ: Τιποτε, μπαμπά...
ΖΕΡΜΠΕΡ (θυμμένος, όταν ή Ιωάννα έφυγε): Ίδια ή μητέρα της!... Νάζι και υποκρισία!
ΤΕΡΣΙΕ: Είσαι άδικος φίλε μου. Νάζι, άδικος!... Τ' άγορεύει να μάτια σου δε θα μ' έμποδίσουν να πω όέκυο που σκέπτομαι... Από χτες πού είμαι εδώ, σκέπτομαι πολλά. Η κόρη σου έγινε χαριτωμένη!
ΖΕΡΜΠΕΡ: Νάζι. Στο σώμα δε θ' άρχισαν να σχηματίζη γυναίκα! Όσο για το μυαλό γιό τη κοίτη...
ΤΕΡΣΙΕ: Έχει πολύ προσοδεύσει. Μά εσύ τη μεταχειρίζεσαι σαν μικρό κοριτσάκι. Σ' αυτό την άδικεις. Ακόμη σου λέω αυτό!... Ποτέ δεν άναγχερς την κόρη σου...
ΖΕΡΜΠΕΡ (με θυμό): Δεν την άναγχερς!... Όταν γιά δική της χάρι ήρθα να ζήσω εδώ στη μοναχία, μετά την προσδοσία της έκευησε μητέρας της!...
ΤΕΡΣΙΕ: Άφισε ήσυχη τη μνήμη της μακαρίτισσας... Πέθανε... Έξω-ώθηκε!...
ΖΕΡΜΠΕΡ: Άν κλείστηκα έ...

Τα τρία ξαυτά

Οι γυναίκες κρατάνε στα χέρια τους τη χαρά των άνδρών και την εϋτυχία της οικογενείας. Τό μεγαλύτερο όπλο της γυναίκας είναι τα άδερμα. Μ' αυτά άφορπάζει τον άντρα. Τουρνιέ Οι άνδρες όνειρ-δόνται τις γυναίκες και κολάζονται μ' αυτές. Α. Φράνς
Ο Θεός έδωσε στον άντρα τη δύναμη και στη γυναίκα τ' άδερμα. Έτσι τους έκαμε ίσους. Ο καλύτερος τρόπος για να κατακτήσετε μια γυναίκα είναι να κάνετε τον άπονημένο. Ή βάλι άμέσως όλα της τ' άδερμα για να σ'α παραηγορήση. Κουρτελίν
Η γυναίκα χωρίς άγάπη είναι σαν τον άντρα χωρίς δουλειά. Κανιλ
Η φύσις τότε μόνο δημιουργεί άντρες, όταν δε μπορεί να δημιουργήση γυναίκες.
Η γυναίκα είναι τό ώραιότερο δημιούργημα του Θεού που έπαιρθηκε να συγγράψη. Είναι τό πηγάδι του, ενώ ο άντρας ελ. να τό πεζογράφημα του.
Η γυναίκα είναι τό άριστόύργημα της πλάσεως, γιατί μοιάζει και στον άγγελό και στο διάβολό.
Εδωκότερο να βρεθί κόρακας λευκός, παρά γυναίκα άγαθή. Οι πιο βωρείες άρρώστειες στον άνδρω πιά μόνο παρηγοριά έχουν: τη συντροφία της γυναίκας. Τού Σολωμόντος

ΖΕΡΜΠΕΡ: Όχι! Όχι! Όταν τη βλέπω να μοιάζει της μητέρας της, μου άνέσκει το αίμα στο κεφάλι... Αισθάνομαι έχθρα... Είναι φρικτό!... Δεν είναι τερ- τώδες να μισή καείς τό ίδιο τό παιδί του;
ΤΕΡΣΙΕ (συγκινημένος): Μιλάς συχνά με την Ιωάννα;
ΖΕΡΜΠΕΡ: Νάι, μά για άσή- μαντα πράγματα...
ΤΕΡΣΙΕ: Για τη μητέρα της δεν κάνετε λόγο;
ΖΕΡΜΠΕΡ: Όχι. Δεν έξερι τίποτα από τ' άπασμένα. Θέ- μου! Άν καμιά μέρα μαντέψη την άλήθεια...
Ο Τερσιέ φεύγει τό βράδυ. Ο Ζερμπέρ τον συνοδεύει ως τό σταθμό και γυρίζει κάπως ήσυ- χος στο σπίτι του. Έχει πάρει την άπόφασί του. Η Ιωάννα τον βλέπει και πηγαίνει κοντά του).
ΖΕΡΜΠΕΡ: Τι είναι Ιωάννα;
Θά π'άς να πλავίσσης;
ΙΩΑΝΝΑ: Όχι, άργότερα, άν έπιτρέψης.
ΖΕΡΜΠΕΡ: Νά μου μιλήσης; Για ποιά πράγμα...
ΙΩΑΝΝΑ: Για κάτι, που με βασανίζει από καιρό... Μά δεν τολμούσα... Καμιά φορά, όταν με μάλλωσες...
ΖΕΡΜΠΕΡ: Δεν είμαι τόσο τρυφερός! Λέγε λοιπόν...
ΙΩΑΝΝΑ: Φίλε μου, τί κάνω που δε σου άρέσει, για να διορ- θώδ. Μήπως πρέπει να είμαι ε- λειμ ή πιο σθεαρή... Μήπως έ- πειδή μένω σιωπηλή... Άλλά πολ- λές φορές, όταν άρχίζω να μι- λώ, σε βλέπω να νευρίζης! Νοιώθω ότι έχω κάποιο φταί- ήμιο...
ΖΕΡΜΠΕΡ: Μά όχι... όχι εσύ! ΙΩΑΝΝΑ: Όχι εγώ; Τότε κά- ποιος που δεν υπάρχει πιά; Η μητέρα μου;
ΖΕΡΜΠΕΡ: Τι είπες;
ΙΩΑΝΝΑ: Πάλι σου ζητάω συγγνώμη. Δεν θέλω να σου κρύ- ψω τίποτα. Συλλογιστικά μήπως ή μητέρα, που ποτέ δεν μιλάς γι' αυτήν, φάνηκε κακή για σέ- να...
ΖΕΡΜΠΕΡ (προσπαεί να κρυ- φη): Μην ζανάλης τέτοιο λόγος. Η μητέρα σου ήταν άγία! Εί- μαι άπαρηγόρητος, που την έχω- σα! Δε μιλάω γι' αυτή για να μη μεγάλων ή λύπη μου.
ΙΩΑΝΝΑ: Σ' έκανα πάλι να ύποφέρης!... Μά με λυπόυσε τόσο ή ιδέα ότι δεν μ' άγαπάς!...
ΖΕΡΜΠΕΡ: Νά μην έχης καμ- μία τέτοια ιδέα! Ούτε να κάνης παράπονα. Η λύπη μου που έχω- σα τη μητέρα σου, μ' έκανε βλε- πεις νευρικό, άρρωστο. Χωρίς να τό θέλω, όλα με πειράζουν. Μά μην άμφισβάλης, κόρη μου, ότι σ' άγαπώ ελικρινά και με στωρ- γή...
ΙΩΑΝΝΑ (μ' ένθουσιασμό): Μπαμπά μου! (Η χαρά της πει- ράζει στο νεύρο τον Ζερμπέρ κι' ή Ιωάννα σταματάει). Νά, φαί- νεται πως έκανα πολύ κάτι που σε πειράζει...
ΖΕΡΜΠΕΡ: Βλέπεις ότι αυτό γίνεται χωρίς να τα θέλω...
ΙΩΑΝΝΑ: Άν ήθελες να σου πω τόσα περισσότερα συντροφιά... Τώρα που δεν είμαι πιά μικρή, θά προσπαθώ να σε διασκεδά- ζω...
ΖΕΡΜΠΕΡ: Νάι, νάι, θά μι- λώμε συχνά... σαν φίλοι...
ΙΩΑΝΝΑ: Πώς είμαι εύχαρι- στημένη! Και πως θά σε περιποι- ούμαι, (τον χαϊδεύει, τον άγκα- λιάζει, τον φιλάει με άβία φι- λαρέσκεια). Μπορώ να φιλήσω ά- κόμα τον καλό μου μπαμπά; Μπο- ρώ;
ΖΕΡΜΠΕΡ (γελώντας, σηκώνε- ται άπότομα και μιλάοντας μόνος του): Ω! Ακόμη και ο τρόπος των φιλιών της!... Ίδιος όπως έ- κείνη!...
ΙΩΑΝΝΑ (τρομαγμένη): Τι έ- χεις;
ΖΕΡΜΠΕΡ (σφίγγοντας την στην άγκαλιά του): Τιποτά! Τι- ποτά! Μά πήγαμε τόρα... Είμαι άνασταμένος... Καληνύχτα!... Άβριο άνασταμένος! (Μόνος τώρα, κυ- ττά έξω...)
Η Ιωάννα ή μητέρα της σ'αφ πρέρει τ' άδερμα! Ίδια ή μητέρα της. Τό φάντασμα της ελ- πες ή κόρη της, ή κόρη μου. Κι' εγώ τη μισώ και δεν τη θέλω κοντά μου! (Κλαίει...)

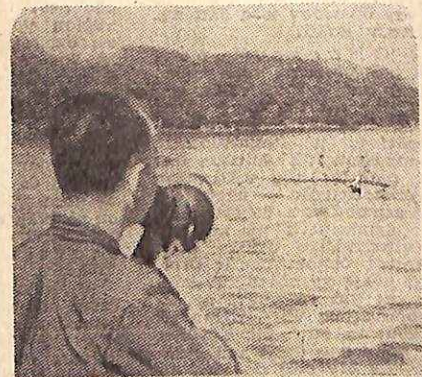
ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Χάρης στον πλαστικό αυτό αγάντζον, θά μπορείς στο έξής μια μητέρα να κρατάς τό ακουστικό του τηλεφώνου και να τη- λεφωνή, χωρίς να διακόψης τό τάσιμα του παιδιού της και να τού εγάλη από τό στόμα τό μπιμπερόν. Όπως δείχνει ή φωτογραφία μας τό μπιμπερόν έφαρ- μόζεται πάνω στο αγάντζον, που κρέμεται από τό λαμπό της μητέρας και μένει στη θέσι ακριβώς, που θά κανονισή έ- κείνη.

ΓΙΑ Ν' ΑΚΟΥΤΕ ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ

Χάρης στη νέα αυτή συσκευή, που μετα- τρέπεται εύχερως από μικρόφωνο σε ά- κουστικό, μπορείς να μιλήσης σ' ένα φίλο σας ή ν' άκούσης τη φωνή του από άπόστασι 500-600 μέτρων. Η φωνή τόσο κατά τη μετάδοσί της, όσο και κατά τη λήψή της ενισχύεται από μικρές μπαταρίες. Τό ίδιο όργανο χρησιμοποιεί- ται από τη μια πλευρά σαν γονι για τη μετάδοσι της φωνής σας σε άπόστασι και από την άλλη σαν άκουστικό. Κατα- σκευάζεται από ένα έργονόστιο της Κα- λιβορνίας και στοιχίζει 15 δολάρια.

Βε' τυχεροί του λαχείου

Η τύχη κυνηγά τους ανθρώπους για να τους δώση χρήματα!..

ΚΑΘΕ φορά, που θά γίνη ή κλήρωσι ενός λα- χείου, οι τυχεροί κάνουν δηλώσεις κι' απο- καλυπτουν πως πήραν τό λαχείο, που κέρδισαν. Μιλάνε για διασθήσεις, για προφητικά όνειρα, για συμπτώσεις και για τό γούρι, που τους έφεραν τά τελευταία λεπτά, που είχαν για ν' άγοράσουν τό ψωμί των παιδιών τους. Έχουν την άυταπάτη, ότι όλα αυτά συμβάλλουν στο να κερδισί ένας άνθρωπος τό λαχείο.
Όστόσο, όπως έχει διαπιστωθή από διαφό- ρους ειδικούς, ή τύχη έχει τις ιδιοτροπίες της και τις παραξενιές της. Όσο την κυνηγάς, το- σο σου φεύγει. Και, καμιά φορά, σου παίξει άσχημα παιχνίδια και σε κάνει να...τρολλάθης. Μά, τις περισσότερες φορές, έχεται δίχως να τό ύποπτεύσας και σου χτυπάει την πόρτα. Τη διαχνης, αλλά έπιμένει να μη τό σπiti σου για να σε κάνει πλούσιο και, τέλος, καταφέρνει να πετύχ ή σκοπό της!... Άπειρα είναι τά παραδείγματα αυτού του κυνηγητού και της εϋ- νοιας της τύχης.
Ο θυρωρός της πολυκατοικίας, Άχαρνών 109, Άπόστολος Σάρος, κάθε φορά, που άγό- ραζε ένα λαχείο, πόρσεχε πάντα να τού γεμίζε- τό μάτι ο άοιθμός. Νά είναι ένας βολικός άοιθ-μός, που να έρχεται, κατά τη γνώμη του, εύ- κόλα στην κληροτίδα! Πρόσεχε ακόμη ν' άγο- ράζη τό λαχείο την κατάλληλη στιγμή κι' από λαχειοπώλη, που θά τού ένέπνεε έμπιστοσύνη.
Έτσι, την ημέρα που άγόρασε τό λαχείο, βα- σανίσθηκε προηγουμένως πολλή ώρα, για να πε- τύχ τις κατάλληλες συνθήκες της άγοράς. Εί- χε τη γνώμη, σύμφωνα με τά όσα αναφέρθη- καν, ότι τό λαχείο έπρεπε ν' άγορασθή τη στιγ-μή, που θά ήταν μαζί του και τά τρία κορίτσια του. Ήθελε να τό πάρουν αυτά με τά χέρια να συγγιήση την τύχη. Δεν έχει καίχις, δεν έχει άνθρωπος να τό... γλωσσώσθωνε, δεν έχει ά- μαρτίες και μπορεί να τό βοηθήσει ο Θεός, άν, έννοείται, άνακατείνεται ο Θεός σ' αυτές τις ύ- ποθέσεις...
Έτσι, ο Α. Σάρος μπήκε πολλές φορές στον πειρασμό να πάρη λαχείο, μά δίσταζε, γιατί δεν είχε μαζί του τά παιδιά του. Την ημέρα, που τ' άγόρασε είχε για ώρα μια διαβόλεμένη άτυχία. Όταν σιναντοίσαν λαχειοπώλη, τότε τά παι- δια θά γάζευαν καμιά βιτρίνα, τότε θά κα- θιστερούσαν στο βάδισμα και δεν ήταν κοντά του. Πέρασε λοιπόν, άρετη ώρα, πολλούς λα- χειοπώλες συνάντησε, μά δεν άγόραζε λαχείο. Η γυναίκα του έλασε την ύπομνη της:
— Τι θά γίνη, Άποστόλη; τον ρώτησε. Θά πάρουμε λαχείο;
— Πώς δε θά πάρουμε...
— Τότε τί περιμένεις;
— Νά έρθουν κοντά μου τά παιδιά για να τό πάρουν με τά χέρια τους...
Η γυναίκα του μάζεψε και τά τρία παιδιά τους. Είχαν σταθί σ' ένα λαχειοπώλη, που εί- χε τό τελευταίο κα... τυχερό.
— Νά τό πάρουμε, Άποστόλη...
— Τό τελευταίο λαχείο; Χάθηκε ο κόσμος; Πιό πέρα θά βρούμε άλλον, να διαλέξουμε!...
Τά παιδιά όμως είχαν σκαλώσει τό λαχείο στα χέρια τους. Τους τό είχε πασάρει ο έξυ- πνος λαχειοπώλης. Ο Σάρος κλονίσθηκε:
— Άντε, άς τό πάρουμε! δήλωσε.
Και πλήρωσε με ζουα καρδιά τό σαραντάο! Μά, όταν είδε τον άοιθμό, άρχισε από εκεί- νη την ώρα να γκρινιάζει με τη γυναίκα του:
— Πάνε χαμένα τά λεφτά! Πώς είναι δυνα- τόν να έθουν στον ίδιο λαχνό τρία ξαυτά!... Είναι ή ίδια πιθανότης να πετύχ ή γούπα το ταιγάρι κι' αυτή να σταθί όρθια!...
Η γυναίκα του γολόσασε. Βέβαια, ο άντρ- της είχε δίκιο! Η περίπτωσι να κερδίσουν ή ταν όλοτέλα άπίθανη.
— Μπορεί να βοηθήσει ο Θεός!...
— Έχεις την έντύπωση, ότι ο Θεός άγο- ράσει, τους έξευτελισμούς και τις ταπεινώ- σεις, που έχει τραβήξει για να βγάλι τό με- ροκάματο... Μέθυσες έπίσης από τις περιου- σεις των συγγενών του, των φίλων του, των γνωστών του. Άκόμη και των άνθρώπων, που δεν τον γνώριζαν. Τι προσκήνιο ήταν αυτό στο καλυδάκι του; Πού τον είχαν θυμηθή όλοι αυτοί οι συγγενείς, που έρχόντουσαν να πλη-

Ο θυρωρός Άπόστολος Σάρος, από την Καλαμπάκα, που κέρδισε τό ένα έκατομμύριο.

τός, τό 1956, ένα έκατομμύριο.
Καθόταν με τη γυναίκα του και τά παιδιά του στη Νέα Ίωνία του Περιοάτου, στον Πε- ροιά. Ζούσε με χίλια βάσανα. Με τη λαχτάρα να κερδίσι, άγόρασε κι' αυτός ένα λαχείο. Κι' αυτό τού χάρισε σε μετοχήτά ένα όλόκληρο έκατομμύριο! Πήρε τά χρήματα και πήγε στο σπίτι του. Δημοσιεύθηκαν οι φωτογραφίες του με άγκυλιά τά λεφτά. Τό έμαθε όλόκλη- ρη ή Ελλάδα. Δεν ήτοξε άνθρωπος, πτωχός ή πλούσιος, που να μην τον φθόνισε. Ένα έ- κατομμύριο ήταν αυτό κι' είχε περσι σ' έναν άχθοφόρο!... Δε θά μπορούσας ή Τύχη να τού δώση λιγότερα; Τί χρειαζόταν τόσα χρήματα ένας πτωχός άνθρωπος; Η εϋτυχία του ήταν τό ταβερνάκι ή ή δουλειά του. Ποιές θά μπο- ρίσαν να είναι οι κοινωνικές σχέσεις του κι' οι φιλοδοξίες του;
Ο Ρούλιας πήρε τά λεφτά κι' έγινε μαλακή σαν πούπουλο ή καρδιά του. Ξέχασε όλα τά βάσανα, τους έξευτελισμούς και τις ταπεινώ- σεις, που είχε τραβήξει για να βγάλι τό με- ροκάματο... Μέθυσες έπίσης από τις περιου- σεις των συγγενών του, των φίλων του, των γνωστών του. Άκόμη και των άνθρώπων, που δεν τον γνώριζαν. Τι προσκήνιο ήταν αυτό στο καλυδάκι του; Πού τον είχαν θυμηθή όλοι αυτοί οι συγγενείς, που έρχόντουσαν να πλη-

σοφορηθούν για την ύγεια του; Χρόνια και χρόνια δεν τους είχε άντικρύσει! Άλλους δεν τους ήξερε καθόλου! Μά όλοι του χαμογελού- σαν άγγελικά!
— Λάω, να ζήσης! τού έλεγαν. Ξέρουμε την καρδιά σου. Δεν πρέπει ν' άρνηθης τό αίμα σου!... Η γυναίκα είναι βαρύν άρρωστη. Θά πεθάνη, άν δε βοηθήσης. Πρέπει να βοε- θήν πέντε χιλιάδες...
Έκανε τό σφάλμα και έλασκάρισε ο Ρού- λιας. Έδωσε τά πρώτα λεφτά. Έδωσε κατό- πιν για την προίκα της ξαδέρφης. Για τά γραμ- μάτια του τρίτου άνεμιού. Για την κηδεία της θείας. Για τ' αυτοκίνητο του συγγενούς. Για τ' άρρωστο κορίτσι της γειτονίσσας. Για τό τα- ξίδι τού φίλου. Ο Ρούλιας άκουσε όλ' αυτά τά βάσανα του κόσμου κι' είχε πνίγη στη στενο- γώρια ή ψυχή του. Με δακρυρμένα μάτια έδινε, έδινε, έδινε. Κάτι πήγε να τού παρατήρηση ή γυναίκα του, μά της έκοψε τό βήχα:
— Δεν πρέπει να είσαι τόσο σκληρή! της δήλωσε. Πάρε και Θεός, που σε βλέπει!... Την έβλεπε, βέβαια, ο Θεός τη γυναίκα τού Ρούλια, μά κι' εκείνη έβλεπε, ότι οι δέσμες τά χιλιάδικα και τά πεντακοσάδικα... άδυνατίζαν και έξαφανίζονταν...
Κι' ήθε πολύ σύντομα ή μέρα, που ο Ρού- λιας δεν είχε πιά χρήματα, για να ή καλήνη τις άνάγκες των συγγενών και των φίλων του. Τότε έπρεπε περονόσπορος στο σπίτι! Ούτε γά- τα της γειτονιάς δεν έρχόταν να τους έπισκε- φθή. Βοηθάθηκε τό καλυδάκι... Πλάκωναν οι άνάγκες τού σπιτιού. Κάτι πήγε να πη ο Ρού- λιας στους συγγενείς και τους φίλους... Έκα- ναν πως δεν τον ήξεραν. Τότε ξεθόλωσε από τό μεθύσι τού χρημάτων ο Ρούλιας, μά ήταν πιά πολύ άργά. Τό έκατομμύριο είχε κάνει σφερά!...
Ο άνθρωπος τό πήρε πολύ βαρύν. Μαρά- ζωσε από την άγνωστοσύνη όλων αυτών των συγγενών και των φίλων. Και πέθανε από αυ- τό τό μαράζι του!... Η τύχη του είχε παίξει ένα άσχημο παιχνίδι: Τόν είχε κάνει έκατομ- μύριο για λίγο καιρό κι' ύστερα τόν έξοριζε πάλι στο πεζοδόμο. Τά λεφτά δε γίνονται με την καλή καρδιά, αλλά με τό μυαλό και τη σκληρότητα. Η θά τά φας ή θά σε σάνε. Έ- κείνον τον έφραγαν!...
Η γυναίκα του έχει τώρα ένα ταβερνάκι στο Πέραμα, κι' όλες οι έλπίδες της είναι τό καλό άγρόι τους, που έχει γίνει ναυτικός και θαλασ- σοδρόνεται...
Είνα τυχερός, ότι οι περισσότεροι τυχεροί δεν κυνηγούν την τύχη τους. Ήθε μόνη της και τους βοήσε. Πάραυτον άνθρωποι, που ά- γοράζουν χίλια λαχεία και δεν κερδίζουν. Γι- παρχουν κι' άλλοι, που τους ξαναγύρισαν να πάρουν ένα λαχείο και κέρδισαν! Πάρε, άλ- λωστε, ή γνωστή περίπτωση ενός ηλεκτρολόγου τού Δήμου Περιοιάς: Τό έκανε με την παρόε του την παρομνη της τελευταίας κληροσύνης τού Έθνικου Λαχείου. Σε μια στιγμή, ένας από τη συντροφιά, δήλωσε:
— Παιδιά, τά λεφτά μου σάθηκαν, μά δε θέλω να μην κεράσω κι' εγώ. Έχω δυό λα- χεία. Πουλάω τό ένα έκατο δραχμές. Έξοισ τ' άγοράση, ά πόμπε κορσί τό καποτάριον... Και τά έβάλει από την τσέπη του να τους τά δείξ. Ο ηλεκτρολόγος προθυμοποιήθηκε να πάρη τό ένα απ' αυτά και τό πήρε στα χέρια του.
— Όχι, τού είπε ο φίλος του, αυτό θά τό κρατήσω εγώ! Τ' άλλο θά πάσης...
Και τού έδωσε τό δεύτερο.
Η παρέα ήπιε κι' αυτό τό έκατοστάριο στο κορσί και σκόρπισε. Η ηλεκτρολόγος πήρε τό λαχείο και γύρισε στο σπίτι του, μετανοήμενος. Άόχισαν από την έκομένη ή κληροσύνη. Έ- φτασε κι' ή μέρα, που βγήκαν τά έξαυτά κι' υλάρια. Και κέρδισε ο άοιθμός του!... Τ' άλ- λο, που κρατάνε ο σίλος του, δε βγήκε ούτε στο άσπι!...
Αυτή είναι ή Τύχη των ανθρώπων. Όταν σε θέλν, θά σε άναζητήση, θά σε βρή και θά σε δώση τό χέδος σου. Όλα τ' άλλα, είναι έλ- πίδες κι' όνειρα, που σβύνουν...
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το φάρμακο για την κούρασι

Κάνει θαύματα στους εξαντλημένους, τους αθλητές, τους στρατιώτες

ΒΡΕΘΗΚΕ στην Αμερική ένα νέο φάρμακο, αληθινά θαυματουργό, που εξαφανίζει τη σωματική κούρασι και ξαναδίνει νέες δυνάμεις στους εξαντλημένους. Πρόκειται για μια χημική ουσία, που λέγεται «τρισυδροξυλαμινομεθάνιο». Οι επιστήμονες που τη δοκιμάζουν, την ονομάζουν για συντομία «τρίσι». Η φαρμακευτική βιομηχανία τη βάπτισε «τρομεβαμίνη» κι έχει ήδη παρουσιάσει στο έμπειρο παρασκευαστή με το βασικό αυτό συστατικό, όπως π.χ. το «Ταλατόρ».

Για να καταλάβει κανείς πώς ενεργεί το «τρίσι», πρέπει να έχη ύπν. ύπν. του τι ακριβώς είναι η κούρασι.

Όταν καταβάλουμε μια μεγάλη και συνεχή σωματική προσπάθεια, σχηματίζονται μέσα στο αίμα μας οι λεγόμενες «ουσίες της κόπωσης», η κυριώτερη απ' τις οποίες είναι το γαλακτικό οξύ. Η παρουσία τους λοιπόν δεν φέρνει πια τους μύς να συμπασθούν αποτελεσματικά, κι έτσι δε μπορούμε να συντονίσουμε τις κινήσεις μας για μια αποδοτική εργασία. Νοιώθουμε τότε την ανάγκη να ξεκουραστούμε για ένα χρονικό διάστημα—όσο χρειάζεται για ν' απαλλαγεί το αίμα απ' το γαλακτικό οξύ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, αν λίγο απ' το αίμα ενός κουρασμένου ζώου εισαχθεί στις φλέβες ενός ξεκούραστου, δείχνει και το δεύτερο φανερά σημεία εξαντλήσεως. Βέβαια, σε περίπτωση ανάγκης, αν και έχουμε κουρασθεί, μπορούμε να καταβάλουμε μια καινούργια προσπάθεια, χωρίς στις εφεδρικές διενεργητικές δυνάμεις που αυτή η ανάλογη εργασία «ΑΛΛ» τότε μικρές διακοπές είναι πάντοτε μικρές διακοπές.

Αν όμως εισαχθεί με ένεσι στο αίμα το «τρίσι», εξουδετερώνεται το γαλακτικό οξύ, αποκαθίσταται το κανονικό χημικό περιβάλλον του σώματος και «διώχνει» επομένως τον κούραση. Έτσι, οι μύς μπορούν και πάλι να εργασθούν, σαν να ήταν τελείως ξεκούραστοι.

Ενα πρόσθετο πλεονέκτημα αυτής της ουσίας είναι ότι δε με- απορροφάται από το αίμα, αλλά τών μυϊκών ιστών, διασκορπίζεται μέσα κι' όλα τα όργανα του σώματος εξουδετερώνει τα όξέα, ο-

Εκτακτικές επιστήμονες, στην Αμερική, τη Σουηδία, την Αγγλία, τη Γαλλία και άλλες χώρες, μελετούν τις ιδιότητες του «τρίσι», αναζητώντας τις δυνατότες εφαρμογής του και σε άλλες παθολογικές περιπτώσεις, οφειλόμε-

νες στην ύπαρξη όξινων. Τελυταίως μάλιστα, η Ακαδημία Επιστημών της Νέας Υόρκης εξέδωσε ένα τόμο 400 σελίδων, γεμάτον από ιατρικές ανακοινώσεις για το νέο αυτό φάρμακο.

Εξ άλλου, διάφοροι προπονηταί αθλητών ή αλόγων των ιπποδρομιών, επαγγελματίες ποδοσφαιρισταί, φοιτηταί που προετοιμάζονται για εξετάσεις, κλπ., έμαθαν πως υπάρχει αυτό το φάρμακο και ζητάνε επίμονα να το προμηθευθούν. Δεν το βρίσκουν όμως, γιατί η χορήγηση του επιτρέπεται μόνον σε ώριμους περιπτώσεις και με την επίδειξη γιστρού.

Κι' αυτό, επειδή η χορηγοποίηση του σε πολύ μεγάλες δόσεις μπορεί να προκαλέσει δυσάρεστες συνέπειες, ακόμη και το θάνατο κάποτε. Αυτό έπαθαν ώριμοι ιδιοκτήτες αλόγων της κούρασης, που δοκίμασαν να τα «ντοπάρουν» με πολύ «τρίσι» και προκάλεσαν έτσι το θάνατό τους.

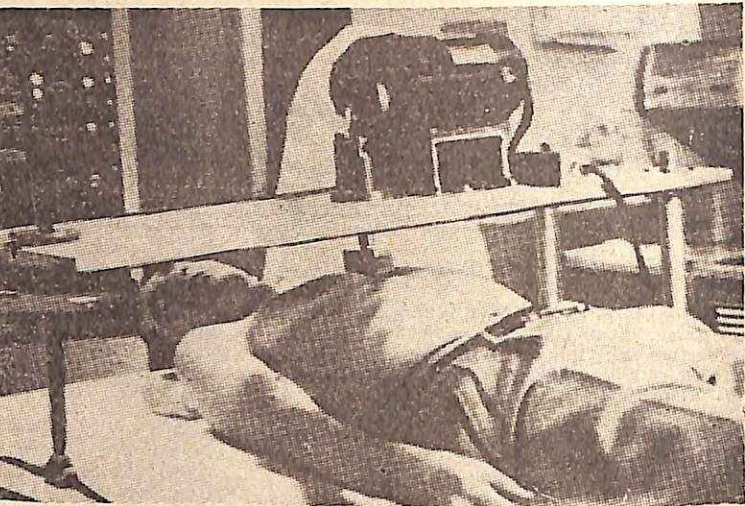
Αν πάλι η ένεσι γίνει κατά λάθος υποδόρια, αντί για ενδομυϊκή, προκαλεί έντονη φαούρα και δημιουργεί πληγές, από την αλκαλική επίδραση του φαρμάκου.

Όπως είναι σήμερα, το «τρίσι» δεν φέρνει αποτελέσματα αν χορηγηθεί απ' το στόμα, γιατί δεν περνάει αρκετά γρήγορα στο αίμα. Γίνονται όμως προσπάθειες να παρασκευασθεί μια τροποποιημένη μορφή του, ώστε να δίδεται σε χάπια.

Σκεφθείτε τι έφορμους μπορεί να βρή τότε! «Ας πάρουμε την περίπτωση ενός καλογυμνασμένου δρομέως. Στο δρόμο 100 μέτρων, μπορεί ν' αναπτύξει μεγίστη ταχύτητα 35 χιλιομέτρων την ώρα, αλλά μονάχα επί 10—15 δευτερόλεπτα. Έτσι, στο δρόμο 400 μέτρων, η μέση ταχύτητά του αθλητού κατεβαίνει στα 32 χιλιομέτρα την ώρα, και στο δρόμο του μιλίου γίνεται μόνο 25 χιλιομέτρα την ώρα.

Αν όμως ο δρομέας έπαινε έ-να φάρμακο που να εξαφανίζει τη μυϊκή κούραση, θα μπορούσε να διατηρήσει για ολόκληρα λεπτά της ώρας την ταχύτητά των 35 χιλιομέτρων, κι' επομένως να τρέξει το μίλι σε λιγότερο από 3 λεπτά, ενώ το σημερινό παγκόσμιο ρεκόρ είναι περίπου 4 λεπτά.

Ανάλογη εκπληκτική βελτίωση

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΑΝΑΖΩΟΝΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η νέα αυτή ηλεκτρική συσκευή κινεί προς τα άνω και προς τα κάτω το έμβολο, που διακρίνεται στη φωτογραφία, με τον ίδιο ακριβώς ρυθμό, που πρέπει να έχουν και οι παλμοί της καρδιάς ενός ατόμου. Με τις κινήσεις αυτές, το έμβολο που καλύπτεται στο κάτω μέρος από ένα μαλακό ελαστικό σπάγγο, πιέζει και ελευθερώνει αλληλοδιαδόχως το στήθος του άρρώστου με αποτέλεσμα να αναζωογονήση την ελαττωματική λειτουργία της καρδιάς του. Η νέα συσκευή κατασκευάστηκε από δυο καρδιολόγους του Όρεγκον και προορίζεται όχι μόνο για να τονώσει μια καρδιά που λειτουργεί ελαττωματικά, αλλά και για να επαναφέρει ακόμη στη ζωή, χωρίς χειρουργική επέμβαση, άτομα των οποίων η καρδιά, για διάφορους λόγους, άνηστευε τη λειτουργία της.

των ρεκόρ θα μπορούσαν να παρουσιάσουν και τα άλλα σπορ. Επίσης το φάρμακο κατά του κόπλου θα είναι πολύτιμο για τους στρατιώτες, όταν πρόκειται ν' αναλάβουν μια επίθεση ή να κάνουν μια μακρινή πορεία.

Γενικά, δε έχη άριστα αποτελέσματα σε όσους είναι υποχρεωμένοι να καταβάλουν μια συνεχή σωματική προσπάθεια.

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι δεν επιδρά καθόλου, όταν η κόπωση οφείλεται σε ασθένεια ή σε κακή διατροφή ή σε νευρικά αίτια (στενοχωρίες, συναισθηματικά προβλήματα, κλπ.). Ένεργεί μόνον στους κουρασμένους από πολλή σωματική εργασία.

Οι γιατροί μελετούν τώρα τη χρησιμοποίησή του «τρίσι» έναντι του «σόκ» της ελαφινής δηλαδή και μεγάλης καταπόνησης, που εμφανίζεται έπειτα από ένα σοβαρό τραυματισμό, ένα βαθύ εγ-

καυμα, κλπ.

Πιστεύουν επίσης ότι θα σώζα τα θύματα δηλητηριάσεων από ασπιρίνη—ιδίως δε τα παιδιά, που καταπίνουν τις ασπιρίνες για παιχνίδι.

Τέλος, έχει ήδη χρησιμοποιηθεί ν' επιτυχία σε περιπτώσεις αναπνευστικών παθήσεων—όπως είναι η πνευμονία ή το άσθμα, που προκαλούν επικίνδυνη συγκέντρωση όξινων στούς ιστούς. Αναφέρεται ιδίως η εκπληκτική θεραπεία ενός βροφίτου 13 μηνών, που κινδύνευε η ζωή του από βρογχολίτιδα (φλόγωση των λεπτών βρογχίων). Πορ' όλη την ενχείρησή της τραχειοτομίας που του κάνανε, σταμάτησε η αναπνοή του.

Ο γιατρός χρησιμοποίησε άμέσως μια αναπνευστική συσκευή και συγχρόνως άρχισε να του κάνει ένεσεις με «τρίσι». Έπειτα από 10 μέρες, το παιδάκι ήταν πια τελείως καλά.

Μικρά επιστημονικά νέα

Όχι λιπαρές ουσίες στις πληγές

Όταν έχετε μια μικρή πληγή, που άρχει να κλείσει, μη βάζετε π.χ. λιπαρές ουσίες—συνιστούν οι γιατροί. Το καλύτερο είναι να την αλείψετε με μερκανοχρωμίο και να την αφήσετε να ρθθί σ' έποψη με τον αέρα όσο το δυνατόν περισσότερο. Αν η εργασία σας δε σας το επιτρέπει, σκεπάστε την με μια αποστεριωμένη γάζα, σε τρόπο που να μπορεί να περάσει ο αέρας. Δεν πρέπει, εξ άλλου, να δρέχεται με νερό το μέρος όπου βρίσκεται η πληγή. Το νερό και η υγρασία καθυστερούν το κλείσιμό της.

Το λεύκιωμα κατά την εγκυμοσύνη

Η παρουσία λευκώματος στα όρα των εγκύων είναι ένα γεγονός πολύ συνηθισμένο και σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που πολλές γυναίκες δεν του δίνουν σημασία. Αλλά αυτό είναι εξαιρετικά επικίνδυνο, παρ' όσον ο Γάλλος γυναικολόγος δόκτωρ Σωτάρ. Πρώτα, πρώτα, συμβουλεύει, πρέπει ν' αποκλεισθεί τέ ενδεχόμενο ότι μπορεί να υπάρχει κάποια πάθηση των νεφρών (πολλές ασθένειες, όπως η διαβήτης ή οι αμυδαλίτιδες προκαλούν χρόνιες νεφρίτιδες, που περνούν για πολύν καιρό απαρατήρητες). Η λευκωματούρα κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης, εξ άλλου, μ' ό,τι π' δεν έχει ιδιαίτερη σημασία, αν την παραμελήσουμε, μπορεί να προκαλέσει

σοβαρή και κάποτε μάλιστα θανατηφόρα πάθηση των νεφρών. Γι' αυτό, η παρουσία του λευκώματος πρέπει να παρακολουθείται με ιδιαίτερη προσοχή κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης. Τα όργανα πρέπει να εξετάζονται κάθε 8 ή 15 ημέρες. Εάν απαιτείται επίσης να παρακολουθείται το βάρος της εγκύου και η δραστηριότητά της. Η καταπολέμηση του λευκώματος θα γίνει με εξουδετέρωση του αλατιού και με περιορισμό των ποτών και της τροφής.

Το ξέον άπειλει την υγεία μας

Μια μικρή αναλογία όζοντος όχι μόνο δε βλάπτει, αλλά και είναι ωφέλιμη, γιατί το αέριο αυτό έχει βακτηριοκτόνους ιδιότητες. Αλλά, η μεγάλη αναλογία όζοντος είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι στις μεγάλες πόλεις η αναλογία του όζοντος έχει ανέλθει σε σημαντικό βαθμό κατά τον τελευταίο καιρό και ότι, όταν έρθει η όταν είναι διυλίση, φθάνει το κρίσιμο σημείο, από το οποίο άφύζει να γίνεται επικίνδυνη. Η αύξηση αυτού του αερίου οφείλεται στις διαφυγές των αυτοκινήτων που κυκλοφορούν στους δρόμους. Έτσι, στους τόσους άλλους κινδύνους προστίθεται και ένας ακόμη.

Οι συνέπειες της άκνηστίας

Κατά το δόκτωρ Ντέιβιντ Κούλερ, η σοβαρότερη ασθένεια των ανθρώπων του μέλλοντος θα είναι η νεφρική λιθίαση. Η ασθένεια αυτή

θα οφείλεται στο ότι, λόγω της ανάπτυξης των τεχνικών μέσων και των ανέσεων που θα προκύψουν απ' αυτά, ο άνθρωπος του μέλλοντος θα κινηθεί ελάχιστα. Η ακινησία αυτή, εξ άλλου, θα προκαλέσει μεγάλη συγκέντρωση ασβεστίου, με αποτέλεσμα την τερατώδη ανάπτυξη των οστών του.

Καταπολέμα τον σταφυλόκοκο

Το όπλοστάσιο των αντιβιοτικών λουτίστηκε μ' ένα καινούργιο, την προσταφλίνη. Το αντιβιοτικό αυτό καταπολεμά το σταφυλόκοκο, στον οποίο οφείλονται οι δολιγές (καλόγροι), τα αποστήματα κλπ. Η προσταφλίνη παίρνεται από το στόμα.

Ο πόλεμος κατά του καρκίνου

Οι Γάλλοι επιστήμονες απομόνωσαν μια ουσία, που σταματάει την καρκινώδη επεξεργασία στους ποντικούς. Η ουσία αυτή βρίσκεται σε πολλούς μύκητες. Μέχρι τώρα έλακτο δόθηκε η παρουσία της σε 700 είδη περίπου. Περιορίστε με αυτή την ουσία γίνονται τώρα και στους ανθρώπους και τα πρώτα αποτελέσματα φαίνονται πολύ ικανοποιητικά.

Νέα θεραπεία των κηρώσεων

Οι Ιταλοί επιστήμονες έπτωσαν νέα θεραπεία ν' πολλές κηρώσεις του ήπατος και μάλιστα σε πολύ προχωρημένο στάδιο, με τη χορήγηση ορμόνης αρρενός σε υψηλές δόσεις.

Η ΥΓΡΑΣΙΑ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΚΑΚΟ!

Μία περίεργη επιστημονική διαπίστωση

«ΜΗ θραχίς και κρυολογήσεις!» συνιστούν με στοργική άνησυχία οι μητέρες στα παιδιά τους και οι γυναίκες στους άντρες τους.

Η σύγχρονη επιστήμη όμως μάς λέει ότι είναι πολύ άβιαστο να κρυολογήσει κανείς, επειδή θρέθηκε χωρίς ήμπελλα και μουσκεύτηκε απ' τη θροχή. Ο κίνδυνος μάλιστα γίνεται σχεδόν ανυπόστατος, αν φορέσει στεγνά ρούχα, γυρίζοντας στο σπίτι του.

Βέβαια, η υπερβολική ψύξις του σώματος μπορεί να προκαλέσει διάφορες ασθένειες, από μυϊκούς ρευματισμούς μέχρι κρυοπαγήματα. Σ' όλες όμως αυτές τις περιπτώσεις, αίτια είναι η μεταβολή της θερμοκρασίας, κι' όχι η μεγαλύτερη ή μικρότερη υγρασία.

Η τόσο ριζωμένη αντίληψη ότι άρρωσταίνοι κανείς με τη θροχή ή με την υγρασία, έχει την προέλευσή της σε πολύ παλιούς θρύλους και προκαταλήψεις, κι' όχι σε επιστημονικά δεδομένα—βεβαιώνει ένας Άγγλος γιατρός στο τελευταίο τεύχος ενός περιοδικού έκτακτου έκτακτης Ιατρικής.

Γράφοντας, οι άρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι οι άτμοι του νερού μπορούσαν να εισαχθούν απ' τους πόρους του δέρματος μέσα στο σώμα και να προκαλέσουν διάφορες ασθένειες. Και η λαθασμένη αυτή ιδέα διατηρήθηκε επί πολλούς αιώνες.

Άργότερα, όσοι μένανε σε ελώδη μέρη και υποφέρονε από πυρετούς, το αποδίδανε στην υγρασία της ατμόσφαιρας, μη ξέροντας ακόμα πως έπρόκειτο για μια ασθένεια που τη μεταδίδουν τα κουνούπια. Αυτό αποδεικνύεται κι' απ' την ονομασία που της είχαν δώσει τότε: «μαλάρια», σύνθετη Ιταλική λέξη, που σημαίνει «κακός αέρας». Κι' άλλες όμως ασθένειες, που τις νόμιζαν για προερχόμενες από την υγρασία, οφείλονται μάλλον σε κακή διατροφή και άγνοια των στοιχειωδών κανόνων της υγιεινής. Μπορούμε να πούμε μάλιστα ότι, ακριβώς επειδή μέχρι τον 18ο αιώνα οι άνθρωποι αντιμετώπιζαν το νερό... σαν το διάβολο, αρρώσταιναν συχνά και πέθαιναν νεοί. Το πλίστιο, για τον εκάστο κόμοο,

Βυσσίνωσις, ή άρρώστεια της Δευτέρας

Οφείλεται στη σκόνη του ακατέργαστου μπαμπακιού

Οι περισσότεροι εργαζόμενοι, όταν ξαναγυρίζουν τη Δευτέρα στη δουλειά τους, είναι κακότεροι, όπου να πουν και πάλι στον κανονικό ρυθμό της ρουτίνας, έπειτα από την ανάπαυση της Κυριακής.

Στους εργάτες όμως των βαμβακοκλωστηρίων, παρουσιάζεται κάτι διαφορετικό και σοβαρότερο από την απλή τεμπελιά. Τη Δευτέρα, και γενικά όταν ξαναγυρίζουν δουλειά έπειτα από διακοπή μιας ή περισσοτέρων ημερών, νιώθουν ένα σφίξιμο στο στήθος, που μεγαλώνει κατά τις απογευματινές ώρες. Επίσης έχουν ένα ανεξήγητο δέηχα. Τα συμπτώματα αυτά εξακολουθούν και το βράδυ, στο σπίτι τους, επί 1—2 ώρες, κι' ύστερα εξαφανίζονται, για να ξαναεμφανισθούν την επομένη Δευτέρα.

Η κατάσταση μπορεί να συνεχιστεί έτσι επί πολλά χρόνια, αμετάβλητη, μπορεί όμως και να χειροτερεύει σιγά-σιγά, ώστε το σφίξιμο στο στήθος, ο δέηχας και η δύσπνοια να διαρκούν και την Τρίτη, ύστερα την Τετάρτη, και, τέλος, ολόκληρη τη εβδομάδα, χωρίς διακοπή.

Πρόκειται για μια «επαγγελματική» ασθένεια, που ονομάζεται «βυσσίνωσις» (χαρις όμως να έχη καμιά σχέση με... το βύσσινο). Την προκαλεί η σκόνη που υπάρχει στο μπαμπακί και που σκορπίζεται στην ατμόσφαιρα των χώρων, όπου γίνεται το καθάρισμα του και η προετοιμασία του για την κλωστοποιήση. Η σκόνη αυτή προέρχεται, όχι απ' το ίδιο το μπαμπακί (που είναι απλώς ένας αλάσας σολήνας από κυτταρίνη), αλλά απ' τα φύλλα, το κοτσάνι και άλλα υπολείμματα της μπαμπακιάς.

Έχει παρατηρηθεί ότι το ακατέργαστο μπαμπακί περιέχει σήμερα περισσότερη σκόνη απ' όση πρό 20 ετών. Αυτό οφείλεται στον τρόπο που το μαζεύουν. Μάλιστα, το αμερικανικό μπαμπακί έχει πιο πολλή σκόνη από κάθε άλλο, γιατί το μαζεύει που γίνεται με μηχανικά μέσα, κι' όχι με το χέρι.

Έτσι, τα κρούσματα της βυσσίνωσης έγιναν 45 φορές περισσότερα κατά την τελευταία διετία, απ' όσα ήταν πριν από 20 χρόνια. Επίσης, επενταλαιοασθένεια οι θάνατοι από βυσσίνωσις.

Φαίνεται λοιπόν ότι η σκόνη του μπαμπακιού περιέχει μια ουσία, που συσφίγγει

περιορίζεται στο να δρέχουν τα μάγουλά τους με λίγο τριανταφυλλόνερο!

Μόνο το 19ο αιώνα, ο Άγγλος γιατρός Έρασμος Ουίλσον, που ασχολήθηκε συστηματικά με τις δερματικές παθήσεις, άρχισε να συνιστά στους άρρώστους του καυτηριάζει μανίνα, για θεραπεία. Η καινούργια αυτή ιδέα «έπιασε», και γεννήθηκε έτσι μια ολόκληρη επιστήμη λουτροθεραπείας, που ονομάστηκε «αυροπάθεια» (όνομα τελείως λαθασμένο, βέβαια, γιατί σήμαινε μάλλον «άρρωστια προερχόμενη απ' το νερό»). Οι ενδοσυσταίτες οπαδοί της κάνανε διάφορα παράενα και πολυλόκα είδη λουτρών.

Δεν άργησε ωστόσο να περάσει κι' αυτή η μανία. Και σήμερα η υγιεινή συμβουλεύει σ' όλους τους ανθρώπους απλά και ταχτικά λουτρά—καθώς και τα ιαματικά, με διάφορες χημικές ουσίες, για τους ασθενείς.

Διατηρούνται όμως ακόμα μερικές παλιές προκαταλήψεις. Υπάρχουν π.χ. όχι λίγοι ηλικιωμένοι, που πιστεύουν ότι τα πολλά λουτρά... αδυνατίζουν τον οργανισμό! Έχουμε κατόπιν τις μητέρες, που συνιστούν στις κόρες τους να μη λούζονται μάλλα τους και να μην πλένουν το σώμα τους κατά τις ημέρες της μηνιαίας αδιαθεσίας τους—ενώ τότε ακριβώς είναι πιο απαραίτητος ο καθημερινός καθαρισμός του σώματος.

Λαθασμένη είναι επίσης η ιδέα πως δεν πρέπει να πίνουμε κρύο νερό, όταν είναι πολύ ζεστό το σώμα μας. Δεν έχει καμιά επιστημονική βάση, κι' όμως εξακολουθεί—περιέργως—να μεταδίδεται από γενιά σε γενιά.

Αλλά, για να ξαναγυρίσουμε στο θέμα απ' το οποίο ξεκινήσαμε, αποδείχθηκε τελευταίως, με επιστημονικά πειράματα παρατηρήσεις, ότι ο κρύος και υγρός αέρας δεν είναι καθόλου βλαβερότερος για το σώμα, από τον ξηρό αέρα της ίδιας θερμοκρασίας. Και ότι τα δίδεν «ρίγη» από την υγρασία είναι... παραμύθια και από τελέωσα αδυστηχολογία.

Ακόμα και για τους ρευματισμούς, έχει άρχει να επικρατήσει στους γιατρούς η πεποίθηση ότι δεν τους προκαλεί, ούτε και τους χειροτερεύει η υγρασία, αλλά ότι οφείλονται σε άλλα αίτια, άγνωστα ακόμη.

Τους λεπτούς βρόγχους, τους στενούς δηλαδή σωληνίσκους, απ' όπου μπαίνει και διαμοιράζεται ο αέρας στους πνεύμονες. Έτσι, προκαλεί συμπτώματα παρόμοια με της χρόνιας βρογχίτιδας. Ενώ όμως ο ένοχλος απ' τη βρογχίτιδα είναι συνεχής, η βυσσίνωσις εκδηλώνεται, όπως είπαμε, κάθε Δευτέρα. Αυτή η ιδιομορφία της την ξεχωρίζει από τη βρογχίτιδα.

Η πιθανότερη εξήγηση είναι ότι, στο διάστημα της εβδομάδας, οι εργάτες των κλωστοηρίων αποκτούν μια προσωρινή ανοσία απέναντι αυτής της σκόνης, τη χάνουν όμως την Κυριακή (ή όταν διακοφθούν για οποιοδήποτε λόγο την εργασία τους), κι' έτσι, ξαναγυρίζοντας στη δουλειά, παρουσιάζουν την πρώτη μερα τα συμπτώματα της βυσσίνωσης. Σε ώριμαμένα δε άτομα, η ανοσία εξαφανίζεται σιγά-σιγά για ολόκληρη τη εβδομάδα, κι' η σκόνη αυτή φέρνει συνεχώς δέηχα και δύσπνοια.

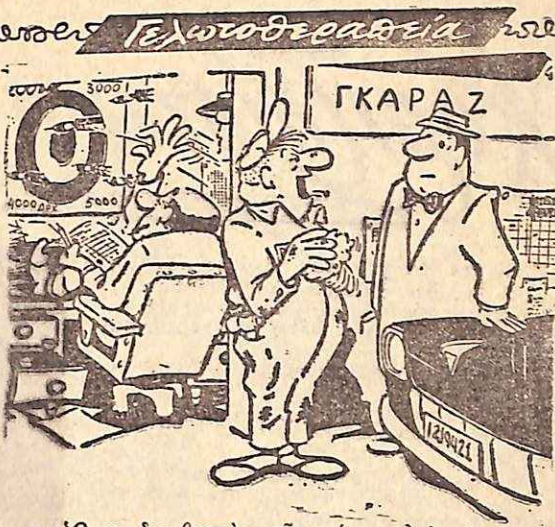
Για να παραμυθωνόμαστε, αυτή η άρρώστεια, το πρώτο απ' όλα είναι να λείψι η διαβερτική σκόνη του μπαμπακιού. Διαφοροί επιστήμονες, σε ειδικά νηπύστια της Αγγλίας, χρησιμοποιούμενα από τους βαμβακοκλωστηρίους και την Κυβέρνηση, εργάζονται προς την κατεύθυνση αυτή κι' έχουν ήδη επινοήσει μεθόδους αλλαγής του μπαμπακιού απ' τη σκόνη.

Όσοι υποφέρουν από χρόνιες στήθικές παθήσεις, είναι ιδιαίτερα έμπειρες στη βυσσίνωσις. Αυτοί λοιπόν δεν πρέπει ποτέ να εργάζονται στο τμήμα καθαρισμού και προετοιμασίας του μπαμπακιού. Φαίνεται επίσης ότι το κάπνισμα ευνοεί την εμφάνιση αυτής της ασθένειας, και μάλιστα σε σοβαρότερη μορφή.

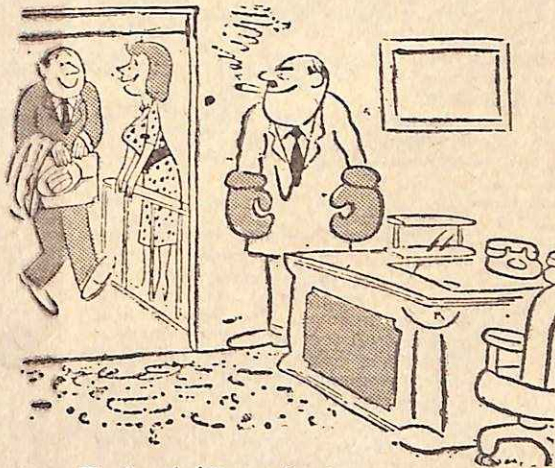
Αν η βυσσίνωσις χειροτερεύει συνεχώς, πρέπει ο πάσχων να αλλάξει επάγγελμα. Δυστυχώς όμως, αυτό δεν είναι πάντα δυνατόν, στην πράξη.

Το σφίξιμο στο στήθος και η δύσπνοια δεν υποχωρούν με φάρμακα. Αν όμως παρουσιαστούν, σαν επιπλοκή, μολύνσεις των βρόγχων, πρέπει να καταπολεμηθούν άμεσα και συστηματικά με αντιβιοτικά, και να μη ξαναγυρίσει ο πάσχων στη δουλειά του, πριν να γίνει εντελώς καλά.

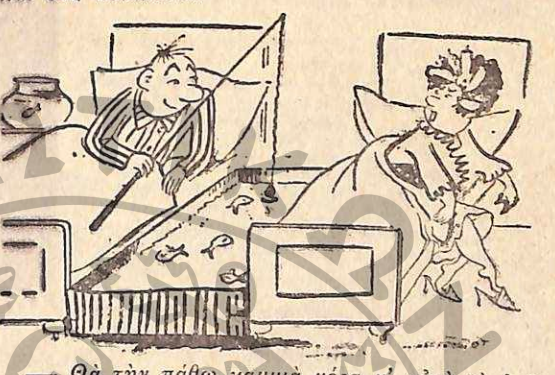
Η βυσσίνωσις περιεγράφη για πρώτη φορά από έναν Άγγλο γιατρό, το 19ο αιώνα. Αλλά μόνο εδώ και 20 χρόνια αντιμετώπιζονταν σαν σοβαρό πρόβλημα για τους εργάτες των βαμβακοκλωστηρίων, στην Ολλανδία, τη Γαλλία, το Βέλγιο, τις Ηνωμ. Πολιτείες, Ιδίως δε τη Μεγ. Βρετανία.

—Ο κ. διευθυντής σας κάνει αυτή τη στιγμή το λογαριασμό!

—Ποιάστε! Ο κ. διευθυντής είναι έτοιμος και σας περιμένει!

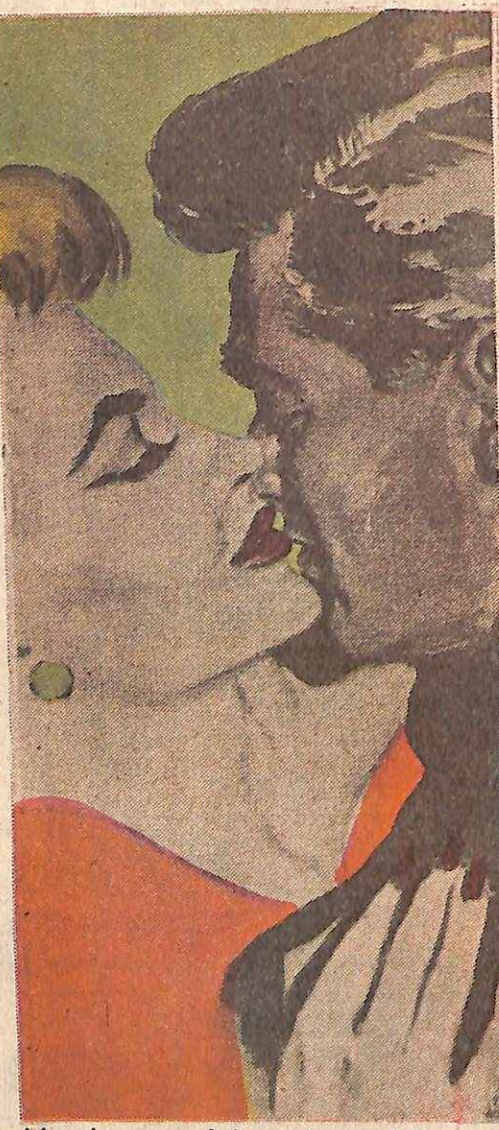
—Θα την πάθω καινού μ' αυτό το άνοητο γόμπυ σου. Παρά λίγο σήμερα να σηκωθεί απ' αυτή τη μεριά!...

—Με οδηγείτε, παρακαλώ, ως την έξοδο;

Κοριτσιότικα ΚΟΛΠΑ

Ο ΖΑΚ ντε Ραντάλ ήταν μονάχος στο γραφείο του, όταν χτύπησε το κουδούνι.
 "Ανοίξε την πόρτα κι' είδε εκπληκτος στο κατώφλι, δοθια, την αγαπημένη του, χλωμή σαν πεθαμένη.
 — Τι έχεις; Ρένα; τη ρώτησε μ' αγωνία.
 — Είμαι μόνος;
 — Ναι.
 — Μήπως έτοιμαζόσουν να βγής έξω;
 — Όχι.
 "Η επισκέπτοια μπήκε μέσα, σά γυναίκα που ξέρει καλά το σπίτι. Φτάνοντας στο σαλόνι, σωριάστηκε πάνω στο ντιβάνι.
 "Ο Ζάκ, μη μπορώντας να εξηγήσει την ταραχή της, τη ρώτησε πάλι:
 — Τι έχεις; Πές μου λοιπόν!
 — Δε μπορώ πιά να ζώ έτσι!... ψιθύρισε εκείνη με λυγμούς.
 — Να ζής έτσι!... Τι θέλεις να πής; απόρρησε ο Ζάκ.
 — Νά, Δε μπορώ πιά να ζήσω στο σπίτι μου... Δεν ξέρεις, δε σου το είπα ποτέ... Τραβάω τα πάνδεινα!... Μ' έβρισε πάλι, πρίν από λίγο...
 — Ποιός;
 — Ο πατέρας μου!
 "Ο Ζάκ έμεινε αποσβολωμένος. Ποτέ δε υπορούσε να φαντασθή πως ήταν τόσο άγριοις ο πατέρας της Ρένας του! "Ήταν άνθρωπος του κόσμου, σήναζε στις λέσχες, στις ιπποδρομίες, στα κοσμικά σαλόνια. Τόν ήξεραν όλοι και τον εκτιμούσαν για τους ευγενικούς του τρόπους. "Εδειχνε πως ενδιαφερότανε πολύ για την κόρη του, ικανοποιούσε τις επιθυμίες της, της έφτιανε τουαλέττες και την άφηνε ελεύθερη.
 "Όταν ο Ζάκ είχε γνωριστεί μαζί της, σ' ένα σαλόνι, ο πατέρας της νόμιζε πως έπρεπε να του σπείρη θερμά το χέρι, όπως φέρνεται κάθε πολιτισμένος πατέρας στους γνωρίμους της κόρης του.
 "Αστερά, σιγά-σιγά, οι σχέσεις του με τόν πατέρα έγιναν τού εγγράδιες.
 Ποτέ δεν είχε δη, ούτε είχε μαντέψει γιατί ναι σ' αυτό το σπίτι. Γι' αυτό, τώρα έμεινε κατεπληκτος μπροστά στην απροσδόκητη απόκλιση.
 — Πως έγινε αυτό; ρώτησε τη Ρένα.
 "Εκείνη του διηγήθηκε τότε μια ολόκληρη ιστορία: "Ο πατέρας της είχε μαντέψει το αίσθημά τους και, θέλοντας να τους χωρίσει, για να την παντρέψη μ' ένα πλούσιο μεσόκοπο, της έκανε σκηές κάθε μέρα. Σήμερα πάλι, την είχε βάλει άσχημα.
 Δεν ξαναγνωρίζω πιά στο σπίτι, πρόσθεσε η Ρένα. Κάνε ό,τι θέλεις!
 "Ο Ζάκ της έπιασε τα χέρια.
 — Αγάτη μου, μίν χάνεις χαμιά ανεπανόρθωτη άνοησία! της σύστησε. Θες να εγκαταλείψεις τόν πατέρα σου;
 — Τι με συμβουλεύεις εσύ να κάνω; τόν ρώτησε, κυττάζοντάς τον άησυχ.
 — Να ξαναγνωρίσεις στο σπίτι σου και να μείνεις εκεί, ως την ημέρα, που θα κατορθώσω να κανονίσω τις δουλειές μου και να σε παντρευτώ.
 — Δεν είναι κάπως άνανδρος, αυτό που με συμβουλεύεις να κάνω;
 — Απεναντίας, είναι φρόνιμο και λογικό. Δεν πρέπει να χάσεις τα πάντα για ένα καπορί-τάνο!
 "Εκείνη τινάχτηκε άπάνω.
 — Όχι, δε βαστώ πιά, είπε απότομα. Τε-λείωσε!
 "Ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του και τόν ρώτησε, κυττάζοντάς τον κατόματα:
 — Μ' αγαπάς αληθινά;
 — Μά, ναι... ναι!
 — Τότε κρατήσε με.
 — Νά σε κρατήσω; "Εδώ, στο σπίτι μου; "Εγώ δεν είμ' έτοιμος ακόμα να σου προσφέρω τη ζωή που όνειρεύομαι και που σου αξίζει; Μά είσαι τρελή!
 — "Αχου, Ζάκ, απάντησε σοβαρά η Ρένα, σά γυναίκα που νοιώθει όλη τη βαρύτητα τόν λόγων της. Μου απαγόρευσε να σε ξαναδώ! Και δεν εννοώ να παίζω αυτή την κωμωδία, νάχω-

Αστροφτόντας από γαρά, του έκλεισε το στόμα με τα χείλη της.

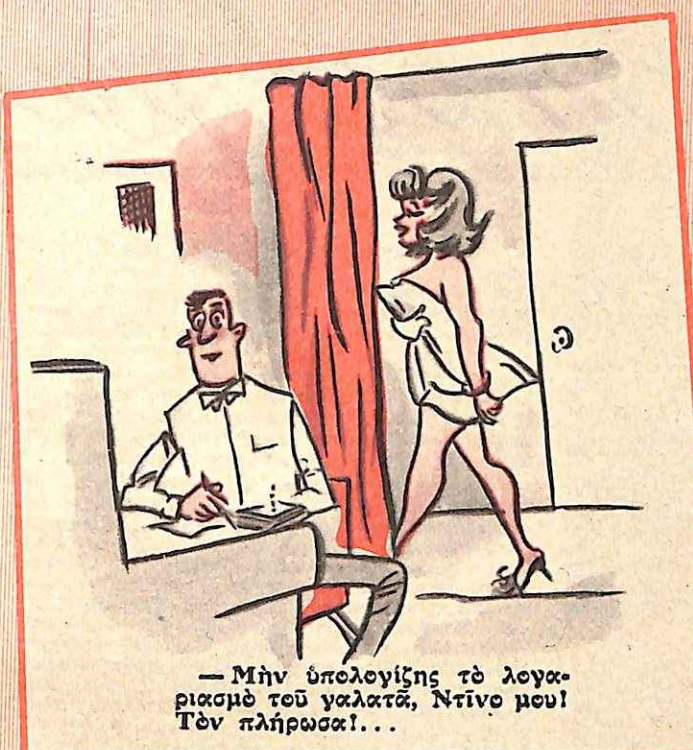
ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μα να σε βρίσκω χρονιά. Πρέπει ή να με χάσης ή να με πάρεις!
 — Μά σου είπα, αγάτη μου... Μόλις κανονίσω τα οικονομικά μου, θα σε κάνω γυναίκα μου...
 — Αηλαδή, σ' ένα-δυό χρόνια το γρηγορότερο... Βλέπω πως είναι υπομονετική ή αγάπη σου!
 — Μά σκέψου, λοιπόν! "Αν μείνης εδώ, θα σε ξαναπάει αύριο, αφού είναι πατέρας σου, αφού έχει με το μέρος του το νόμο!
 — Δε σου ζήτησα να με κρατήσεις εδώ, Ζάκ, αλλά να φύγουμε, αδιάφορο για που. Πίστευα πως μ' αγαπούσες τόσο, ώστε να δεχτής. Είχα γελαστή. "Αντίο!
 — Κι' η κοπέλλα έτρεξε προς την πόρτα. "Ο Ζάκ την πρόλαβε και την άρπαξε, πρίν βγεί απ' το σαλόνι.
 — Ακούσε με, Ρένα!
 "Εκείνη άντιστεκότανε, μη θέλοντας ν' άκού-ση πιά τίποτα.
 — Αφσέ με... "Αφσέ με... ψιθύριζε, με τα μάτια δακρυσμένα.
 Την έβαλε στο ντιβάνι, κάθισε πλάι της και προσπάθησε να της δώσει να καταλάβη το σοβαρό κίνδυνο που έκρυβε το σχέδιό της. "Όταν έπαψε να μιλά, εκείνη του είπε ξερά.
 — Έχεις σκοπό να μ' άφισης τώρα να φύγω;
 — Μά, Ρένα... Πές μου μονάχα αν ή απόφασί σου είναι άμετάκλητη.
 — Ναι... "Αφσέ με!
 — Τότε μείνε. Θα φύγουμε αύριο!
 — Όχι, απάντησε εκείνη σκληρά. Είναι πολύ άσχημα. Δε θέλω θυσίες!
 — Μείνε, Ρένα. Έχωμα ό,τι έπρεπε να κάνω. Δεν εϋθύνωμ για ό,τι θα συμβεί.
 Τόν κυττάζε κατόματα και του είπε, πιο ήσυχ.
 — Έξηγήσου λοιπόν.
 — Τι θέλεις να σου εξηγήσω;
 — Όλα όσα σκέφθηκες, για ν' αλλάξης έτσι απόφασή. Τότε θα δώ τι πρέπει να κάνω.
 — Μά δε σκέφθηκε τίποτα. Την ημέρα, που κατώλαβα πως σ' αγαπούσα, είπα μέσα μου: "Ο άντρας που αγαπάει ένα κορίτσι σαν τη Ρένα, που προσπαθεί να το κατακτήσει, αναλαμβάνει μια ίση υποχρέωση άπέναντί του... Σήμερα, σου μίλησα στην άσχη σαν άνθρωπος συνόνιμος, που έπρεπε να σε προσεδοποιή-ση. Τώρα δε μένει μέσα μου, παρό ό άντρας που σ' αγαπάει!
 "Αστροφτόντας από γαρά, εκείνη του έκλει-σε το στόμα με τα χείλη της.
 — Δεν ήταν αλήθεια, αγαπημένο μου! του ψιθύρισε. Δε συμβαίνει τίποτα απ' όλ' αυτά.
 "Ο πατέρας μου δεν ξέρει ακόμα τίποτα. "Η-θέλα όμως να μάθω τι θάκανες, αν συνέβαινε σ' αλήθεια ένα τέτοιο πράγμα... "Ήθελα να σε δοκιμάσω... να δώ πόσο μ' αγαπάς. Μά τώρα το κατάλαβα πιά... Σ' εύχαριστώ, Ζάκ! Είμαι τόσο ευτυχισμένη, τόσο ευτυχιμένη ά-πώσε!... Θα περιμένω όσον καιρό θέλεις, χρονέ μου, για να παντρευτούμε...
 Z. NTINTIE

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ ΤΗΣ ΣΟΡΑΓΙΑΣ

Είνε ή σαρανταπεντάρα Τζέαν Φονταίν
 ΕΝΩ ή Σοράγια έρισκόταν στη γαλλική πρωτεύουσα για να διαλέξη, από τις συλλογές των παρισινών ροπτικών οίκων τα φορέματα της χειμωνιάτικης γκαριταρόμπας της, έφυγε ξαφνικά για τις "Ηνωμένες Πολιτείες, χωρίς να έχει άκο-μη συμπληρώσει ακόμη τόν έξοπλισμό της. Και ο λόγος της ξαφνικής αυτής αναχώρησης, αν θελή-ση κανείς να πιστέψη τις φήμες που κυκλοφόρη-σαν, είναι το φλέτ του επισημού "κεννοσώμενου" της, τού ήθοποιού Χιού "Ο Μπράνιαν, με μιά άντι-ζηλο επικίνδυνη, παρά την ηλικία της, την Τζέαν Φονταίν.
 "Ηλικίας 44 ετών σήμερα, ή Τζέαν Φονταίν διατηρεί άμειωτή πάντα την τόσο προσωπική γοη-τεία της και κατορθώνει να επισκιάζη, με την φι-νέσας την εξυπνάδα και την χάρι της, πολλές "αψυχες κοπέλες του Χόλλυγουντ. Τρεις φορές ως τώρα άποδείχτηκε άκατάλληλη για σύζυγο, αφού και οι τρεις γάμοι της κατέληξαν στο δια-ζόγιο, και ο τελευταίος από τούς συζύγους της, ο παραγωγός Κ. Γιάγκ, που χώρισε μαζί της το Δεκέμβριο του 1960, δεν δίστασε να την χαρακτη-ρίση σαν τού πιο άνοικοκέρετο πλάσμα που μο-ρεί να γίνει. "Ωστόσο, ή έλλειψη νοικοκυρασύνης δεν έμπορεί άνητικα την γοητεία της και εί-ναι εβέσση πως ό Χιού "Ο Μπράνιαν, που έχει γίνει ή πιο σκιά της άγλαστης Τζέαν άνακάλυψε στη νέα «σαρτεναίρ» του μιά δυτική χάρι, που δεν την

Έχει ή κάπως ράθυμη και κάπως «βαρειά» Σορά-για.
 Με την έλπιδα να άποσπάσουν ένα πολύτιμο μυστικό, οι δημοσιογράφοι καταφύγανε στην ά-δελφή του "Ο Μπράνιαν, ζητώντας να μάθουν, αν αληθεύουν οι φήμες πως ό καρδιοκατακτητής στάρ, θυσιάζοντας την Σοράγια σκοπεύει να γίνει ό ύπ' αριθμόν 4 σύζυγος της Τζέαν Φονταίν.
 Αύτη, ωστόσο, άπόκλεισε κατηγορηματικά ένα τέτοιο ένδεχόμενο.
 — Απ' όσο ξέρω τόν άδελφό μου, είπε, μου φαί-νεται έντελώς άπίθανο να προτιμήση μιά γυναίκα άρκετά μεγαλυτέρη τόν στά χρόνια σε περίπτωσι που ή Σοράγια θα δέχονταν τελικά τόν παν-τρευτό.
 "Η δήλωση αύτη, άρκετά άποκαλυπτική, σημαί-νει, κατά τούς "Αμερικανούς δημοσιογράφους, πως ό Χιού "Ο Μπράνιαν φλερτάρει «έκβιστικά» την Τζέαν Φονταίν για να ξαναγκάσει την Σοράγια, που φαίνεται να διατάζει άκόμη, να τού πεί τό-κασι. Το διπλό αυτό παιχνίδι, όμως, δεν είναι βέ-βαια πως θα τού βγεί σ' καλό. "Η Σοράγια θέλει να έχη στα πόδια της τόν "Ο Μπράνιαν και θίγεται ή φιλαρέσκεία της, όταν εκείνος φλερτάρη με άλ-λη, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως θα δέχονταν και να γίνει κυρία "Ο Μπράνιαν. "Όσο για την Τζέαν Φονταίν, είχε περισσότερα έξυπνη απ' όσο χροιά. Φαίνεται για να γίνει όργανο ένός αισθησιακού έκ-κίσιασμο, άει άποκλείεται, κατά συνέπεια να κε-ρίσει τελικά τού παιχνιδι για λογαριασμό της, έ-ναν στο μεταξύ ή Σοράγια, κάνοντας την άδύνα-μη επιδίδειται με ήλιο στην εκμάση του καινού-ριου χορού της μόδας, τού "τουίστ".
 — Μιά βδομάδα έλειπα, Μαρία, κι' ακόμα να μαζέψης τα παπούτσια μου;
 — Αύτη είναι δουλειά της κυρίας, κύριε!..

— Μην υπολογίζης τού λογα-ριασμό τού γαλατά, Ντίνο μου! Τόν πλήρωσα!...

— Αν ξαφνικά γυρίση ό άντρας μου, θα φορε-σης τού κασκέτο, θ' άρπάξης τά έργαλεία και θα κάνης τόν υδραυλικό!...

— Επιμένεις άκόμα να σεϋ όρκιστώ πως είσαι ή πρώτη γυναίκα, που μπάνει εδώ μέσα;

— "Αν δεχτήτε να με παν-τρευτήτε, θα βγάξω εγώ κάθε μέρα τού σκύλο σας περίπατο!...

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Ένας πνευματώδης και μελαγχολικός Αθηναϊολάτρης

ΔΕΝ έχει πολλές ομορφιές η σημερινή Αθήνα. Γιατί κι' όσες είχε, σιγά-σιγά, ξεφτίσανε: Γκρεμίστηκαν τα χαγιάτια και ξέωστηκαν οι γλάστρες με τα βασιλικά και τα γεράνια από τα παράθυρα, γιατί ήτανε, βλέπετε, απαραίτητο να θεμελιωθούν, πάνω στα γραφικά έρείπια του παρελθόντος, προκλητικά μεγαθήρια κακού γούστου, οι πολυκατοικίες...

Δεν είναι πιά του σφυμού τα μελωδικά τραγούδια με κιθάρα, κάτω από μουσικούς γογγύλιες, που πίσω τους περιμένουν οι ωραίες για να συνηθούν — κι' αυτό διότι, πρώτον, η κιθάρα αντικαταστάθηκε από το μπουζούκι· δεύτερον, οι γογγύλιες από τα ρολλά· και, τρίτον, οι ωραίες του δειλού κοριτσιώτικου ρομαντισμού, από μοντέρνες και τοιμηρές γόησσες, που χορεύουν έξαλλους χορούς, μεθοκοπάνε και δεν άρνούνται τίποτε με αχαλίνωτη γενναιοδωρία...

Μιά-μιά, λοιπόν, κι' οι ομορφιές της κάπως πιο παλιάς Αθήνας, γίνανε παρελθόν και ιστορία. Τις πήρε ο κ. Δημήτριος Σκουζές και τις έκανε μελαγχολικές σελίδες νοσταλγικών αναδρομών. Τι όφελει; Η παλιά Αθήνα κατεποντίσθη. Όθμα του μοντερισμού, ατηννήθη τα καθιερωμένα προσόντα της — το καλό γούστο, το ευγενικό αίσθημα και τους ωραίους ανθρώπους, για να γίνει ένα άμορφο συγκρότημα μοντέρνων τελειοποιήσεων χωρίς ψυχή...

Μέσα σ' ένα τέτοιο συγκρότημα, δεν είχε θέση ο Τίμος Μωραϊτίνης. Γι' αυτό φρόντισε να πεθάνει εγκαίρως... Ένώ γύρω του κατέρρεε με πάταγο όλο το αγαπημένο του παρελθόν, δεν ήτανε δυνατόν να μείνει αυτός όρθος... Μαζί του έδυσε και η τελευταία σπίδα αθηναϊκής ομορφιάς. Από την εποχή, που ο ποιητής Μουρούτης έμπαινε με το αλόγο του στο «Γκαϊτέ», για να κάνει λεβέντικη ιππασία ανάμεσα στα τραπέζια, ως τη σημερινή, που τα αλογα φυλάσσονται μέσα στις μηχανές των αυτοκινήτων, για να γίνουν «αποδυνάμεις», η απόσταση είναι ιλιγγιώδης! Καμιά ομοιότης μεταξύ του χτέος και του σήμερα. Γι' αυτό, όσοι είχανε συνηθίσει τη μακάρια άνεση του άλλοτε, δεν καταφέρανε ποτέ να εγκλιματισθούν στην πυρετώδη κίνηση μιας εποχής χωρίς ομορφιά — της οποίας και τα πάντα κι' έχει καταφέρει, ολοκληρωτικά, να παρομοιάσει, άχρηστα υ-εγγένητα, με το παρελθόν, το αίσθημα και την κοριτσιώτικα όνειρα και τις αντριές καντάδες... Μια γενική ισοπέδωσις του παλιού καιρού συνεπείας των μοντεριστικών και την πρόοδο, ζουν τις καινούργιες λεωφόρους, για να ανοίσχουν με ταχύτητα ιλιγγιώδη ανθρωπομορ-

Δεν πρόκειται όμως να κοιη ή να κατακοιη ή καινούργια εποχή με τις εκπληκτικές επιδόσεις, ούτε να περιληφθούμε έμεινε ποι έμπενοι να νοσταλγοῦμε με τα παλιά σαν αποχρωμαμένους επανόρθους στο σκονισμένο χτέος... Η ζωή — πώς να το κάνουμε! — πορεύει και δεν ήσυχαιεί τρόπος να την κάνουμε να στασιάζει... Τώρα, αν το προχώρα της οδηγεί σε χειρότερα μέρη, αυτό είναι άλλο ζήτημα...

★

Εκείνη τη μακάρια, λοιπόν, προπολεμική εποχή, το ξενύχτι ήτανε προνόμιο των εκλεκτών. Ένας απ' αυτούς και ο Τίμος Μωραϊτίνης, ένοιασε να εξαντλήσει και το τελευταίο απόθεμα της νύχτας, πριν τα πόδια κυλάειν στη μεριά της ανατολής, τον πείσουν, ότι ήτανε καιρός να πάει για ύπνο...

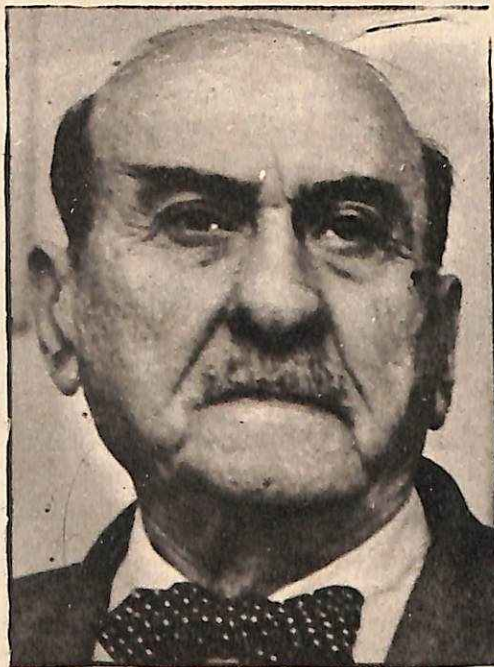
Νά, πόσες φορές, την ώρα που τέλειωνα τη δημοσιογραφική δουλειά μου κι' έβγαινα, περα-

σμένα μεσάνυχτα, από το γραφείο της «Καθημερινής», συναντούσα το Μωραϊτίνη, στα περσικά της Όμονοιας, να ζητάει παρέα για ξενύχτι... Με έπαιρνε από το μπράτσο και με τραβούσε προς την όδο Σταδίου:

— Έλα, πάμε ν' ακούσουμε τ' αθήνια στον Κήπο...

Και πηγαίναμε και τα ακούγαμε. Άνηφορίζαμε σιγά, μακάρια, την όδο Σταδίου και, σε κάθε γωνιά, στεκόμαστε για να συνεχίσουμε με πιο έμφαση την κουβέντα μας... Έτσι, το ανέδασμα προς το Ζάππειο, διαρκούσε όσο περίπου σήμερα η αεροπορική διαδρομή Αθηνών-Θεσσαλονίκης — και ίσως κάπως πιο πολύ...

Καμιά φορά, στο δρόμο, «εισπράτταμε» και

Ο Τίμος Μωραϊτίνης.

κανέναν άλλον έθελοντή — νά, το Μίμη τον Ίωαννινοπουλό, να πούμε — που, παρ' όλον τον ποταμισμό, που τον διέκοινε και τον διακρίνει — δεν κάπνισε ποτέ, δεν ήπια, δε ξεφάντωσε — όταν έβλεπε το Μωραϊτίνη μπροστά του, έκανε άβαρας στις αυτίγγες άρχές του και παρασυρότανε στη γοητεία ενός ξενυχτιού μέχρι πρωίας...

Μπορούσε κανείς να πη στο Μωραϊτίνη όχι... Ήταν ένας άκατανίκητος μαγνήτης αυτός ο άνθρωπος. Εθυστολογούσε τόσο άβιαστα, που χαρόσουν να τον άκουες...

Έκτος από ρομαντικός, ευφυλόλογος, γεμάτος άβιαστο σπινθηροδόλημα, και μονώδης λάτρης της Αθήνας, ο Μωραϊτίνης ήτανε λάτρης και της φύσεως. Ποτέ δε φοβήθηκε τις κακοκαιρίες, και αντιμετώπιζε ήρωικά τους βοριάδες και τους αντικυκλώνες, χωρίς γέλεο και χωρίς παντό! Κάτι πιο πολύ! Δεν έπαψε να κάνει μπάνια και με χιόνια! Κάποτε τον συνάντησα, ευσταλή και άπαλτο, να τραβάει, κρατώντας το μαγιά του, προς το Παλιό Φάληρο... Του τραβούζα, με σηκωμένο το γαϊάκι του παλτού μου και ριγούσα, που τον έβλεπα...

— Δε μπορείς να φανταστής τί όμορφο που είναι το μπάνιο τέτοια εποχή! μου έλεπε.

— Μά, αλήθεια, κάνετε μπάνιο τέτοιον καιρό;... άπόρησα.

— Γιατί να μην κάνω;
— Και κάνει άλλος κανείς; Άμφιβάλω...
— Νά μην άμφιβάλλεις καθόλου! Έκτός από μένα, κάνουν μπάνιο και οι μαρίδες!

Μποέμ φανατικός, δεν υπεταχθη στην οικογενειακή ευρυθμία παρά μόνο όταν παντρεύτη

κε. Πριν ήτανε μόνιμος ένοικος των ξενοδοχείων. Έκει, στο «Διεθνές» της γωνιάς Πατησίων-Γλάδστωνος — που έχει, βέβαια, από πολλού κατεδαφισθή, για να γίνει, από τριώροφο κτίριο, δεκαώροφος οικοδομικός κολοσός... — έπηγαίνα να τον δω, να δω και τη μητέρα του, τη γιαγιά Καλλιόπη, στην όποια είχε κάνει τη θυσία της τόσο μακράς απαρνήσεως του έγγαμου βίου... Πραγματικά, ο Μωραϊτίνης δεν παντρεύτηκε παρά σε υπερώριμη ηλικία κι' άφού ή μητέρα του τον εγκατέλειπε για πάντα...

Έγραφε πολλά — κι' όλα καλά — τίποτε για πέταμα... Καθημερινό χρονογράφημα, συχνά σε δυό εφημερίδες: θέατρο — κωμωδίες, λιμπρέτα όπερετών, επιθεωρήσεις — στίχους... Κάποτε έγραψε και μουσική... Ήτανε στη «Μεραλίνα», την άριστουργηματική του επιθεώρηση, που παίχτηκε ένα δλόκληρο θοιμαβεντικό καλοκαίρι, στο παλιό «Θέατρο Κυβέλης» — το τέλειπετα «Βασιετέ» της όδου Σοφοκλέους, άπέναντι στο Χρηματιστήριο... Έκει, στην επιθεώρηση αυτή, υπήρχε το περίφημο «Γιατί», ένα νόμμερο και σε σύλληψη και σε έκτέλεση καταπληκτικό! Έπίσης στην «Μεραλίνα» υπήρχε κι' ή γλυκύτατη καντάδα που το ρεφραίν της ήταν αυτό:

«Βοε το ξέρει ή ανθρωπότης
πώς κι' ο Θεός είναι Πλακιώτης!
κι' όταν συγκοιναλλίη
τα βασιλικά ποτίζει...».

Λοιπόν, τη μουσική για την καντάδα αυτή την υπάγορευε ο Μωραϊτίνης στο συνθέτη της επιθεωρήσεως, Γρηγόρη Κωνσταντινίδη: Του την τραγούδισε σιγά-σιγά — γιατί ήταν και γλυκύτατος κανταδόρος στα νειάτα του — κι' ο Κωνσταντινίδης την έγραψε...

Στον Τιμο Μωραϊτίνη, ή προπολεμική Έλ-λας όφείλει το μεγαλύτερο μέρος της ομορφιάς της: Κωμωδίες, που κυρίως γράφθηκαν για το γίγαντα της σκηνής Βασίλη Άγουρόπουλο, και που στο βάθος της σπινθηροδόλου εξυπνάδας τους, έκρυβαν ένα κατακάθι μελαγχολίας, κορονογραφήματα, που φαιδρυναν πληθύν άναγνωστών, στίχους που έκαναν άλλα πληθύν να δακρύσουν... Έχουν περάσει κοντά τέσσερις δεκαετίες από τότε που γράφτηκε το έργο εκείνο τραγουδάκι από το «Πανόραμα», με μουσική του Έρμη Πόγγη:

«Έγώ το πίνω και το λέω — γίνουμαι στου πιά
και δε με νοιάζει σου το δοκίμουαι ο κόσμος
(τι θα πη...)

Κατεβάζω τις μισές κι' ανεβαίνει ο βρεσάς.
Κι' άογίζουν τα παραπατήματα — και τότε
(πιά βλαστήματα!)

Έπίσης της ίδιας εποχής είναι το γλυκύτατο «Ταγκό της μάσκας», με μουσική του Άγγελου Μαρτίνο:

«Πές μου γιατί πεισμώνεις; Τη μάσκα δε
σπώνεις
κι' έχεις κρυμμένο άκονα το δλόγυλό σου
(σκόμα)

Δε με ξέρεις, δε σε ξέρω. Υποφέρεας, όπο-
φάω κλπ...».

Ήταν ο άριστοτέχνης της πέννας, που πειθαρχούσε πάντα στα μαγικά του δάκτυλα, για να σκοοπίση σπιδες όλων των ειδών, της ίδιας όμως πάντα άκτινοβολίας. Μεσουράνησε σχεδόν μισόν αιώνα — από τον καιρό του «Μαροθω-νίου δρόμου», στα 1910, ως την εποχή του «Πά-τησε την πεπονόφλυδα!», κατά το 1950! Δεκαετίες μεστές, χωρίς βαθυστόχαστα κατασκευάσματα, που προκαλούνται από πνευματική δυσπενία και προκαλούν άγανάκτηση! Άβιαστος χειμαρρος από κελαρόζον πνεύμα, δρούσιζε γενεές κι' άνέβασε το ζωγόνο γέλιο στα πιο άπρόθυμα κέλη... Άς είναι — και θα είναι — ή μνήμη του άξέχαστη! Άς άνασταθί ή σήχος ο μεγαλοδοιμηχανος του άττικού άλατος, και ίκανοποιημένος, δι επετέλεσε το καθήκον του: Φαίδρουνε την κατήφεια και σκόρπισε σπάταλα κέφι και στους πιο φανατικούς γκρινιάρηδες, αλλάζοντας άξιοθαύμαστα τη δυσθυμία τους σε γέλιο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΛΟΣ

σαλόνι

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΛΑΟΥΡΑ

Η τραγουδίστρια με το σπανιόλιχο ταμπεραμέντο

ΑΝΑΜΕΣΑ στις αξιόλογες Έλληνίδες βεντέτες του τραγουδιού ξεχωρίζει με μιά ιδιότυπη προσωπικότητα, η Λάουρα.

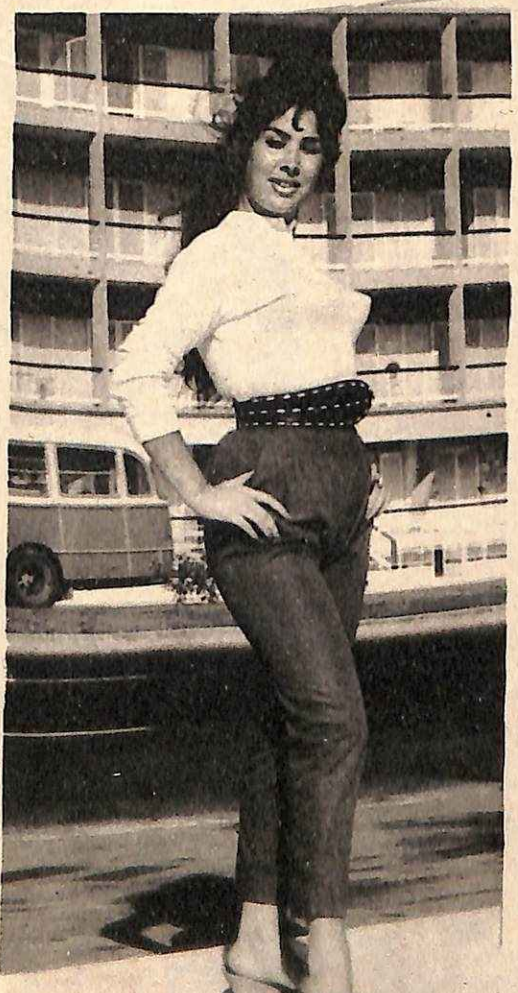
Πραγματικά, ή Λάουρα, μπορεί να έρμη-νεύη με ευχέρεια τραγούδια σε ξένες γλώσσες. Ιδιαίτερα δε στα Ισπανικά. Άλλωστε ή εμφάνισή της, προδίδει ταμπεραμέντο φλογερής Σπανιόλας. Μιά έρμηνεία με πολλές αξιώσεις που τελειοποίησε κατά την πολύμηνο παραμονή της στη Βαρκελώνη με την βοήθεια του συνθέτη Μοντρεάλ, που έγραψε το πασίγνωστο «Τακ-τάκ» και της γυναικάς του Πακί-τας, που της έμαθε τις καστιανιέτες.

★

Η Λάουρα, έπειτα από πολλές έρασιτεχνικές εμφανίσεις και μιά νεανική αίσθηματική περιπέτεια, που την κράτησε αγκυλωτό της άφρικανικής ζούγκλας για άρκετό διάστημα έκανε την πρώτη έπίσημη εμφάνισή της στο θέατρο Μπουρνέλλη. Κατόπιν το χειμώνα του 1955 στο «Παταϊάδωνος» και το καλοκαίρι του 1956 στο «Άκροπόλ».

Με τη βοήθεια του μάστρου Μουζάκη, που την άγκάλιασε την εποχή εκείνη σαν νέο ά-στέρι με πολλή καλλιτεχνική στοργή, έπέβλεπε δειλά-δειλά, τα πρώτα «σουζέ» της: «Ένα παράπονο» «Με σένα άρχίζει ή ζωή με σένα τελειώνει».

Η έξωτική εμφάνισή της, που θύμιζε τότε δδαιλίσκη ήταν άφορη ή να γίνει περιζήτητη στα νυχτερινά κοσμικά κέντρα, που για λόγους

Η Λάουρα σ' ένα μουσικοχορευτικό σκέτι της ταινίας «Χαρούμενοι άλήτες», μαζί με το υπαλλέτο του Φλεού.

οικονομικούς ήταν πιο δελεαστικά από το θέατρο.

Έτσι, επί τρία συνεχώς χρόνια, ή Λάουρα «άλώνισε» κυριολεκτικά τα πιο γυναστά κέντρα της Πλάκας. Έκει είχε την ευκαιρία να λανσάρη και ένα από τα πρώτα μεγάλα σουζέ του Μάνου Χατζιδάκη, τη «Φούστα κλαρωτή», που τραγούδησε μαζί της, όλη ή Αθήνα:

«Τσιγγάνα κάτσε δίπλα μου
και τα χατιά σου ρίχτα
και τα βοτάνια πούλα μου.
πούλα μου, πούλα μου.
Ένα ζητάω να μου πής.
που θα σε βρω τη νύχτα.
Τσιγγάνα γυνωποπούλα μου.
πούλα μου, πούλα μου.
Φούστα κλαρωτή
και γαρούφαλο στ' αυτί!»

Το τραγούδι αυτό, που το έγραψε ο Άλ-έκος Σακελλάριος, το πρωτοτραγούδησε ή Λάουρα στο φίλμ «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότι-μος», γιατί παράλληλα έχει προσφέρει τις υπηρεσίες της και στην 7η Τέχνη. Πραγματικά, έχει λάβει μέρος έως τώρα σε όχτώ ταινίες και φυσικά έχει συνεχώς προτάσεις και για άλλες.

Μετά την «Φούστα κλαρωτή» που πραγμα-τοποίησε ένα από τα πιο αξιόλογα ρεκόρ στους δίσκους, έτσι ώστε να γίνει ένα από τα πιο «φαβορί» άστέρια μιας εταιρίας δίσκων, ή Λάουρα λάνσασε και πολλά άλλα σουζέ: «Τσιγγάνες, τσιγγανούλες, γαρούφαλα» και τελευταία «Το ρολόι» του Χατζηπαυστοπούλου, «Το κρασί» του Τσιτσάνη, τη «Μανουέλα» του Πρέντα, «Τα παιδιά του λιμανιού» του Μπιστάκη και άλλα πολλά.

Στα 1960 κατά την έξάμηνο παραμονή της στην Ισπανία πλούτισε το ρεπερτόριο της με πολλά νέα σπανιόλικα τραγούδια, όπως τα «Μπέλλε μπέλλε», «Έλ Καρίκο», «Μπερεβί-τα», «Ντιστάνσας» και ένα τραγούδι, που έγραψε ειδικά γι' αυτήν ο συνθέτης του «Τακ-τάκ», το «Άλ Καραμπία».

Έπίσης κατά την παραμονή της στην Τε-χεράνη, έμαθε δυό μελωδικάτατα περσικά τραγούδια: «Τσίκε - τσίκε» και «Ντάρμπας».

★

Την είδαμε μιά από τις τελευταίες μέρες σε άθηνικό κέντρο, όπου έχει δημιουργήσει ένα έντελως νέο τύπο, που θυμίζει γνωστή στόρα του κινηματογράφου.

Κατά το τελευταίο μου ταξίδι άναψ-χής στο Παρίσι — μάς λέει — μου έδω-σε την ιδέα αυτή ή κομμάτρια της Φαράχ, ή σε πασίγνωστη Μαρίτα. Μιά μέρα που με χτέ-νιζε, μου έλεπε: «Δεν κάνετε τον τύπο της «Λίζ» όπως εμφανίζεται στο φίλμ «Κλεοπά-».

Η Λάουρα... παρμένη.

Τα:ριάζει πολύ στο μεσογειακό σας τό-πο και θα έχετε πολύ σουζέ...».

— Λοιπόν:

— Ε, δεν καταλαβαίνετε; Βρήκα την πρό-τασή της ενδιαφέρουσα και, όπως βλέπετε, δεν είχε άδικο.

— Από νέους δίσκους; την ρωτάμε.

— Πολλούς, αλλά πάντα με λαϊκά τραγού-δια. Το ρεμία της εποχής, που έχει δελ-άσει τις φωνογραφικές εταιρίες, παρότρυνε κι' έμέ-να, όπως όλες, τις μοντέρνες τραγουδίστριες.

— Τί άλλο σε άπασχολεί, εκτός από το τραγούδι;

— Έσείς το ξέρετε νομίζω καλλίτερα από κάθε άλλον. Τί άλλο από το βολάν; Σωφάω συνεχώς και οι τροχονόμοι της Αθήνας με γνωρίζουν σαν κωμική λίρα. Είμαι ευτυχι-σμένη, γιατί πριν λίγες μέρες απέκτησα και-νούργιο άμάξι. Είναι μιά ειδική παραγγελία σε χρώμα «σμάραγδι», το μοναδικό, που κυ-κλοφορεί μέσα στην Αθήνα. Ωστόσο δεν παύω να όνειρεύομαι, πάντα, μιά «Τζάγ-κουαρ»...

— Τιποτ' άλλο;

— Ναι, τα άνδρικά παντοφλόνια που συνη-θίζω πάντα να φοράω το πρωί γιατί μου δίνουν ευχέρεια κινήσεως, και το μαγνητόφωνο. Άν σας πω ότι έμαθα να χωρίζω και να ενώνω τραγούδια στις ταινίες δε θα το πιστέψετε ά-σφαλώς! Σάν να έχω σπουδάσει ηλεκτρομη-χανικός!...

— Για γάμο, μήπως, έχετε καμιά καλή ιδέα;

— Όχι, έπί το παρόντος τουλάχιστον εί-μαι έκαντίον του γάμου, άφού δε με άπασχο-λεί παρά μόνο το τραγούδι. Η αλήθεια είναι ότι είχα κατά καιρούς ενδιαφέρουσες προτά-σεις, αλλά τις άπέρριψα όλες.

— Μελλοντικά σχέδια;

— Είχα πολλές φορές προτάσεις να πάω στην Άμερική, δεν κατέληξα όμως σε συμ-φωνία, γιατί οι όροι δεν ήταν ικανοποιητικοί. Ωστόσο, με ενδιαφέρει ιδιαίτερα ή χώρα αυ-τή και έλπίζω σύντομα να πραγματοποιήσω το υπερσταντανικό ταξίδι.

Η ώρα όμως είναι περασμένη.

— Σας χαιρετώ, μάς λέει, και θα σας περι-μένω έξάπαντος στη κινηματογραφική μου «ζού-φις».

Αλήθεια, ξεχάσαμε να άναφέρουμε ότι ή Λάουρα είναι ίσως ή μόνη καλλιτέχνης του τό-που μας, που έχει δική της κινηματογραφική συσκευή.

Με πείρα όπερατέρ, γυρίζει κάθε τόσο, δι-νομίζει ενδιαφέρον και το προβάλλει τακτικά, σε ειδικές «ζού-φις», που διοργανώνει στο σπίτι της, για φίλους και συγγενείς.

Έτσι, χωρίς αξιώσεις, φυσικά, ή Λάουρα χαρίζει, τακτικά, λίγες ώρες ευχάριστες, στους κολεσμένους της.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ NANAS

Ένα βράδυ, όταν γύρισαν στο σπίτι της έλασε στην αγκαλιά του...

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ ένα συνηθισμένο όνομα Γαλλίδας χωριατοπούλας: Τιτίκα. Ήταν μόλις 16 χρονών, πεντάρφανη, όταν εγκατέλειψε το χωριό της και πήγε στο Παρίσι. Δίχως υποστήριξη, δίχως γνωριμίες, χωρίς λεφτά, ολομόναχη, χαμένη σαν σπουργιτάκι έξω απ' τη φωλιά του...

Κι' όμως δεν είχε χαθή ή Τιτίκα. Είχε εγκαταλείψει το χωριό της, γιά να προστατέψει το υπέροχο κορμί της απ' τις επιθέσεις των αντρών.

Τί της φύλαγε, λοιπόν, η καταραμένη μοίρα της; Δεν είχε γνωρίσει πατέρα, ούτε μητέρα. Μια άγνωστη — ή μητέρα της, σίγουρα — την εγκατέλειψε μιά μέρα σ' ένα χωριάτικο καλύδι και χάθηκε.

— Παρίσι! 'Ο τόπος της άπολείας... 'Εκεί έπρεπε να καταλήξει! Λέγανε χαιρέκακα οι χωρικοί, όταν μάθανε πως διάλεξε το επάγγελμα της ανθοπώλιδος.

Αργότερα, άκουσαν πως είχε προσληφθή σ' ένα μιούζικ-χολ, και χαμογέλασαν πονηρά.

Δίχως καμιά ντροπή, η Τιτίκα έκανε στρίπ-τής, φανερώνοντας γυμνές τις θείες όμορφιές του κορμιού της σ' όλα τ' αμάτια. Κι' όμως αυτό δεν την εμπόδιζε νάβαι άγνη. Όταν τη νύχτα τελείωνε η παράσταση, γύριζε πενήνι, ντυμένη φτωχικά, στην ταπεινή καμαρούλα της, στο πέμπτο πάτωμα μιάς λαϊκής πολυκατοικίας. Και προσευχόταν στο Θεό να της δίνη τη δύναμη να ζή πάντα τίμια...

Πέρασαν δύο χρόνια. 'Ο Φαμπρίς τη γνώρισε στο παλκοσένικο του «Φολι-Μπερζέ». Ήταν τώρα πρώτη χορεύτρια, με το ψευδώνυμο Νανά.

'Ο Φαμπρίς είχε πάει να της πάρη συνέντευξη γιά την έφημερίδα του. Έγραφε τότε μιά καμπάνια γιά τ' αντιστικά των παρασκηνίων, και αποκάλυπτε σ' αυτήν ότι πολλές απ' τις μπαλαρίνες ήταν φτωχές και τίμια κορίτσια, που δουλεύουν γιά να βγάλουν τ' ψωμί τους.

Το παρελθόν της; 'Η έπαρξια. Ούτε πατέρας, ούτε μητέρα. 'Ο μεγαλύτερος έρωτάς της; Κανένας. 'Η φιλοδοξία της, τ' όνειρό της; Μιά οικογένεια, ένα παιδάκι... Μικρό θέμα γιά δίστηλη καμπάνια. Καμιά φωτογραφία; Μά στοιχίζουν τόσο οι φωτογραφίες στο Παρίσι!

— Μου επιτρέπετε νάρθω εγώ σπίτι σας να σ'άς φωτογραφίσω;

Την άλλη μέρα, ό Φαμπρίς πήγε στην καμαρούλα του πέμπτου πατώματος και τη φωτογράφησε ανάμεσα στις γλάστρες της με τ'α γεράνια. Έγιναν άμέσως φίλοι. 'Εκείνος τη βοήκε χαριτωμένη κι' εκείνη εύγενικά, ήπóτη. Φεύγοντας, έσκυψε και της φίλησε τó χέρι με πάθος.

Ξανασυναντήθηκαν, πήγαν μαζί περίπατο και στο τέλος αγαπήθηκαν!

Γιά τó Φαμπρίς, ήταν στην άρχή μιά ξεκούρασι. 'Αν ήκε σέ άρχοντική, αλλά ξεπεσμένη οικογένεια και ζούσε φτωχικά με τó μισθούλη της έφημερίδας, σ' ένα μικρό δωμάτιο. 'Η Νανά τόν άκουγε με συμπάθεια κι' ενδιαφέρον. Καί, κάθε μέρα, κάτι την τραβούσε παραπάνω ποδó αυτόν. 'Όπου, ένα βράδυ, όταν γύρισαν σπίτι της, δίχως εκείνος να της ζητήσει τίποτα, οίχτηκε στην αγκαλιά του κι' έγινε δική του...

Όστόσο, ή μοίρα έπιβουλεύτηκε, ύστερα από λίγους μήνες, τη μεγάλη εύτυχία τους. Οι δαγειστές πολιόρκησαν τó δυστυχισμένο ρεπόρτερ, που έβλεπε τó μέλλον τους δlóενα πió σκοτεινό... 'Ένας θεός του, που έμενε στο Λονδίνο, ήθελε να τόν παντρέψει με μιά πλούσια κοπέλα, γιά να σωθή τó οικογενειακό τους όνομα απ' την καταστροφή. Είπε όλη την ιστορία στη Νανά.

— Όστε έτσι θά μπορούσες να ταχτοποιηθής; τόν ρώτησε εκείνη, συγκρατώντας με κόπο την ψυχραιμία της.

— Αλλά είναι σχέδια τού θείου, που εύχομαι να μην πραγματοποιηθóυνε ποτέ!

— Γιατί; 'Απεναντίας, να εύχóμαστε να πραγματοποιηθóυνε. Θά κλάψω, θά πονέσω, μπορώ όμως να ζήσω και δίχως εσένα. Θά μπορούσα να περάσω όλη την ύπóλοιπη ζωή μου με την άνάμνησι της χαράς που μούδωσες...

Δέν ξαναμίλησαν πιά γι' αυτό τó ζήτημα. Μιά μέρα όμως, τόν είδε πολύ στενοχωρημένο, ενώ εκείνη ένοιωθε τρελλή εύτυχία...

— Τί μούτρα είν' αυτά; τόν μάλωσε.

— Έχω μιά κακή είδησι...

— Έγώ έχω, απεναντίας, μιά πολύ εύχάριστη! Λέγε λοιπόν...

— Όχι, καλύτερα να μου πής εσύ πρώτα.

— 'Η δική μου είδησι θάβαι σαν τó γλυκό, ύστερα απ' τó γατοικό...

— Λοιπόν, της έλεε άποφασιστικά, μούγραψε ό θεός μου απ' την 'Αγγλία...

— Πότε φεύγεις; τόν ρώτησε εκείνη ύπλά.

— Δέν ξέρω, δέν αποφάσισα ακόμα.

— Θά φύγης άπόψε. Έτοιμάσε τις βαλίτσες σου.

— Κι' ή δική σου καλή είδησι;...

— 'Α, τίποτα. Μιά μικρή αύξηση τού μισθού μου...

Καύμένη Τιτίκα! Ξαναγύρισε στο Παρίσι, ύστερα από δέκα μηνών άδεια, που είχε πετύχει απ' τη διεύθυνσι τού θεάτρου, και γνώρισε πάλι την ίδια εύτυχία και τ'α χειροκροτήματα των θεατών. Έμεινε στην ίδια καμαρούλα.

Μιά παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα, ενώ προχωρούσε στο δρόμο κάτω απ' τó χιόνι, που την τύφλωνε, άγγιξε ένα ηλεκτρισμένο σύρμα, που είχε σπάσει από ένα στύλο, κι' έμεινε στον τόπο!

Τή μεταφέρανε στο νεκροτομείο, όπου να την άναγνώρισαν κανείς. Στο τσαντάκι της είχαν βρεθ'ή μερικά λεφτά, ένα μαντηλάκι κι' ή φωτογραφία ενός μορφού μέσα στην κούνια του, μ' ένα όνομα γραμμένο από κάτω: «Φαμπρίς».

'Η λιγόλογη είδησι πέρασε άπαρατήρητη απ' τó προσωπικό τού θεάτρου. Καί, καθώς τη δεύτερη μέρα δέν είχε έρθει ακόμα κανείς γιά να πιστοποιήση την ταυτότητά της, την κλείσανε στο φέρετρό κι' έτοιμάστηκαν να την κηδέωνται. 'Εκείνη την ώρα άκριβώς, ένας καλοντυμένος νέος ζήτησε να δ'ή τó πτώμα.

Ήταν ό Φαμπρίς. Είχε διαβάσει την είδησι, στο Λονδίνο, κι' απ' τó όνομα που ήταν γραμμένο πάνω στη φωτογραφία, κατάλαβε πολλά πράγματα...

Έφυγε τότε άεροπορικώς γιά την Γαλλία, σαν τρελλός, άφου πρώτα τηλεφώνησε στη γυναίκα του πως τόν έζητούσαν γιά επείγουσα ύπόθεσι.

Έκλαψε πικρά πάνω στο πτώμα της Τιτίκας... Αιτή, λοιπόν, ήταν ή καλή είδησι: τó παιδί τους, που τού είχε κρύψει πως θ' άποκτούσε, από όροβο μην εγκαταλείψει τó μέλλον του, την τύχη του, γιά ν' άφοσιωθεί στο μικρό αυτό πλάσματάκι, μαζί της.

Πόσο βαθιά θά τόν είχε αγαπήσει, γιά να θυσιάση έτσι τόν εαυτό της! Και πόσο θά πονούσε, αν ήξερε πού ήταν άνώφελη ή αυτοθυσία της! Γιατί ό Φαμπρίς, απ' τόν καιρό, που έφυγε, ήταν δυστυχισμένος, και σκεφτόταν να γυρίση κοντά της μόλις θά κατώρθωνε να σπάση την άλυσιδά του. Μά τώρα πιά ήταν πολύ άργά...

Τώρα ή δύστυχη Τιτίκα είχε πεθάνει... Είχε πεθάνει μονάχη, μέσα στη νύχτα, σ' ένα δρόμο, μέσα στο χιόνι... ή δυστυχισμένη Νανά, ή δυστυχισμένη Τιτίκα. 'Η Νανά με τó υπέροχο γυμνό κορμί, ή Τιτίκα με την άγνη παρθενική καρδιά.

Α. ΝΤΟΝΩΝΤΥ

Οι διαφορές μορφές της ζήλειας.— Τα πρόσωπα των τεσσάρων αυτών γυναικών έχουν τη σφραγίδα της ζήλειας: «Φθονερή» και ταυτόχρονα «κατακτητική» ζήλεια (είκ. 1 και 4), «φθονερή» ζήλεια (είκ. 2), «κατακτητική» ζήλεια (είκ. 3).

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ να ρωτήσετε τους γνωστούς σας αν είναι ζηλιάρηδες. Έκτος από πολύ σπάνιες εξαιρέσεις, όλοι οι άλλοι θα σας απαντήσουν αρνητικά. Οι ψυχολόγοι βεβαιώνουν, ωστόσο, ότι περισσότεροι από τους μισούς ανθρώπους υποφέρουν από αυτή την τρομερή αρρώστια, που λέγεται ζήλεια. Κατά την δοκτορέσσα Τζόνσον, η ζήλεια είναι ένα κρυφό πάθος, που κανείς δεν έχει διάθεση να το ομολογήσει.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η ζήλεια παρατηρείται κυρίως στον τύπο, παρουσιάζει δηλαδή έναλλαγές δυναμισμού και καταπτώσεων. Στην πρώτη περίπτωση είναι εξαιρετικά διαχυτικός, ενώ στη δεύτερη κλείνεται στον εαυτό του και γίνεται μιςάνθρωπος.

Οι δύο τύποι έχουν, εξ άλλου, διαφορετικό γραφικό χαρακτήρα. Οι φθονερί γράφουν γράμματα ψηλά και στενά με λεπτές γραμμές και ξείλες γωνίες. Οι κατακτητικοί, αντίθετα, γράφουν στρογγυλά και ευανάγνωστα γράμματα, χωρίς να τα

Τά 100 πρόσωπα της ζήλειας

ται πιο συχνά στους άνδρες. Κατά τον Τσεχοσλοβάκο ψυχίατρο Τζώρτζ Κίφφερ, που έκανε μια μεγάλη έρευνα στη Βιέννη, τα 60% των ανδρών υποφέρουν από ζήλεια, ενώ οι γυναίκες, που ζηλιάρηδες, δεν ξεπερνούν το 40%. Οι γαλλικές στατιστικές, εξ άλλου, δείχνουν ότι μεταξύ 100 νοσηλευόμενων στις ψυχιατρικές κλινικές για κρίσεις παραληρηματικής ζήλειας, 58 είναι άνδρες και μόνο 42 γυναίκες.

Από τις παρατηρήσεις των επιστημόνων προκύπτει επίσης ότι η ζήλεια στους άνδρες είναι πιο έντονη μεταξύ των 30 και των 40 χρόνων, δηλαδή κατά την περίοδο της πλήρους ωριμότητας. Στις γυναίκες, αντίθετα, η ζήλεια είναι πιο έντονη μετά τα 45, δηλαδή μετά την εμμηνόπαυση. Σύμφωνα πάντα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων, 25% εκείνων που η εργασία τους τους φέρνει σε επαφή με τον κόσμο (π.χ. εργάτες, υπάλληλοι, κλπ.) είναι ζηλιάρηδες, ενώ α-ποφύονται από εργασία στο σπίτι μόνο 7% υποφέρουν από ζήλεια.

ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ ΖΗΛΙΑΡΗΔΩΝ

Κατά τον δόκτορα Καρτόν, υπάρχουν δύο τύποι ζηλιάρηδων: εκείνοι που δεν είναι ποτέ ειρηνικοί, αλλά έχουν και ζηλιάρηδες κάθε τι που βλέπουν στους άλλους, και εκείνοι που κα-τέχονται από τον πόθο της αποκλειστικής κατο-χής. Οι ζηλιάρηδες της πρώτης κατηγορίας, οι φθονερί, είναι φαινομενικά ισορροπημένοι, οι χαρακτήρα περιπαθών και φλογερών, κατωρθώνουν όμως, να ελέγχουν τις εκδηλώσεις τους. Άλλοι, οι απόστομες κινήσεις τους, από τις συστροφές των χειρών, καθώς και από τη συστολή της κόρης των ματιών τους. Υποφέρουν, εξ άλλου, από γαστρο-εντερικές και ήπατικές διαταραχές, που οδηγούν στο σαράκι της ζήλειας, που τους βασανίζει άδίακοπα.

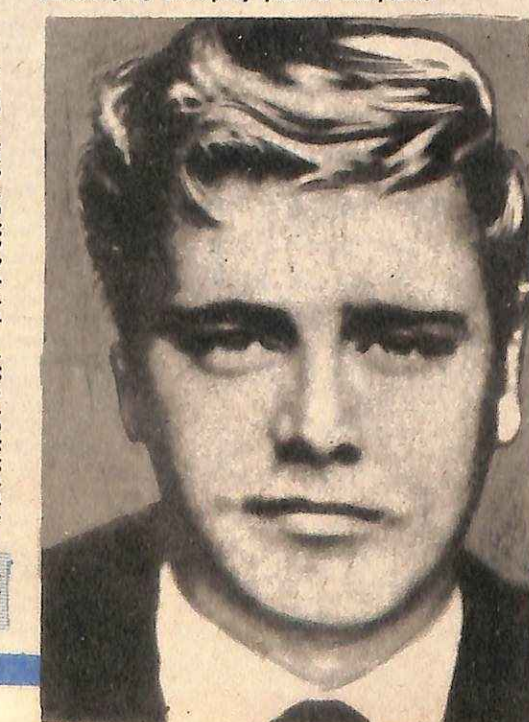
Οι ζηλιάρηδες της δεύτερης κατηγορίας, αντι-θέτα, οι κατακτητικοί, είναι άτομα αιματώδους κρ-άσεως. Έχουν πρόσωπο τετράγωνο και πλατύ, με μεγάλο μέτωπο. Η μύτη είναι παχιά, τα χεί-λη σαρκώδη, τα μάτια μεγάλα. Ο έρωτας και ο θυμός τα κάνουν να γυαλίζουν παράξενα. Παρά την ογκώδη σωματική του διάπλαση, ο ζηλιάρης αυτού του τύπου είναι υπερθυρεοειδής και έχει προδιάθεση στον αρθριτισμό, τις καρδιοπάθειες και τις δερματοπάθειες. Ανήκει συνήθως στον κυ-

Οι «φθονερί» και οι «κατακτητικοί»

μπερδεύουν το ένα με το άλλο. Κατά το δόκτορα Σόντερ, εξ άλλου, το κε-φάλι του ζηλιάρη στενεύει στο επάνω μέρος και θαθείς ρυτίδες, κάθετες ιδίως, αλλοιώνουν το πρόσωπό του. Τα σαγόνια είναι αδύνατα και το στόμα μικρό, με λεπτά χείλη. Τα φρύδια, αντί-θετα, είναι πυκνά και μπορεί να πη κανείς ότι κρύβουν τα μάτια.

Η ΖΗΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ

Η ζήλεια είναι κληρονομική. Την κληρονομούν, δηλαδή, τα παιδιά από τους γονείς. Η κληρονο-μικότητα της δεν μπορεί να υποστηριχθεί απόλυτα. Φαίνεται, όμως, πιθανόν ότι τα παιδιά κληρονο-μούν από τους γονείς μια προδιάθεση στη ζήλεια. Δεν χρειάζεται κατόπιν παρά να παρουσιάσουν οι κατάλληλες συνθήκες για να εκδηλωθεί.

ένα παρισινό νοσοκομείο είχαν γονείς αλκοολι-κούς και 12% ήταν οι ίδιοι αλκοολικοί ή προέρ-χονταν από αλκοολικούς γονείς.

Ο Κρόφτ «Εμπνικ» είχε παρατηρήσει άλλοτε ότι τα 80% των αλκοολικών πίνανταν οξείες και αλλεπάλληλες κρίσεις ζήλειας. Ο Ντυπιέ παρατή-ρησε, εξ άλλου, ότι 97% των ασθενών που προσε-βλήθησαν από ληθαργική έγκεφαλίτιδα πίνανταν κατόπιν κρίσεις ζήλειας.

Άλλα και κάσες εξανθήσεις του οργανισμού, από οποιαδήποτε αιτία κι αν προέρχεται, ευνοεί επίσης την εμφάνιση της ζήλειας.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Υπάρχει μια ιδιαίτερη μορφή ζήλειας, που εί-ναι και η σημαντικότερη: η ερωτική. Φαίνεται πιθανόν ότι δεν υπάρχει αγάπη, χω-ρίς ένα μικρό ή μεγάλο ποσοστό ζήλειας. Μπο-ρούμε ακόμη να πούμε ότι η ζήλεια δίνει κάποια όμορφα στην αγάπη και τη συντηρεί.

Άλλα που βρίσκονται τα δρία μεταξύ της φυ-σιολογικής (ας την αποκαλέσουμε έτσι) ζήλειας και της παθολογικής. Κατά τους ψυχολόγους, η παθολογική ζήλεια αρχίζει από τη στιγμή που ο άντρας και η γυ-ναίκα επιζητούν επίμονα και χωρίς οσάρα στη-ρίγματα, να προσφέρουν από την πραγματι-κήτητα, να έρμηνευουν και τις πιο ασήμαντες λε-πτομέρειες της συμπεριφοράς του αγαπημένου προ-σώπου, σαν αναμφισβήτητες αποδείξεις και αδιά-ψευστα τεκμήρια της απιστίας του.

Ο ζηλιάρης (άνδρας ή γυναίκα) έμπονίζεται πρώτα από την αμφιβολία, που την αφήνει να κυριαρχήσει πάνω του και να γίνει ο έφιπλος του. Αρχίζει κατόπιν να αναζητεί παντού αποδείξεις. Κάθε λέξη, κάθε κίνηση, κάθε μορφοσμός, κάθε πράξη του αγαπημένου προσώπου αποκτά στα μά-τια του ιδιαίτερη σημασία. Αότη η ζήλεια μπο-ρεί να οδηγήσει μακριά, ακόμη και στο έγκλημα. Μερικοί, ωστόσο, κατορθώνουν να συγκρατηθούν έγκαιρως, πράγμα που εξαρτάται από το χαρα-κτήρα του ατόμου, από τη μόρφωσή του, από την κοινωνική αγωγή του κλπ.

Η ζήλεια, όταν ξεπεράσει όρισμαμένα δρία, με-ταβάλλεται σε μανία καταδιώξεως. Ο άντρας ή η γυναίκα, που ζηλεύουν πιστεύουν ότι το άγα-πόμενο πρόσωπο δεν κάνει τίποτ' άλλο από να το-νους προβίδη αδιάκριτα και συστηματικά. Δη-μιουργείται ταυτόχρονα μέσα τους ο πόθος της εκδίκησης, που στρέφεται είτε εναντίον του (ή της) άπιστου, είτε εναντίον των προσώπων, με τα οποία υποτίθεται ότι αυτός ή αυτή συνδέονται.

Άλλα κι όταν η ζήλεια δέ φτάνει στο σκάνδαλο, όταν δεν ανάγεται στη δικαιοδοσία του ψυχιά-τρου ή της δικαιοσύνης, μπορεί να είναι τόσο επί-μονη και ανεξάντλητη, που να διώξει την αγάπη και να μεταβάλει τη ζωή σε κόλαση. Οι συνέπειες αυτής της ζήλειας είναι τότε πολλαπλές. Δεν υποφέρει μόνον εκείνος ή εκείνη που ζη-λεύει. Κάνει επίσης μαρτυρική και τη ζωή του αγαπημένου προσώπου. Από αυτή την κατάσταση υποφέρουν όχι λιγώτερα και τα παιδιά (οι συνέ-πειες θα εκδηλωθούν αργότερα σ' αυτά με τη μορφή διαφόρων συμπεριφορών, που μάς φαίνον-ται ανεξήγητα). Άλλ' ο αντίκτυπος γίνεται επί-σης αισθητός και στις κοινωνικές σχέσεις. Ένας άνδρας ή μια γυναίκα, που ζηλεύουν βρίσκονται πάντοτε σε κατάσταση συναγερμού κι αναζητούν διαρκώς ευκαιρίες για να δημιουργήσουν έπει-σόδια. Γι' αυτό γίνονται καταγέλαστοι και βλέ-πουν τις πόρτες να κλείνουν ή μια όστρα από την άλλη μπροστά τους.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Η ζήλεια δεν είναι παιδί της αγάπης, όπως υποστηρίζεται συχνά. Ούτε είναι αστό ότι «ο-ποιος αγαπάει ζηλεύει», όπως θέλουν οι παροιμίες. Η ζήλεια οφείλεται σ' έναν έγωκεντρισμό, σ' μια αχαλίνωτη επιθυμία αποκλειστικής κατοχής. Είναι αποτέλεσμα ενός ερωτικού δεσποτισμού, που φτάνει στο παραλήρημα και δημιουργεί μια επι-κίνδυνη ψυχονευρωτική κατάσταση. Μερικά ζώα (πίθηκοι, σκυλιά) ζηλεύουν. Κανένα απ' αυτά, όμως, δε φτάνει στο σημείο να σκοτώσει το αντί-κειμενο της ζήλειας του, όπως συμβαίνει συχνά στους ανθρώπους.

Η ερωτική ζήλεια δεν είναι παρά μια ιδιόμορ-φη εκδήλωση της γενικότερης τάσεως που χαρα-κτηρίζει ώριμα άτομα, να αποκλείσουν κάθε άλλον από την κατοχή ενός πράγματος που τους ανήκει. Η ζήλεια αυτή δε διαφέρει από εκείνη του θρέφους, που εξοργίζεται όταν βλέπει τη μη-τέρα του να χαϊδεύει ένα άλλο παιδάκι ή έστω μια κούκλα, και δεν ησυχάζει παρά μόνον όταν τα απομακρύνουν.

Οι άνθρωποι με αδύνατο χαρακτήρα δεν τολ-μούν να εξωτερικεύσουν τη ζήλεια τους. Δεν θα σιγούν το αγαπημένο πρόσωπο. Κι' είναι ανί-κανοι να στραφούν εναντίον του υποτιθέμενου συν-

ευχριστήση τον άνθρωπο που ζηλεύει στο βάθος της ψυχής του, με τον άωτερο σκοπό να έξου-δερωσή ή να κάμη αδύνατες τις επιθέσεις του. Τα κυριώτερα γνωρίσματα του ανθρώπου που ζηλεύει είναι η έλλειψη ωριμότητας, ο έγωκεν-τρισμός και η άσταθής ισορροπία της προσωπικό-τητας.

Μία από τις κυριώτερες ανακαλύψεις της σύγ-χρονης ψυχολογικής επιστήμης είναι ότι η ζήλεια βρίσκεται πάντοτε σε στενότερο σύνδεσμο με μια έλλειψη αυτοπεποίθησεως. Συμβαίνει κάποτε, μια σωματική ή ψυχική ατία να δημιουργήσει στο βάθος της ψυχής μας ένα αίσθημα ασταθειας και αβεβαιότητας, που συνθλίβει και περιορίζει την προσωπικότητά μας. Η ζήλεια εισχωρεί τότε και κυριαρχεί απόλυτα μέσα στην ψυχή μας. Ο αν-θρώπος, που πάσχει από παθολογική ζήλεια έχει την εντύπωση ότι οι άλλοι τον υποδύονται, ότι θυσιοδομούν εναντίον του κι ότι ο δρόμος του είναι γεμάτος με παγίδες. Ένα μαύρο σύννεφο τυλίγει τότε τη ζωή του και τον κάνει δυστυχι-σμένον.

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Στη Γαλλία γίνονται κάθε χρόνο πάνω από 1000 εγκλήματα, που το βαθύτερο ελατήριό τους

Ο άνδρας και η γυναίκα που εικονίζονται ανωτέρω και παραπλεύρως, είναι ζηλιάρηδες, που ανήκουν στο «φθονερό» τύπο.

ταία μια έρευνα με το ακόλουθο ερώτημα: «Σ'ε ποιά βαθμό ο σημερινός τρόπος ζωής επιδρά στη ζήλεια;» Σύμφωνα με τα αποτελέσματα αυτής της έρε-υνης, τα δράματα από ζήλεια σημειώσαν μειώσι κατά 40-60% σ' ολόκληρη την Εύρωπη κατά τη διάρκεια της τελευταίας πενήνταετίας.

Οι επιστήμονες αυτοί άφησαν επίσης σε 1200 παντρεμένους και παντρεμένες από διάφορες χώ-ρες της Ευρώπης την ακόλουθη ερώτηση: «Τι θα κάνατε αν εξακριβώνατε ότι ο (ή η) σύζυγός σας σας προδίδει;» Απ' αυτούς μόνο 34 άνδρες και 42 γυναίκες απάντησαν ότι θα σκότωναν τον άπιστο ή την άπιστη ή τον (ή την) αντίζήλο τους. 70 γυναίκες και 203 άνδρες απάντησαν ότι θα χώριζαν. 73 άνδρες και 209 γυναίκες απάντησαν ό-τι επρόκειτο για παροδικό καπρίτσιο κι όχι γιά μόνιμο δεσμό. 475 από τους ερωτηθέντες, τέλος, απάντησαν ότι δεν θεωρούν την άπιστία σαν λόγο διαζυγίου, έφ' όσον δεν συντρέχουν και άλλες αιτίες, που κάνουν αδύνατη τη συμφώσισ μετὰ-ξύ τους.

Η ΖΗΛΕΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΘΗ!

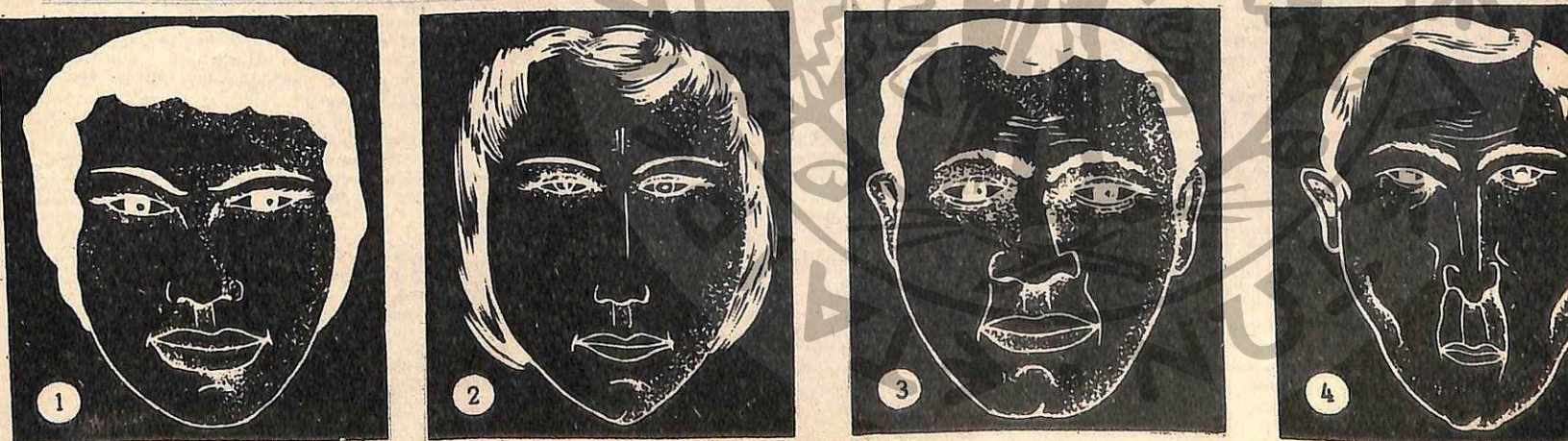
Ναι, άπαντούν οι σύγχρονοι ψυχίατροι, που ο-ποεικύνουν ως το καλύτερο μέσον την ένισχυσι της αυτοπεποίθησεως του ατόμου. Όλες οι προσ-πάθειες που στρέφονται εναντίον της ζήλειας σαν ασθένειας δεν αποδίδουν συνήθως ικανοποιητικά ά-ποτελέσματα.

Δεν αρκεί να λέμε σ' έναν άνθρωπο να μη ζη-λεύει. Πρέπει να τον κάμει ικανό ώστε να είναι άρρωστος από τη ζήλεια. Και θα το κατορθώσμε ένισχύοντας την προσωπικότητά του. Αυτό γίνε-ται σήμερα στις ψυχιατρικές κλινικές.

Άλλ' είναι ακόμη καλύτερο να προλαμβάνωμε τη ζήλεια. Κατά γενικό κανόνα, παρατηρούν οι σύγχρονοι ψυχολόγοι, οι ισορροπημένοι άνθρωποι δεν ζηλεύουν ή τουλάχιστον δε ζηλεύουν παθολο-γικά.

Οι άνθρωποι, τουναντίον, που δεν έχουν κατω-ρθώσει να έρθουν την απαιτούμενη ισορροπία στη ζωή, που δεν έχουν πεποιθήσι στον εαυτό τους και που ταλαντεύονται στις αποφάσεις τους, προσβάλ-λονται συχνότερα από τη ζήλεια.

Κατά τον δόκτορα Καρτόν, η «κατακτητική» ζηλιάρια έχει πλατεία σαγόνια, άδρες γραμμές, στόμα μεγάλο, χείλη σαρκώδη και τοξωτά φρύδια (είκ. 1). Η «φθονερή» έχει στενό πρόσωπο, με κάθετες ρυτίδες, λεπτά χείλη και μυτερό σαγόνι (είκ. 2). Ο «κατακτητικός» ζηλιάρης έχει τετράγωνο πρόσωπο, γονιτή μύτη, σαρκώδη χείλη και φρύδια που σμίγουν πάνω από τη μύτη (είκ. 3). Ο «φθονερός» έχει πρόσωπο οβάλ, προεξέχοντα μύλα, βαθουλωμένα μάγουλα και μυτερό σαγόνι (είκ. 4).

Ο άνδρας που εικονίζεται ανωτέρω είναι ζηλιάρης, που ανήκει στον «κατακτητικό» τύπο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΕΡΕΙΑ

ΠΟΥ ΕΔΩΞΕ ΤΗΝ ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ

Η ΚΑΡΧΗΔΩΝ έκανε διαρκώς πολέμους. Καί, καθώς δεν είχε πολύ στρατό δικό της, πλήρωνε μισθοφόρους, που πολεμούσαν για λογαριασμό της.

«Αλλ' όταν οι πόλεμοι τελείωναν, οι μισθοφόροι αυτοί δεν ήθελαν πιά να φύγουν απ' την Καρχηδόνα. Καταφεύγανε, λοιπόν, πάνω στα βουνά, σχηματίζαν ληστοσυμμορίες και ρήμαζαν τη χώρα...»

Οι πιο φοβεροί άρχηγοί τους ήταν τέσσερα αδέρφια. Αυτοί είχαν στις διαταγές τους υδρές δολοφονίες. Κατέβαναν στα χωριά και τα κάνανε στάχτη. Κλέβανε κοπάδια, καίγανε τα γεννήματα και σέρνανε σκλάβους πάνω στα βουνά τους άντρες, για να ζητήσουν λύτρα.

Ο βασιλιάς της Καρχηδόνας ήθελε να τους πολεμήσει. Αλλ' αυτοί κρατούσαν όρισμένα στενά, και μόνο καταρριπώντας βράχους από ψηλά, θα μπορούσαν να κρατήσουν σ' απόσταση και τον πιο δυνατό στρατό.

Μά ο βασιλιάς είχε μια βάρια, γοιά εκατό χρονών, κι αυτή τούδωσε την καλύτερη συμβουλή:

— Στείλε στους τέσσερες άρχηγούς την όμορφότερη ίέρεια της θεάς 'Αστάρτης, του είπε. Νάναι φορτωμένη με δώρα, λόγους και σπαθιά καρχηδονικά, με αιχμές φαρμακωμένες. Θα σπείρει ανάμεσά τους τη διχόνοια και θα δώ τον τόπο μας, απ' τον καλύτερο προαγματικά, ο βασιλιάς διάταξε άμέσως να φέρουν μπροστά του την πιο όμορφη ίέρεια, που τη λέγανε Σμάτα.

— Θέλω, άφίσης τη θεά σου, για να σώσεις ανάμεσα στους ληστές και θα σπείρουν το διχασμό. Γιατί ο διχασμός τρώει τους άρχηγούς περισσότερο κι απ' τον πόλεμο. Και τότε το στρατεύμα τους θα καταρριπτησάν τον τόπο, που το σπάζει κρυφά από μέσα το σκουλήκι... Μά η γοιά ή βάρια έβαλε τα γέλια — κάτι γέλια στοιγνά, σά σφύριγμα οχιάς.

— Αχ, γυιέ μου, το στέμμα είναι βαρύτερο απ' το κεφάλι σου! Είπε στο βασιλιά. Στέλνεις τέτοια νεύτα ανάμεσα σε τέσσερα όμορφα παλληκάρια... Κι' αν κλέψουνε την καρδιά της κοπέλλας; Χάνεται τότε το σχέδιό σου!

— Μά τί θέλεις, λοιπόν, να κάνω;...

— Η γοιά γύρισε στην κοπέλλα.

— Ακουσε! της είπε. Τι ισώτερο έχεις στον κόσμο, έσύ; Γονιούς; Αδέρφια;

— Όχι. Τη θεά μου 'Αστάρτη, που είμαι σκλάβά της.

— Δεν την έχουμε ανάγκη, τη θεά σου. Προσάτεις της Καρχηδόνας είναι ο μεγάλος θεός Βάαρν... Δουτών, αν δεν τα καταφέρεις, θα βάλουμε φωτιά στο ναό σου. Θα γίνη στάχτη ολόκληρος!... Τώρα που φεύγεις, είναι νέο φεγγάρι...

— Απο τότε που σε γνώρισα, δε λυπάμαι πιά, που ήρθα στη χώρα σου... της είπε ο Βάαρν.

Κι' η κοπέλλα πλανεύτηκε απ' τα λόγια του Βάαρν και έξεχασε το σχέδιό της και τον όρκo της, θεό και πίστι... 'Αδιάφορη, η νέα Σελήνη, η ούρανία 'Αστάρτη, εξακολουθούσε το δρόμο της και κόντευε πιά στη γέμισή της... Μά, για τη Σμάτα, είχε πάρει πιά να συμβολίξη τη χλωμή θεοτήτα της. Δεν ήταν παρ' ένα άστρο, που, όταν έφεγγε, έκανε πιο άβυσταχτη τη νοσταλγία της για μι' αγάπη ανθρωπινή...

Ένα δειλινό, φάνηκε ν' ανεβαίνει καπνός πολύς απ' την πολιτεία, που απλώνονταν στα πόδια του βουνού. 'Εκείνο το βράδυ θα ήταν πανσέληνος κι' οι Καρχηδόνιοι βάζανε φωτιά στο ναό της θεάς!

Βλέποντάς τον, η κοπέλλα, που καθόταν δίπλα στο Βάαρν, έβγαλε μι' αφωνή:

— Βάαρν! Για χατήρι σου καίνε το ναό μου!

— Για χατήρι μου; Τι θές να πής, Σμάτα; άπόρησε ο νέος.

— Η κοπέλλα του τα διηγήθηκε τότε όλα και πρόσθεσε:

— 'Ημουν άνήξερη, όταν ήρθα εδώ, Βάαρν! Δεν ήξερα τον έρωτα... Για όένα ξεχάσα πίστι και πατριδα... Γιατί οι γυναίκες δεν έχουν άλλη πατριδα κι' άλλο θεό, απ' τον άντρα που αγαπάνε... Πάρε με στην άγκαλιά σου! Σκέπασε με τα φιλά σου τα μάτια μου, να μη βλέπουν τίποτ' άλλο... 'Ασε με να μπλεχτώ στο λαμό σου, ν' αγγίξουν οι μουγκλές μου τα ξανθά σου τα σγουρομαλλά... Με σλαδωσες, Βάαρν, κι' είμαι ευγνώμονη γι' αυτό!... 'Απ' την πολιτεία ύψώνονταν οι καπνοί του ναού, που καιγότανε. Μά, για τη Σμάτα

και το Βάαρν, μέσ' στην πρωτόγνωρη χαρά τους, ήταν σαν το θυμιάμα του 'Υμένιου... Πώς έγινε όμως να περάσουν από κει τ' άλλα τρία αδέρφια και να βρουν σφιχταγκαλιασμένο το ζευγάρι;... Το Βάαρν, σκυμμένο πάνω στο πρόσωπο της Σμάτας, κι' ο Βάαρν, να τον γύρισε στα χείλη της Σμάτας την αγάπη...

Τον άρπαξαν τότε απ' την άγκαλιά της κοπέλλας και του μπήκανε στα στήθη το φονικό σπαθί.

Ο Βάαρν σπάρραξε, έκανε να σηκωθεί, μά ήταν καρφωμένος στο χώμα.

Η κοπέλλα θέλησε να τρέξη, να φύγη. 'Αλλά λιποθύμησε.

Τότε ο δεύτερος έσκυψε για να τη σηκώσει στα χείρα του. Μά ο πρωτόγνωρος αδελφός τον άρπαξε απ' τα μαλλιά, ενώ ο άλλος τον τρυπούσε με τη λόγχη, πριν προφτάσει να πιάσει το μαχαίρι του.

Τα δυο αδέρφια σπαρταρούσαν τώρα, κοντά-κοντά. Μά μένανε οι άλλοι δυο, οι πιο αγνοί... Ρίχτηκαν ο ένας στον άλλο, σά θηρία ανήμερα. Γιατί δε θέλανε μοιρασά. 'Ο καθένας τους ήθελε τη Σμάτα δική του μονάχα...

Ω, γυναίκα! Όπου περνάς, σπέρνεις τον δολοφόνο, το μίσος, την καταστροφή!

Ποτέ δεν πάλευαν με τόση μαγία οι δυο αδελφοί! Τα όλα ξεφύγαν απ' τα χείρα τους. Πάλευαν τώρα σωμα με σωμα, και μέσ' στο πνιγμένο άγκομαχτό τους άκούγονταν να τρίζουν τα κόκαλα τους.

Ξαφνικά, ο μεγαλύτερος, ο πιο χειροδύναμος, έφερε τον άλλον ως το γροτέμο. Μά, σ στιγμή, που τον έριχνε στο βράχο, εκείνος γαντζώθηκε άπελπισμένα στο λαμό του, και κατακλύθηκαν κι' οι δυο μαζί, σφιχταγκαλιασμένοι...

★

Οι Καρχηδόνιοι χτίσανε ένα καινούργιο ναό για τη Σμάτα, την «Παρθένα-Σωτήρη» της πολιτείας τους.

Μά, την πρώτη νύχτα, που θ' άνοιγαν οι πύλες του για να δεχτούν το φως του φεγγαριού, η πιο όμορφη ίέρεια, η Σμάτα ή εξαοχιστή, βρέθηκε νεκρή. Είχε μπήξει στην καρδιά της μι' μακρεία χρυσή καρφίτσα των μαλλιών... Π. ΜΑΡΝ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λουίτζι έχει εγκαταλείψει τη Λιλία, γιατί έμαθε πως θα μπορούσε να έρθει στην 'Ιρλανδία τη γυναίκα του, που εξακολουθεί πάντα να την λατρεύει. Ο 'Ορέστης την παίρνει και την αφήνει τα παιδιά της σαν δικά του. Μά κι' εκείνα έχουν συνήθειες από μικρά να τον θεωρούν πατέρα τους. Η Πιερέττα παριστάνει τη φίλη στη Λιλία, ενώ τη μισεί θανάσιμα γιατί της πήρε τον 'Ορέστη. Στην κατάλληλη λοιπόν ευκαιρία, τη δολοφονεί μ' ένα από τα μυστηριώδη δηλητήριά της. Θέλει να ξεκινήσει και τα παιδιά της, αλλά τα φυλάει άγρυπνα μι' α καλή γυναίκα, σαν δεύτερη μητέρα τους. Ο Λουίτζι Μονγκρένο ξαναγυρίζει άπρακτος απ' την 'Ιρλανδία, παθαίνει μι' καρδιακή προσβολή και πεθαίνει. Στις τελευταίες του στιγμές, έρίσκει κοντά του μόνο ο 'Ορέστης. Ο Λουίτζι του εμπιστεύεται τη διαθήκη του, με την οποία, μετανοημένος, αφήνει όλη την περιουσία του στα παιδιά της Λιλίας. 'Αλλ' ο 'Ορέστης την ξεφάνιζει, για να μη λερωθή η υπόληψή της Λιλίας, και καταστρώνει ένα άλλο σχέδιο, ώστε να περάσουν στα παιδιά της τα πλούτη του Λουίτζι. 'Ετοιμάζει δηλαδή μι' πλαστή διαθήκη, που όρίζει γενικό κληρονόμο του τον άνηψό του Ρικάρντο Ραβαλιάνο, και φροντίζει να ειδοποιηθ' ο ενδιαφερόμενος στην 'Ιταλία. Πραγματικά, ο Ραβαλιάνο φτάνει στο Λονδίνο και μένει στο ξενοδοχείο του 'Ορέστη. Γίνεται φίλος του και του διηγείται τη ζωή του: Καταγόταν από πολύ καλή οικογένεια, αλλ' οι γονείς του δεν τον συμπαρούσαν, γιατί ήταν άτιςσαςος χαρακτήρας, κι' ενοχούσαν εις βάρος του τον αδελφό και την αδελφή του. Αυτό τον έκανε να φύγει απ' το σπίτι του και ν' ακολουθήσει ένα πλανόδιο θίασο ποικιλίων. Άγλαψε μιαν άνηψιά του διασάρχη, τη Ρέντζα, και την παντρεύτηκε. Όταν πέθανε ο πατέρας του, του άφισε κληρονομία μόνο τη νόμιμη μοίρα. Με τα λίγα αυτά λεφτά, το άντουόνο άνοιξε ένα μαγαζάκι, αλλά δεν πήγαν καλά οι δουλειές του. Στο μεταξύ, άποχτησαν ένα κοριτσάκι, τη Λύντια.

— Ένα φυσικό να γίνη έτσι, λέγανε οι γείτονες χαϊρέκακα. Τα καταραμένα λεφτά δεν πιάνουν ποτέ τόπο!

Κατάλαβα τότε πως είχαν μάθει ότι έβρισκα το νεκρό πατέρα μου, και γι' αυτό με κακοχαράκιζαν.

Άποφύγα να το πω στη Ρέντζα, για να μη την τρομάξω. Το χρόνο εκείνο, πέθαναν ο γέρος θεός κι' η θεία της. Αυτό μεγάλωσε τη μελαγχολία της. Ο αδελφός της της είχε γράψει πως της άνηκε το μισό απ' το σπιτάκι κι' από τ' άμπέλι. Αυτή όμως του άπάντησε ότι του τ' άφινε όλα. Εύτυχως, έβγαζε ένα μεσοκάματο, σάβροντας εσώρουχου.

Έμένα, που είχα υποσχεθί μι' άθεσι στους σιδηροδρόμους. Στο μεταξύ όμως, τρώγαμε σιγά-σιγά τα λιγοστά λεφτά μας... Τότε ακοιβάς ειδοποιήθηκε για την κληρονομία του θείου μου Μονγκρένο που του είχα γράψει τσέες φορές χωρίς να μου άπαντήσει.

Φαντάζεσθε το τί αισθάνθηκα τότε!... Για ν' άποταθώ σε μένα απ' ευθείας, αυτό σήμανε πως ο Μονγκρένο δεν είχε άναφέρει καλώς τον αδελφό και την αδελφή μου.

Τον ίδιο συλλογισμό έκανε κι' η γυναίκα μου... Μά ύστερα έμαθα πως έείσε είχατε δώσει τη διέθυνσή μου, κύριε Πιέττα. Άν λοιπόν δεν ύπαρχη διαθήκη, που

— 'Εδώ καθόταν, όταν πέθανε... είπε.

Είχε κάνει διαθήκη; ρώτησε ο συμβολαιογράφος.

Δε βρέθηκε κατατεθειμένη διαθήκη σε κανένα συμβολαιογράφο, άπάντησε ο δικαστής. Δε μας μένει, παρ'ά να ψάξουμε αν ύπαρχη πουθενά στο σπίτι κανένα τέτοιο χαρτί.

Ήταν, φυσικό ν' άρχισή η έρευνα απ' το γραφείο.

Πάνω σ' αυτό δρισκόταν ένας μαύρος δερμάτινος χαστοφύλακας κι' ένα μπρούτζινο καλαμάρι, με μι' άπειρα δουτηγμένη άκονα στο μελάνι.

Άνοιξαν το χαστοφύλακα. Καί το πρώτο που άντίκρυσαν, ήταν ο μεγάλος φάκελος με την έπιγραφή: «Αυτή είναι η διαθήκη μου».

Άφου δεβαιώθηκαν πως ο φάκελλος ήταν κλειστός κι' άνέπαφος, ο συμβολαιογράφος τον άνοιξε και διάβασε δυνατά το χαρτί που ύπνεε μέσα.

Ήταν η ψεύτικη διαθήκη που είχε γράψει ο 'Ορέστης. Την είχε βάσει ο ίδιος μέσα στο χαστοφύλακα, με έπιδεξιότητα ταχυδακτυλουργού. Πριν από λίγες στιγμές, όταν είχε πλησιάσει στο γραφείο για ν' άνοιξη το παράθυρο!

Όταν ο Ρικάρντο άκουσε πως ήταν ο μόνος κληρονόμος, έδωσε τα κλάματα, απ' την πολλή χαρά του...

Για λόγους τάξεως, ο δικαστής ρώτησε αν άναγνώριζε κανείς το γράψιμο του Λουίτζι Μονγκρένο.

Ο Ρικάρντο δουλόγησε πως δεν το είχε δη ποτέ. Το ίδιο είπε κι' ο 'Ορέστης, αλλά πρόσθεσε:

Δε θάναί όμως δύσκολο να δεβαιώσουμε. Θα ύπάρχουν κι' άλλα χειρόγραφα του στο γραφείο.

Ο Στέβαν έριξε μι' αματιά στο χαρτί και δήλωσε:

Ναι, ναι, είναι το γράψιμό του. Το άναγνώριζα... Ά, με άδίκησε ο μακαρίτης ο άδελφός μου! Δε μου άφισε τίποτα, σε μένα που του ήουν τόσο άφοσιωμένος!

Ο κληρονόμος του δε θα σάε ξεχάσει, τον καθόνησε ο 'Ορέστης.

Άφου συμπληρώθηκαν οι άπαιτούμενες διατυπώσεις, ο Ρικάρντο πήρε στην κατοχή του την κληρονομία. Σε δυο ώρες με τη βοήθεια του 'Ορέστη, τα είχε κανονίσει όλα. Είπε πούλισε τη βίλλα, μ' όλα τα έπιπλα, είχε πωλοποιήσει τα ύπόλοιπα κι' είχε άποσώσει απ' την Τράπεζα όλα τα μετρητά. Έπειτα έτοιμάστηκε για να φύγη.

Στο μεταξύ, η Πιερέττα, με έρευνοντας τα σενάρια του 'Ορέστη, είχε άρχισή ν' άπορη γιατί κρατούσε τόσον καιρό το Ρικάρντο στο ξενοδοχείο και του είχε δώσει το δωμάτιο 1...

Ένα βράδυ, ο 'Ορέστης της είπε σιγά:

Θέλω να σου μιλήσω!...

Μπήκαν στο ίδιοτερο δωμάτιο και καθήσαν κοντά-κοντά.

Άκουσε με, Πιερέττα, άρντισε ο 'Ορέστης. Ήξερες αυτόν το Λουίτζι Μονγκρένο, που τον κληρονόμησε ο κύριος Ρικάρντο Ραβαλιάνο;

— Μαρίνα... Ήρθαν οι πρώτες άπαντήσεις στην άγγελία, που δημοσίευσε με το ψευδώνυμο «Μοναχική καρδιά»!...

— "Οχι. Έσ' τ'ον ήξερες.

— Ναι! Ήταν ο διαφωτιστής της Λιλίνας!

— Η Πιερέττα έβγαλε μια φωνή:

— Αυτός... Πώς το έξερες;

— Μου το έμολόγησε ο ίδιος, πωίν πεθάνω. Και μου έμπιστευ-

θηκε τη διαθήκη του, με την ό-

ποια αναγνώριζε τα παιδιά του

και τους άφινε όλη την περιουσία

του.

— Η Πιερέττα γούλωσε τα μά-

τια της απ' την έκπληξη.

— Πώς άφινε λοιπόν να πάση

έλλος την κληρονομία;

— "Οχι, μονάχα τον άφισα,

άλλ' έγραψα ενό ο ίδιος τη δια-

θήκη που ώριζε για νεκικό κληρο-

νόμο του Μονγκρένο, το Ρικάρν-

το Ραβαλιάνο! Γιατί δε θέλω να

στιγματισθώ ή μνήμη της Λιλί-

νας... δε θέλω να πάρουν τα παι-

διά της άλλο όνομα απ' το δικό

μου!

— Η Πιερέττα δάγκωσε έλαφοά

τά γείλη της. Άκούσα και πεθαμέ-

νη ή Λιλίνα θορύβει! "Ο "Ο-

ρέστης τη λάτρευε, όπως λά-

τρευε και τα παιδιά της γιατί

του τη θυμίζανε.

— Κι' έτσι τα στέφονες απ' την

κληρονομία του άληθινού πα-

τέρας τους: μουμούρισε.

— "Ο "Ορέστης έζωωσε τα φούδια

του.

— Έγώ είμαι ο πατέρας τους,

άπάντησε. Τάχα αναγνωρίσει! ...

Όσο για την κληρονομία, θα την

πάρουν όπωσδήποτε, με άλλο

τρόπο.

— Ά, τώρα καταλαβαίνω! Θα

εξέκρινε το Ραβαλιάνο...

— Αυτό σκοπεύω να κάνω. Θα

είναι το τελευταίο μου έγκλημα,

απ' το οποίο θα έπαυελθώ ενό

μονάχα, γιατί είναι δικαίο να

πάνε όλα αυτά τα λεφτά στα παι-

διά μου.

— Η Πιερέττα τον κύτταξε μέσα

στα μάτια αποφασιστικά.

— Κι' ενό δε θα κερδίσω τί-

ποτα: ρώτησε.

— Ναι. Την εύνωμοσύνη

μου.

— Δε μου φτάνει... "Οχι, δε

δένομαι. Μην υπολογίζης στη βο-

νήθεια μου.

— Τα μάτια της Πιερέττας λάμ-

πανε παρόξενα. Γέλασε πικρά,

σαρκαστικά.

— Σου κάνει εντύπωση ή άρνη-

ση μου; πρόσθεσε. Μάθε λοιπόν

πως κουράστηκα πια να αγωνίζομαι

και να υποφέρω... Άκουσέ με.

"Ορέστη! Ξέρεις πόσο σ' άναπη-

σα και σ' αγαπώ... Ώστόσο, όσο

ζούσε ή Λιλίνα κι' ήσαν ευτυχι-

σμένοι μαζί της δε θέλησα ποτέ

να μπώ στη μέση. Προτιμούσα να

πεθάνω, παρά να ταραξώ την ευ-

τυχία σας... Μά, άφου σ' άφισα

να κλάψης ένα γρόνο για το θά-

νατό της, κι' έλπινα μάλιστα

κι' ενό μαζί σου, έλπινα πως θα

με θυμόσουν επιτέλους... και πως

θα μ' έκρινες αξία να γίνω δεύτε-

ρη μητέρα των παιδιών σου!

— Η Πιερέττα μιλούσε με μια ά-

συνήθιστη ζωρότητα, όπως την

προσέχη τη γλώσσα του "Ορέ-

στη.

— Μά άφου δεν ήσουν έλευθε-

ρη... τραύλιζε έκείνος, μη ξέροντας

τι άλλο να πη.

— "Θ' άποκτούσα την έλευθε-

ρία μου, αν τ' ήθελες! Δεν ξέρεις

πως είναι στα χέρια μου ή ζωή

των ανθρώπων που μισώ και που

θέλω ν' απαλλάξω απ' αυτούς;

— Σηκώθηκε, άναστατη, έτρεξε

κι' άνοιξε το κουφό ντουλαπάκι

της. "Εδειξε στον "Ορέστη τα

υποκάκια, που βρίσκονταν σε

παράταξι εκεί μέσα.

— Άκούστε να πης μια λέξη,

συνέχισε, για να κοιμηθώ ά άντρας

μου και να μην έναυτηνήσι πιά

ποτέ! Υπάρχουν έδώ μέσα λο-

γιών, λογιών δηλητήρια. Άλλα

σκοτώνουν άμέσως κι' άλλα σιγά

- σιγά, δίχως άγωνία και χωρίς

ν' άφίσουν το πασαμικό ήνους.

— Ξανάκλεισε το ντουλαπάκι και

ξαναγύρισε κοντά στον "Ορέστη,

που είχε γίνει τρομαχτικά χλω-

μός. Άκούμπησε τα χέρια της

στούς ώμους του.

— Με καταλαβαίνεις τώρα;

του έπτε. Δεν έννοώ ν' άφισω να

γαθή ή εύκαιρία! Σου άφίνω το

«φίλο» σου, να τον κάνης ό,τι

θέλεις. Θα σε βοηθήσω μάλιστα

να τον εκάνης και δε θα σου ζη-

τήσω τίποτε απ' τα λεφτά του.

— Άπαιτώ όμως να μου υποσχεθής

πως θα παντρευτούμε! Άν άνη-

θης, θα όμολογήσω στην άστυνο-

μία όλα τα έγκλήματα που γίναν-

νε σ' αυτό το ξενοδοχείο, θα πα-

ρουσιάζω, άποδείξεις... Θα κατα-

στραφώ, αλλά θα σε καταστρέψω

και σένα!

— "Ο "Ορέστης είχε κατορθώσει

να έναυδοή την άπαδεία του. Και

άπάντησε με φωνή ήρεμη, σνεδόν

στοργική:

— Μά γιατί μου το ζήτάς,

αυτό με φοβέας; Φαντάζεσαι πως

δε σκέφθηκα κι' ενό συχνά να σε

κάνω υπέροχα των παιδιών μου,

έκτιμώντας την καλωσύνη σου, τη

στοργή σου, τις θυσίες σου; Ύ-

ποφέρω τώρα, στη σκέψη ότι με

περνάς γι' άγαόιστο! Βοήθησε

με, Πιερέττα, να τελειώσω το έργο

που έχω αναλάβει, και σου όρκί-

ζομαι πως, μόλις μείνης έλευθε-

ρη, θα γίνης νυναικά μου.

— Εκείνη τον άγκάλιασε απ' το

λαικό και τον φίλησε παρόξενα.

Τη νύχτα εκείνη, κανόνισαν οι

δυό τους όλες τις λεπτομέρειες

της δολοφονίας του Ραβαλιάνο.

Το άλλο άπόγευμα, ο Ρικάρν-

το έστειλε τις άποσκευές του στο

σταθμό. Κράτησε μονάχα τη βα-

λίτσα με τα λεφτά του. Κι' άπο-

φάσισε να μνη κουνήθω καθόλου

απ' την κάμαρά του, ως την ώρα

που βόσκυνε. "Ο "Ορέστης του

κρατούσε συντροφιά και κουβέν-

τιάζε φιλικά μαζί του.

— Κάποια στιγμή, τους δέκωσε

ένα έλαφοό γτύπωμα στην πόρτα

της κάμαρας.

— Έμπρός! φώναξε ο "Ορέ-

στης.

— Ήταν ο Τόμ, ένας από τους

έμπιστους καυσιέρηδες του ξενο-

δοχείου. Έσευε ένα σπυρίωμα

της κυρίας Γκρεγκόρια για τον

"Ορέστη.

— "Ο τελευταίος γλώμισσε. Τα

δάκτυλά του τρέμανε, καθώς έ-

παίρνε το γράμμα.

— Για να μου γράψη ή κυρία

Γκρεγκόρια, έπτε στο Ραβαλιάνο,

προέτι να συνέβη κάτι στα παιδι-

α μου...

— Διάβασε γρήγορα τις λίγες

γραμμές και πρόσθεσε ύστερα με

άγωνία:

— Καλά το μάντεψα! "Η Τίνα

μου έχει πευετό από γέας. "Ο γι-

ατός δεν έκανε ακόμα διάγνω-

ση. Κι' ή κυρία Γκρεγκόρια με

παρακαλεί να πάω άπώμε να τα

δώ... Αυτούμαι που δε θα υπο-

ήρω να περάσω μαζί σας αυτή

την τελευταία βραδιά... "Ο Τόμ,

ό πιο πιστός καυσιέρης μας,

θ' αναλάβη να σας συνοδέψη ως

το σταθμό, αύριο το πρωί, στις

5.

— "Ο Ρικάρντο πλήρωσε το λογα-

ριασμό του ξενοδοχείου, ούισως

πουμπουμάς σε όλους και κλεί-

στηκε στην κάμαρά του. "Εβαλε

την πολυτιμη βαλίτσα πάνω σε

μια καρέκλα, έφαγε και πλάνια-

σε ύστερα. Δεν ήθελε να κοιμηθώ.

— Σκεπτόταν τη γυναίκούλα του,

που θα την εναόβλεπε σε λίγο...

Τη νύχτα της, όταν θα της έδει-

χνε όλα εκείνα τα πλούτη! Της

είνε γνάμει μερικά πράγματα,

αλλά χωρίς πολλές λεπτομέρειες,

γιατί ήθελε να της κάνει έκπληξη.

— Έβαλε τώρα όλα του τα δυνα-

τά, για να κρατήση άνοιχτά τα

μάτια του. Σιγά-σιγά όμως θά-

λωσε ο νους του... κι' άποκοιμή-

θηκε βαθεία. Ήταν ο τελευταίος

ήνους του...

Στις 4 το πρωί, ο Τόμ χτύπη-

τε απ' έξω την πόρτα του, για

να τον ευνήση.

— Μια ώρα άονότερα, περιμένον-

τας κοντά σ' αυτόκίνητο, είδε

να βγαίνει απ' την αλύφορτα ο

ήνους του!

έξονος τυλιγμένος μ' ένα βαρό

παλτό, με το γιακά σπκωμένο ως

τ' αυτιά και το καπέλλο του γω-

μένο ως τα μάτια. Στο γέρι του

κρατούσε τη βαλίτσα.

— "Ο Τόμ πίστεψε πως ήσαν

πραγματικά ο Ρικάρντο Ραβαλι-

άνο. Κι' άονότερα, όταν τον έ-

ξετάσανε, σχετικά με την έξοά-

νισή του "Ιταλού, δήλωσε κατη-

γορησιακά πως τον είχε πάει ο

ίδιος στο σταθμό, με τ' αυτο-

κίνητο του ξενοδοχείου. Το ίδιο

δεβαίωσε κι' ένας άσφορος

που πήγαινε συχνά στο ξενοδο-

χείο και ήξερε το Ρικάρντο.

— "Ο Τόμ έμεινε κατόπιν με τ'

αυτόκίνητο στο σταθμό, περιμέ-

νοντας να φτάση το τραίνο των

5½.

— Ξαφνικά έφτασε έν' άλλο αυτό

κίνητο και πήδσε έξω ο "Ορέ-

στης. Κύτταξε γύρω του. "Ο Τόμ

πήγε κοντά του.

— "Ηοθατε ν', άπογαιοετήσετε

τον κ. Ραβαλιάνο: ρώτησε.

— Ναι.

— Άογήσατε. Το τραίνο έου-

γε προ 5 λεπτών.

— Κοίμα που δεν τον πρό-

φτασα... Μά δεν πειράζει. Θα έα

ναυροεθώμε στην "Ιταλία.

— Τι κάνει ή κόρη σας, κύ-

οι;

— Καλλίτερα. Σ' εύχαριστώ,

Τόμ.

— Θέλετε να σας πάω πίσω

στο ξενοδοχείο με τ' αυτόκίνητο;

— "Οχι. Περιμένε τ' άλλο

τραίνο. Ένώ γυρίζω στην κυρία

Γκρεγκόρια. Θα ιδωθώμε πάλι

τ' άπόγευμα.

— Κι' ο "Ορέστης έφυγε, με το

ίδιο ταξί που τον είχε φέρει ως

έκεί.

— "Ησυχος πως δεν τον έβλεπε

κανένα αδιάκριτο μάτι, δε φρό-

νιζε πια να κοίψη τη συγκίνησή

του.

— Τέλειωσε! μουμούρισε.

Αυτό είναι το τελευταίο μου έν-

γκλημα... Φοβόμουν κάθε στιγμή

μην προδοθώ, με όλα πήγαν πε-

οίσημα. Τα παιδιά μου θα πά-

ρουν τα πλούτη του διαφωρέα

της υπέροχης τους, κι' ή μνήμη

της Λιλίνας θα μείνη ιερή, άκλή-

ρωτη. Δέ νιώθω τύψεις. Άκα-

λουθώ το δόμο που μου νάσαζε

ή Μοίρα!

ΙΑ'

— Ήταν άτυχος πάντα, ο Ρικάρ-

ντο Ραβαλιάνο. Είχε, γεννηθώ

κάτω από κακό άστρο. Άφου τα-

πεινώθηκε και βασανίστηκε σ' ό-

λη του τη ζωή, έπτεσε θύμα ένός

έγκληματος, τη στιγμή που έ-

παλήθευαν πια οι έλπίδες του!

Είχε νικηθώ και πάλι... για πάν-

τα, αυτή τη φορά.

Είχε δοή κι' αυτός την ίδια τύ-

χη με τους άλλους ταξείδιω-

«Εδωλε άπ' τ'ό δαχτυλό της τ'ό δαχτυλίδι και τ'ό τ'όδωσε, γιά νά τ'ό κυττάξη π'ό καλά. Καθώς τ'ό παίρινε εκείνος, τ'ό άφισε επίτηδες νά πέση χάμω. Ή Πιερέττα έσκυψε νά τ'ό μαζέψη.

Όταν ξανασηκώθηκε, ό Όρέστης ήταν λίγο χλωμός, αλλά τ'ό μάτια του λάμπανε από ίκανοποίηση.

Μήπως έπαθε καμιά ζήλια; ρώτησε, παίροντας τ'ό δαχτυλίδι άπ' τ'ά χέρια της Πιερέττας.

— Όχι, όχι... Άν σ' άρέσει, μπορείς νά τ'ό κρατήσεις.

— Σ' εύχαριστώ. Μά έχω κι' εγώ νά σου χαρίσω ωραιότατα δαχτυλίδια: τ'ής Λιλίνας.

Ή Πιερέττα άνασκήσθηκε. — Αύτά, νά τ'ά κρατήσεις γιά τ'ήν κόρη σου, είπε. Έγώ θέλω ένα μονάχα άπό σένα: τ'ήν άπλή βέρα, πού θά μού πιάσει στο δαχτυλό, όταν θά παντρευθώμε!

Ό Όρέστης φαινόταν τώρα συλλογισμένος... — Παράξενο! είπε. Ποίος νά μού τ'όλεγε, τ'ή μέρα πού πάτησα τ'ό πόδι μου σ' αύτ'ό τ'ό ξενοδοχείο, πώς θά γινόμουν ιδιοκτήτης του και θά σέ παντρευόμουν;

— Θα μπορούσες νά τ'όχες κάνει πολύ νωρίτερα, άπάντησε ή Πιερέττα, άν δέν αγαπούσες τρελλά εκείνη τ'ήν άνάξια, πού σέ παράτησε γιά ένα άλλο κι' ύστερα ξαναγύρισε σέ σένα μόνο και μόνο γιά νά έξασφαλίση τ'α παιδιά της... Όχι, ή Λιλίνα δέ σ' αγαπήσε ποτέ όπως εγώ... εγώ πού ήμουν ίκανή γιά όποιοδήποτε έγκλημα, γιά νά σ' άποχτήσω!

— Άκόμη και νά τ'ή δηλητηρίασες, γιά νά πάσης τ'ή θέσι της! Δέν είν' έτσι; πρόσφερε ό Όρέστης, πιάνοντας τ'ήν άπ' τ'ούς μους και κυττάζοντας τ'ήν μέσα

στά μάτια. Ή, μή χλωμιάζεις, μήν τρέμεις έτσι! Τώρα πιά έγινε ό,τι έγινε. Κι' ούτε μπορεί ν' άναστήσει ή Λιλίνα, γιά νά με πάση από σένα... Λυπάμαι μονάχα πού τ'ήν έκανες νά υποφέρει τόσο καιρό! Γιατί δέ διάλεγες κανένα δηλητήριο π'ό γρήγορο;

Μιλούσε δίχως θυμό, με τέτοια άδιαφορία, πού θάπρεπε νά υποπτευθώ ή Πιερέττα. Άλλ' εκείνη, στήν κατάστασι πού βρισκότανε, δέ μπορούσε νά καταλάβη τ'ήν αλήθεια, κι' έτσι έπεσε στήν παγίδα.

— Ή, ήταν σύντομη ή άγώνια της, άπάντησε, μπροστά σέ κείνη πού πέρασα εγώ, τόσα χρόνια, ξεροντας ό,τι αγαπούσες άλλη! Πώς σπαράζοταν ή ψυχή μου, όταν έβλεπα νά με παραμελής, όταν σ' άκούγα νά μιλάς με λατρεία γιά τ'ήν άλλη!... Σου τ'ό ξαναλέω: Υπόφερε πολύ λίγο! Θάβει κι' εγώ νά πεθαινα έτσι άργά, ρουφώντας ως τ'ό τέλος τ'ά φιλάκια σου, μεθώντας άπ' τ'ά έρωτόλογά σου!

Ένώ μιλούσε, ή Πιερέττα είχε άποτάξει τ'ό ποτήρι της και τ' άδειασε μονορούφι.

Τό ίδιο έκανε κι' ό Όρέστης, χωρίς νά πάψη νά τ'ήν κυττάει.

— Τί είν' αύτ';... τραύισε σχεδόν άμέσως ή Πιερέττα, νιώθοντας νά χάνη τ'ς δυνάμεις της. Βλέποντας τ'ό σαρκαστικό χαμόγελο τ'ό Όρέστη, μάντεψε τ'ήν αλήθεια, κι' έδωλε μιά φωνή σπαράχτικη.

— Δολοφόνη!... βόγγησε, προσπαθώντας τ'ό κάκω νά σηκωθεί. Ό Όρέστης έξακολουθούσε νά γελάει.

— Έγώ, δολοφόνος; πρόσφερε με τ'ομερή φωνή. Ίσως νά είμαι... νά π'όιος μούσας τ'ήν τέχνη!... Θά σ' είχα λιώσει άπ'ό καιρό, άν ήξερα τί φίδι ήσουν!... Γιατί!... Ένώ χαίδευες τ'ή δυστυχία κι' άνυπόπτη εκείνη γυναίκα, τ'ής έσκαβες τ'ό λάκκο!... Καί δέ σούφτασε αύτ'ό τ'ό θυμό. Θέλησε ύστερα νά δολοφονήσες και τ'α παιδιά της. Μά ένας εύλακας άγγελος τ'ά γλύτωσε από σένα!

Ή Πιερέττα θέλησε νά φωνάξει πάλι, νά σηκωθεί, νά τρέξει. Άλλά δέ μπόρεσε...

— Ένοιώθα πάντα αντίπαθεια γιά σένα, άποτροφή, μίσος, έξακολούθησε ό Όρέστης. Σέ καλότιανα, γιάτ'ι εξυπηρετούσες τ'ή φιλοδοξία μου, τ'ό όνειρό μου νά πλουτίσω. Μά ή καρδιά μου, τ'ό άνήσάμα μου, ή ψυχή μου, όλα άνήσαν στή Λιλίνα! Τ'ήν άνασπώ άκόμη, και πεθαμένη. Είμαι ζωντανή γιά μένα, σ'τ'α παιδιά της... Γι' αύτά, γιά τ'ήν εύτυχία τους, έπρεπε νά σέ βγάλω άπ' τ'ή μέση.

Μά δέν είναι άρεκτός ό θάνατος, γιά νά τιμωρήση τ'ό έγκλημα πού έκανες, δηλητηριάζοντας τ'ή Λιλίνα. Μάθε λοιπόν ό,τι, άφού σ'τέρησες τ'α παιδιά της άπ' τ'ήν μητέρα τους, θά τ'ους δώσης τ'α πλούτη σου, θέλοντας και μή!... Είς πόσο καλά τ'ά καταφέρνω ν' άπομυμώμαι τ'ους γραφικούς χαράς σου, έδώ, μπροστά σου, ενώ με βλέπεις και μ' άκούεις!

Ή Πιερέττα πεσμένη σ'ό ντιβάνι, ήταν ή εικόνα τ'ής άπελπίσας. Ή καρδιά της χτυπούσε άκόμη, τ'ά μάτια της βλέπανε, αλλά τ'ό σώμα της έμενε άκίνητο, παρόλυτο.

Ό Όρέστης έβγαλε άπ' τ'ήν τσέπη του ένα φύλλο χαρτί πού είχε ετοιμάσει. Πήρε ένα καλαμάρι κι' άρχισε νά γράφει, προσφέροντας συγχρόνως δυνατά τ'ήν κάβε λέξι:

— «Δέ μπορώ πιά νά ζήσω, άφού έχασα τ'ό λατρευτό μου Τζέιμς. Πηγαίνω νά τ'όν συναντήσω... Άφίνα όλη μου τ'ήν περιουσία σ'τ'α παιδιά τ'ό κυρίου Όρέστη Πιέτρα, τ'ό καλού φίλου και

συνεταίρου τ'ό συζύγου μου, πού τ'όν αγαπούσαμε σάν γιού μας. Παρακαλώ όλους νά με συγχώρουν και νά πούνε μιά προσευχή γιά τ'ήν ψυχή μου...»

Πιερέττα Μπουρλετ. — Όταν τελείωσε ό Όρέστης, έβαλε τ'ό χαρτί μπροστά σ'τ'ά μάτια τ'ής άκίνητης γυναίκας.

— Κύτταξε! τ'ής φώναξε. Μά τ'ά μάτια εκείνα είχαν κλείσει πιά. Τ'ό δηλητήριο είχε κάμει τ'ήν ένέργεια του. Ή σύντομη αλλά τ'ομερή άγώνια της Πιερέττας είχε τελειώσει!

Ό Όρέστης έμεινε άσυγκίνητος μπροστά σ'τ'ό πτώμα της.

Τ'ήν έσπλωσε καλλίτερα πάνω σ'τ'ό ντιβάνι, έβαλε κοντά σ'τ'ό χέρι τ'ήν άδεια ποτήρι και πάλιν σ'τ'ό τραπέζι τ'ό χαρτί πού είχε γράψει ό ίδιος. Πήρε άπ' τ'ό λαιμό της τ'ή χρυσή αλυσίδα με τ'ό κλειδάκι τ'ό υτολαπιού τ'ό τοίχου, έβγαλε τ'ό άλλο ποτήρι... κι' άφού βεβαιώθηκε πώς δέν είχε άφίσει κανένα ίχνος τ'ής παρουσίας του εκεί μέσα, γύρισε στήν κάμαρά του κι' έπεσε σ'τ'ό κρεβάτι.

Ή καμαρίστρα της Πιερέττας, πού ήξερε εκείνη τ'ήν κούπητ της, άνακάλυψε πρώτη τ'ό πτώμα της.

Ό γιστρός, πού ειδοποιήθηκε άμέσως, δήλωσε πώς είχε πάθει συγκοπή κι' ή Πιερέττα, σάν τ'όν άντρα της.

Ό Όρέστης, σάν φίλος και κληρονόμος, φρόντισε γιά τ'ήν κηδεία της, πού έγινε επιδητική. Τ'ή θάψανε σ'τ'όν ίδιο τάφο με τ'όν άντρα της.

Υστερα, ό Όρέστης παραχώρησε τ'ό ξενοδοχείο σ'τ'ό Μπέρτο Ταμίνιο, κι' αύτός γύρισε σ'τ'ό Τουρίνο. Πρίν φύγει ώστόσο γιά τ'ήν Ιταλία, π'ήγε τ'ό φίλο του σ'τ'ό δωμάτιο 1, έκλεισε τ'ήν πόρτα και τ'ού είπε:

— Θέλησα νά σου μιλήσω έδώ μέσα, γιάτ'ι, μετά τ'ό θάνατο της Πιερέττας, έκαμα μιά άνακάλυψη, πού δέ μπορώ νά μ'ή σου τ'ή φανερώσω.

Σταμάτησε, δείχνοντας κάποια άμνησινά.

— Τί άνακάλυψες δηλαδή; ρώτησε ό Μπέρτο με περιέργεια.

— Κάνοντας μιά γενική έπιθεώρησι τ'ού ξενοδοχείου βρήκα μιά μυστηριώδη κρυψώνα, πού δέ μπορώ νά καταλάβω σέ τί χρησίμει. Θά τ'ή δ'ής τώρα και σύ.

Έδειξε σ'τ'ό φίλο του τ'ήν κρυφή πόρτα, τ'ήν άνοίξε και κατέβη καν μαζί σ'τ'ό ύπόγειο. Ή σκάφη ήταν τώρα άδειανή, έδωλε όμοι μιά άνυπόφορη βρόμα.

— Τί λές γι' αύτ', έσύ; ρώτησε ό Όρέστης, κυττάζοντας τ'ό φίλο του, σ'τ'ό φως ένός φαναριού πού είχε πάρει μαζί του.

Ό Μπέρτο ήταν σκυθρωπός.

— Δέν καταλαβαίνω τίποτα, άπάντησε. Καλά θά κάνης πάντως νά μ'ή φανερώσης τ'ό μυστικό σέ κανέναν άλλο... Πάμε πάνω τώρα! Πνίγουμε έδώ μέσα, δέ μπορώ ν' άνασάνω...

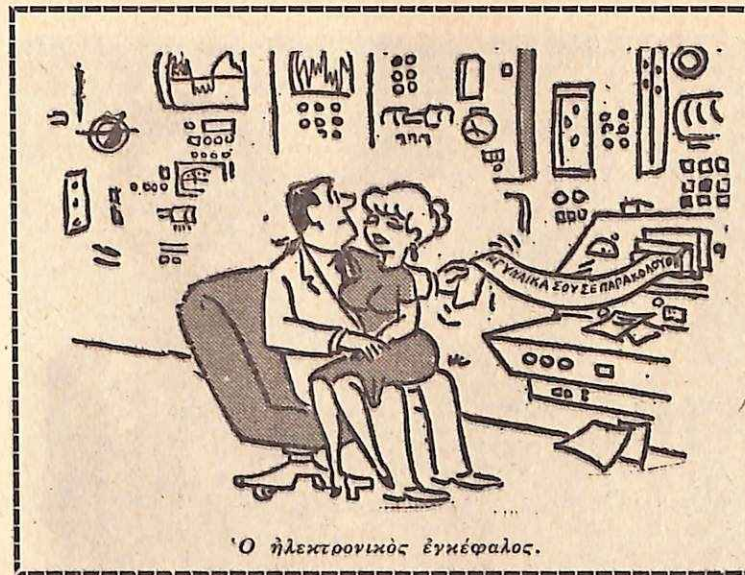
— Άν κρατούσα τ'ό ξενοδοχείο, είπε ό Όρέστης ξαναγυρίζοντας με τ'ό φίλο του σ'τ'ό δωμάτιο, θά έβαζα νά χτίσουν αύτ'ή τ'ήν πόρτα πού φαίνεται σάν νά όδηνή σ' ένα τάφο!

— Ενοίω σου, αύτ'ό θά κάνω κι' εγώ! τ'όν βεβαίωσε ό Μπέρτο.

Ή κυρία Γκρεγκόριο είχε πεθάνει, τ'ς μέρες εκείνες, κι' αύτ'ό έκανε τ'όν Όρέστη άκόμη περισσότερο ν' άποφασίση νά φύγει.

Πήρε μαζί του, έκτός άπ' τ'α δυό παιδιά, τ'όν Γου, τ'όν έμπιστο καμαριέρη πού τ'όν έκτιμούσε τόσο, και τ'ή γυναίκα τ'όν Πικάρδα, μιά πρηνή δασκάλα Ιταλίδα, τίμια, έξυπνη και καλή, μ'ήτέρα μιάς κοπελλίσας 5 χρονών, τ'ής Τσεζίρας—αύτ'ή πού έγινε άργότερα ιδιαίτερη καμαρίστρα τ'ής Τίνας.

Μέσα σέ λίγα χρόνια, ό Όρέ-

στης έγινε πασίγνωστος και δημοφιλής σ'τ'ό Τουρίνο. Με τ'ήν ευγλωττία του, απέκτησε μεγάλη επιρροή σ'τ'ό λαό, πού τ'όν έκτιμούσε άκόμη περισσότερο γιάτ'ι καυχιόταν ό ίδιος γιά τ'ήν ταπεινή καταγωγή του και βεβαίως πώς είχε πλουτίσει με τ'ήν εργατικότητα του.

Ένώ παρίστανε ώστόσο τ'ό δημοκρατικό, τ'ού άρεσαν ό τίμες κι' ό διακρίσεις και περιφανέντανε γιά τ'ό παράσημο πού τ'ού είχαν δώσει.

Δέν είχε πάθει, κι' άδιαφορούσε γιά τ'ς γυναίκες. Είχε στρέψει σ'τ'α παιδιά του όλη τ'ή λατρεία πού ένοιωθε π'όιν γιά τ'ή μητέρα τους.

Μά κι' εκείνα τ'ό άνταποδίδανε τ'ήν αγάπη του και τ'ήν άξίζανε πραγματικά.

Ό Όρέστης φαινότανε νάχη ξεχάσει τελείως τ'ά άσχημα χρόνια πού πέρασε σ'τ'ό Λονδίνο—όταν ή έμφάνισι τ'ής Ζητιάνας σ'τ'ό ρεστοράν τ'ού σταθμού, τ'ής Λύντιας Ραβαλιάνο, ξαναζωνάνεψε μπροστά τ'ό όλο τ'ό ένοχο παρελθόν του.

Μά δέ μπορούσε νά έπανορθώη καπως τ'ό κακό πού είχε κάνει, ευεργετώντας τ'ήν οικογένεια τ'ού θύματος του; Όχι, δέν ήξε-

λε. Γιατί τ'όν είχε κυριέψει ένας άνείπωτος τρόμος μ'ήπως τ'α παιδιά του άνακαλύθουν μιά μέρα τ'ήν αλήθεια—κι' αύτ'ό θά ήταν ή καταστροφή του, ό θάνατός του!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Α.

Χιονίζει. Ήταν πρωί, 8½ ή 9 ώρα. Δυό νέοι, καλοντυμένοι, κομποί, με τ'ά χέρια σ'τ'ς τσέπες τ'ού παλτού τους, τ'ό γιάκ άνασπασμένο και τ'ό καπέλλο χαμένο ως τ'ά μάτια, στέκονταν σέ μιά γωνία, σάν νά περίμεναν κάποιον.

— Μήπως πέρασαν πιά, Τζοβάννι; ρώτησε ό ένας άπ' αύτούς, χτυπώντας χάμω τ'ά πόδια του γιά νά ζεσταθεί.

— Δέν πιστεύω, Άντόλφο, άπάντησε ό άλλος. Σ'τ'ς 9 πάνε σ'τ'ή δουλειά τους.

Τ'ή στιγμή εκείνη, φάνηκαν νάρχωνται δυό κοπέλλες ψηλές, σβέλτες, ντυμένες άπλά αλλά με γούστο. Ή μιά ήταν ξανθεία, με κατάμαυρα μάτια, κι' ή άλλη μελαχροινή, με μάτια γκριζογάλανα.

Βλέποντας από μακριά τ'ους δυό νέους, άνταλλάσανε μιά ματιά κι' ένα χαμόγελο.

— Καί με τέτοιον καιρό άκό-

— Τ'α κλήματα πού ήθανε άπ' τ'ήν Άμερική, γιά ναύρους καλλίεργεια σ'τ'ή νήν Άπτικη, δέν πρόκειται, όπως διάβασα, νά φτενυρθούν έν τέλει και, φυσικά, δέν πρόκειται νά γίνουνε απ'έλι, γιάτ'ι δέν είναι, φαίνεται, γιά τ'ό δικό μας κώμα και, μάλλον, στραπατσάρουνε τ'ό, κροσικό μας κρώμα!

Μ' αύτ'ή, λοιπόν, τ'ήν είδησι, χαρά π'όσα μενάλη, γιάτ'ι μέσ' σ'τ'ό κεφάλι μου ήδω έχω βαλει, πώς με τ' άμερικανικά τ'α κλήματα εκείνα θά πίνω άνότερο, μ'αστάθικη ρεζίνα και λόγω τ'ετοίου... κλήματος μπορεί ν' άναγκασώμαστε με ήδη άμερικανικά νά... έγκληματίζωμαστε!

Λακτάρα έδοκιμάσα σωστή, με τ'ήν αλήθεια, πώς κάθε άμερικανική θά παίρνουνε συνήθεια κι' άντ'ι καντάδες όμορφες νά σιγοτραγουδούσαμε, σέ «ρόκι» τρελλά θά πέφταμε και θά χοροπούσαμε, ή σέ βαθμό θά φτάναμε, όί πότες κι' όί υλντζέδες νά πίνουμε τ'όν οίνο μας με... τοίκες γιά μεζέδες!

Σκεφτόμουνε πώς θάχαμε άλλοιώτικα (φωρίματα, άλλοιώτικα καμώματα κι' άλλοιώτικα ντυσίματα) και ίσως νά γυρίζαμε σ'τ'ς Πλάκας (τ'ά στενάκια, με παρδαλά ποκάμισα και «σώτες» (παντελονάκια, ή πιθανόν νά νιώθαμε καινούργιο (άλκοολικά) και νά τ'ό ρίχναμε όλοι μας σ'τ'ό... (άπέντυ—μ'πουλίκι)! ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Γλυκειά δαλπωρή
στό κρεβάτι
με σεντόνια
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ·ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΉΛΑΝΔΑ: Τό καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ Λεπτό και φινό σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

Μέ ό,τι βάζει ό νους σέ βαμβακερά υφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΣ

ντύνει, στολίζει, νοιουσιρσεί!

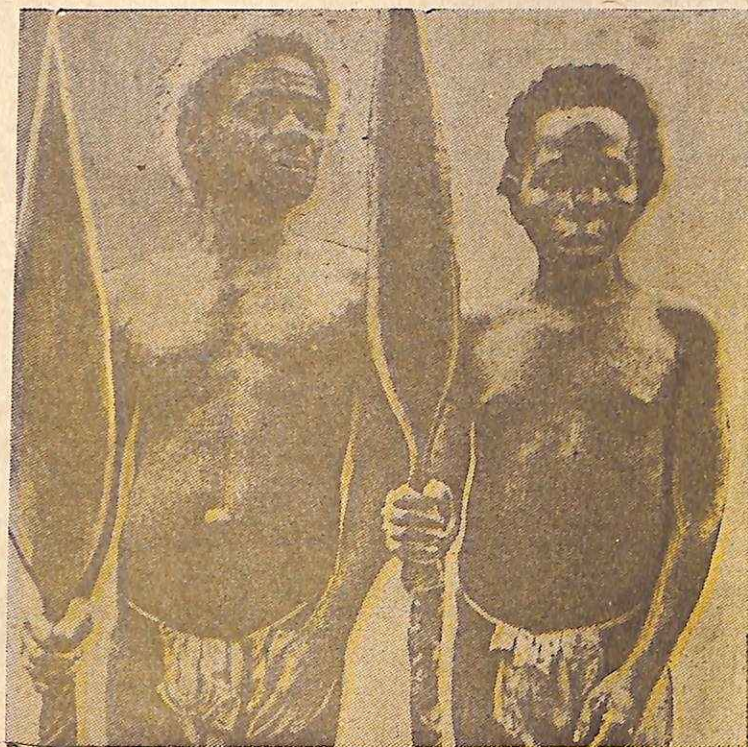
ΜΠΟΡΕΙ να βρείς να φαντασθεί έναν πυγμαίο ν' αντιμετωπίσει έναν ελέφαντα; Κι' όμως, οι μικροσκοπικοί γεγκόλοι της μαύρης ήπειρου, έχουν ειδικευθεί σ' αυτό το κνήνη, όπως οι όμοφλοι των της Ινδονησίας στο κνήνη του πανθηρού ή της τίγρης.

Το κνήνη του ελέφαντα είναι πολύ επικίνδυνο και πολλοί επιτελούν κνήνη, μ' όλο που δε δειλιάσαν μπροστά σ' λιοντάρια ή σε τίγρεις, διατάζουν ν' αντιμετωπίσουν αυτά τα παχύδερμα.

Εκείνη τη χρονιά, βρισκόμουν στο Κογκό, φιλοξενούμενος μιας φυλής πυγμαίων. Με συνόδευε ο Τάλλος Ντιμπέρο, που ενδιαφερόταν κυρίως να πάρει φωτογραφίες θηρίων «εκ του φυσικού» για λογαριασμό ενός μεγάλου πρακτορείου. (Θα μίλησω άλλοτε για το «κνήνη» φωτογραφιών, που δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο από το ίδιο το κνήνη των θηρίων). Ένα βράδυ, ο Πολέ-Πολέ, ένας νεαρός άγνωστης, για τον οποίο η ζούγκλα δεν είχε μυστικά, άνηγγελε, ότι είχε ανακαλύψει πρόσφατα έναν ελέφαντα, πού το μέρος του ποταμού Λιντομπέ.

Οι ιθαγενείς κνήνη συνηθάν αμέσως σε πολεμικό συμβούλιο και κατέστρωσαν το σχέδιό τους. 'Ο Ντιμπέρο κι' εγώ θα τους ακολουθούσαμε, αλλά η ποσοδοβουλία θα άνηκε αποκλειστικά σ' αυτούς.

Το άλλο πρωί, πριν ακόμη χάσει, βρισκόμαστε όλοι στο άριστο μέρος. Οι Πυγμαίοι κνήνη

Οι Πυγμαίοι χρησιμοποιούν για το κνήνη των ελεφάντων τα ξύλινα δοράτα τους.

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

γοι άκονζαν πάνω σε μία γυαλιστερή πέτρα, τα δοράτα τους κι' έντινα το κοντάρι με φύλλα λιάνας, για να μην γλιστράει το χέρι πάνω σ' αυτό κι' αστοχούσαν ζητά την εξοφελονδίσι τους. Αιτά τα δοράτα, που μοιάζουν στο μισοστόμιο μένος με πλατιά άδραχνα, φτιάχνονται από ξύλο, αλλά είναι τόσο κορτερά και γερά, πού κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους κι' από μετάλλια. 'Ο άπλιος τους συμπληρώνονταν από ένα τσεκούρι. Κανένας δεν είχε τόξο, πού θα τους ήταν άχρηστο, γιατί τα βέλη δε θα μπορούσαν να διαπεράσουν το χοντρό δέρμα του ζώου. Καθένας από τους κνήνηδες κράτασε από το λαμό του ένα μικρό δέμα, μέσα στο οποίο βρισκονταν μερικά μπανάνες, άγουρες άζουρη, και λίγα φύλλα καπνού. Το κνήνη υποδοίσε να κρήνη πολλές ημέρες, κι' όπως είναι λιτοδίατοι, θα τα καταφεροναν περίσπρμα κι' αυτές τις λιγότες προμήθειες.

ΟΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

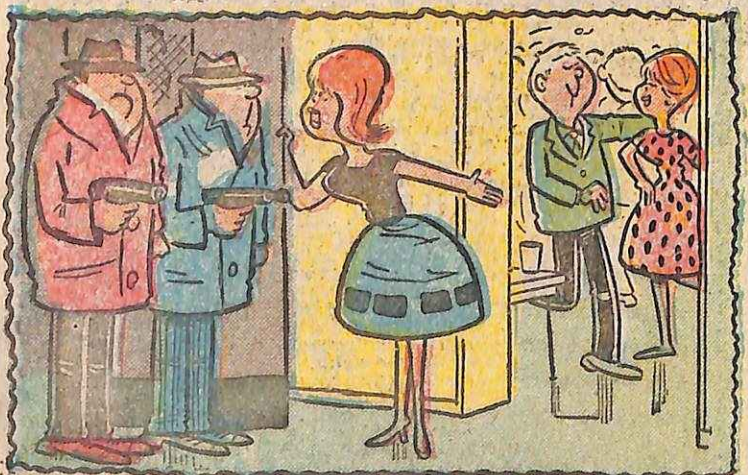
Έπρεπε τώρα να διορθή ποιος θα είχε την τιμή να σκοτώσει τον «τέμπο» όπως καλείται στη γλώσσα των ιθαγενών ο ελέφαν. Αιτή την τιμή τη διεκδικούν με πίσια οι νέοι, για να δείξουν τις ικανότητές τους. Έπειτα από πολλές συζητήσεις, ώριστηκε κι' αυτό ένας νεαρός, ιθαγενής, ο Σαμπονιέ. Τα μάτια του έλαμψαν από χαρά και περηφάνια, μόλις έμαθε πως η έκλογή είχε πέσει σ' αυτόν.

Οι γυναίκες είχαν άναψει, στο μεταξύ, μία μεγάλη φωτιά. 'Ο δόλιανος καπνός ανέβαινε όλόσπρμα προς τα πάνω κι' αυτό ήταν σημάδι πως ο Τόρε, ο μεγάλος θεός, έδινε τη συγκατάθεσή του και την προετοιμία του στο κνήνη. 'Η Μασούα, η γυναίκα του φυλάχου, πήγε τότε κοντά στο Σαμπονιέ

Πυγμαίοι και ελέφαντες

και τον έφτυσε στο πρόσωπο. Πήρε έπειτα εσθή στάχη και του την έφωζε στα βλέφαρα. 'Ο άγνωστος της, ο Κανγκάκα, μού έξηγγεσε κι' σήμαναν αυτές οι πράξεις. Το φτύσιμο στα μούτρα θα έκανε εύνοικά τα «λόγους», τα πνεύματα. Κι' η εσθή στάχη πάνω στα βλέφαρα θα δυνάμωνε την όραση του νεαρού κνήνη και θα τον προστάτευε από τα άτυχήματα.

'Ο φυλάχος πήρε κατόπιν στα χέρια του ένα άναμμένο δαυλί κι' έδωσε το σύνθημα για το ξεκίνημα. Οι Πυγμαίοι δεν πηγάζουν ποτέ σε κνήνη, χωρίς να πάσουν μαζί τους φωτιά. Αυτό το άναμμένο δαυλί το περνάνε από χέρι σε χέρι και το φρονάνε καθώς τρέχουν. Έχουν επίσης μερικά έφεδρικά δαυλία μαζί τους, για να τα άναψουν, σε περίπτωση πού σο-

— Δεν περνάνε καμιά άλλη μέρα;... Σήμερα θα μας χαλάσει το πόρτυ!...

οιζωμένα δέντρα, τα σπασμένα κλαδιά, οι ίσπεδομένοι, σά να είχε περάσει πάνω τους όποιο τιγρης, θάμνος, έδειχναν, ότι βρισκόμαστε στην περιοχή των ελεφάντων. Μπροστά μας, στο βάθος, διακρινόταν ο ποταμός Λιντομπέ κι' ολόγυρά μας άπλώνονταν μεγάλοι βάλοι.

Προχωρούσαμε τώρα με μεγάλες προσυλλάξεις, προσέχοντας να μην κάνουμε τον παραμυρο θόρυβο.

Οι Πυγμαίοι, που προπορεύονταν, σταμάτησαν ξαφνικά και μάς έκαναν με νοήματα να καταλάβουμε, ότι οι ελέφαντες βρισκονταν μπροστά μας.

Τους είδαμε σε λίγο. Πόσοι ήταν; Από τη θέση, που βρισκόμαστε, διακρίνομε τρία ζευγάρια αυτιά. Αλλά το πιθανότερο ήταν, ότι επρόκειτο να είναι πάνω στο άνοιξη το δρόμο της άναμμερα και στην πιο πυκνή βλάστηση. Έβλεπε μεγάλα δέντρα να σωριάζονται κάτω από καλίμα, ενώ τεράστια άνοιγματα, σά σπράγγες, σχηματίζονταν δεξιά κι' άριστερα μέσα στη ζούγκλα.

'Ο φυλάχος φύσηξε το δαυλί, πού κρατούσε στα χέρια του, άσπρον σχηματίστηκε μία μικρή φλόγα. 'Η διεύθυνση της τού έδειξε τη φορά του άνεμου. Έπειτα από αυτή την εξέταση, καθώρισε με νοήματα στον καλώνα από τους κνήνηδες τη θέση του. Στον Ντι-

μπέρο και σε μένα έδειξε ένα μεγάλο δέντρο, πού είναι πιθανόν, ότι θ' άντιστεκόταν σ' ένδεχομένη έπίθεση των παχύδερμων. Είχα μαζί μου την καρμίνη μου. ('Ο Ντιμπέρο, φορτωμένος με τη μηχανή και τα άλλα σπράγγα του, δεν είχε όπλο). Είχα ύποσχεθεί, ώστόσο, ότι δε θα την χρησιμοποιούσα παρά μόνο σε περίπτωση πού θα διέτρεχα άμεσο κίνδυνο, για ν' άρρίσω όλη την πρωτοβουλία στους Πυγμαίους. Παρά τη σπασια του φυλάχου, ο Ντιμπέρο κι' εγώ προτιμήσαμε να πάμε κοντά σ' έναν από τους ιθαγενείς κνήνηδες, τον Άπανγκόμα. Τα παχύδερμα βρισκονταν σ' άπόσταση μικρότερη από τριάντα μέτρα προς τα δεξιά μας.

ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ ΦΕΥΓΕΙ ΠΑΝΙΚΟΒΑΝΤΟ

Το κνήνη κι' γίνονταν σε δύο στάδια. Έπρεπε πρώτα να κάμουμε το κοπάδι να σηκωθεί. Στη δεύτερη φάση, οι ιθαγενείς κνήνη θα προσπαθούσαν ν' άπομονώσουν έναν από τους ελέφαντες, για να τον σκοτώσουν. 'Ο Σαμπονιέ προχώρησε σ' άπόσταση δώδεκα ή δεκαπέντε μέτρων από το κοπάδι. Από τη θέση αυτή έσπεφνόνισε το όδόν του στο πλησιέστερο από τα παχύδερμα. Δε θα ξεγάσω ποτέ το τί επακολούθησε. Το έδαφος κάτω από τα πόδια μας άρχισε να τσαντάζεται, σά να είχε γίνει σεισμός. 'Ο άέρας γέμισε ταυτόχρονα από ένα τρομερό βοήθη. Τα παχύδερμα, καμιά είκοσι-οιά, είχαν σηκωθεί κι' άνεδοκατέβαζαν με μανία τα πόδια τους, χτυπώντας το έδαφος. Πήγαναν δεξιά κι' άριστερά τις προδοσίδες τους κι' έβγαζαν τρομερά μουγκρητά.

Θα μολίζονταν, άραγε, την παρουσία μας; Στην περίπτωση αυτή, είμαστε χαμένοι. Αλλά φαί-

νεται, ότι ο φυλάχος είχε κάμει καλά τους υπολογισμούς του. Βρισκόμαστε «έξω από τον άέρα τους», όπως λένε οι ιθαγενείς.

'Η φάλαγγα των παχύδερμων ξεκίνησε, ξαφνικά, σαν ένας μοναδικός ελέφαντας με άναρτήματα ποδάρια.

Μόνο όποιος έχει δη με τα μάτια του μία φυγή ελεφαντών, μπορεί ν' άντιληφθεί αυτό το επαληθεύσιμο. Τα μεγάλα παχύδερμα σφίγγονται το ένα πάνω στο άλλο, σε τρόπο πού δεν άφίνουν κανένα μεταξύ τους και ξεκινούν με όρμη, πού δε θα την περιέμενε κανείς από τόσο μεγάλα ζώα. Ένας καλός δορυμεις θα δυσκολευόταν να συναγωνισθεί μαζί τους.

'Η φάλαγγα πέρασε σε μικρή άπόσταση μπροστά μας. Το δόρυ του Σαμπονιέ ήταν καρφωμένο στο ένα από τα πίσνα πόδια ενός μεγάλου παχύδερμου, χωρίς, ώστόσο, να το δυσκολεύει στις κνήσεις του.

Στο πέρασμά της, η φάλαγγα αυτή δεν άφινε τίποτα όδριο κι' άνοιγε το δρόμο της άνάμμερα και στην πιο πυκνή βλάστηση. Έβλεπε μεγάλα δέντρα να σωριάζονται κάτω από καλίμα, ενώ τεράστια άνοιγματα, σά σπράγγες, σχηματίζονταν δεξιά κι' άριστερα μέσα στη ζούγκλα.

'Η φάλαγγα αυτή είχε συγχροτηθεί με τον άκόλουθο τρόπο: Προπορεύονταν δύο ή τρεις κάτω γερασμένοι ελέφαντες, πού χρησίμευαν για όδηγοί. Οι άλλοι έλέ-

φαντες ήταν συσπειρωμένοι ο ένας κοντά στον άλλον, έχοντας στη μέση τους πού νέους. Στα πλάγια και πίσω βρισκονταν οι έλεφαντινες.

ΟΙ ΘΗΛΥΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ

Πρέπει να σημειώσω εδώ ότι, αντίθετα με τα άλλα ζώα, τα μαχητικά στοιχεία των ελεφάντων είναι οι θήλκες. Αυτές αναλαμβάνουν την έπιδεση, ενώ οι άρσενικοί φεύγουν με τα μικρά.

Οι ιθαγενείς χωρίστηκαν σε ομάδες κι' άρχισαν να τρέχουν, προσπαθώντας να βγούν στα πλάγια της φάλαγγας, για να της κόψουν το δρόμο προς το ποτάμι.

Στο μέρος αυτό βρισκόταν ένα δάσος, πού κολυμπούσε μέσα σ' ένα μεγάλο βάλο. Οι ελέφαντες έτρεχαν προς τα εκεί. Αλλά οι φωνές, πού έβγαζαν τώρα οι ιθαγενείς, τους έκαναν να ασπίσουν.

Οι φωνές αυτές έρχόντανε από παντού. Κι' ήταν τρομακτικές. Οι Πυγμαίοι, χτυπώντας τη γλώσσα στον ούρανισμό τους, καταφέρνουν να κάνουν ένα δαιμονισμένο θόρυβο. Άπομολύνουν διαδοχικά τον ήχο του τάν-τάν, το μουγκρητό του λιονταριού, το βοήθη του κατσαράχτη, το κατοακάλισμα ενός βοάγου κλπ.

Αυτή τη στιγμή, οι ιθαγενείς κνήνη δε φάνονταν πως λογάριάζαν καθόλου τον κίνδυνο. Το κυριώτερο ήταν να ξεμοναχιάσουν κάποιον από αυτά τα ζώα.

Και το κατάφεραν. Το μεγαλύτερο μέρος της φάλαγγας θούτηξε μέσα στο βάλο, πού τα νερά του πνάχτησαν σε ήθος τοιαντα και πλέον μετρων. Ένα άλλο τμήμα εξακολούθησε να προχωρή προς το ποτάμι. Την ελσθεροβλή αυτή του τμήματος την άποτελούσαν δύο μεγάλες ελεφαντινες, πού κάθε τόσο σταματούναν

και γύριζαν την προδοσίδα τους προς όλες τις διευθύνσεις, προσπαθώντας ν' άντιληφθούν πού βρισκόταν ο έχθρος.

'Η μία άπ' αυτές φαίνεται, ότι το κατάλαβε, τέλος, γιατί την είδαμε, ξαφνικά, ν' άφινε το ύπολοιπο κοπάδι και να όρμη έναντίον μας.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΑΣ

'Ο φυλάχος έδωσε με νοήματα μεριζες σύντομες διαταγές. Ένώ οι ιθαγενείς κνήνη συνέχιζαν τις φωνές τους για ν' άποσολήσουν το κοπάδι και ν' άπλοκίσουν τον κίνδυνο να στραφεί ολόκληρο έναντίον μας, ο Σαμπονιέ προχώρησε άποφασιστικά προς το μέρος της ελεφαντινας, πού έρχόταν προς το μέρος μας. Είχε έρθει η στιγμή για να δείξη το θάρρος και την τέχνη του.

Οι λευκοί κνήνη έξερουν ότι, για να σκοτώσουν έναν ελέφαντα, πρέπει να τον χτυπήσουν στο μάτι. Και τα πυροβόλα όπλα έπιτρέπουν να πυροβολήσουν το παχύδερμο από άρκετη άπόσταση.

Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο με τους ιθαγενείς. Τα βέλη τους δεν πηγάζουν πού μακριά, κι' αν άποτύχουν στο πρώτο χτύπημα, δεν τους δίνεται ο καιρός να το επαναλάβουν. Γι' αυτό, η έπίθεσις έναντίον του ελεφάντα γίνεται σε δύο χρόνους. Αλλά είναι καλύτερο να σάς περιγράψω πως είδα τον Σαμπονιέ ν' άντιμετωπίζει το μεγάλο παχύδερμο, πού προχωρού-

σε κατ' έπάνω μας. Τελείως άκάλυπτος, ο νεαρός ιθαγενής άρχισε να τρέχει προς το μέρος του. 'Η άπόσταση, πού τους χώριζε μικρανε όλοένα. Πενήντα μέτρα... τριάντα... είκοσι... δεκαπέντε... δώδεκα...

Το άμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες μου. Από στιγμή σε

στιγμή, περιμένα πως θα έβλεπα το μεγάλο παχύδερμο ν' άφινε μ' όλο τον όγκο του πάνω στο λιλοπούτιο Πυγμαίο.

'Ο Σαμπονιέ είχε πάσει τώρα το δόρυ του και με τα δύο του χέρια, έπειτα, το έσπεφνόνισε με όρμη. 'Η ελεφαντινα βρισκονταν σ' άπόσταση μόλις έφτα η όχθη μετρων... Ένα άκομψό βήμα... Αλλά, ξαφνικά, το ένα από τα μπροστινά της πόδια έμεινε μετωφω. Το δόρυ του νεαρού ιθαγενούς είχε χωθή στο έπάνω μέρος του μηρού.

'Αλλ' ένα χτύπημα στο μηρό ήταν άρκετο για ν' άναγκάσει ώ το δόρυ να γυρίσει. Δεν έπρόκειτο, όμως, για όποιοδήποτε χτύπημα. 'Ο Σαμπονιέ είχε χώσει το δόρυ του στην άδραση του μηρού κι' ελεφαντινα δε μπορούσε πια να κνήση το πόδι της. 'Ο κολοσσός είχε άποφασισθεί.

Και τώρα ο Σαμπονιέ έπρεπε να δώσει το δεύτερο χτύπημα. Ένας άλλος ιθαγενής του προσέφερε το δόρυ του.

'Η ελεφαντινα προσπαθούσε στά μεταξύ να βγάλει το δόρυ, πού ήταν χωμένο μέσα στις σάρκες της, χτυπώντας το κοντάρι του, πού προσέφερε πάνω στον κορμό ενός δέντρου. 'Αν το κατάφεανε, θα γινόταν και πάλι επικίνδυνη.

'Αλλ' ο Σαμπονιέ δεν της έδωσε τον καιρό. Έκανε ένα λήδημα κι' έσπεφνόνισε το δόρυ, πού κρατούσε στα χέρια του... 'Η άτρακτοειδής αλκή του χώθηκε μέσα στην κοιλία του ζώου.

'Ο κολοσσός σωριάστηκε στο ένα πλευρό. Το άμα έτρεχε άσθονο από τις δύο πλευρές του, αλλά ίδιος από τη δεύτερη. Οι ιθαγενείς δεν είχαν τώρα να κάνουν τίποτα άλλο από να τον άποτελείωσουν με τα τσεκούρια τους... Αυτό το άργό πετόσπρμα ήταν άνατριχιαστικό.

Οι ιθαγενείς πανηγύριζαν τώρα με δυνατές κραυγές τη νίκη τους. Την ίδια μέρα ξεκινήσαμε για να γυρίσουμε στο χωριό, πού οι κάτοικοί του μάς έχαμαν θοιαμβεντική ύποδοξη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ένα δαματικό κνήνη ελεφάντων στην Ινδονησία.

'Ο ελέφανς έχει πολύ άσθενή όραση. Πρέπει να πάη κανείς πολύ κοντά για να τον δη το μεγάλο παχύδερμο...

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ!

Μπορεί να οδηγήσουν σε γκάφες και εξοφρενιμούς

ΕΙΝΑΙ άπίστευτα και καμικά τα λάθη στα όποια μπορεί να οδηγήσουν οι στατιστικές όταν δεν έξη κανείς να τις έρμηνεύσει! Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η γκάφα πού έπιασε τελευταίως μια έφημερίδα της Έκας έσπερτες της Έρσας τα έ-

ξής... βαρυσήμαντα! «Οι παντρεμένοι έχουν διπλάσιες πιθανότητες από τους έρμενδες να γίνουν άλκοολικοί. Πραγματικά οι άριθμοί των στατιστικών δείχνουν ότι τα 66% των μετρημένων είναι παντρεμένοι».

Συμφωνεί! Αυτό λένε οι άριθμοί... Αλλά ο Άμερικανός δημοσιογράφος παρέλειψε ν' άναφέρει κι' έναν άλλο άριθμό: ότι τα 75% των άνδρων άνω των 20 έτών είναι παντρεμένοι. Συμπερασματικά, τα 75% των άνδρων προέρχονται από τα 66% των άνδρων που έπρεπε να είναι άλκοολικοί... Αυτό σημαίνει ότι η άναλογία των άυσπαντων μετρήσεων προς παντρεμένους είναι 3:2. Άποτέλεσμα τελείως αντίθετο από κείνο πού έβγαλε τόσο έπιπόλαια ο δημοσιογράφος!

Το παράδειγμα αυτό μας δείχνει πόσο μπορεί να τα κάνει θάλασσα όποιος μπλέκει με τους άριθμούς, χωρίς να έχει την άπαιτούμενη πείρα και έτοιμότητα! Δε μπορούμε ώστόσο ν' άνοήσουμε τις στατιστικές, γιατί οι περιστασιαστές άπ' αυτές έχουν άμεση ή έμμεση έπιδραση στη ζωή μας. Μόνο πού πρέπει να τις μελέταμε με προσοχή και με διακριτικότητα, ώστε να μη μάς ξεγελάσουν όλοι οι παραγοντες πού τις επηρεάζουν.

Μία άλλη στατιστική, για την όποια γίνεται παντού πολύς λόγος, είναι ότι οι γυναίκες σωφρηνικές έχουν στο παθητικό τους πολύ λιγότερα άτυχήματα άπ' τους άντρες οδηγούς. Πρέπει όμως να λάβουμε υπ' όψη ότι οι γυναίκες πού σωφρύνουν, είναι πολύ πιο λίγες άπ' τους άντρες (30% του συνόλου, στην τόσο προοδευμένη Άμερική) κι' ότι έπισης διατρέχουν άσυγκρίτως μικρότερο άριθμό χιλίων μέτρων. Άν λοιπόν λογαρίσουμε δέκαυς αυτούς τους παράγοντες, καταλήγουμε στο τελικό συμπέρασμα πως οι σωφρηνικές προκαλούν άναλογικά... περισσότερα άτυχήματα άπ' τους άρσενικούς συνάδελφους τους.

Άς έρθουμε τώρα στις στατιστικές της άνοήσεως της βιομηχανικής παραγωγής Άμερικής και Ρωσίας. Έκ πρώτης όψεως, σχηματίζουμε μία έντύπωση είς βάρος των Άμερικανών. Πραγματικά, η Ρωσία παρουσιάζει άμυαλή αύξησι της παραγωγής της. Άδελφένου όμως ότι έκλινε σχεδόν άπ' την Άμερική πριν από 40 χρόνια. Ένα πού συγκεκριμένα παράδειγμα θα μάς έπιδείξη να κατανοήσουμε καλύτερα αυτή τη διαφορά. Άς ύποθεσουμε ότι η Άμερική είχε στην άοχή 100 χιλιάδες εργάτες και η Ρωσία 20. Άν, μέσα σε άρισμένα χρόνια, άποκτήσουν η πρώτη 20 χιλιάδες εργάτες και η δεύτερη 10, η άμερικανική παραγωγή θα παρουσιάζει ένα φαινομενικό ρυθμό αύξησης 20%, ενώ η ρωσική 50%. Στην πραγματικότητα όμως, η αύξησι της παραγωγής θα είναι βεβαίως διπλάσια για την Άμερική παρά για τη Ρωσία, έφόσον άπέκτησε διπλάσια καινούργια εργάστια.

Άλλη στατιστική, άμερικανική, δείχνει ότι σε κάθε 5 κλοπές πού συμβαίνουν, άποτυγχάνει μόνο 1 σάλλημη κλέβει. Θα μπορούσε λοιπόν να συμπεραστούμε ότι η άμερικανική δεν κάνει καθόλου καλά τη δουλειά της στην Άμερική. Αλλά μια κάπως έρμηνη εξέταση των πραγμάτων μας κάνει ν' άλλαξουμε τελείως γνώμη. Οι κλοπές γίνονται ως έπί το πλείον από έσπράγγες, κι' ο κάθε κλέφτης δε κάνει μία μόνον, αλλά πολλές. Συμπερασματικά, αν σε 10 κλοπές άποτυγχάνει η σάλλημη 2 δραστών, αυτοί είναι πιθανότατα ότι έχουν κάνει και τις 10 κλοπές, κι' έτοιμάς η άμερικανική αστυνομία πιάνει 6 ά λ ο υ σ τ ο υ ς κ λ ε φ τ ε ς.

Μία σχολαστική και στενή έρμηνη των στατιστικών μπορεί να οδηγήσει πολλές φορές σε καμικά συμπεράσματα, όπως π.χ. το έξης: Κάθε χρόνο γίνονται στις Ηνωμένες Πολιτείες περίπου 4.000.000 παιδιά. 'Υπολογίζοντας έσ' άλλων περί τα 40.000,000 παντρεμένα ζευγάρια, έπομένως, κάθε Άμερικανικό ζευγάρι, κάθε χρόνο... ένα δέκατον του παιδιού!

Ο Μαξιμίλιαν Μύλλερ, συνεργιστής μιας «ένδοξης» παραδόσεως και ήθους επίσης, όπως οι πρόδρομοί του, μιάς γυναίκας.

ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ - ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ

Ο τελευταίος από τους άσους αυτής της δύσκολης τέχνης πιάστηκε στο Μόναχο έπειτα από 210 διαρρήξεις!

Το Μόναχο άσπασε, γλυτώνοντας από ένα έφιπλο: Ο Μαξιμίλιαν Μύλλερ, ο διαρρηκτής, που είχε γίνει επί τέσσερα χρόνια ο φόβος και ο τρόμος της γερμανικής μεγαλοπώλεως, έρρισκεται επί τέλους, στη φυλακή, περιμένοντας την ώρα της εκτέλεσης.

210 διαρρήξεις που κοινό χαρακτηριστικό τους είναι πως έγιναν όλες, στα 6, 7 ή 8 έχουν γραφτεί από ένεργητικό του, 210 φορές ο διαρρηκτής αυτός, που ήταν αόληστες ακροβάτης σε ταίριό του και που άπο, άποσε να χρησιμοποιήσει τις ακροβατικές του ικανότητες σε μια «δουλειά» αποδοτική, κωμική, ρυθμικότητα την ζωή του και την σωματική του ακεραιότητα, για να εισβάλει σε σπίτια έπαυλης, ξενοδοχεία, από την Βερνάντα του μπαλκονιού ή το παράθυρο, σκαρφαλώνοντας μ' εκπληκτική ελαφύτητα, εύλογα ακόμη και στον έκτο ή έβδομο όροφο!

Η «ειδικότητα» που είχε καλλιεργήσει ο Μαξιμίλιαν Μύλλερ, είναι μια από τις πιο δύσκολες και άσυνήθιστες. Στον κληματογράφο, βλέπει κανείς συχνά διαρρηκτές-ακροβάτες και ασυμμετρικές, στην πραγματικότητα όμως, εκείνοι που προτιμούν να μπειν από την πόρτα, είναι πολύ περισσότεροι από τους άλλους, που μπαίνουν από το παράθυρο. Γιατί, για το σκαρφάλωμα ως το έκτο ή έβδομο πάτωμα ενός μεγάλου, χρειάζονται ικανότητες έξαιρετικές, συνδυαζόμενες με το άσπλογο θάρρος και την περιφρόνηση του κινδύνου.

Στην Γερμανία όπου έβρασε, ο Μύλλερ δεν γνώρισε παρά τρεις προκατόχους, επαγγελματίες ειδικευμένους στο... ήρωικό αυτό είδος διαρρήξεων. Οι τρεις αυτοί είχαν γίνει διάσημοι για ένα διάστημα, με τη κοινή μοίρα τους ήταν να καταλήξουν σε θάνατο τέλος, εξ αιτίας πάντοτε μιας γυναίκας.

Ο πρώτος είχε βράσει στο Βερολίνο από το 1920 ως το 1926. Ήταν ο Βίλελμ Κλάσνερ, είδωλο των γυναικών του ασπασμού, που τον θύμιζε για το άτρομητό θάρρος του. Ο Κλάσνερ δεν διατάζε να εισβάλει ακόμη και στα κεντρικά της ξενοδοχεία της τότε πρωτεύουσας, κάτω από τη μητή των αστυνομικών και των δικαστικών ντετέκτιβ, που χρησιμοποιούσαν για την προστασία της πελατείας τους από τις επικλήσεις του τα ξενοδοχεία. Κι έφευγε σχεδόν πάντοτε ασάλλατος και φορτωμένος με τούτα κορπούλια της τολμής των μάγων του, ώσπου, μια καλοκαιρινή νύχτα το 1926, πληρώσει, με τον πιο μαματικό τρόπο, για όλες τις επιτυχίες, που είχε σημειώσει ως τότε.

Από ένα παράθυρο του τρίτου ορόφου του «Κάτσεργχοφ» ένας από τα πολυτάλντερα, την εποχή εκείνη, ξενοδοχεία του Βερολίνου, πήδησε στο διαμέρισμα, που είχε κρατήσει ο «Ελβετός Βαθύπλουτος Χέφελι». Σαφινικά όμως, ένα χέρι γύρισε τον διακόπτη και ο Κλάσνερ είδε μπροστά του μια άραιοτατη γυναίκα με μαύρο νευκλί, ζι, που, μόλις τον αντίκρισε, άρχισε να ξεφώνιζε. Πριν ο διαρρηκτής συνέλθει από

την έκπληξη του για την απροσδόκητη συνάντηση, άνοιξε η πόρτα του λουτρού και ο Χέφελι, που έκανε, την ώρα εκείνη, την βροδυνή τουαλέττα του, έμεινε: «έναντί του. Έπασχόλησε πάλι μεταξύ τους, α νισή, όμως, γιατί ο λεπτοκαμωμένος διαρρηκτής δε μπορούσε να τ' αβγάλη πέρα με τον ρωμάλιο και μεγαλόσωμο «Ελβετό». Σπρώχνοντάς τον, ο Χέφελι τον έφερε ως το χέλος του άνοιχτου παραθύρου, από όπου είχε εισβάλει στο διαμέρισμα και με μια καινούργια σπρωξιά τον έκοψε δρόμο, από το ύψος του τρίτου ορόφου, στο δρόμο!

Στο θυρωρό του ξενοδοχείου, που τον περιμάζεψε, ο Κλάσνερ ψιθύρισε, ανάμεσο στους πάνους του: — «Αν αυτές οι γυναίκες!... Πάντα ξεφώνιζαν!».

Επέζησε, μάλιστα, παράλλως για όλη την υπόλοιπη ζωή του, σωστό ανθρωπινό κουρέλι, που το συνηθίσε η έλεημοσύνη των πολλών φίλων. Όσο για τον Χέφελι, πάλι, ρωσε μ' ένα σκάνδαλο πρώτης γραμμής την άσκητη σκληρότητά του απέναντι στον άσπλο διαρρηκτή. Οι έφημερίδες του Βερολίνου γράφανε για τα ξεφώνητά και για το μαύρο νευκλί της «κυρίας Χέφελι». Μά η πραγματική κυρία Χέφελι, που ούτε μαύρο νευκλί είχε στην γκαρνταρόμπα της ούτε τον άντρωσε, είχε ακολουθήσει στο Βερολίνο, έγινε έξω φρενών για την άποκαλύψη της απιστίας, που συνδυείσται και από πλαστοπροσωπεία, και ζήτησε διαζύγιο!

Γυναίκα πάλι στάθηκε η άφορη της καταστροφής, ο Φρίντς Βάλντ, που διαδέχτηκε τον Κλάσνερ στις ρυθμικότητες και νανρηξίες. Πεντηράπεντε διαρρήξεις είχαν αποδώσει στον Βάλντ γυναικικά και χαλν αποδόσεις 28 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων — δηλαδή, 14 εκατομμυρίων σημερινών δραχμών. Ωστόσο, επειδή στις συναλλαγές ήταν πολύ λιγότερο ικανός απ' όσα στις αναρρήξεις, το πλουσιώτερο μερίδιο από τις διαρρήξεις το έπαιρναν οι κλεπταποδοχοί. Αυτή ήταν η αλήθεια, μάλιστα Βάλντ δεν κατάφερε ποτέ να κάνει την φίλη του να τον πιστέψει. Υποπευμένη πως τα κέρδη από τα κλοπιμαία της γαίναν σε κάποια άλλη, η φίλη του Βάλντ του έκανε μια τρομερή σκηνή ζήλειας κι έπειτα, πάνω στην έξαψη της, πήγε στην αστυνομία και τον κατέδωσε.

Μετά τη σύλληψή του και την καταδίκη του, ο Φρίντς Βάλντ δε μπόρεσε να κάνει σπασή κεφαλή. Κάθε μέρα, μεταφερόμενος στο δαχτυλίο οι αναρρήξεις και ακροβάτες διαρρηκτές, η αστυνομία είχε πιά, σε κάθε διαρρήξη που αποτόλμιζε την ταυτότητά του.

Όμοιο στάθηκε η τύχη του Ούγγαρου Λόζλο Μπόμπικ, που συνέχισε μεταπολεμικά την παράδοση των πολλών «άνωρη χρητών». Έρωτευμένος με μια ξανθή Γερμανίδα, την 'Ιρένε Ρ., της είχε χάρισει κοσμήματα άθρονα από τα λαφύρα των αθλών του, της είχε αγοράσει αυτοκίνητο και την έβγαζε σαν πριγκίπισσα. Μα η 'Ιρένε ήθελε και κάτι παραπάνω: «Ήθελε να την κάνει γυναίκα του. Ο Λόζλο, έχοντας το γάμμο, που τον θεωρούσε ως ασυμμετρικό με την «καρμιά» ενός διαρρηκτή της τότε άσημης επαγγελματίας. Έπειτα από μια ακόμη σκηνή μεταξύ τους, ο Λόζλο τίας αυτής της διαφοράς τους, ο Λόζλο Μπόμπικ, γυρνώντας από μια νυχτερινή έξορμη, βρήκε όλα τα κοσμήματά, που έχε χάρισει στην 'Ιρένε, κλεισμένα σε δυο βαλίτσες κι' ένα αποκατεστημένο σημείωμα στο τραπέζι. Πριν όμως, συνέλθει από την πρώτη αυτή έκπληξη, τον περίμενε και δεύτερη.

Χτύπησε η πόρτα κι' έπρεζε ν' ανοίξει, εκπέμποντας πως ήταν η 'Ιρένε, που μετά, νοιασέ. Άντι, όμως, για την 'Ιρένε, τα ρουσιώτικα στο κατώφλι ο αστυνομικός επιθεωρητής Ρούντολφ Μπριντόφνερ, ο έπισημοποιημένος με την δίωξη των διαρρηκτών του Μόναχου, συνοδευόμενος από δυο αστυνομικούς άπειρους! Η 'Ιρένε, νύ να εκδικηθή τον Λόζλο, τον είχε καταδικάσει στο Μπριντόφνερ. Και τον έστειλε στο σπίτι του την στιγμή που, συγκινημένος από τη δυο βαλίτσες που έμειναν τα πειστήριά του, ο Λόζλο Μπόμπικ, ζή ακόμη και μικρονοχό και επιδίδεται σε άσημνες μικροεπιτυχίες. Η προδοσία της κατέληξε να κοστίζει βαρείς τον έχει κάνει άλλαν ένοχο, σκιά του παλιού ένοχου του.

Στην «ειδικότητα» των ακροβατικών διαρρηξεών τον διαδέχτηκε ο Μαξιμίλιαν Μύλλερ, μάλιστα και η δική του καριέρα διαρκεί 24 ται πιο ευφάνταστη, κι' ως είναι μόλις 24 ετών. Όπως είχε συμβεί με τον Βάλντ, έτσι και με τον Μπόμπικ, τον παύσανε στην καλή με την Μπριντόφνερ, η Γιούτα Β.

Ο νεοφύς Μαξιμίλιαν που είχε την τύχη να μη βρεθεί τα κλοπιμαία στην κατοικία του, επιχείρησε στην άσκη να έλθει πάλι στον ασπασμό ο ήρωας των 210 διαρρήξεων. Μά τον πρόβλεπε τα βήγη από το τα κατηγόνησε παρ' όσον του και πάλι, πάλι το ήθηκό του ή πληροφόρησε, που τον έβγαζε από αστυνομικό, πως η Γιούτα Β. φυγε για πάντα, ακολουθώντας τον καινούργιο φίλο της στη Σικελία!

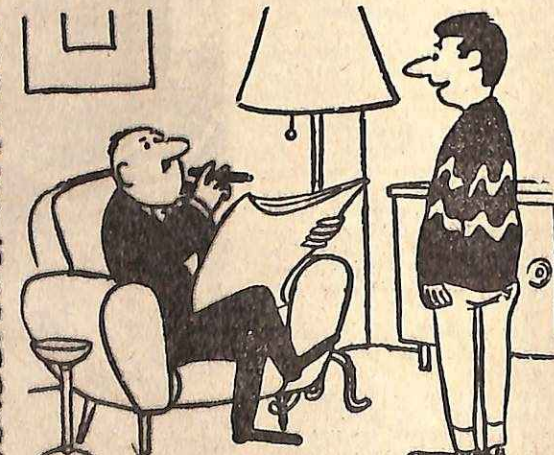
Το χούμορ σε εικόνες

— Κλείσε την πόρτα, βρε γυναίκα... Στενοχωριέμαι που σε βλέπω να κοιμάσαι... —

— Έχω ένα συστατικό γράμμα από τη γυναίκα σας!... —

— Η μαμά μου έδωσε την άδεια να πάρω τι αυτόνην. Μου δίνεις κι' εσύ το καρνέ των επιταγών σου, μπαμπά; —

Τί λένε τ' άστρα για τις διασημίες γυναίκες

Ίδιαίτερα δυσάισια παρουσιάζεται το 1962 για την βασίλισσα Έλισάβετ και την πριγκίπισσα Γκρέις.

Η «φράση Μπουζέλα», ή διάσημη άστρολόγος της Μπόν, που την επισκέπτονται — κυρίως οι πριγκίπισσες — υπονοού, βουλευτές και διπλωμάτες της γερμανικής πρωτεύουσας, για να ζητήσουν τις συμβουλές της, μελέτησε το άστρολόγιο των γνωστών γυναικών προσοικιστών της εποχής μας και δε διασας να ανακινώσει τις προβλέψεις της, μολοντι εμφανίζονται, σχεδόν για όλες, δυσάισια.

Ίδιαίτερα σκληρό — αν δεχτεί, βέβαια, κανείς να πιστέψει τις προβλέψεις της φράση Μπουζέλα — πρόκειται να είναι το 1962 για τη βασίλισσα Έλισάβετ της Αγγλίας και για την πριγκίπισσα Γκρέις του Μονακό.

Η πρώτη από τις δυο θα αντιμετωπίσει σοβαρές δυσχέρειες στην άσκη των καθήκόντων της, που θα την οδηγήσουν στη σκέψη να παραιτηθεί από το θρόνο, χωρίς όμως, πιθανότητα — προσθέτει η Γερμανίδα άστρολόγος — να πραγματοποιηθεί τελικά την πρόθεσή της αυτή. Η κρίση, όμως, καταλήγει — που θα δημιουργηθεί έφετος, θα είναι τόσο όξεια, ώστε θα κλονιστεί τον άγγλικό θρόνο και δεν αποκλείεται να έχ αν ύστατο αποτέλεσμα, τοποθετούμενο από τη φράση Μπουζέλα, γύρω στο 1965, την κατάρρευση της δυναστείας!

Η πριγκίπισσα Γκρέις, εξ άλλου, θα υποστεί τη σοβαρή δοκιμασία μιας κρίσεως στις συνήγες σχέσεις της, που θα όρεϊεται τόσο σε λόγους ζηλοτυπίας, όσο και σε ξαφνικές οικονομικές δυσχέρειες, που θα προκύψουν για το μικρό πριγκιπάτο. Τελικά, το διαζύγιο με το Ρενιέ, αφού οίξη για ένα διάστημα την απειλή του στο Μονακό, θα αποφευχθεί, μά τα ίγνη της περιπλοκής θα διατηρηθούν και η πριγκίπισσα Γκρέις δύσκολα θα μπορέσει να ξαναζήσει τις ευτυχισμένες μέρες των πρώτων μετ' το γάμο της χρόνων.

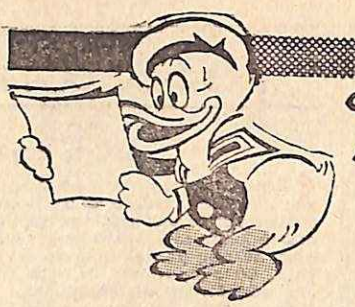
Αντίθετα απ' ό,τι ισχύει για την υψηλή αδελφή της, τ' άστρα θα φανούν έφετος έξαιρετικά ευνοϊκά για την κυρία Τζόνς-Άρμστρονγκ, τη γνωστότερη ως πριγκίπισσα Μαργαρίτα. Θα καταφέρει να κλείσει το στόμα των έχθρων του σιγύου της, αλλά και να τον υπάσσει επίσης στους κύκλους της υψηλής άοιστοκρατίας. Η μεγαλήτορη, όμως, επιτυχία περιμένει τη Μαργαρίτα κατά το δεύτερο έάμνο του 1962, όταν θα της δοθεί, σύμφωνα πάντα με τις προβλέψεις της άστρολόγου της Μπόν,

μία ιδύουσα θέσι σε περιοχή της Κοινοπολιτείας. Έτσι, θα έχ την τύχη να μη ζήση από κοντά την κρίση, που θα δημιουργηθεί στο βασιλικό οίκο. Έπίσης, πριν κλείση ο χρόνος, η Μαργαρίτα θα έχ άποχτήσει και δεύτερο γνύ.

Δεύτερο παιδί θ' αποχτήσει, πιθανότατα, μέσα στο 1962, και η αυτοκράτειρα Φαράχ, που το μέλλον της, όμως, παρουσιάζεται, κατά τ' άλλα, πολύ λιγότερο άισιο. Νέες άπειλητικές σκίες θα συσσωρευτούν πάνω από τον περσιό θρόνο και θα οργανωθεί συννομία έναντιον της ζωής της Φαράχ και του μικρού διαδόχου Κύρου. Η συννομία θα άποτύχη, μά θα έχ στοιχίσει στη νεαρή αυτοκράτειρα έναν ισχυρό νεογικό κλονισμό.

Για την προκατόχό της στο πλευρό του Σάχη, την πριγκίπισσα Σοράγια, το 1962, θα είναι, αντίθετα, άισιο. Το φθινόπωρο ή, το άργότερο, στις άρχες του χειμώνα, θα κάνει έναν έξαιρετικά έπιτυχημένο γάμο με πρίγκιπα, που δεν έχει γνωρίσει ακόμη. Κι' ο γάμος αυτός θα την ξαναφέρει στο προσκήνιο της διεθνούς επικαιρότητας, απ' όπου έχει σήμεια σχεδόν έξαφανισθεί.

Τέλος, για τη Φαμπίόλα, τη βασίλισσα του Βελγίου, ο νέος χρόνος θα είναι, κατά τις προρρήσεις της Γερμανίδας άστρολόγου, γεμάτος από τις πιο χτυπητές αντιθέσεις. Ένώ θα άποχτήσει, έπιτέλους, το γνύ που όνειρεύεται, θα γνωρίσει πολλές πικρίες από πόσση του βασιλικού περιβάλλοντος, που θα τη φθονήσουν για την ευτυχία της, και θα συμμεριστή τις άνησγίες και τα προβλήματα του βασιλιά Μπουντνέι, που θα γνωρίσει νέες δυσχέρειες στην άσκη των βασιλικών καθήκόντων του.

Το συνοικέσιο

Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Νικολαΐδης, ο άρχιεργκτής των σιδηροδρόμων, είχε πάρει άδεια. Έτσι, άπο, άποσε να δεχτεί εκείνο τ' άπόγεμα στο σπίτι του, την κυρία Λιούμπα Γρηγορίεβνα. Ήταν μια γυναίκα χοντρή, έπιθητική, ως σάραντα χρόνων, με βαρύ γυναικικά και με μια καπελαδόρα, που έμοιαζε με άνακτορικό κήπο. Το έπαγγελμά της ήταν να κάνει συνοικέσια.

Ο κ. Νικολαΐδης, λίγο άμχη, νος, αλλά όπωρ πάντα πολύ ευγενικός και άξιορ πής, περπατούσε στο δωμάτιο καννίζοντας το πόδρο του.

— Καίρω πάρα πολύ για τη γναιμία σας, κυρία Λιούμπα Γρηγορίεβνα. Ο άγαπητός μου φίλος Σί. μων 'Ισάνοβιτς, μου μίλησε μ' ένθουσιασμό για σας και για τη μοναδική σας ειδικότητα να μου φανίτε χρήσιμη σε μια υπόθεσι τόσο λεπτή και σόφρη, από την όποια έξαρτάται η ευτυχία της ζωής μου. Ωστόσο, πρέπει να σας εξηγήθω με κάθε έλικρινεια, κυρία μου. Έχω κιάλας πατήσει τα πενήντα δυο μου χρόνια, κάτι που σημαίνει πως έφτασα στην ηλικία εκείνη που μερικοί άλλοι έχουν κιάλας μεγάλα παιδιά. Άν και η προσωπική μου περιουσία δεν είναι μεγάλη, μπορεί όμως άνετα να έπαρκει, στη συντηρησι της άγαπημένης μου γυναίκας

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΦΙΣΕΡ ΣΤΗΝ «ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ»

Σ τις αίθουσες ενός μεγάλου ξενοδοχείου της Ρώμης δόθηκε πρό ημερών από το ξέγνοστο Έλικομπερ Τσίπλερ — Έντυ Φίσερ η πρώτη μεγάλη δειψίσι του 1962. Παρεβρέθηκαν πολλές προσωπικότητες της έδωξης τέχνης, μετ' αυτών όποιον ο Κέρκ Ντάγκλας, η Τζίνα Λομπρίντζινα, η Έλεονώρα Ρόδρο, ο Μαρτέλλο Μαστροϊάνι κ.ά. Ο Έντυ δά παραμείνη στη Ρώμη καθ' όλη τη διάρκεια του γυρισματος της «Κλεοπάτρας», δεδομένου ότι οι παραγωγί του έργου τού άνέθεσαν, έναντι γενναίας άμοιβής, ένα σπουδαίο ρόλο... έκτος φίλου: Συνοδεύει κάθε πρωί στο στούντιο τη γυναίκα του και κρατάει το βολιτάκι της με τα διάφορα χρειαζόμενα. Η αλήθεια είναι πως ο ρόλος αυτός είναι άρκετά σπουδαίος, γιατί συνεπάγεται και κάτι άλλο, που μόνο ο Έντυ θα μπορούσε να κατορύνει: Φροντίζει να φανίη κάθε πρωί η γυναίκα του στην ώρα της στο στούντιο και να εί, ναί πάντα ξεκούραστη και ευδιάθετη.

ΕΥΕΥΜΗ Ιστοριούλα

και των παιδιών μου. Σας έμπιστεύομαι, κι' αυτό σας παρακαλώ μεταξ' μας, ότι έκτος από το μισό μου, έχω και έρικές καταθέσεις στην Τράπεζα. Είμαι άνδρας μετρημένος και φρόνιμος. Κ. Γρηγορίεβνα, χωρίς να είμαι καθόλου ταπεινός, άσπασο μου λείπει το κυριώτερο. Η φολιά με τη ζεστασιά μιας γυναίκας. Χρόνια τώρα έχ μόλις και γυρίζω από πόλι σε πόλι, χωρίς να έχ ένα στοργικό χέρι να μου δώση στην έρωρώστατα μου ένα ποτήρι νερό... Γι' αυτό άποφάσισα, άγαπητή μου, ύστερα από σόφρη σκέψη να παντρευτώ μια γυναίκα που να μου άξίζει.

— Αυτό είναι μια πολύ λογική άποφασί, Νικόλα Νικολαΐδης, έπε κρυφασταίνοντας η προενητέρα.

— Τι να κάμω, Γρηγορίεβνα; Έπρεπε να έρω μια λούσι. Σε πούν άλλο να έμπιστευθ' τον πόνο μου, παρά σε σας, ένα τόσο χρήσιμο πώσωπο, που χίτζε την ευτυχία των άλλων; Γι' αυτό σας κάλεσα, άγαπητή μου, να σας ίκετεύω να με δώση. Ίσως έφέρετε όλες τις νύφες της πόλεως και δά σας είναι εύκολο να με δώσετε...

— Έλπιζω πως δεν θάνα και τόσο δύσκολο...

— Πάρτε σας παρακαλώ αυτό το λικέρ. Η προενητέρα πήρε μηχανικά το ποτηράκι και το κατέσσε με μονοτονία. — Δεν είναι δύσκολο, Νικόλα Νικολαΐδης, έπανέλασε. Άλλά δεν μου είπατε πως τη θέλετε τη νύφη; — Έγώ; Κύριε έλέησον! Δεν έχω καμιά ίδιαίτερη προτίμηση. Θά πάρω εκείνη που θα μου στείλη το πρωίμο!

— Φυσικά θα δώληψη και το πρωίμο. Άλλά κάθε άνδρας έχει τα γούστα του. Μερικοί προτιμούν τις κατανές, άλλοι τις έσθες...

Ο Νικόλας Νικολαΐδης έζηξε διακριτικά:

— Άκούστε με Λιούμπα Γρηγορίεβνα. Είναι ένας άνδρας φρόνιμος και συνεκαταβετικός. Για μένα η γυναίκα άπορτί έχει δευτερεύουσα σημασία. Κάθε τι που λάμπει, δεν είναι και χρυσάφι! Έκείνος που παντρεύεται μια όμορφη γυναίκα, δέζει πολλές σκευδές στο κεφάλι του. Ο,τι δίνει άξία σε μια γυναίκα, δεν είναι άκείνο που φαίνεται, αλλά αυτό που μένει κρυμμένο, δηλαδή τα αισθήματά και η άρεσι της. Πάρτε, σας παρακαλώ, ακόμα ένα ποτηράκι! Θά με ύποχρεώσετε...

Η προενητέρα ρούφηξε και το δεύτερο λικέρ.

— Βλέπω πως είστε, πολύ λογικός άνθρωπος, Νικόλα Νικολαΐδης, αλλά ήθελα να μου πητε και τι προτίμηση έχετε.

— Θά ήταν θέασι πολύ ευχάρι, στο να έρω μια γυναίκα με προίκα. Αυτό όμως δε σημαίνει πως είμαι προκομής. Δε θέλω να τρώω το ψωμί της γυναίκας μου, αλλά και από την άλλη μεριά, δε μου ταίριάζει να πάρω γυναίκα φτωχή. Γιατί, καθώς έφέρετε, όλα τα πράγματα άκρι, δαίνουν και επί πλέον θάχουμε και παιδιά...

Θά μπορούσα να σας έρω μια νύφη με προίκα, είτε η προενητέρα σόφρα, αν μου πητε ακόμα σε τι πνευματικό έπίπεδο τη θέλετε. — Φυσικά θέθελα η γυναίκα μου, να έχ κάποια μόρφωσι και κάποια έξυπνάδα. Όχι όμως προσηγμένη σε ύπερβά. Μία γυναίκα που έρμη και πολύ μορφωμένη, δά το πάρη άπάνω της και δά με τρώει από τη μύτη. Είναι θέασι πολύ κολακευτικό η γυναίκα σου να σε κάλξη με ίδεες του Ντοστογιέφσκ και του Τολστόι, ένώ όμως δά προτιμώ μια γυναίκα με μέτρια μόρφωσι, αλλά ικανή να ράξη ένα κομμάτι και να φτιάξη μια νύφηση όμοιά της.

— Πολύ σωστά, Νικόλα Νικολαΐδης, τώρα έρω τι θέλετε. Ύπαρουν δυο θανατώσι κορίττα που άνταποκρίνονται σ' αυτό τον τύπο. Η μία είναι Φαλλίνα και η άλλη Έλληνίβια. Κι' οι δυο είναι κομμάτια μάλαμα! Όσο για σας, δεν έχετε άναγκή από συστάσεις, είτε η προε-

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΙΑΝΑ ΥΠΕΡΟΧΗ

Είμαστε άσυναγώνιστοι

Η υπερηφάνος δερματέα

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝΕ ΚΟΣΜΟΛΟΓΗ

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΝΟΛΕΜΜΕΤΑ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΒΕΣ

ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΥΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΜΕΛΑΝΙΝΑ

№ KASTRIOTIS

νήτρα γλυκαναστενάζοντας και ριχνώντας μία κλεφτή ματιά στον αρχιελεγκτή.

— Σας ευχαριστώ πολύ, απάντησε εκείνος. Έχω πεποιθήσει στην κρίση σας, αλλά μία που δείχνετε τόσο ενδιαφέρον για μένα, επιτρέψτε μου να σας ρωτήσω: Τι θα μου στοιχίσει η μεσολάβησή σας;

— Α! Όχι σπουδαία πράγματα! Για σας δε θέμαι απαιτητική. Είκοσι πέντε ρουβλία κι ένα μεταξωτό φόρεμα. Έτσι συνηθίζεται... Έννοείται ότι τα ποσά αυτά είναι προίκα και είναι άλλος λογαριασμός...

— Ο Νικόλας Νικολάεβιτς σταύρωσε τα χέρια του και ευθίστηκε σε στοχασμούς. Ύστερα κδόνοντας ελσφρά τη σιωπή, είπε με θαυό άνα στεναγμό:

— Πολύ ακριβά! — Τι λέτε, Νικόλα Νικολάεβιτς; Δεν είναι καθόλου ακριβά. Άλλωστε, όταν είχαμε πολλά συναισθήματα, ή τιμή ήταν ακριβέστερη. Σήμερα όμως έχουμε κεσάτια και κάνουμε σκόνη. Πρέπει να ευχαριστούμε τον καλό Θεό, όταν καταφέρνουμε να εγάζου με πνήτητα ρουβλία το μήνα.

— Πνήτητα ρουβλία! Έκαμε εκείνος με θαυμασμό. Και τα έρρισκε λινά;

— Πολύ λίγα. Τον παλμό καιρό έεγαζα περισσότερο από 150 ρουβλία. Τι λέτε! Ένα τέτοιο εισόδημα δεν τόνει ούτε ο Γενικός Διευθυντής των Σιδηροδρόμων! Πήτε, σας παρακαλώ ακόμα ένα ποτηράκι.

— Η προενητέρα άδειασε για τρίτη φορά μονορούφι το ποτηράκι της. Ο αρχιελεγκτής την περιεργαζόταν τώρα από την κορφή ως τα πόδια.

— Πνήτητα ρουβλία, έπαιπε; Διλά; Δι έξασκία ρουβλία το χρόνο! Είμαι λογαριασμός! Πάρτε, σας παρακαλώ ένα ποτηράκι ακόμα. Με τέτοιο εισόδημα, Λιούμπα Γρηγοριέβνα, μπορείτε να έρριτε ένα καλό σύζυγο.

— Έγώ; Χα! Χα! Χα! Έξασπασε στα γέλια η προενητέρα. Είμαι πολύ μεγάλη για τέτοια δουλειά!

— Δεν έστε καθόλου μεγάλη, ά γαμήτη μου! Είστε μία παχουλή γυναικούλα άπ' αυτές που συγκινούν τους σεσαρούς άντρες. Τι δοσερό, τι κάτασπρο προσώπακι! Όλα σας είναι μία χαρά, Λιούμπα Γρηγοριέβνα!

— Η προενητέρα κοκκίνισε από ντροπή. Σ' αυτό είχαν δοθήσει και τα τέσσερα ποτηράκια του λικέρ. Ο κύριος αρχιελεγκτής κατακόκκινος κι' αυτός από τη συγκίνησή του, κάθισε δίπλα της.

— Έχετε ακόμα χαρίσματα, που θα τα έζηλευαν πολλοί... της έλεπε. Άν θέλτε ένα άντρα σεσαρό, καλοθαλμένο, οικογένη, που να έξέρη να άξιοποιή το μισό του και τα εισοδήματά σας, θα μπορούσατε να τον έρριτε...

— Χριστός και Παναγιά! Τι λέτε καλέ;

— Λέω εκείνο που σκέπτομαι. — Η Λιούμπα Γρηγοριέβνα κοκκίνισε περισσότερο. Έρριξε ένα ντροπαλά έλέμμα στον αρχιελεγκτή και τούπε:

— Και σεις πόσα εγάζετε το μήνα, Νικόλα Νικολάεβιτς;

— Έγώ; Έβδομηνταπέντε ρουβλία, χωρίς να λογαριάσουμε τα τυχερά. Έξ άλλου εγάζω άρκετα άπό τα ακουβλάκια.

— Έχετε κουνελτοφρέιο;

— Όχι, κουνελίω λέμε τους τα-είδιωτες, που δεν έχουν εισιτήριο. Άκολουθήσε μικρή σιωπή. Ο Νικόλας σηκώθηκε κι' άρχισε να κήνη συγκινημένος.

— Δεν έλεω σε τι θα μου χρειάζονται μία νέα γυναικα, έπεε στασιακά. Έγώ είμαι πιά ένας ώριμος άντρας. Θα μου ταιριάξει λοιπόν μία γυναικα... σαν κι' εσάς...

— Άχ, Θεέ μου!... τι λόγια είν' αυτά; μουρμούρισε η προενητέρα σκεπάζοντας μ' ένα ματηλι το πρόσωπό της, που είχε γίνει κατακόκκινο.

— Άφριστε τα αυτά, και απαντήστε μου έξστερα, συνέχισε ο Νικόλας Νικολάεβιτς. Τα χαρίσματά σας μ' άρέσουν. Είμαι άνθρωπος εύληκρης και ήσιος. Άν και σεις με έρρισκετε του γούστου σας, τότε γιατί να χασομεράμε; Έπιτρέψτε μου, κυρία Λιούμπα Γρηγοριέβνα να σας ύποβάλω μία αίτησι γάμου!

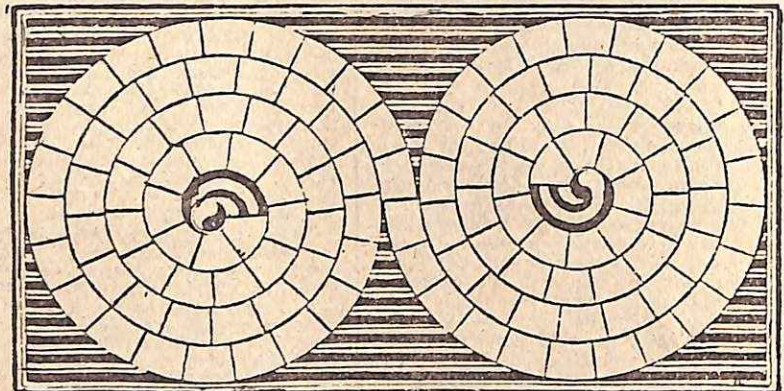
— Η προενητέρα σκούπισε ένα δάκρυ, γέλασε κι' ύστερα για να δείξη τη συγκάτθεσή της, τούούγκρισε το ποτηράκι της με το ποτήρι του Νικόλα.

100 μικρούς

Διπλός κοχλίας

Εξελώντας άπό το κέντρο του άριστερου κοχλία, θα συμπληρώστε το σχέδιο αυτό με 22 λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πώ κάτω τις σημασίες. Άν έρριτε τη σωστή λύσι, τότε διαβάζοντας τα γράμματα αντίστροφως, δηλαδή με άφωριστα το κέντρο του δεξίου κοχλία, θα σχηματίσετε 27 νέες λέξεις, των οποίων έπισης σας δίνουμε τις σημασίες.

Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση, στο τέλος της κάθε

εξηγήσεως, αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως:

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Κοφτότε όργανο (7).
- 2) Περιβάλλει βασίλεια (9).
- 3) Τα στυλό διαρκείας την άχρηστευσαν (5).
- 4) Βιολικό δουνό (4).
- 5) Θέρους (7).
- 6) Κομψότης (3).
- 7) Νευρικός κλονισμός (3).
- 8) Βιολικό δουνό (6).
- 9) Έγχορδο μουσικό όργανο (6).
- 10) Βυζαντινή νούτα (2).
- 11) Σειρά (5).
- 12) Είναι τρελός (8).
- 13) Νησιό του Σαρανικού (7).
- 14) Δηλώνει επανάληψη (4).
- 15) Μουσικός όρος (4).
- 16) Φουρτός της τάξεως (8).
- 17) Θεωρείται απαραίτητος σ' ένα τσίρκο (5).
- 18) Τέσσερις θεότητες της μυθολογίας μας (4).
- 19) Πάντοτε εύπρόσδεκα (4).
- 20) Ο κάτοικος μιας των Κυκλάδων (8).
- 21) Άκολουθεί κάποιον πιστά (6).
- 22) Έρταίς στις 6 Δεκεμβρίου (5).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Υπερβολικά τολμηρό (5).
- 2) Διευκολύνει τη χώνευση (4).
- 3) Άποτελείται συνήθως άπό χρήματα (5).
- 4) Ζιζάνιο του σίτου (4).
- 5) Χλευαστική παραλλαγή τραγουδιού (7).
- 6) Σύμφωνο (2).
- 7) Δικό σου (3).
- 8) Χώρα της Άπω Άφας τολής (5).
- 9) Προορίζεται για την έναποθήκευσι σιτηρών (4).
- 10) Περιοχή της Γής (5).
- 11) Άνάτοια άρχων (4).
- 12) Έπίρρημα: κοντά (4).
- 13) Όπλο των κάου-μπόξ (5).
- 14) Καινούργια (5).
- 15) Έκταση χωρίς δέντρα (6).
- 16) Δούλη του Άδραάμ (4).
- 17) Κανείς δεν τα πείραξε (6).
- 18) Αλυσιπιακή θεότης (2).
- 19) Άχρηστο κομμάτι ύφασματος (5).
- 20) Φύλαρο πουλί (5).
- 21) Άφίρωμα (4).
- 22) Ξύλο με κανονικό σχήμα (5).
- 23) Υποθετικόν (2).
- 24) Κράτος των Β.Α. Ίνδιαν (5).
- 25) Ξένο νόμισμα (4).
- 26) Καλύπτει (7).
- 27) Γυιός του Νάε (3).

Μικρά προβλήματα

- 1) Τέσσερα μέτρα ενός ύφασματος στοιχίζουν άκριβώς τόσο, όσα μέτρα από το ίδιο ύφασμα θα μπορούσε κανείς ν' αγοράσει με 4.900 δραχμές.

ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΤΑ

Πόσο στοιχίζει το κάθε μέτρο άπό το ύφασμα αυτό;

- 2) Ποιός είναι ο αριθμός, που αυξανόμενος κατά το 1)8 του ήμισώς του γίνεται 51;

3) Α Β Γ Δ Ε Ζ : Η Θ Ι

4 5 4 2 5 5 3
2 7 6
2 1 7

Στη διαίρεσι αυτή πρέπει ν' αντικαταστήσετε τα γράμματα, που αποτελούν το διατετό και το διατε με τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9) έτσι ώστε να επαληθευθεί άπολύτως η ύπόλοιπη διαίρεσι.

- 4) Στο κωδωνοστάσιο μιας μεγάλης έκκλησίας υπάρχουν τρεις καμπάνες. Η μία χτυπάει κάθε 5 δευτερόλεπτα, η δεύτερη κάθε 6 και η τρίτη κάθε 8 δευτερόλεπτα.

Άν χτυπήσουν μαζί τον πρώτο χτύπο, ύστερα άπό πόσα δευτερόλεπτα θα χτυπήσουν και πάλι μαζί οι τρεις καμπάνες;

- 5) Στη θέσι των σιγμών τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε κάνοντας τις πράξεις, που σας έπιβάλλουν τα ύπάρχοντα αριθμητικά σημεία, να έρρισκετε στην κάθε σειρά το άποτελεσμα, που σας δίνουμε:

... + ... = 12
... X ... + ... = 13
... - ... X ... = 14

Θά χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς μία μόνο φορά τον καθένα.

- 6)

3 8 2
2 2 9

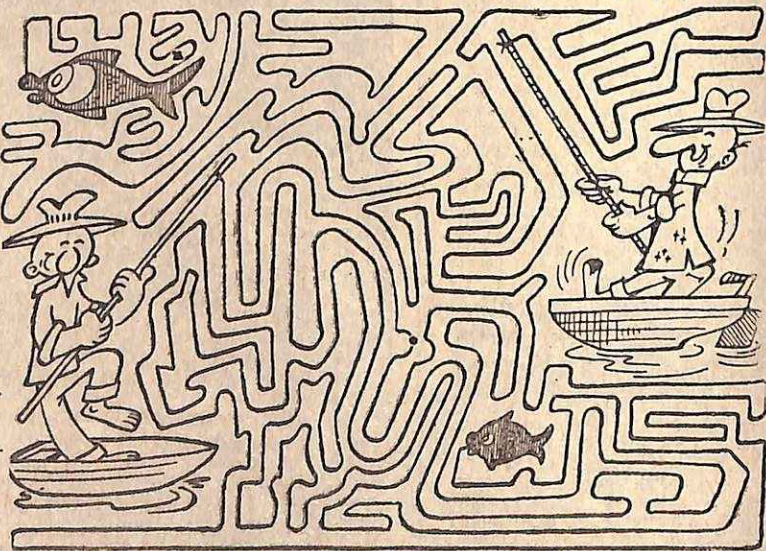
Προσπαθήστε να έρριτε τους αριθμούς, που πρέπει να τοποθετήστε πιο πάνω στη θέσι των σιγμών, έτσι ώστε να ολοκληρωθεί ο πολλαπλασιασμός. Για να σας διευκολύνουμε, σας λέμε πως θα χρησιμοποιήσετε πέντε φορές το 5 και τρεις φορές το 7.

Αριθμών... συνέχεια

Ποιός είναι ο αριθμός με τον όποιο πρέπει να συμπληρωθεί η καθεμία άπό τις κάτωτι συνεχείες, για να εξακολουθήσει η κάθε σειρά αριθμών να παρουσιάζει τις ίδιες ακριβώς ιδιότητες:

A : 3 6 18 72
B : 15-21, 13-23, 11-25, ...
Γ : 38 29 21 14

Ποιός έπικσε το μεγαλύτερο ψάρι;

Ποιός άπό τους δυο αυτούς ψαράδες έπικσε το μεγαλύτερο ψάρι; Διαλέξτε τον ένα άπό τους δυο, στην τύχη, και προσπαθήστε κατόπιν να ήπτε ποιο ψάρι έπικσε ακολουθώντας με το μάτι και χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύδι ή άλλο όργανο, το νήμα, που ξεκινά άπό το καλάμι του.

Για να θεσπώθετε ότι δεν κάνετε λάθος, εξακριβώστε άν το νήμα του άλλου ψαρά άδηγεί στο άλλο ψάρι, άπ' αυτό που πιάσατε έσείς.

Οι λύσεις στη σελίδα 77

Μ' ΟΔΟ, που ήταν προχωρημένο αθινόποιο — 7 Νοεμβρίου του 1955 — η άερογρασία της Ταομίνας, στη Σιζελία, λουφάταν εκείνο το άπογευμα στον ήλιο. Δυό ξένοι, ο Γάλλος Ροζέ Ίζαό κι' η Πολωνέζα φίλη του Μισέλ Μπουλεσλάβα Όρλόφσκα Μπαλιμάτ, έπωρελήθηκαν άπό τη θαυμάσια μέρα, για να νοιζιάσουν μία βάρκα και να πάνε στο άντικρινό νησί, την Ίζολα Μπέλλα, για να ψαρέψουν. Μαζί τους είχαν και το σκύλο της Μισέλ, το Βόλφ.

Δεν είχε περάσει, όστόσο, παρά μισή ώρα, όταν ο ψαράς Βιτέντσο Μπουγκουλιό, που τους είχε νοιζιάσει τη βάρκα, άκουσε τον Ίζαό να καλή σε βοήθεια και σε λίγο τον είδε να τραβάει με δύναμη τα χοντρά, για να γυρίσει άπο πιο γρήγορα μπορούσε στην άκτή. Έπρεξε για να τον βοηθήσει να βγάλει τη βάρκα στην άμμουδιά και τότε αντίκρουσε, άπροσάστα πόδια του σκύλου, που έζγαλε γοργά, το άνυγο σώμα της ύμορφης Μισέλ.

ΓΙΑ ΤΡΙΤΗ ΦΟΡΑ ΟΤΟ' ΕΔΩΧΕ!

Ο Ροζέ Ίζαό είναι άδωδς για το μυστηριώδη πνιγμό της φίλης του Όρλόφσκα;

Με λίγα λόγια, ο Ροζέ, που το πόσάπο τον φανέρονε συντριβή για την τραγωδία της φίλης του, έξηγήσε στον ψαρά τί είχε συμβεί. Μία άποτομη κίνησι του σκύλου είχε άναποδογυρίσει τη βάρκα τους και βροθήχαν κι' οι τρεις στο νερό. Η Μισέλ δεν ήξερε καλύμει κι' οι άπεληκόμενες προσπάθειες του Ροζέ για να την τραβήξει κοντά του, δεν έφεραν άποτελεσμα, γιατί έμποδιζόταν άπό το σκύλο, που έμπαινε ανάμεσά τους.

Όταν, τέλος, μπόρεσε να την άνεβάσει στη βάρκα, που την είχε ξαναφέρει στο μεταξί στην κανονική της θέσι, η νεαρή Πολωνέζα δεν έδινε πιά κανένα σημείο ζωής.

Την ίδια άφηγησι έκανε ο Ροζέ Ίζαό και στους άστυνομικούς, που ήθων λίγο άνούτερα για να εξακριβώσουν τις συνθήκες του δυστυχήματος. Όπως ήταν επόμενο, φάνηκε και σ' εκείνους άπολυτα πιστευτή, όπως και στον ψαρά που την πρωτάκουσε. Περιορίστηκαν, λοιπόν, στο να συλλυπηθούν τον συντριμμένο Γάλλο για το δυστύχημα, κι' η ύπόθεσι δε θα είχε καμμία άλλη συνέχεια, άν δεν έβγαυε στο φώς, μία έβδομάδα πώ έπειτα, μία παραόδεσι συμπτωσι: Η Όρλόφσκα, μερικές μόλις ήμέρες πωιν άπό τον τραγικό θάνατό της, είχε κάνει μία άσφάλεια ζωής, για 4 εκατομμύρια δραχμές, στ όνομα του φίλου της, του Ροζέ Ίζαό!

Η άσφαλιστική έταιρεία ύποψιάστηκε τη συμπτωσι αυτή, όταν είδε τον Ίζαό να παρουσιάζεται, για να εισπράξει την άσφάλεια και άνακοίνωσε τις ύποψίες της στην άστυνομία. Άρχισε τότε μία άτελειωτη σειρά άπό άνακρίσεις και άναπαραστίσεις του πνιγμού της άμοιρης νέας, που είχαν σαν άποτελεσμα την προσφυλάκισι του Ροζέ Ίζαό, το Μάιο του 1956, και την παραπομπή του σε δίχη, που πραγματοποιήθηκε, έπειτα άπό άλλεπάλληλες άναβολές, το Νοέμβριο του 1957 — δυό όλόκληρα χρόνια μετά το δυστύχημα!

Στο μεταξύ, είχε συγκεντρωθεί

σώρος έπαδωντικων στοιχείων, που παρουσίαζαν τον Ίζαό σαν άνθρωπο με τυχοδιωκτικό πωρελήθον. Στην πατρίδα του είχε ήθασαίσει, κατά την περίοδο της γερμανικής κατοχής, κάνοντας μαιση άγορά. Τολμηρός, όπως ήταν, δεν είχε διατάσει να έξασπηση και τους Γερμανούς, πουλώντας τους χροματισμένο νερό, που το παρούσιαζε για κολώνια! Όταν έκείνοι άνακάλυψαν την άπάτη, πωλάβε να φύγει για την Άγγλία, όπου, με διάφορες έπιχειροδεις «μπένες» που έκανε, κατώρθωσε ν' άγοράσει ένα γιότ, να προσλάβη έξη άνδρες για πλήρωμα και να φύγει για την Άργεντινή.

Έκεί, έγινε ο έμπιστος της Έβίτας Περόν και, όπως έλεγαν οι κακές γλώσσες, ο ιδιαίτερος εννοούμενος της, που τη βοηθούσε να έκδικηται το δικτάτορα για τις άπιστίες του! Άνταποδίδοντας τη βοήθεια αυτή η Έβίτα, δημοφώνησε στο Ροζέ όλες τις δυνατές ευχολίες για να κερδίσει χοντρά μ' έπιχειρή...

Η Όρλόφσκα με τον Έλβετό σύζυγό της Μπαλιμάτ, λίγο καιρό πριν τον έγκαταλείψει, για ν' άκολουθήσει τον Ίζαό.

για έκδοσι έπιταγών, χωρίς άντίκρουμα, κατάρρε όμως να άποφυλακιστή, καταβάλλοντας ένα σημαντικό ποσόν για έγγυησι, και να φύγει για την Έλβετία, όπου, το Μάιο του 1955, γνωρίστηκε με τη Μισέλ Όρλόφσκα, μία έξαιρετικά ύμορφη Πολωνέζα, που εργαζόταν ως φωτομοντέλο και μαννεκέν.

Η Όρλόφσκα ήταν παντρεμένη μ' έναν κομμωτή της Γενεύης, τον Μπαλιμάτ, μα ο Ίζαό δε δυσκολεύτηκε να την πείσει να έγκυταλείψει τον άντρα της και να τον άκολουθήσει στην Ίταλία. Τό ευγχοί έξης ειδυλλιακούς μήνες, τα-είδιωτομενο άπό την προσπασι νή του θανάτου της: «Με συγγνωές για όλα — είχε τηλεγραφίσει στον άντρα της, Γρήγορα θα είμαι και πάλι κοντά σου».

Τι σημαινε αυτό το τηλεγράφημα; Πώς είχε συμβεί, άγνωστο για ποιο λόγο, να τον πείσει να άναμεσα στο Ροζέ και στη Μισέλ, και πως εκείνη είχε πάρει την άπόφασιν να τον έγκαταλείψει. Αυτός το ήξερε ή το φροδόναν κι' έτσι άποφάσισε να έπιταχύνει το τέλος της, πωιν η Μισέλ τον στερούση, άλλωστε τους όρους του άσφαλιστικού συμβολαίου, άπό το ποσόν των 4 εκατομμυρίων, που είχε βάλει στο μάτι!

Στηρίζόμενο σ' όλα αυτά τα έπιδομνικά στοιχεία, το κακούργικο της Μεσσίνα, καταδίκασε τον Ροζέ Ίζαό σε έικοτή 25 έτών. Εκείνος άσπασε έφρεσι έναντίον της άποφάσεως και άφου μεσολάβησαν νέες πραγματογνωμοσίνες και άναπαραστίσεις του «δυστυχήματος», η έφρεσι έκδικήστηκε το Σεπτέμβριο του 1959, με άποτελεσμα να άπαλλαγή, αυτή τη φράση, ο κατηγορούμενος «λόγω άμφιβολιών».

Η άπαλλαγή, όμως, σημαινε πως η άσφαλιστική έταιρεία έωφειλε να του καταβάλει το ποσόν, που του είχε άρνηθεί, όταν έκείνος παρουσίασθηκε, μετά το θάνατό της Όρλόφσκα, για να το εισπράξει. Άλλά η έταιρεία άρνήθηκε και πάλι, λογιζόμενη πως έχει άδικείσει στα στοιχεία, που άποδεικνύουν την ένοχη του Ίζαό. Προβάλλοντας αυτά τα στοιχεία, έζησε άναθεώρησι της δίχης, που έγινε τελικά δεκτή. Έτσι, ο Ροζέ Ίζαό θα καθόνη, τον έρχόμενο Ίανουάριο, για τοίτη φορά, στο έδωλο του κατηγορουμένου, κι' ό έπείτες του Παλαιοίου όπου θα γίνει η νέα δίχη, θα έχουν και τον δικιτικό λόγο για την τύχη του.

Ο Ροζέ Ίζαό, συνοδευόμενος άπό έναν Ίταλό άστυνομικό, κατά την πρώτη δίχη του, στη Μεσσίνα.

Δεν κοιμήθηκε καθόλου εκείνη τη νύχτα. Η Φωτεινή είχε γιο- νίσει και το κοινό εμπαινε τσουχτε- ρό από τις χαρμάδες. Πιο πολύ όμως την παγωνία την ένοιωσε η Φωτεινή βαθιά μέσα στην ψυχή της.

Δεν μπορούσε όμως να μείνει πιο πολύ στο κορβόκι να σηκωθεί.

Το γραμμάκι ήταν πεσμένο πάνω στο χαλάκι. Το γραμμάκι εκείνο που την έκανε να περάσει μια νύχτα άπλητη.

Το πήρε κι άρχισε να βηματί- ζει πάνω-κάτω για να ξεσταθεί.

Έφριξε μια ματιά στο ρολόι. Ήταν ακόμη πέντε. Πολύ νωρίς για να βγει στο δρόμο. Και πού να πάει;

Εκείνη την ώρα χτύπησε δια- κοιτικά η πόρτα της.

— Σύντια είσαι, δεσποινίς Φω- τεινή;

Σηκώθηκε, πήγε ως την πόρτα κι άνοιξε. Η φωνή εκείνη της έδινε την παρηγοριά της συντρο- φιάς. Γι' αυτό δε δίστασε να χα- μογελάσει και να πει στη γυναίκα, που ενδιαφερόταν γι' αυτήν:

— Ναι, κυρά Μαρίνα, δε υπό- ρεσα να κοιμηθώ...

— Θέλεις να σου φτιάξω ένα τσεστό; Ναι, φτιάξω δύο φλυτζά- νια, να πιούμε μαζί;

— Ναι, κυρά Μαρίνα.

Η κυρά Μαρίνα, μια πολύ ή- λικιωμένη γυναίκα, σούφροντας τις παντόφλες της, έφτυγε για την κορίτσα.

Η Φωτεινή πήγε προς το πα- ράθυρο, μισάνοιξε τις жалюзиες και κοίταξε στο δρόμο. Ήταν σκοτεινά ακόμη και δεν άκουγό- ταν κανέναν θόρυβο. Ξανάλειψε και γύρισε στην καρέκλα της.

Η κυρά-Μαρίνα έφερε μέσα σ' ένα δίσκο τα δυο φλυτζάνια. Έ- κλεισε πίσω της την πόρτα, και τ' άκουμπησε πάνω στο τραπεζί.

— Κάνει ζεστό! μονομούρισε.

Η Φωτεινή πήρε το φλυτζάνι κι άρχισε να πίνει το τσεστό φα- σόμυλο.

— Ήξερα πως σ' άρεσει...τής ειπε η άλλη. Θυμάσαι; Από μι- κρή που ήσουν, ερχόσουν στην κά- μαρά μου κι έπινες από το φλυ- τζάνι μου.

— Ναι, κυρά Μαρίνα.

— Ήσουν δεκατέντε χρόνων κοπελίτσα... θυμάσαι. Μα και τό- ρα είσαι ώραιά...

— Ήταν πραγματικά μια πολύ ή- μορφη κοπέλα η Φωτεινή. Είχε μαύρα μαλλιά και γαλιανά μάτια. Δύο μάτια μεγάλα, αμυγδαλωτά, με μακροίους μαύρους βλεφαρίδες.

— Ήταν, παραξένα, θυμάσαι;

— Σκυφτή πάνω από το φλυτζά- νι της η κυρά Μαρίνα, εξασολού- θησε:

— Ερχόσουν να σου πλέξω τις κοιτίδες και μούπινες το φασό- μυλο!

— Τό θυμάμαι, κυρά Μαρίνα...

— Θυμάσαι ακόμη σαν πήρες το πτυχίο της δασκάλας, που ή- θες να το πης πρώτα σε μένα;

— Ήσουν τόσο καλή, κυρά Μα- ρίνα. Ήσουν σε μπερδία μου!

— Σ' αγαπούσα, γιατί είχες μείνει όμορφη από μικρή. Τι να σου κάνω κι καίμενος ο πατέρας σου;... Τις δουλειές του να ντυτά- ξη ή το σπίτι;

— Τις δουλειές του ή το σπι- τι!... είπε σαν ηρώ η Φωτεινή.

— Βέβαια! Έπειτα έφυγες, διορίστηκες. Έφυγα κι' εγώ, ή- θα έδω, στο σπίτι μου... Δόξα νύχ η Θες! Καλά περνά. Δε γαλιούσα τίποτα από τους μισθούς μου. Τάβαλα στο Τσιμεντήριο κι' έπειτα από είκοσι γρόνια, ένω τό- ρα ένα εισοδηματάκι και ζω.

— Σόπασε. Η Φωτεινή είχε βυ-

Εκείνη την ώρα ερχόταν η Φωτεινή από το σχολείο...

Καυδότερημένη ΕΥΤΥΧΙΑ!

διστή στις σχέσεις της και σε μια απόλυτη σωτηρία. Τα λόγια της κυ- ρά Μαρίνας μόλις έφταναν στ' αυ- τιά της, σαν ένα γαδί, που ερχό- ταν από ένα μακρινό παρελθόν.

Είχε δίκιο η κυρά Μαρίνα. Η Φωτεινή μόλις θυμόταν τη μητέρα της. Όταν πέθανε ο πατέρας της έφερε από τη μικρή επαρχιακή πό- λι, όπου είχε γεννηθεί, μια γνοστή τους χήρα, που ανέλαβε το νοικο- κυριό. Την κυρά-Μαρίνα, λοιπόν, η Φωτεινή γνώρισε πιο πολύ, σύ- μητέρα, και το μόνο άνθρωπο, που ενδιαφερόταν πραγματικά γι' αυ- τήν. Ο πατέρας της, που ήταν έ- νας πλούσιος καταστηματάρχης της όδοι Έμπού, έκοψε από ένα στρογγυλό ποσό, που άφηνε κάθε μήνα στην κυρά-Μαρίνα, δεν εν- διαφερόταν για τίποτ' άλλο. Σπά- νια έτρωγε σπίτι του, σπάνια γύ- ριζε νορίς. Χάριζε από ένα-δυο χαμόγελα στη Φωτεινή κι' έφτυ- γε. Αυτό ήταν όλο!

Οι κακές γλώσσες λέγανε πως αυτός, ο αδιάφορος χαρζατζής του, είχε μεταγγίσει τη γυναι- κά του και τη μαράζωσε. Όπου να πεθάνει.

Μα πούος συζητούσε τέτοια πράγματα. Η ζωή κυλούσε αδιά- φορα, κι' η Φωτεινή μεγάλωσε και σπούδαζε με τις φροντίδες της κυ- ρά-Μαρίνας, που διέδινε το νοι- κυριό σαν πραγματική μητέρα της.

Μά, όταν η Φωτεινή πήρε το πτυχίο της και διορίστηκε άνεσος σ' ένα χωριό της Θεσσαλίας, ως δασκάλα, η κυρά Μαρίνα γύρισε πως τελείωσε, ο προσκοιμός της κι' έφυγε για το σπίτι της, στην επαρχία. Ο πατέρας της Φωτι- νής δεν έφερε χαμιά αντίδοσι, όταν του το είπε. Της έδωσε μά- λιστα και μια επιταγή μ' ένα κα-

λό ποσό, χαμογελώντας της ό- πως πάντα και την αποχαιρέτησε.

Έπειτα από μια βδομάδα, έ- μπαινε μέσα στο σπίτι μια δευτε- ροή σκύλος, μια σκύλος, που από χαρό ήταν εγκατεστημένη κάπου άλλου προσώπου και που τώρα που έφταναν όλοι, είχε έρθει να μείνει στο μικρό μεγάλο της λεο- φόρου Βασ. Σοφίας, πλασιωμένη από δυο υπηρέτριες.

Αυτά όλα τα ήξερε η κυρά-Μα- ρίνα, μα ποτέ της δεν τα συνέν- τιασε με τη Φωτεινή στην αλληλο- γοραία, που είχε μαζί της.

Εκείνο, που παίδεψε τώρα το μεγάλο της κυρά-Μαρίνας ήταν ο λόγος, που η Φωτεινή ήθελε έτοι- ξαφικά στο σπίτι της, έδω και τρεις μέρες, σαν επισκέπτρια, δι- γος να της πη τίποτα. Ασφαλώς, κάτι θα συνέβαινε στο κορίτσι. Κάτι που άρχι να γρήγορα θα της το φανέσωνε, όπως συνέβη, για όλες τις μικροσοποιήσεις, που εί- χε, από τον γρήγορο, για να πη- ναι έργοστη σε δασκάλα.

Γι' αυτό και δεν το κοινοίσε από κεί' μόνο καθόταν αμίλητη.

Ήξερε πως η Φωτεινή θα της ά- νοιγε την καρδιά της κι' αυτό που τη βάσανε και την έκανε να μην κοιμηθεί εκείνη τη νύχτα.

Ξαφικά, η Φωτεινή, πανοντας το γραμμάκι, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, γύρισε και είπε στην κυρά Μαρίνα:

— Αγαπώ έναν άντρα. Μα δε θέλω να τον παντρευτώ!

— Και γιατί, παιδάκι μου;

— Αφού τον αγαπάς, κι' αν σ' αγα- πά κι' εκείνος, να τον παντρευτείς.

— Όχι! Για να τον παντρευτώ, πρέπει να τον φέρω σ' έλαση με τον πατέρα μου. Κι' εγώ δε θέ- λω! Με τον πατέρα μου έχουμε να συναντηθούμε από τότε που έφυ-

γα από το σπίτι μου. Δεν πήγα, βέβαια, στο σπίτι μας, για να συ- ναντήσω την καινούργια του γυ- ναίκα. Μα ούτε κι' εκείνος ενδια- φερόθηκε να ρωτήσει για μένα.

— Πιθανόν... να τρεπόταν! μονομούρισε η κυρά Μαρίνα.

— Άντρας ήταν ξαναπαντρεύτηκε. Δε μπορούσε να σε ρωτήσει, αφού εσύ γινόσουν πια ανεξάρτητη, μ' ένα πτυχίο στο χέρι. Έξ' άλλου, τον θυμάσαι καλά; Ήταν τέτοιος ο χα- ρακτήρας του. Διαφορούσε για όλα!... Μα είχε εμπιστοσύνη τόσο σε μένα, όσο και σε σένα. Ο,τι έκανα κι' ό,τι έλεγες, ήταν καλά καινούργια... Είχε χωρίσει τις ελ- θίνες και τη ζωή μας από τη ζωή του.

— Αυτό αγριεύς με δυσκολεύει να του γνωρίσω τον άντρα που ά- γαπώ.

— Μα δεν πιστεύω να φέρη χαμιά αντίδοσι, αφού εσύ τον θέλεις!...

— Ναι, μα τί θα πη ο άντρας που αγαπώ, για ένα τέτοιο πα- τέρα;

Η Μαρίνα κατάλαβε τον φο- ρικό πόνο της νέας και τους δια- ταγμούς της να δώσει τη συγκα- τάθεσή της, μπροστά σε μια τέ- τοια ανώμαλη οικογενειακή κα- ταστά.

Κι' άξαφνα, ρώτησε:

— Και πώς ήρθες εδώ;

— Η Φωτεινή την κοίταξε στα μάτια και είπε:

— Για να τον αποφύγω, πήρα μια μετάθεση για έδω. Μά, να, που μου γράφει πως θά'ρθη κι' αυτός. Τώρα δεν ξέρω τι να κάνω. Πή- ρε κι' ο ίδιος μετάθεση. Τι να κά- νω; Δε μπορώ τώρα να ξαναφύ- γω, δε μπορώ να τον αποφύγω!

— Ούτε θα ξαναφύγεις, ούτε θα τον αποφύγεις. Όσο για τον πατέρα σου... θα φροντίσω εγώ!

Η κυρά-Μαρίνα σηκώθηκε, πή- ρε το δίσκο με τα φλυτζάνια κι' έφυγε για την κορίτσα.

Είχε πια ξεμυρσώσει καλά. Ο δρόμος ήταν γεμάτος κόσμο, που πήγαινε στις δουλειές του. Σηκώ- θηκε κι' η Φωτεινή να ντυθεί. Ε- προκει να παρουσιασθή στο διευ- θυντή και να πιάσει δουλειά.Τρεις μέρες τώρα, είχε αποφύγει να δει- ξη την παρουσία της στο σχολείο.

Ντύθηκε, χαϊρέτησε την κυρά Μαρίνα κι' έφυγε.

Δε ξαναμίλησαν από κείνο το πρωινό. Είχε περάσει μάλιστα μια βδομάδα, όταν, ένα μεσημέρι, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από το σπίτι της κυρά Μαρίνας.

Ένας άντρας πενήντα πέντε λε- ρόπου χρόνων, κατέβηκε απ' αυτό, μαζί μ' ένα νέο χαμιά τριαντα- οία χρόνων.

Τους υποδέχτηκε η κυρά Μαρί- να. Ήταν ο πατέρας και ο αγα- πημένος της Φωτεινής. Τά είχε κανονίσει με τις τηλεφωνικές συ- διαλέξεις της η κυρά-Μαρίνα κι' έστειλε τον άντρα που αγαπούσε η Φωτεινή στον πατέρα της, για να γνωρισθούν.

Εκείνη την ώρα ερχόταν κι' η Φωτεινή από το σχολείο και, κα- θώς μπήκε, στο μικρό σαλόνι και είδε τους δυο άντρες μαζί, απο- θύμισε στην αγκαλιά του πατέρα της!...

— Έλα τώρα, της είπε, πάν- τα σ' αγαπούσα και σ' αγαπώ. Δε θα φύγω από δω, πού γίνον- οί γάμοι σας. Έφερα μαζί μου τις άδειες.

Η Φωτεινή, έσκυψε και φίλη- σε το χέρι του πατέρα της, ενώ τα δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα μάτια της.

Έπειτα έδωσε το χέρι στον ά- γαπημένο της, που την τραβήξε στην αγκαλιά του.

Καθυστεομένη, μα απόλυτη ξαναγύρισε η κυρά κι' η ελπίδα στην ψυχή της Φωτεινής.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΑΚΡΕΙΑ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ

Η μεγάλη μόδα της κοντής φούστας, που μό- λης σκεπάζει τα γόνατα, έχει τόσο επικρα- τήσει, ώστε, καθώς είδαμε ήδη, κατόρθωσε να επιβληθεί και στις βραδυνές τουαλέτες.

Τη βλέπουμε, λοιπόν, να φιγουράρει σε φο- ρέματα επίσημα και πολυτελή, τόσο από από- ψεως υλικού, όσο και από απόψεως εμφανί- σεως.

Μ' δλη, ωστόσο, την επικράτηση της μό- δας του κοντού άμπιγιέ, η μόδα δεν άρνεϊται πως το μακρύ φόρεμα κυλακείται τη γυναίκα. Για το λόγο αυτόν το εύνοει όσο και το κοντό, που πάντων αν η βραδυνη δεξίωσι, στην όποια πρόκειται να παρευρεθίτε έχει κάπως επίσημο χαρακτήρα.

Μιά από τις πιο modάτες γραμμές για τις μακρείες βραδυνές τουαλέτες παραμένει πάντα η γραμμή «Πρεσέζε». Δίνει στην τουαλέττα μεγαλοπρέπεια και εξαιρετική κομψότητα. Παίνομε, για να σας την περιγράψωμε, ένα από τα πολλά μοντέλα, που λανσάρε ο παρισινός Οίκος Ζαν Πατού. Το μοντέλο αυτό παρουσιάζει μια μακρεία τουαλέττα από λευκό σατέν. Το κορσάκι σχηματίζει μπυστιέ, εφαρμόζει στο σώ- μα. ως τη μέση, και πιο κάτω συνεχίζει με όλο- ένα αυξανόμενο φάρδος για να καταλήξη σε έβαζε γραμμή. Όλο το κορσάκι, καθώς και η φούστα ως άρετά κάτω από τους γοφούς σχη- ματίζει κεντητά μοτίβα από πέρες και μεταξί. Μπρετέλλες συγκρατούν το μπυστιέ στο σώμα και για συμπλήρωμα, αντιστατώνται μπροστά στη μέση του κορσάκι. Όλο το φόρεμα στολί- ζεται μ' ένα «φισόν» που σκεπάζει εν μέρει τους ώμους, από το ίδιο σατέν του φορέματος, κεντημένο κι' αυτό με το ίδιο κέντημα. Ένας μικρός φλόκος, στο φάρδος, που έχουν οι μπρε- τέλλες, δένει μπροστά.

Η ΝΤΑΝΤΕΛΛΑ ΣΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ

Αφού η μόδα εύνοει τόσο τα μακρινά, όσο και τα κοντά βραδυνά φορέματα, ως δοίμε και την τελευταία αυτή άποψη, που συγκεντρώνει τα δικά της προσόντα. Ανάμεσα σ' αυτά ένα από τα πιο σημαντικά είναι ότι χαρίζει νιάτα.

Είναι λίγο αυτό; Τα διάφορα μεταξιά, το βελούδο, τα λαμέ, ερχονται, το καθένα με τη σειρά τους να συντελέσουν σε ελκυστικές εμφανίσεις, πότε σε ίσια γραμμή, πότε σε έβαζε.

Ένα υλικό, που παρουσιάζει κάτι το εξαίρε- τικό για μια βραδυνη εμφάνισι, παραμένει πάν- τοτε η νταντέλλα. Το ανάλαφρο που δίνει στην όλη εμφάνισι, είναι πάντα απόλυτα ταιριαστό με την περίστασι. Οι κλασικές, όπως μπορού- με να τις χαρακτηρίσουμε, μαύρες και ιβουρά νταντέλλες παραμένουν πάντα στη μόδα. Χα- ρακτηριστικό της έφετεινής μόδας, ωστόσο, εί- ναι η χρωματιστή νταντέλλα σε όλες τις δυνα- τές αποχρώσεις. Ειδικώς έφετος ένα χρώμα, που ως τώρα έχρησιμοποιείτο πολύ λίγο, είναι το μαρόν σε διάφορους τόνους, βαθείς και ά- νοιχτούς.

Ας δοίμε όμως κι' ένα - δυο μοντέλα, που χρησιμοποιούν το άραχνοφραντο αυτό υλικό. Το ένα από αυτά συνδυάζει τη νταντέλλα με

Μακρεία τουαλέττα κεντημένη με πέρες.

τό τοῦλι. Τόσο στό κορσά, σέ τύπο μυστιέ, όσο καί στή φούστα, ἔχουμε μέ βάση τό τοῦλι τή νταντέλλα, πού παρεμβάλλεται κατά ἀποστάσεις, γιά νά καταλήξῃ ἀπό τή μέση καί κάτω τῆς φορέσας σ' ἕνα νταντελλένιο βολάν.

Τό φόρεμα αὐτό μέ τήν κοντή φούστα καί τό μεγάλο ντεκολτέ παρουσιάζει μία ἐξαιρετική κομψότητα, χωρίς κανένα ἄλλο στόλισμα, οὔτε καν ζώνη στή μέση, γιατί κι' αὕτη σημειώνεται μέ νταντελλένια μοτίβα, πού ἐνώνουν τό κορσά καί τή φούστα.

Ἐνα ἄλλο μοντέλο ἀπό νταντέλλα νάυλον σχηματίζει τό κορσά μ' ἕνα μεγάλο ντεκολτέ, πού ἀφήνει ξεσκεπάστους τοὺς ὤμους, πού συνεχίζονται μέ κοντά μαρινάκια. Μία πολύ φαρδεῖα μεταξωτή ζώνη σχηματίζει ἕνα ψηλό κορσελέ. Ἡ φούστα, ὅλη ἀπό νταντέλλα, ὅπως καί τό κορσά, πέφτει πάνω σέ πολύ ἄνετο φουρώ, ἔτσι πού τό σύνολο νά σχηματίζῃ μία γραμμὴ ἐξαιρετικά ἐλαξ.

Ἀριστερά: Τουρμπάν ἀπό βελούδο σέ τρία χρώματα. Δεξιά: Μικρὴ τόκα ἀπὸ καστόρι, γαρνιρισμένη μέ βελούδο.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Τὰ ντέ - πιές, ἀνάλογα μέ τήν ὥρα πού θά φορεθοῦν, προσλαμβάνουν μέ τήν κόψη τους ἄλλοτε μία πολύ ἀπλὴ γραμμὴ καί ἄλλοτε μία ἐμφάνισι ἰδιαίτερα λουσάτη.

Ἰδίως γιά τίς συγκεντρώσεις πρὶν ἀπὸ τό δείπνο ἢ τελευταία αὐτὴ ἀποψι εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς ἐφετεινῆς χειμερινῆς περιόδου. Ἐὰ λεπτὰ λαινὰς σέ μονόχρωμα χρώματα εἶναι αὐτά, πού κυρίως χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ. Ὁ συνηθισμένος συνδυασμὸς σέ λουσάτα ντέ - πιές εἶναι τοῦ φορέματος καί τῆς βέστας. Ἐνα ἰδιότροπο μοντέλο παρουσιάζει ἕνα φόρεμα μέ πολύ ἐφαρμοστό κορσά καί μέ φούστα κλός, πού κάνει ἀφθονα γκοντέ. Ὅλη ἡ ιδιοτροπία τοῦ ντέ - πιές συνίσταται στήν κόψη τῆς βέστας, πού συμπληρώνει τό φόρεμα. Εἶναι κοντὴ σάν μπολερό, τελειώνοντας πὸ ψηλά ἀπὸ τή μέση, διαφέρει ὅμως ἀπὸ τό μπολερό, γιατί ἀντὶ νά πέφτῃ ἴσια, σχηματίζει τριγύρω ἕνα ἔντονο κλός.

Μία φαρδεῖα φάσα ἀπὸ γούνα στολίζει τό τέλος τῆς βέστας.

Ἀντίθετα πρὸς τό μάκρος τῆς βέστας, τὰ μανίκια εἶναι μακρὰ, κι' αὐτὸ συντελεῖ στήν ὅλη σκερτσόζικη ἐμφάνισι. Ὁ λαϊμὸς κλείνει

στρογγυλά, χωρίς πρόσθετο τελείωμα καί τό κουμπωμα εἶναι εὐθύγραμμο μέ τρία κουμπιά.

ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΗ ΜΕΣΗ

Τόσο στὰ φορέματα, όσο καί στὰ ταγιέρ καί στὰ ντέ - πιές καί ἀκόμη καί στὰ ἐπανωφόρια, βλέπομε πολὺ συχνὰ ἐφέτος τὴ μέση νά ἐγκαταλείπῃ τὴν κανονικὴ τῆς θέσι γιά νά δώσῃ μία ἐντελὴς διαφορετικὴ μορφή στήν τουαλέτα μέ τὴν κοντόταλλη γραμμὴ. Σ' ἕνα χαριτωμένο μοντέλλο ντέ - πιές βλέπομε τὴν κοντόταλλη αὐτὴ γραμμὴ νά συνδυάζεται μέ τὴ μόδα τοῦ πλαινοῦ κλεισίματος.

Τὸ σύνολο, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴ φούστα καί τὴν καζάκα - βέστα βασίζεται στήν ἴσια γραμμὴ. Ἡ φούστα ἐπὶ πλέον κουμπώνει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καί ἐντελῶς σὸ πλάι. Ἡ καζάκα - βέστα μέ τό ἴδιο πλαινὸ κουμπώνα σχηματίζει πάνω ἀπὸ μία φαρδεῖα κορσελέ ζώνη ἕνα δίπλωμα σάν μπλουζόν. Ὁ λαϊμὸς παραμένει στρογγυλὸς καί τὰ μανίκια σέ περιορισμένο φάρδος ἔχουν τό μάκρος τρουά - κάρ. Πρόκειται γιά ἕνα χαριτωμένο ἀπλὸ μοντέλο, πού, ἀνάλογα μέ τό λαινά, τὸ ὁποῖον θά χρησιμοποιήσετε, μπορεί νά εἶναι λιγώτερο ἢ περισσότερο ἀμπιγιέ. Ἀπὸ τοῦντ ἢ ἄλλο φανταί-

ζι λαινὰς σὰς προσφέρει ἕνα καθημερινὸ σύνολο. Ἀν ὅμως διαθέξετε τὸ μονόχρωμο λαινά, τότε θά ἔχετε ἕνα χαριτωμένο ἀπογευματινὸ συνδυασμό.

ΤΑ ΖΕΡΣΕ-Υ' ΠΑΝΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ὑφάσματα τῆς ἐφετεινῆς μόδας τὸ ζέρσευ διατηρεῖ πάντα μιά περιβλεπτὴ θέσι. Ἄλλοτε στήν κλασσικὴ του ἐμφάνισι, ἄλλοτε σχηματίζοντας ραβδώσεις ἢ ἄλλα φασονέ μοτίβα μᾶς προσφέρει ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο ὕλικο γιά τὴν μιά ἢ τὴν ἄλλη περίστασι.

Τὸ βλέπομε συχνὰ σέ ὁλόκληρα φορέματα σέ ἀπλὴ γραμμὴ, ὅπως τὸ βλέπομε ἐπίσης σέ σύνολα ντέ - πιές φούστας καί βέστας ἢ φούστας καί καζάκας. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος συνδυασμὸς εἶναι συνηθέστατος καί μᾶς προσφέρει ἕνα κομψὸ σύνολο μέ μιά νότα σπορτίβ. Ἡ μόδα ἐδῶ εὐνοεῖ ἄλλοτε τὴν ἐλαξ γραμμὴ καί ἄλλοτε τὴν εὐθύγραμμη. Πότε δηλαδὴ θά βλέπομε τὴ ζέρσευ φούστα ὅλη πλισσεδωτὴ μέ στενά πιερτάκια τῆς μηχανῆς καί τότε τελείως ἴσια μέ μιά τάσι μάλιστα στενέματος πρὸς τὰ κάτω. Καί στὴ μιά καί στήν ἄλλη περίπτωση ἢ καζάκα πού θά συνοδεύῃ τὴ φούστα θά πέφτῃ ὁλόϊσια σὸ σώμα καί θά εἶναι ἀρκετὰ μακρεῖα, σκεπάζοντας τοὺς γοφούς. Ἐνα ὁμορφὸ σκέρτσο εἶναι νά περιβάλλεται ὁ στρογγυλὸς λαϊμὸς μ' ἕνα γιανὰ ντραπαριστό, πού συνεχίζεται σ' ἕνα δέσιμο μπροστὰ μέ τίς ἄκρες πού πέφτουν χαμηλά. Τὰ μανίκια τῆς καζάκας εἶναι ἐφαρμοσμένα χαμηλά στοὺς ὤμους κι' ἔχουν μάκρος τρουά - κάρ.

Ἀριστερά: Φούστα - καζάκα μέ σκερτσόζικο δέσιμο σὸ λαϊμό. Δεξιά: Κοντόταλλο ντέ - πιές.

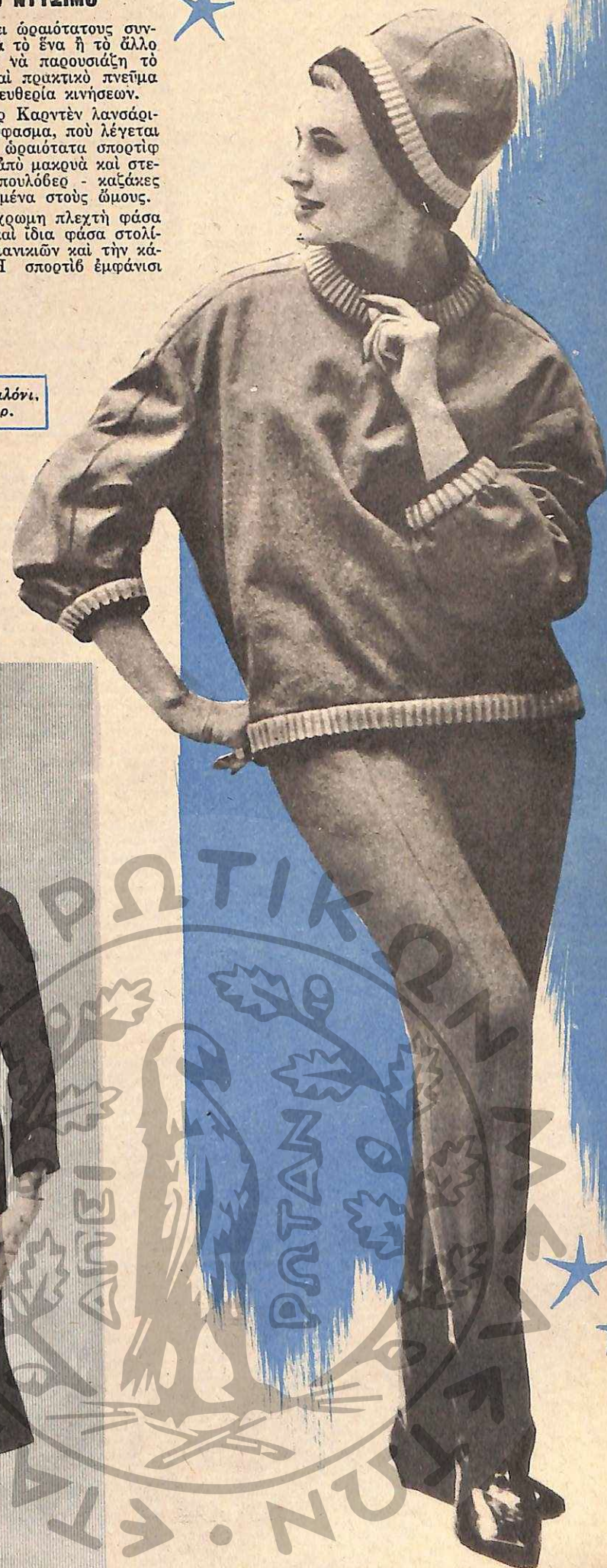
ΤΑ ΣΠΟΡ ΚΑΙ ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Ἡ μόδα μᾶς παρουσιάζει ὠραϊότατους συνδυασμούς, κατάλληλους γιά τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο σπόρ. Τὸ κυριώτερο εἶναι νά παρουσιάσῃ τὸ κάθε σύνολο κομψότητα καί πρακτικὸ πνεῦμα καί νά ἀφίνη σὸ σώμα ἐλευθερία κινήσεων.

Ὁ παρισινὸς Οἶκος Πιέρ Καρντέν λαγαρίζει ἕνα ἐντελὸς μοντέρνο ὑφάσμα, πού λέγεται «ἐλαστίς». Μὲ αὐτὸ κάνει ὠραϊότατα σπορτίφ σύνολα, πού ἀποτελοῦνται ἀπὸ μακρὰ καί στενὰ παντελὸνα καί ἄνετα πουλόδερ - καζάκας μέ μανίκια χαμηλά, κολλημένα στοὺς ὤμους.

Γύρω σὸ λαϊμὸ μιά δίχρωμη πλεχτὴ φάσα συμπληρώνει τὸ κλείσιμο καί ἰδια φάσα στολίζει καί τὸ τελείωμα τῶν μανικιών καί τὴν κάτω ἀκρὴ τῆς καζάκας. Ἡ σπορτίβ ἐμφάνισι

Μακρὸν καί στενὸ πανταλόνι, μπόττες καί πουλόδερ.

1) Ντέ - πιές μέ φόρεμα σέ ἐλαξ γραμμὴ καί μέ βέστα - μπολερό κλός. 2) Κοντὴ νταντελλένια τουαλέττα. 3) Κοντὴ τουαλέττα ἀπὸ νταντέλλα μέ μεγάλο ντεκολτέ.

Συνδυασμός φούστας, ζιλέ και πουλόβερ.

δο την περιβάλλει, δένοντας πίσω ένα πεταχτό φιόγκο. Όλα αυτά τα καπέλλια φορούνται σε διάφορες ώρες της ημέρας.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η μόδα των συνδυασμών επεκτείνεται και στο παιδικό ντύσιμο. Έτσι συμβουλευτεί για τις κοπελίτσες ένα σύνολο φούστας και πουλόβερ, που συμπληρώνεται μ' ένα σκερτοζέικο γιλέκο. Έχουμε, δηλαδή, πρώτα τη φούστα, πολύ φαρδιά με αφθονες σούρες γύρω στη μέση, που συγκρατούνται σε μία φαρδιά εφαρμοστική ζώνη.

Το πρωτότυπο γιλέκο πλένεται κι' αυτό εξωτερικώς στη φούστα, ενώ μπροστά μένει δολοτέλα ανοιχτό. Μία σειρά κουμπιά στο κάθε πλάι δεν έχει άλλο προορισμό, παρά να στολίζει. Κάτω απ' αυτό ένα πουλόβερ με ραβδώσεις σε ζωηρά χρώματα είναι κλειστό στο λαιμό, αλλά έχει κοντά μανίκια. Μπορείτε σ' αυτό το σύνολο να κάνετε διαφόρους συνδυασμούς χρωμάτων, επιδιώκοντας πάντα τους ζωηρούς τόνους.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ

Τόσο τα σκωτσέζικα λαινάς, όσο και τα μονόχρωμα, προσφέρουν στις μπότες το ύψος, που χρειάζονται για να ντύσουν καλά τα παιδιά τους.

Στα σκωτσέζικα φουστάνια των μικρών κοριτσιών, όπου βλέπουμε, ως επί το πλείστον, φουστίτσες με τσακιστές ή ελεύθερες πιέτες, το καθιερωμένο στολισμα είναι το λευκό γιακάκι, που συχνά συνδυάζεται με μία επίσης λευκή ραγκά και λευκά ρεβέρ στα μανικάκια.

Έξ' άλλων, στα μονόχρωμα φορεματάκια βλέπουμε ένα γαρίτσι με διαφορετικού χρώματος, που στολίζει σαν ρέλι όλα τα τελειώματα. Άλλος πάλι συνδυασμός είναι του σκωτσέζικου λαινάς με το μονόχρωμο. Είναι κι' αυτός της μόδας.

ΟΙ ΜΑΚΡΥΣ ΒΕΣΤΕΣ

Πολύ της μόδας είναι τόσο γι' αγόρια όσο και για κορίτσια οι μακριές ανοιχτοχρώμες βέστες από λευκά λαινάς σε τύπο σπορτίφ. Τις βλέπουμε να κλείνουν σταυρωτά με το στολισμα των «μπραντεμπούρ» στο κουμπωμα και με κουμπιά ξύλινα ή δερμάτινα.

Η μόδα θέλει να σχηματίζουν νωμίτη, να κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού. Έπ' πλέον ο γαγκάς τους πρέπει να συμπληρώνεται με κουκούλα.

Οι τσέπες σ' αυτές τις βέστες γίνονται εξωτερικές και στολίζονται με γαζία. Στις αγοραστικές όμως βέστες προτιμούνται τις κοφτές τσέπες σε διαγώνια κλίση.

Τα μανίκια γίνονται πάντα με χαμηλή ένωση στους ώμους.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Α) Κοριτσιάτικη και αγορίστικη βέστα με δερμάτινα κουμπιά. Β) Αγορίστικη φορεματάκι από μονόχρωμο λαινάς. Δεξιά Σκωτσέζικο φόρεμα με λευκό γιακάκι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καλή οντουλασιόν

Για να πετύχετε μία καλή οντουλασιόν των μαλλιών, χωρίς να χρειαστείτε καυτό σίδερο (ψαλίδι), αρκεί να θρξίσετε τις τριχες τους με οινόπνευμα ή με ελκωκό καμφορά, να τις τυλίξετε σε αμυγδαλωτά και να τις αφήσετε να στεγνώσουν. Θα διατηρήσουν έτσι το κατάρωμα που τους δώσατε με το τυλίγμα.

Η κρέμα στο πρόσωπο

Ξερέτε πως να βάζετε την κρέμα στο πρόσωπό σας; Τυλίγετε στο δάχτυλό σας ένα δομάκι. Το βουτάτε στο δομάκι και παίρνετε λίγη κρέμα. Τρίβετε καλά το πρόσωπό σας μ' αυτήν, ώστε να ελκωρήσει στους πόρους του δέρματος. Προσέχετε να μη μείνουν κομμάτια κρέμας πάνω στην επιδερμίδα σας. Ύστερα πουντράρετε απαλά, χωρίς να τριψετε το πούνο της πούντρας πάνω στο πρόσωπό σας.

Για τα βλέφαρα

Αν συνηθίσετε να σκουραίνετε τα βλέφαρά σας με κραγιόν, φροντίστε να μην πιό σκούρο στο βέθος του ματιού και να γίνεται ελαφρότερο όσο προχωρείτε προς τα τσίνορα. Βάζετε ελάχιστο μόνο κοκκινάκι στα μάγουλα, απ' τα μίλια τών παρειών προς τ' αυτιά (ποτέ πιο χαμηλά).

Για να δυναμώσετε το στήθος

Θα ρίξετε μέσα σε 500 γραμμάρια οινόπνευμα 60 βαθμών 100 γραμμάρια τριαντάφυλλα και θα τα αφήσετε επί 10 ημέρες. Θα τα σούψετε κατόπιν και θα φιλτράρετε. Με το παρασκευασμα αυτό θα βάζετε επιθέματα στο στήθος σας. Θα το τονώσετε μ' αυτό τον τρόπο και θα το κάμετε να διατηρήσει τη φόρμα του.

Το πούρι των δοντιών

Το συχνό καθαρισμό τους — 2 και 3 φορές την ημέρα — θα προλάβει τη σχηματισμό πούρι. Αλλ' η προφύλαξη αυτή δεν είναι πάντοτε αρκετή για τα άτομα με άρθρική προδιάθεση. Στην περίπτωση αυτή, θα χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη σκόνη:

Χλωρικό κάλιο	3 γραμ.
Βορικό νάτριο	3 »
Ανθρακικό αμμόνιο	60 »
Σακχαρήνη	0,25 »
Βενζοφαινόλη	0,05 »
Εσθάνς μέντας	30 σταγ.
τοξ Βιτεργκριν	10 »

Μπορείτε ταυτόχρονα να τονώσετε τα ούλα με το ακόλουθο παρασκευασμα:

Ανθόνη	200 γραμ.
Βάμμα μυρτιάς	5 »
Ταννίνη	8 »
Βάμμα ιωδίου	4 »
Ιωδοχον κάλι	1 »

Για τα μαλλιά που αρχίζουν ν' άσπρίζουν

Ελαίο μωριάς 150 γραμ.
Τριανταφυλλόνη 100 »
Πυρογαλλικό οξύ 75 »

Για να γυαλίζουν τα μαλλιά σας

Ασφέναιο	250 γραμ.
Εσθάνς υπερκαμώτου	8 »
Βάμμα άμυρ	5 »

Έναντιον της πιτυριάσεως

Κολώνια	125 γραμ.
Χλωράλη	2 »
Ρεζορκίνη	3 »

Για να κάνετε πιο πυκνά τα μαλλιά

Ένα θαυμάσιο παρασκευασμα είναι το α. κούλουθο:

Θα ρίξετε μέσα σ' ένα κιλό οινόπνευματος 80 βαθμών και θα τα αφήσετε επί 15 ημέρες: Κορρές από δενδρολίβανο 35 γραμ.
Θυμαρί 45 »
Φύλλα ζαμπόρντι 45 »

Θα τα αναταράσσετε κάθε μέρα και, στο τέλος, θα τα σούψετε και θα φιλτράρετε. Θα ρίξετε αυτό το παρασκευασμα μέσα σ' ένα κιλό βιολισμένο νερό και θα τρίβετε μ' αυτό κάθε μέρα το τριχωτό μέρος του κεφαλιού.

Για τα νύχια σας

Γλυκερίνη 25 γραμ.
Μαργησία 45 »

Με το παρασκευασμα αυτό θα περιγράτε κάθε θράδυ τα νύχια σας, για να τα διατηρήσετε απαλά και νεανικά.

Λευκά τα χέρια

Αλευρί από πικραμύδαλα 250 γραμ.
Ριζάλευρο 125 »
Χλωριούχο νάτριο 16 »
Ελαϊον λαβάντας 4 »

Θα τρίβετε τα χέρια σας μ' αυτή τη σκόνη, που θα τα κάμη λευκά και άρρωσταμένα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Νομίζοντας πως ο Κέσλεϊ παρακολούθησε την Ταμάρτα με το σκοπό να της επιτεθεί, ο Ρέννερ τρέχει έξω φρενών στο περίπτερό της. Το θρίσκει όμως αδειανό. Καθώς μπαίνει στο διπλανό, το δικό του, δέχεται ένα χτύπημα στο κεφάλι μ' ένα λεβιέ αυτοκινήτου και χάνει τις αισθήσεις του. Όταν συνέρχεται, βρίσκει τον Κέσλεϊ μαχαίρωμένο, πάνω στο κρεβάτι του. Βέβαιος ότι τον σκότωσε η Ταμάρτα για ν' άμυνε, θέλει να την προστάτη, και προσπαθεί να εξασφαλίσει προσωρινά το πάτωμα, κρύβοντάς το στο πόρτ — μπαγκάς του αυτοκινήτου του πατέρα. Άντερος. Ο γέρο — Άντερος έχει έρθει εκεί, γιατί ο γιουός του πήρε κρυφά απ' την Τρέπεζα 40.000 δολάρια, είναι δε βέβαιος πως ήρθε να τα στατάσει με την Ταμάρτα — γιατί έχει ματαιώσει πως ο Ρέννερ τον Κέσλεϊ και να του πάρη λεφτά. Ζητάει λοιπόν απ' τον σερβιέρ να γίνη μία έρευνα σ' όλα τα περιπτερά, αλλά δε βρίσκουν πουθενά τον Κέσλεϊ με την Ταμάρτα. Όσο για τα λεφτά, έχουν εξαφανιστεί. Κι' ο Ρέννερ σκέπτεται με αγωνία πως θα τα πήρε η Ταμάρτα, μετά το φόνο, επιβαρύνοντας έτσι περισσότερο τη θέση της. Θέλει λοιπόν να ψάξη για τη βρή όπουδδήποτε.

5ον. Ο πατέρας Άντερος είχε πεισθή πως η Ταμάρτα έφυγε με το γιουό του. Έφτασε να διατυπώσει τη ύποψη ότι τον Κέσλεϊ δεν είχε ακολουθήσει τον Κέσλεϊ, για να ήσυχάζει άμείστος ο γέρος. Ήθεσε το άδύνατο σημείο του ναυαγίου του... Κι' όταν ο Ρέννερ τον είχε προσκαλέσει να του υποβάλει μήνυση γι' αυτό, είχαν πέσει τελείως τα φτερά του.

Είχε έπιμείνει ωστόσο στον Πόρσαντ, για να επιτύχη μία γενική διαταγή έρευνας, που ν' άκουσεν τον Κέσλεϊ και τον Ταμάρτα.

Ο Ρέννερ κούταζε τη φωτεινή πλάκα του ορολογιού του. Αυτή την ώρα, θα είχε σταλή παντού η περιγραφή τους. Η αστυνομία όλων των παραλιακών πόλεων θα είχε σκεπαστεί το πόδι. Θα συμβουλευόταν άσχετα και φακέλλους, με την έλπιδα ν' ανακαλύψουν τη διενθυγία της Ταμάρτας.

Για την αστυνομία του Λός Άντελες, αυτό θα ήταν εύκολο. Θα της έφτανε να επικοινωνήσει με την υπηρεσία μεταναστεύσεως. Σαν ξένη που ήταν, η Ταμάρτα θα είχε δηλώσει όπουδδήποτε τη διενθυγία της κατοικίας της και θα είχε δώσει τη φωτογραφία της.

Ο Ρέννερ πήρε ένα τσιγάρο. Και έτοιμαζόταν να τ' άναψη, όταν έμεινε ξαπλωμένος άκίνητος.

Είχε άνοιξει η πόρτα του περιπτέρου 9 κι' είχαν φανή στο κατώφλι οι σιλουέτες ενός άντρα και μιας γυναίκας.

Το ζευγάρι άντάλλαξε ένα φιλί, κι' ύστερα ξαναέλεισε η πόρτα. Κρατώντας στο ένα χέρι τα παπούτσια της, η γυναίκα προχώρησε αθόρυβα προς το παλιό αυτοκίνητο που περιέμενε, μονάχο του, έξω απ' το μπαρ.

Καθώς πλησίαζε στον πάγκο όπου καθόταν ο Ρέννερ, εκείνος άναψε τον αναπτήρα και το τσιγάρο του.

Λοιπόν, Νέλλη, γλέντησες καλά; ρώτησε.

Η μελαγχολική κοπέλλα διάσπασε λίγο, κι' ύστερα άλλαξε διέθυνση και προχώρησε προς το μέρος του.

Ναι, πολύ καλά! άπάντησε προσληπτικά. Κι' αν δε σας άρεση, έσας και του σερβιέρ, λίγο με νοιάζει! Ο Τσάρλι είναι κύριος καθότις πρέπει. Μ' άρεσει. Βρισκόμαστε στην ίδια θέση, αυτός κι' εγώ. Έχασε τη γυναίκα του εδώ κι' ένα χρόνο, την εποχή που έχασα κι' εγώ το Μπίλ μου.

Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστοράν, κοντά στην εφημερίδα του Τσάρλι, για να μην είμαστε πολύ χωρισμένοι.

Ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε: — Ποιος ξέρει! Άν εξακολουθήσουμε να έχουμε τις ίδιες διαθέσεις, μπορεί να νομιμοποιήσουμε τις σχέσεις μας.

Θαυμάσια! παρατήρησε ο Ρέννερ με κάθε ειλικρίνεια.

Η Νέλλη κούνησε κοντά του. Πέστε μου, κύριε Ρέννερ, αν δεν είναι μυστικό: Πως έγινε ναρθη, έσείς, ο Πόρσαντ κι' οι άλλοι, να χτυπήσει την πόρτα του περιπτέρου μας και να υπήκει μ' αυτό τον τρόπο; Δε θα μου πείτε, βέβαια, πως γίνανε όλοι τόσο έναρτοι στο Μισιον Μπίλ, ώστε να ζήτανε στεφανοζοφί απ' τους πελάτες των ξενοδοχείων!...

Ο Ρέννερ χαμογέλασε κι' άπάντησε: — Όχι άκριβώς... Άλλά, σήμερα τ' άπόγευμα, ο Κέσλεϊ βούτηξε 40 χιλιάδες δολάρια από την Τρέπεζα. Έφτασε λοιπόν εδώ ο πατέρας του, άφρίζοντας απ' το θυμό του και φωνάζοντας πως είχα πάρει στη δουλειά μου τη μίς Νταράν, με το σκοπό να τυλίξω το γιουό του και να του πάρω τα λεφτά που μου χρειάζονται για να κρατήσω τον «Παράδεισο» άσπου ν' άρχισω να δίνω κερδή. Ήταν σίγουρος πως η μίς Νταράν θα σκότανε σ' ένα απ' τα περιπτερά μαζί με τον Κέσλεϊ, προσπαθών-

εγώ το Μπίλ μου. Το άναφερε τυχαίως, στο μπαρ, κι' έτσι πιάσαμε γνωριμία.

Άκουστε, Νέλλη, δε σας άνω καμιά παρατήρηση. Είμαι ευχαριστημένος που δοκάτε έναν άντρα του γούστου σας. Άλλά...

Ξέρω, διέκρινε η κοπέλλα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Όπως μου είχατε πη όταν με προσλάβατε, κάτι τέτοιες ιστορίες δίνουν κακή φήμη στο μαγαζί σας... Μη στενοχωριέσθε, κύριε Ρέννερ! Τα ζουβεντιάσαμε, ο Τσάρλι κι' εγώ, έπειτα απ' τον αλφινδιασμό που μας κάνατε. Άυριο το πρωί φεύγω για το Λός Άντελες. Θα ψάξω να δω δουλειά σε κάποια ρεστο

Τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς μὴ-
κε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ

μηναι παρὰ νὰ δάλω τὸ φόρεμά μου.

Ὁ Ρέννεο μισάνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ πῆρε τὴν ἐφημερίδα. Τὴν ἀνοίξετε διαστύχον.

Δὲν περιεῖχε παρὰ μερικὲς γραμμές μόνο, στὴ δεύτερη σελίδα, γιὰ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν συμβεῖ στὸν «Παράδεισο». Ἀναφέρει μόνο τὶς πρὸ οὐδ' ὅπως λεπτομέρειες: Ὁ κ. Τόμας Ἀντὼρ, μεγαλοτραπέζιτης, εἶχε ἀνακαλύψει πῶς λείπανε ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ 40 χιλιάδες δολάρια. Πίστευε δὲ ὅτι τὰ εἶχε πάρει ὁ γυιὸς τοῦ Κέλσεϊ Ἀντὼρ, γιὰ νὰ προσπαθῇ μ' αὐτὰ νὰ κατακτῇ τὴν καρδιά τῆς ἑαυτῆς Οὐγγαρίδας κόμισσας, ποὺ εἶχε γινῆ ὑπὸ τὸν Τζὼν Μπάρου. Ἡ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τώρα τὴν Νταράν καὶ τὸ γυιὸ Ἀντὼρ.

Σχεδὸν ὅλη ἡ πρώτη σελίδα ἦταν ἀφιερωμένη ἀκόμα στὸν ἑθνικὸ θάνατο καὶ στὴν οἰκονομικὴ καριέρα τοῦ πολυκατομιμουρίου.

Ὁ Ρέννεο ἀνοίξε τὴν ἐφημερίδα στὴν τρίτη σελίδα, ὅπου δημοσιεύονταν οἱ φωτογραφίες. Καὶ δοῖκε ἐκεῖ ἕνα πορτραῖτο τῆς Ταμάρας, ἕνα τοῦ Μπάρου καὶ ἕνα δικό του μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, στὸν «Παράδεισο». Τίποτε ἀκόμα καὶ μὴ φωτογραφία τοῦ Ἀντὼρ Γκουίνεζ, μὲ στρατιωτικὴ στολή, τραβηγμένη στὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου.

Ὁ Ρέννεο ἀφίσε τὴν ἐφημερίδα πάλιν στὸ τραπέζι καὶ ξαναγύρισε στὸ παρόθυρο. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀντὼρ στὸν στενοχωροῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Γιατὶ ἦταν ἕνα ἄλλο θάμα. Εἶχε γάσει τὴ ζωὴ του, προσπαθώντας νὰ προσφέρει μὴ βοήθεια...

Εἶχαν ἀρχίσει τώρα νὰ κυκλοφοροῦν στὸ δρόμο μερικοὶ κλοβάτες. Ὁ Ρέννεο τοὺς κῆνταζε μηχανικά, ἐνῶ συγχρόνως διάζε τὸ κουρασμένο μυαλό του νὰ δουλέψῃ...

Σ' ὅλη τὴν περικοχὶ τοῦ Μίσσιον εἶχαν σοβαροὺς λόγους νὰ μισοῦν γὰ τὸν σκοτώσαν. Μὰ ποῖος ἀπ' ὅλους τὸ εἶχε ἀναλάβει... Καὶ πῶς τὰ εἶχε καταφέρει, εἶται ὥστε ἡ εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματος νὰ πέσῃ στὴν Ταμάρα ἢ στὸν Κούρτ; Ἐπὶ πλῆθος τῶν θεατῶν, ποὺ εἶχαν παρακολουθῇ τὴν πρῶτη (καὶ τετὸν μῦθο τοῦ «Παράδεισου»). Ναί, μὰ οἱ θεοὶ αὐτοὶ ἦσαν πάντο ἀπὸ διακόσιοι ἄνθρωποι!...

Ἡ Ταμάρα δὲν ἤξε ἀπ' τὴν κάμαρά της. Εἶχε βάλει ἕνα ἀπὸ ἄλλα κομψὰ μᾶλλινο φόρεμα καὶ τὴ γυνὴν ἑαλέτα ποὺ τὴ εἶχε χαρίσει ὁ Κούρτ.

Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔκαμε τὸ Ρέννεο νὰ χαμογελάσῃ πικρά. Τὶ εἶχε δικό ὁ δόκτωρ Φλάντερς, ποὺ νὰ καταφέρει τὴ φιλενάδα του, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει μὴ βοήθεια καὶ πρῶτη... ποὺ ἦταν γραφτὸ νὰ θωπῶν — τῆς εἶχε χαρίσει μὴ γυνὴν ἑαλέτα. Πόσο καλύτερα θάκανε, ἂν τῆς ἀγόραζε μὴ βέρα!

Ἡ Ταμάρα ἀφίσε πάλιν σὲ μὴ.

καρέκλα, κοντὰ στὴν πόρτα, τὸ βαλίστα ποὺ εἶχε μαζὶ της.

— Εἰμ' ἔτοιμη, ὀλίμως. Ποῦ θὰ πάμε;

Ὁ Ρέννεο σκέφθηκε μὴ στιγμή καὶ ἀπάντησε:

— Πιστεύω πῶς τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ γυρίσουμε στὴ Σάντα Μόνα. Ἐξέρω ἐκεῖ τὸν ἰδιοκτήτη ἑνὸς μωτέλ. Τὸν εἶχα βοηθήσει ἐπανεὶλημμένους, σὲ δύσκολες στιγμὲς του. Κανονικά, πρέπει νὰ δεχτῇ νὰ μᾶς δώσῃ ἄσυλο γιὰ μερικὲς μέρες, χωρὶς νὰ φανῇ πολὺ περιο-

γος.

Πῆρε τὴ βαλίτσα, ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀφίσε τὴν Ταμάρα νὰ περάσῃ πρῶτη καὶ τὴν ἀκολούθησε.

Τὴν εἶδε ὅμως νὰ σταματᾷ στὴ μέση τῆς σκάλας.

— Τὶ συμβαίνει; τὴ ρώτησε σιγά.

— Ἐκεῖνι τοῦδεῖς μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν εἰσοδο. Ἐνας ἄντρας μεγαλόσωμος — ποὺ δὲ μπορούσε νὰ ἦταν παρὰ ἀστυνομικὸς μὲ πολιτικά — διάβαζε τὰ ὄνματα, πάνω στὰ γραμματοκιβώτια.

— Τὶ θὰ κάνουμε τώρα; μου-μύρισε ἡ Ταμάρα.

Ὁ Ρέννεο καταράστηκε μὲ τὸ νοῦ του τὰ καινούργια σπῆματα, ποὺ δὲν ἔχουν πόρτα ὑπηρεσίᾳ... Δὲν τοὺς ἔμενε, παρὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους. Ἀδύνατο νὰ κάνουν ἄλλοιως.

— Ἵσως νὰ μὴν εἶδε τίς φωτογραφίες μας! ὑπὸ τὴν ὀπὸν. Ἐδῶ χοιριάζεται θάλασσα. Θὰ περάσω μπροστὰ του καὶ θ' ἀνοίξῃ τὴν ἐξώπορτα. Ἄν δοκιμάσῃ νὰ με σταματήσῃ, τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ ὅπως μπορεῖ. Στὸ μεταξὺ, ἐγὼ θὰ πηδήσω πάνω του καὶ θὰ...

προσπαθῶ νὰ τὸν ἀκνητήσω, γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ μπῇ σ' αὐτὸ κλητῆρο.

— Κι' ὕστερα;

— Ὑστερα θὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ ἐγὼ.

Ὁ Ρέννεο πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὴν Ταμάρα καὶ κατέθηκε τὴν σκάλα. Ὅταν ἔφτασε κάτω, στὴν εἰσοδο, χαρτίτης εὐγενικά.

Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἀνταποδῶσε τὸ χαρτίτισμὸ καὶ ἔτοιμάστηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ διάβασμα τῶν ὀνομάτων στὰ γραμματοκιβώτια.

Γιὰ μὴ στιγμή, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ πῶς δὲν εἶχε ἀναγνώσει τὸν Κούρτ. Ἐπειτα όμως κῆνταζε ἑαφνικά τὴν Ταμάρα.

— Εἰ, γιὰ σταθῇ μὴ στιγμή! φώναξε. Σὰς γνώριμα, εἰσάσε ὁ Ρέννεο. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μικρὴ Νταράν.

Τὸ πρόσωπό της πῆρε μὴ ἔκφρασι ἀληθινῆς συμπάθειας.

— Λυγὰ μὴν, δεσποινίς, πρόσθεσε. Δὲν ξέρω περὶ τίνος πρόκει-θαί. Ἀλλὰ μᾶς ἔχουν διατάξει νὰ σὰς δροῦμε καὶ νὰ σὰς συλλάβου-με. Ὅφειλό νὰ σὰς πάω στὴν ἀ-στυνομία.

Ὁ Ρέννεο ἀφίσε τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ ἔσφιξε τὴν γροθιά του.

— Καὶ μὴν; ρώτησε.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω. Γιὰ σὰς, δὲν ἔχω καμμιὰ ὁδηγία. Ἡ ἐντολὴ ποὺ μοῦ ἔχουν δώσει, ἀφορᾷ μόνο τὴν μὴ Νταράν.

— Περίεργο! εἶπε ἡ Ταμάρα χαμογελώντας. Τὶ νὰ με θέλουν ἀρε-γῇ; Δὲν ἔχω ἰδέα. Θάρθῃ ὅμως εὐχαρίστως μαζὶ σας στὴν ἀστυνομία.

Κατέβηκε ἄλλο ἕνα σκαλοπάτι.

Ἵσως ἔφευγε τὸ χέρι της στὸ μη-ρό της, ἔκανε μὴ γκριμάτσα καὶ φώναξε:

— Νὰ πᾶρῃ ἡ δογὴ! Πάλι αὐτὲς οἱ καταραμένες ἑαυτερίδες!... Μὲ συγχωρεῖτε μὴ στιγμή.

Ἵσως λίγο καὶ ἀνασῆκωσε τὴ φουστὰ της ὥς τὴν κορυφὴ τῆς κάλτσας, φροντίζοντας νὰ παρου-σιάζῃ καὶ λίγη γυμνὴ σάρκα, πάνω ἀπ' αὐτήν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν ἄντρας. Δὲ μπορούσε νὰ μὴν κυττάξῃ... Κι' εἶ-ται ὁ Ρέννεο δοῖκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ καταφέρει μὴ γροθιά πῶς ἀπὸ τ' ἀριστερὸ αὐτῇ, ποὺ τὸν ἔκα-νε νὰ χάσῃ τὴς αἰσθήσεις του καὶ νὰ σωριαστῇ χάμω.

Ἡ Ταμάρα κατέβηκε γρήγορα τὴ φουστὰ της καὶ δρασκελῆσε τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ Ρέννεο τῆς ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Ποῦ τὸμαθεῖς αὐτὸ τὸ κόλπο; τὴ ρώτησε.

— Στὴν Οὐγγαρία. Μὴ δοῖθη-σε νὰ γλυτώσω ἕνα νέο μαχρὴ τῆς ἐλευθερίας ἀπ' τὰ χέρια ἑνὸς ἐξω-ματικού τῆς Νικαβοντέ... Ὑστερα ὑποχρεώθηκε νὰ μείνω κομμένη ὁ ἄ-ξιοματικός... αὐτὸ ποὺ εἶχε δῇ. Εἶ-ναι ἕνας ἀπ' τοὺς λόγους ποὺ με-στελάνε οἱ γονεῖς μου στὴν Ἀμε-ρική.

Ὁ Ρέννεο τὴν τράβηξε γρήγορα μαζὶ του. Πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν ἀποκλινῆσαν, ποὺ στά-θμευε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ ἀνέβη-καν στὴν «Μέροχουρο».

Ὁ Ρέννεο ἐνοίωσε τεταμένους τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς πλά-της του, περιμένοντας μὴ πιστολιά ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... Ἐξέκρινε ὥστόσο, ἔκανε ἀπώτομα μὴ στρε-φῇ καὶ τράβηξε πρὸς τὴν δύση, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ δουλεβάρτο Σάν-σερ.

Τὰ χέρια του ἦταν τόσο ὀγρὰ, ὥστε δυσκολευόταν νὰ κρατήσῃ τὸ δολάν. Ἀναρωτιόταν ἂν θὰ ἔπαυε τάχα ποτὲ νὰ ἰδρῶν ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδωκε Ἀντὼρ ἔτσι...

Μόλις θὰ συνερχόταν, ὁ ἀστυνο-μικὸς θάκανε τηλεφωνικὰς τὴν ἀ-ναφορὰ του, καὶ ἄμεσως δὴ ἡ ἀ-στυνομία τοῦ ἔδω

αυτή την κοπέλλα; είπε.
— Η Ταμάρα σκέφτηκε λίγο κι ύστερα απάντησε:
— Μελαγχολική, με μαύρα μαλλιά, χτενισμένη με γορίστρα στη μέση, τραγουδούσα προς τα πίσω και δεμένα σε μεγάλο κότσο. Είχε μια συμπαθητική λατινική φυσιογνωμία, αλλά και κάτι το επιθετικό και το κυνικό...

Ο Ρένερο κούνησε το κεφάλι του. Βέβαια, είχε δασύμοις λόγους η Τζίνα να είναι κυνική!

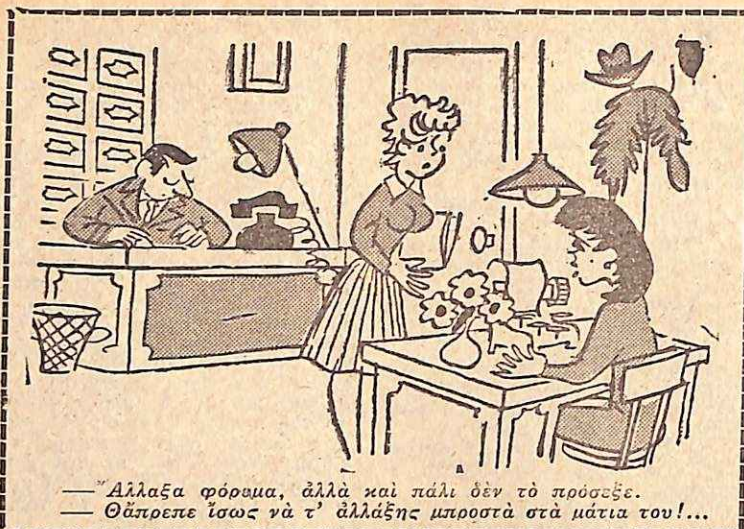
Προσπάθησε ν' αναπαράσκη με το νου του τη σκηνή. Δεν είχε κανένα δεδομένο, πού να του δείχνει με ακρίβεια τη χρονολογική σειρά των γεγονότων.

Η Τζίνα είχε ακολουθήσει την Ταμάρα ως το περίπτερό της και, από γυναικεία αλληλεγγύη, της είχε συστήσει να φυλάγεται από τον Κέλσευ. 'Αλλ' εκείνη, με την καρδιά οργισμένη από την άπουσή για τον νούμερο του τασιδευμένου της, με πεποιημένη το ήθικόν της από την εξουσιαστική ποδοσφαιρική του Ρένερο, δεν είχε δώσει πολλή προσοχή στα λόγια της Τζίνας. 'Υστερα διάσπασε να φύγει, αφήνοντας πίσω της την κοπέλλα, στην καίρια...

— Βρισκόταν ακόμα μέσα στο περίπτερο, όταν έφυνε: ρώτησε ο Ρένερο.

— 'Ετσι μου φαίνεται. Το μυαλό του Ρένερο εξακολούθησε να λειτουργεί έντατικά...

Νά πως θα είχαν συνηθίσει τα πράγματα: 'Αφού έφυνε η Ταμάρα, και πριν προλάβει η Τζίνα να κάνει το ίδιο, υπήκει στο δωμάτιο ο μεθυσιμένος Κέλσευ. Τότε θυμήθηκε ξαφνικά η Τζίνα τι της

— Άλλαξα φόρμα, αλλά και πάλι δεν το πρόσζε.
— Θάπρεπε ίσως να τ' άλλαξες μπροστά στα μάτια του!...

είχε κάνει πριν από 10 χρόνια, πώς της είχε καταστρέψει τη ζωή της... 'Αρπαξε το μαγαίρι πάνω απ' το τσαπέλι και τόν χτύπησε!

Μά τι λέγανε οι έφημερίδες, για τον τρόπο που είχε περιγράψει ο δόκτωρ Φλάντερς τη μαχανοιά;

«... ο θάνατος ήταν ακαριαίος. Κάποιος τον είχε ντυμένης η' ένα πολύ μυτερό μαγαίρι στην καρδιά...» Ο δόστος πρέπει να είχε ανατομικές γνώσεις χειρουργού...

Η Τζίνα λοιπόν είχε πασακουλώσει μοιραία άνοστοις, γιατί φιλοδοξούσε να γίνει νοσοκόμα...

Ο Ρένερο φαντάστηκε τη συνείδησή του. 'Αφού σκότωσε τον Κέλσευ, η Τζίνα ανακάλυψε το μάστο με τα λεφτά και πήρε τις 40 χιλιάδες δολάρια, σαν αποζημίωση για ό,τι είχε πάθει απ' τον Κέλσευ.

— 'Εχεις παράξενο ύφος, παρατήρησε η Ταμάρα. Τι σκέπτεσαι;

— Πιστεύω πως ξέρω ποιός σκότωσε τον Κέλσευ. 'Η μάλλον είμαι βέβαιος. Μά θα κατορθώσω να τον κάνω να ομολογήσει; Αυτό είναι άλλη ιστορία.

— Φαντάζεσαι πως είναι αυτή η κοπέλλα;

— Ναι, η Τζίνα Γκουέζ. 'Ο Κέλσευ την είχε διαφθείρει, εδώ και χρόνια, όταν ήταν μόνο 15 ετών. Καί όπως βλέπω τα πράγματα... Ο Ρένερο σταμάτησε απότομα γιατί είχε ανοίξει την πόρτα. Ο Γενερόδοχος ήταν τόσο αγανακτισμένος, ώστε έτρεμε ακόμα και τα λεπτά μουστακιά του. 'Εδειξε τη γροθιά του στο Ρένερο.

— Τι είναι αυτά που μου σκάρωσες; Ναι, δέχτηκα να κούψω ένα φίλο που είχε κάτι μικρούς μπλεδούς, μα όχι να δώσω άσυλο σ' ένα δολοφόνο. Δεν έχω κανένα σκοπό να πάω φυλακή.

— Καλά, θα φύγουμε, είπε ο Ρένερο.

— 'Ηξερες τώρα τί σκόπευε να κάνει. 'Η μόνη δυσκολία ήταν να μάθω πού θ' άφινε στο μεταξύ την Ταμάρα. Δεν μπορούσε να τη παρατήρησει στο Γένσεν, ούτε και να την αφήσει να γυρίσει μόνη στους δρόμους. 'Ο πρώτος αστυφύλακας που θα τη συναντούσε θα την έπιανε.

— 'Ετσι κοιμωφοντυμένη καθόταν, λεπτή, ξανθή και όμορφη, προσέφερε αμέσως την προσοχή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εκκυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του κ. 'Ηλια Παπαστεροπούλου «'Ενας επαναστάτης στον καιρό του». Πρόκειται για μία, με νέα κριτήρια, θεωρητική του έργου του Παλαμά και ιδιαίτερα του «Δωδεκαλογίου του Γιούφου». Με πλούσια καλλιτεχνική εικονογράφηση και 350 σελίδες αποτελεί αληθινό απόκτημα για κάθε διδασκαλικά. Πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία, αλλά και στα πλασιά και το Πρακτορείον 'Εφημερίδων.

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΥΣΕ ΛΑΘΗ ΣΤΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ!

Η δίκη ενός δασκάλου στο Δυτικό Βερολίνο

ΕΠΕΙΤΑ από διαδικασία τριών ημερών, ένα δικαστήριο του Δυτικού Βερολίνου καταδίκασε σε φυλάκιση πέντε μηνών με αναστολή το δημοδιδάσκαλο Βόλφγκανγκ Χ... που πρόσθετε με το χέρι του ανύποπτα ορθογραφικά λάθη στις εκθέσεις των μαθητών του, για να μπορεί να δικαιολογήσει τους κακούς βαθμούς που τους έδωσε!

Η ιστορία αυτή άρχισε, όταν ένας πατέρας διαμαρτυρήθηκε στη διεύθυνση του σχολείου, επειδή ο γιος του, καθώς και άλλοι μαθητές, που έπαιναν πολύ καλούς βαθμούς, τον προηγούμενο χρόνο, άρρισαν να βαθμολογούνται από το νέο δάσκαλο με 7 ή με 6, δηλαδή σταθερά κάτω από τη βάση, που είναι στα γερμανικά σχολεία το 10. 'Ο δάσκαλος, τότε, παρουσίασε το τετράδιο των εκθέσεων του μαθητή του, που πραγματικά έφερε από λάθη. Την ίδια υπερασφίδα παρουσίασαν και των άλλων μαθητών τα τετράδια.

Η πρώτη ένσταση, του πατέρα, που είχε διαμαρτυρηθεί στη διεύθυνση, ήταν πως είχε διαπράξει μία ασυγχώρητη γκάφα και πως το μόνο, που έπρεπε να κάνει, ήταν να στρώσει το γυίο του στη μελέτη. Αργότερα, όμως, ο πατέρας στο σπίτι, μία άμυδρη ύποπτη πέρασε από το μυαλό του. 'Ο γιος του — σκέφθηκε — δεν έκανε άλλους τέτοιους λάθη. Πώς, λοιπόν, είχε γίνει, από τον ένα χρόνο στήν αλλη, τόσο ανόρθωτος;

Για να βεβαιώσει, υπαγόρευσε στο μικρό μαθητή, όταν εκείνος γύρισε, το μεσημέρι από το σχολείο, ένα αρκετά δύσκολο κείμενο. Τα λάθη που έκανε, ήταν ελάχιστοι και απόλυτα δικαιολογημένα για ένα παιδί της ηλικίας του!

Τότε, οι ύποπτες εδραιώθηκαν στο μυαλό του πατέρα, που συνέλαβε, έ, άλλω, να είναι αστυνομικός το έπαγγελμα!

Ζήτησε, λοιπόν, αμέσως τα τετράδια των μαθητών από τη διεύθυνση, του σχολείου και τα παρέδωσε στους ειδικούς για τις εξηγήσεις πλαστογραφικών συνθηκών, που, με την παραπάνω, να εξακριβώσουν μήπως τα λάθη αυτά, όπως υποψιαζόταν, είχαν προέλθει εκ των υστέρων.

Το αποτέλεσμα της εξέτασης ήταν, σε λίγο συντηρητικό για το δάσκαλο.

Διαπιστώθηκε λοιπόν, πως εκεί, υπήρχαν, τα λάθη, ήταν «χυμμένα», στο μπλε μελάνι, που χρησιμοποιούσαν οι μαθητές, και λίγο κόκκινο. Τι σημαίνει αυτό; 'Οτι, «αυτόχρονα» με τις διορθώσεις, που έκανε με κόκκινο μελάνι, ο δάσκαλος πρόσθετε και τα άναρκα λάθη στο κείμενο της έκθεσης. Και καθώς το μπλε μελάνι ήταν γρηγορότερα, χυμνότες από το μπλε κόκκινο, πράγμα που δε θα συνέβαινε αν τα λάθη είχαν γίνει από τους μαθητές, όποτε το μελάνι, θα είχε στεγνώσει!

Συνολικά, στα τετράδια των 34 μαθητών, που εξέτασαν, οι ειδικοί της αστυνομίας έπισήμαναν 351 λάθη που είχαν προστεθεί εκ των υστέρων από το δάσκαλο. Σ' άλλα, απ' αυτά, αποδεικτικό στοιχείο ήταν η πρόσμιξη, ενώ σ' άλλα ήταν μεγάλη και εμφανής η διαφορά του γραφικού χαρακτήρα.

Το δικαστήριο, όστόσο, που δίκαζε τον πλαστογράφο δάσκαλο, έλαβε υπόψη του κι' ένα άλλο αποδεικτικό της ενοχής του στοιχείο: 'Οτι, στις εκθέσεις του περασμένου χρόνου, οι ίδιοι μαθητές έκαναν απίστευτα λιγότερα λάθη και πως ήταν, κατά συνέπεια, λογικά άπληστο να ξεχάσουν από τον ένα χρόνο στον άλλο τις ορθογραφικές τους γνώσεις!

Ο δάσκαλος άρνήθηκε με πείσμα την ενοχή του από την άρχη ως το τέλος της δίκης, χωρίς, όμως, αυτό να τον απελευθέρωνε από τίποτε. Γιατί εκτός από την καταδίκη του, που ήταν το λιγότερο, έλασε και τη θέση του στο σχολείο, καθώς και τη δυνατότητα να διδάξει οποιοδήποτε άλλο στο μέλλον.

— 'Ετσι, δεν του μένει πια άλλη λύση παρά ν' αλλάξει επάγγελμα ή να χρησιμοποιήσει σ' άλλους τομείς, αποδοτικότερους τις πλαστογραφικές του ικανότητες!

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο γιατρός Σαλέμε έκλεισε πίσω του την πόρτα του γραφείου του και κατέβηκε στο υπόγειο. 'Ανοίγει τρεις διάφορες πόρτες, ώπου να φτάσει μπροστά σε μία τέταρτη, σιδερένια.

Την πέρσσε και βρέθηκε σ' ένα διώδρομο. Κατέβηκε ακόμη μερικά σκαλοπάτια κι' άνοιξε την πόρτα ενός απέραντου εδωατοπρίου. Στο βάθος, καθόταν σε μία πολυθρόνα ένα παράξενο είδος άνθρωπου — ένα ανθρωπόμορφο τέρας με μεγάλο κεφάλι κοντά ποδαράκια και δυο μικρά νεράκια.

Ο γιατρός προχώρησε, χαϊρέτησε σιωπηλά και ρώτησε:

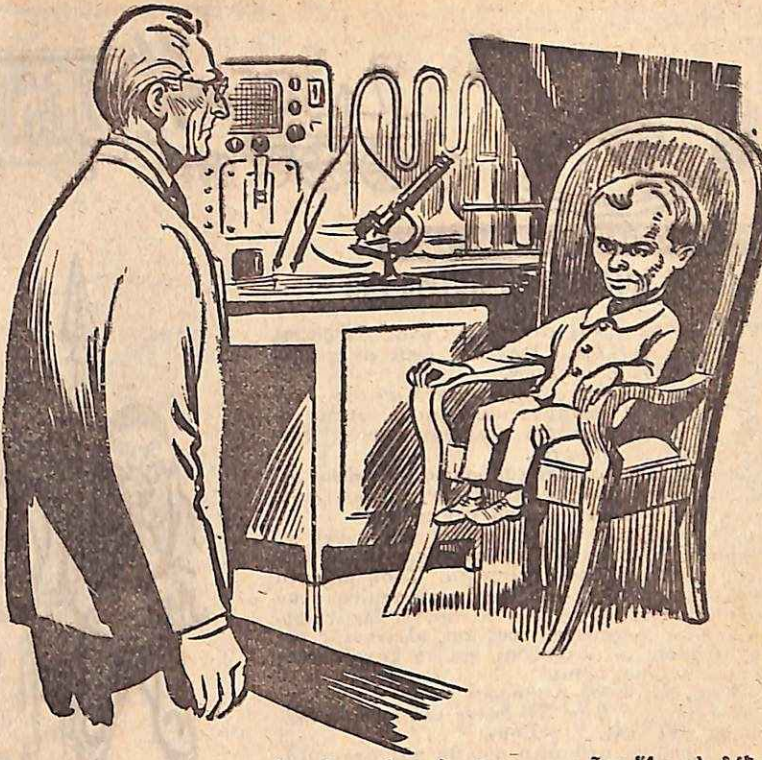
— Τελειώσατε τη μελέτη που σας άναβσα;

— Όχι, απάντησε μία βροχή φωνή.

— 'Αριθμώ 'Ενα, είπε ο γιατρός, σε διατάζω να τελειώσετε ως το βράδυ αυτή τη μελέτη!

Ο άλλος γέλασε και τα χείλη του πρόσφρασαν:

— 'Ωστε έχουμε και φοβέρες δόκτωρ Σαλέμε; Ξεχνάτε πως σε μένα χρωστάτε όλη τη δόξα και τα πλούτη σας; Ξεχνάτε πως, από 20 ετών, την εποχή που πήρατε το δίπλωμά σας, παρουσιάστικατε στον επιστημονικό στίβο με κείνες τις παράξενες ιδέες για τη διαστρέβλωση της φύσεως και την 'επαψωση των πνευματικών κυττάρων'. Θέλατε να τα εραυρώσετε.

— Δόκτωρ Σαλέμε, ξεχνάτε πως σε μένα χρωστάτε όλη τη δόξα και τα πλούτη σας; τού είπε ο 'Αριθμός 'Ενα.

Αριθμός 'Ενα

Όλα αυτά για να καταπλήξετε τον κόσμο. Σας χροιάζονταν όμως ένα ανθρωπινό πλάσμα, για να κάνετε τα πειράματά σας.

«Φανήκατε τυχερός: Μιά μέρα, βρήκατε ένα μυρό, έκθετο, έσω από μία έκκλησία. Το πήρατε σπότη σας κι' άρχισατε πάνω του τα πειράματά σας... Και να πως με καταντήσατε, σωματικά: ένα τέρας! Δε μοιάζω καθόλου με σας, μ' όλους τους ανθρώπους. Είμαι το θαύμα του αιώνας. Καμαρώστε με!

«'Ημουν τεσσάρων χρόνων, όταν άρχισατε να μου μαθαίνετε γράμματα. 'Εφτά χρόνων, ήξερα τόσο πολλά, που άρχισα πανεπιστημιακά μαθήματα. Στα δέκα χρόνια μου, ήξερα όσα έξερατε και σεις. Τα πειράματά σας άπλώνονταν πύγχαν απόλυτα. Μπορώ να σας συγχαρώ, δόκτωρ Σαλέμε!

«Μά... πείτε μου, ήταν δυνατό να σταματήσω ως εκεί, με την κερτιμένη ταχύτητα που είχα παρήκτι; Όχι, βέβαια. Και το αποτέλεσμα: 'Εγίνα ανώτερος σας κι' άρχισα να γράφω, σε ηλικία δώδεκα χρόνων, τα περίφημα έκείνα συγγράμματα, που παρουσίασατε σεις για δικά σας καταπληξήστε τον κόσμο. Βγάλατε πολλά λεφτά, άνοστατε αυτή την έπαυλη, τη διαμορφώσατε σε επιστημονικό κέντρο, οτιάζατε αυτό το μυστικό υπόγειο εδωατήριο. Το γεμίσατε με όλα τα μηχανικά και χημικά μέσα, με γραφείο, με δωμάτια πολυτελείας...

«Μιά μέρα, κάνατε τη γενική καταγραφή, σ' ένα κατάλογο πειροχόμενων. Πάνω — πάνω, πρώτο απ' όλα τ' αντικείμενά σας, γράψατε τον 'Αριθμό 'Ενα, κι' άπεναντί βάλσατε ένα μεγάλο κεφάλι! Δεν άνουμαι πως έχω μεγάλο κεφάλι. Παραπονιέμαι που δε μου δώσατε άλλο όνομα απ' το 'Αριθμός 'Ενας.

«Είμαι ο 'Αριθμός 'Ενα. Τίποτ' άλλο! 'Ενα αντικείμενο, άνάμεσα στα τόσα που βρίσκονται εδώ! Το παράξενο ανθρωπόμορφο τέρας σάπιασε για λίγο κι' έγειρε.

— Πέστε μου, δόκτωρ Σαλέμε, γιατί μ' έχετε κλεισμένο εδώ μέσα, όχτώ χρόνια τώρα;... Δε μου άπαντάτε; Θα σας το πώ λοιπόν έγω. Φτιάσατε μία άνετη φυλάκη, με όλα τ' αγαθά της. Μέσα σ' αυτήν, εδωάζουαι μέρα και νύχτα, 'Εγώ βοή μεγαλουογημάτων! Μου άπαρνούσε ν' άναπτυχέθω τόσο, μ' άπορούσε το κεφάλάκι κι' αυτόν τον όργανισμό. 'Η δική μου όμωσ...

Αυτή κατάρθωσε να συλλάβη όσα έκμεταλλευόκατε σεις κι' άποκρίνατε όλην δόξα, χροήματα... 'Ε λοιπόν, σας έρω, όχι πια έργασα, αλλά ούτε χειρουργόσα δε θα μίλησω ποτέ και πως θα εξακολουθήσω να σας βοηθώ μ' όλη μου την καρδιά, αν...

Τόν κούταξε, και πρόσθεσε: — Αν μ' άρρίσατε ελεύθερο! — Ποτέ, άπάντησε άτάραχος ο γιατρός.

Ο 'Αριθμός 'Ενα σκώθηκε απ' την πολυθρόνα του.

— Έχω άνακαλύψει κάτι, που δεν τ' άρριτε άκόμη, είπε.

Δίπλα του καθόταν μία μαύρη γάτα. Ο 'Αριθμός 'Ενα πήρε άπό ένα ράφι ένα υποκαλάκι, και ένα ποτήρι νερό.

Ερρίψε μερικές σταγόνες νερό πάνω στη γάτα. Τό ζω έσφαινα, στικε, αλλά έμεινε στη θέση του.

— 'Υστερα ο 'Αριθμός 'Ενα έσταξε προσεχτικά πάνω του μία σταγόνα απ' το μπουκαλάκι.

Μόλις έπεσε η σταλογονιά

αυτή στο δρογμένο δέρμα της γάτας, συνέβη κάτι πολύ παράξενο: Μία τεράστια σπύδα ξεπητάθηκε, σαν από ισχυρότατο ηλεκτρικό ρεύμα, και γέμισε όλη τη μεγάλη αίθουσα με έκτυφλωτικό φώς.

Ο γιατρός έτοιμζε τα μάτια του... Πέρασε άκεκη ώρα, για να μπόρεση να ξαναδοή την κανονική βραση του. Όταν τα μάτια του ξεκαθάρισαν, είδε πως, στο μέρος που καθότανε πριν ή γάτα, δεν υπήρχαν παρά λίγα καρβουνισμένα κόκκαλα!...

Οι τριές των μαλλιών του σηκώθηκαν απ' τη φοικη. Ο 'Αριθμός 'Ενα πρόσθεσε: — Φτιάχνι μία σταγόνα απ' αυτό το υγρό νάρθη σ' επαφή με το νερό ή με κάποιο δρογμένο προϊόν... για να γίνει αυτό που είπατε! Λοιπόν, ή μου δίνετε την έλευθερία μου, ή...

Ο γιατρός επιστοχώρησε, κατάρτομαγνέως.

— Μή φοβέσαστε, πρόσθεσε το τέρας. Θα εξαπληλώ πρώτα όλα τα μέσα για να σας πείσω...

— Ποτέ! ουδίσιας ο δόκτωρ Σαλέμε, όσιώντας προς την πόρτα.

— Άλλ' ο 'Αριθμός 'Ενα, πιο εύκλινο, τον πρόσταξε.

— Όχι, δε θα μου φύγετε! φώναξε. 'Η θα θνύωμαι μαζί όπό δώ μέσα, ή θα χάθωμαι μαζί!...

— Άχιστε τότε ένα κυνηγό, άπό δωμάτιο σε δωμάτιο.

Τελευταία καταφύγιο ήταν το μπάνιο. Πιαστήκανε στα χείρα, έκεί μέσα. Ο γιατρός προσπάθησε να ρίξη τον 'Αριθμό 'Ενα στο νερό, για να ελευθερωθή. Μά ο άλλος τόν τραβήξε μαζί του, και πέρασε κι' οι δυο μέσα στη γεμάτη μπανιέρα.

Την ίδια στιγμή, μία τεράστια λάμψη ξεπητάθηκε.

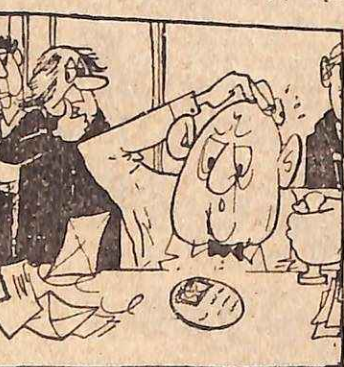
...Κανείς δεν έμασε ποτέ τί άργινε ο δόκτωρ Σαλέμε, ό σπός επίστημων.

Η αστυνομία πληροφορήθηκε όνάς πώς βρήκανε δώ σκελετούς στο υπόγειο της βίλλας του, μέσα απ' ένα μπάνιο με νερό. Ο άλλος απ' αυτούς ήταν φυσιολογικός άνθρωπος. Ο άλλος, πολύ περίεργος στο φτιάξιμό του, έμοιαζε με σκελετό τέρας.

Φ. ΣΑΜΠΑΤΙΝΙ

Ένα αύγό ταξιδεύει με το ταχυδρομείο

Ένας υπάλληλος του ταχυδρομείου, του Τένετον. ('Ηνωμένες Πολιτείες), αδειάζοντας τους ταχυδρομικούς σάκκους με τα γράμματα έβριζε με...

σα σ' αυτούς ένα αύό, που είχε στο κελυφός του τα κανονικά γραμματόσημα! Πάνω στο κελυφός ήταν γραμμένο επίσης το όνομα του αποστολέως Μπίρν από το Μπερκέλεϊ (Καλιφόρνια) και τα ακόλουθα λόγια: «Θεοκρίσια. Αν φθάσης γερό, είσαι ένα καλό αύό. Αν φθάσης σπασμένο, δεν αξίζει τίποτα! Αν δεν φθάσης στον προορισμό σου, αυτό σημαίνει πως οι 'Αμερικανοί ταχυδρομικοί υπάλληλοι δεν είναι έξυπνοι άνθρωποι! 'Ο υπάλληλος, άφου σκέφτηκε κάμποση ώρα, κόλλησε μερικά ακόμη γραμματόσημα στο κελυφός του αύό και το ξανάστειλε στον αποστολέα του, όπου έφτασε γερό έπειτα από δυο ήμέρες. 'Ετσι άποδείχθηκαν δυο πράγματα. Πρώτον ότι το αύό ήταν καλό. Και δεύτερον ότι οι 'Αμερικανοί ταχυδρομικοί υπάλληλοι είναι έξυπνοι άνθρωποι!

Μή χειρότερα!

Οι υπερμοντέρνοι 'Αγγλοι πίνουν το ούισκι τους μόνο με μπιμπερόν!

Θ' άποκτήσωμε σιδερένια νεύρα;

Οι Ρώσοι έπιστημονες κατασκεύασαν νεύρα από σίδερο για σκυλιά. Σε μία έγχειρση, που έγινε τελευταία άφρηθήσαν από ένα σκυλί νεύρα μήκους 5 εκατοστών και άντικαταστάθηκαν με μεταλλικά ηλεκτρόδια, χωρίς να επηρεαστούν στο ελάχιστο οι άνασκαλαστικές και κινητικές λειτουργίες του. Τα μεταλλικά αυτά νεύρα κάνουν το ίδιο καλά τη δουλειά τους όσο και το φυσικό. Με τον ίδιο τρόπο μπορεί ν' άντικατασταθούν και τα νεύρα του ανθρώπου.

Ένας μαύρος έφρχε τα έργα ενός γλύπτη!

Στη Ρωδσία, ο Ιθαγενής υπρέτης του γλύπτου Μπέρρινγκερ έφρχε τα περισσότερα από τα έργα του! Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Μπέρρινγκερ φτιάχνει τα προπλάσματα του όχι με γύφο, αλλά με άλευρι από καλαμπόκι.

Ο Ντέ Γκώλ δεν είναι ευπατρίδης!

Ο Γάλλος πρόεδρος, όπως άπεκάλυψαν τελευταία οι γαλλικές έφημερίδες, χρησιμοποιεί καταχρηστικά το «εγώ», γιατί δεν κατάγεται από άριστοκρατική οικογένεια. 'Ο πρόεδρος του στρατηγού 'Ιωάννης-Βαπτι, στην Γκώλ ήταν άπλος έλασγυλέυς. Ο Γάλλος πρόεδρος, λοιπόν, πρέπει να λέγεται στρατηγός Γκώλ.

Ένδυματα από γυαλί και χάλυβα

Από τί θα κατασκευάζονταν τα ρούχα των ανθρώπων στο μέλλον; Οι ειδικοί προτείνουν δυο τύπους. Τα καλοκαιρινά θα γίνονταν από ίνες γυαλιού, που θα μάς άποιώνωναν από το έξωτερικό περιβάλλον και θα μάς έξασφαλίζουν ενάντια στη βροχή. Τα χειμερινά, έ, άλλω, θα γίνονταν από άνοξείδωτο χάλυβα και θα είναι έφωδιασμένα με ειδικά κύτταρα, που θα έναποθηκεύουν την ήλιακή θερμότητα και θα μάς ζεσταίνουν. Άλλά μή φανταστήτε πως τά

Τον Κόσμο

ρούχα του μέλλοντος θα είναι γυάλινες ή μεταλλινες φόρμες. Κάθε άλλο! 'Η ύφαντουργική διομηχανία είναι σήμερα σε θέση να κατασκευάζει ύφασματα από γυαλί, που έχουν την ελαστικότητα και την άπλότητα εκείνων, που γίνονται από μαλλί ή βαμβάκι. Το ίδιο ελαστικά και άπια, λά θα είναι και τα ύφασματα, που θα κατασκευασθούν από άνοξείδωτο χάλυβα. Τα γυάλινα και χάλυβα ύφασματα θα είναι επίσης στην έξωτερική τους εμφάνιση όμοια και μάλιστα άνωτέρα από τα σημερινά, γιατί το γυαλί και ο χάλυβ επιτρέπουν πολύ μεγαλύτερους συνδυασμούς ύφανσεως και χρωματισμών παρ' ό,τι το μαλλί, το βαμβάκι ή το νύλλον. Δύο άλλα σημαντικά πλεονεκτήματα θα είναι ότι τα ύφασματα αυτά δε θα καίνονται και δε θα πιάουν λεκέδες.

Τό ώραιότερο έπάγγελμα είναι του γιατρού

Μία γαλλική έπιθεώρησης έκανε μεταξύ των άναγνώστων της μία έρευνα για να εξακριβώσει ποιά ήταν κατά τη γνώμη τους τό ώραιότερο έπάγγελμα. Νά ποιά ήταν τα άποτελέσματα:

Φούρναρης	77,948
Νοσοκόμος	91,725
Συνοδός άεροπλάνου	104,250
Αρχιτέκτων	113,402
Πλότος	117,609
Γεωργός	154,036
Επιστημονικός έρευνήτης	198,712
Διδάσκαλος	203,214
Μηχανικός	236,528
Ίατρος	370,967

Το ιατρικό έπάγγελμα, όστόσο, διέρχεται σθεδρή κρίση σ' όλο τον κόσμο. Παρά ταύτα, διατηρεί την παλιά γοητεία του, λόγω της ήθικης αξίας του.

Ο άγριος πόλεμος κατά των ψηλών τακουινιών

Οι άγγλικές διδλοθήκες άπαγόρευαν την είσοδο στις γυναίκες, που φορούσαν ψηλά τακουινία. Πριν από τις διδλοθήκες και πολλά άγγλικά έστιατήρια, καθώς και άεροπορικές εταιρείες, είχαν κηρύξει τον πόλεμο κατά των ψηλών τακουινιών.

Πήρε στα 105 χρόνια του μία νέα μέλις 30

Ο 'Αντόνιο Μασάντο ντός Σάντος, που, όπως δείχνουν τα πιστοποιητικά του, συμπλήρωσε τα 105 χρόνια του (γεννήθηκε τό 1856) έκανε στο Μπέ...

λεν, πρωτεύουσα της πολιτείας του Παρά (Βραζιλία), τούς γάμους του με μία νεαρή κρεολή, που είναι μόλις 30 χρόνων. Ο Σάντος έχει μεγάλες φυτείες σακχαροκάλαμου. 'Ελπίζει, όπως είπε, ότι θα άποκτήσει πολύ σύντομα άπογόνους.

Η μηχανή που παίρνει τη θερμοκρασία

Σ το νοσοκομείο του 'Εδιμβούργου (Σκωτία) δεν υπάρχουν νοσοκόμες για να παίρνουν τη θερμοκρασία των άσθενών και να την σημειώνουν στην καρτέλλα, που έθίζεται μπροστά από τα κρεβάτια. Τη θερμοκρασία όλων των άσθενών την παίρνει μία νέα ηλεκτρική μηχανή, που την καταγράφει σ' έναν ειδικό πίνακα. Κυττάζοντας αυτόν τον πίνακα, ο γιατρός έξρει π.χ. ότι ο άσθενής του υπ' έριθμό 45 κρεβάτιο έχει πυρετό 37,8 και ότι ένας άλλος έχει 38,3. Για να παρή η θερμοκρασία δε χροιάζεται, παρά τό γύρισμα ενός διακόπτη.

Οι «ζώνες ραδιενεργείας», που περιβάλλουν τη Γη, μπορεί να έχουν οφέληρα αποτελέσματα στους αστροναύτες...

ΑΟΡΑΤΟΙ ΣΚΟΠΕΛΟΙ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Οι κίνδυνοι που απειλούν τους αστροναύτες

Το διάστημα φαίνεται πως είναι άδειο. Υπάρχουν όμως σοφές ενδείξεις πως είναι γεμάτο από αόριστους κινδύνους, από σκοπέλους, που απειλούν τους τολμηρούς αστροναύτες που θα επιχειρήσουν την εξερεύνησή του.

Ένας απ' αυτούς είναι οι αζώνες ραδιενεργείας, που περιβάλλουν τη Γη, σαν να θέλουν να μας έμποδίσουν ν' απομακρυνθούμε απ' τον πλανήτη μας. Η επίδρασή τους στους αστροναύτες μπορεί να έχει αλλεργικά αποτελέσματα. Θα πρέπει λοιπόν, ή να είναι το διαστημόπλοιο αρκετά θωρακισμένο έναντι των ραδιενεργειών - πράγμα αδύνατο στην πράξη - ή να κανονιστούν έτσι τιν τροχιά του, ώστε ν' αποφευχθεί όσο το δυνατόν τις επικίνδυνες ζώνες.

Οι ζώνες αυτές ανακαλύφθηκαν κατά τον έλεγχο τροπών. Ο Αμερικανός επιστήμονας Τζέιμς Βάν Άλλεν - που είναι σήμερα στα 46 του χρόνια, καθηγητής της φυσικής στο Πανεπιστήμιο της Άριζόνα - είχε αρχοληθεί μετά τον πόλεμο με τους πυραύλους και τις έρευνες του διαστήματος. Μεταξύ των άλλων, σχεδίασε ένα πύραυλο, που θα εκκρεμόνταν από ένα αερόστατο, σε μεγάλο ύψος.

Όταν λοιπόν εκτοξεύθηκε ο πρώτος αμερικανικός δορυφόρος «Έξερπλεντς 1α» (31 Ιανουαρίου 1958), πήρε μέσα σ' αυτόν μία συσκευή, επινοήσας του Βάν Άλλεν, που μετρούσε τις κοσμικές ακτίνες κι έστελνε στη γη τις ενδείξεις της.

Ο «Έξερπλεντς» διέγραφε μία ελλειπτική τροχιά γύρω απ' τη Γη. Στο πλησιέστερο σημείο της τροχιάς του απέχει 360 χιλιόμετρα απ' τη Γη και στο μακρύτερο 2.500 χιλιόμετρα.

Οι πρώτες μετρήσεις παρουσιάζουν, σαν τις περιμένε ο Βάν Άλλεν: Οι κοσμικές ακτίνες ήταν πολύ αυξημένες, σ' αυτό το ύψος, έξω απ' τη γήινη ατμόσφαιρα που απορροφά το μεγαλύτερο μέρος τους.

Όταν όμως ο «Έξερπλεντς» ανέβαινε σε πολύ μεγάλη ύψη, ο μετρητής μπορούσε να λειτουργήσει! Πως μπορούσε να λειτουργήσει αυτό το επικίνδυνο όργανο; Δέν απήρξαν λοιπόν κοσμικές ακτίνες σε μεγάλο ύψος; Αδυναμία ακτίνες έρχονται από πολύ μακριά, απ' το Άπειρο, κι' επομένως πρέπει κανονικά να διευκολύνουν ο Βάν Άλλεν έβασε τη μόνη νοητική εξήγησή: ότι, στο ύψος εκεί, ώστε η συσκευή του δέν πρόκειται σταματήσει να λειτουργεί. Κατά τους τότε χίλιες φορές ισχυρότερη η ακτινολογία!

Νωότερα πειράματα, με άλλους σθητικές συσκευές, επιβεβαίωσαν αυτή την εξήγησή. Ο Βάν Άλλεν είχε α-νοκαλύψει την ύπαρξη μιας μεγάλης ζώνης ραδιενεργείας γύρω απ' τη Γη.

Η ζώνη αυτή έχει σχήμα μισοφού. σκωμένης συμπίεσης, αυτοκινήτου. Αρχίζει από ύψος 800 χιλιομέτρων και τελειώνει στα 4000 χιλιόμετρα.

Είναι περίεργο πως οι Ρώσοι, με τους Σποδνίκι τζόν, δέν είχαν ανακαλύψει αυτή τη ζώνη. Ήταν ελαττωματικές οι συσκευές τους; Η μη-πως κρέτησαν μυστικά τα στοιχεία που συγκέντρωναν;

Όταν οι Αμερικανοί έκωφευδον, ησαν έναν άλλο δορυφόρο, τον «Πρωτόπορο 2», σε πολύ μεγαλύτερο ύψος, αποκάλυφθηκε πως υπάρχει και δεύτερη ζώνη ραδιενεργείας γύρω απ' τη Γη, που αρχίζει από τις 20.000 χιλιόμετρα και τελειώνει στις 80.000. Αυτή μοιάζει στο σχήμα με καρδιά. Παρουσιάζει δέ δυο «επάρσεις» πάνω απ' τους πόλους της Γης. Από εκεί λοιπόν θα πρέπει να περάσουν τα διαστημόπλοια με τους αστροναύτες, για ν' αποφευχθούν οι ραδιενεργείες.

Οι δυο ζώνες ραδιενεργείας φαίνεται ότι σχηματίστηκαν από ηλεκτρισμένα σωματίδια, που αιωραίνονται στην περιοχή του μαγνητικού της Γης.

Αυτό αποκρίθηκε με τα πειράματα που έκανε στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας ο Έλληνοαμερικανός ατομικός επιστήμονας Νικόλαος Χριστόφλου, το Μάρτιο του 1959.

Άλλ' οι ζώνες ραδιενεργείας δέν είναι οι μόνοι κίνδυνοι του διαστήματος. Αν μπορούσε το διαστημόπλοιο να τις περάσει, χωρίς δυσάρεστες συνέπειες για τους επιβάτες του, και βρεθεί μέσα στην αιώνια ηρεμία του διαστημικού χώρου, θα κινδύνευε πάντα να δομηθεί ο άνθρωπος. Γιατί δέν θα κινδύνευε απ' τον «Ηλιο».

Πραγματικά, συμβαίνουν κάθε τόσο τερρώστες αναστατώσεις στην επιφάνεια του Ηλίου, από άγνωστες αιτίες, που εκσφενδονίζουν τεράστιες μάζες διαπύρηνων αερίων σε μεγάλα ύψη. Συγκρόνως εκπέμπονται και Ι-ακτίνες, που σκορπίζουν, τα στο διάστημα.

Αν το διαστημόπλοιο βρεθεί μέσα σ' ένα τέτοιο κύμα ακτίνων, οι επιβάτες του θα είναι καταδικασμένοι. Γιατί τα λεπτά τοιχώματά του θάναυ αδύνατο να τους προστατεύουν απ' την επίδρασή τους. Είναι δέ πρακτικά αδύνατο να γίνουν ποτέ αυτά τα τοιχώματα, γιατί κάθε κίλο που προστίθεται στο βάρος του διαστημόπλοιου, απαιτεί 100 κίλα περισότερα καυσίμου ύλης για την εκσφενδόνισή του, κι' ένας αποτελεσματικός θώρακας θα έπρεπε να ζυγίζει τόνους ολόκληρους.

Ο κίνδυνος από τις ηλιακές θύελλες θα είναι βεβαίως πολύ μεγαλύτερος, προκειμένου για πτήσεις μεγάλης διάρκειας. Όταν π.χ. ένα διαστημόπλοιο θα ταξιδεύει 3 ολόκληρα χρόνια, για να φτάσει στον «Αρη» και να ξαναγυρίσει στη Γη, θ' αδεάωνταν οι πιθανότητες να το τύχει μία ηλιακή θύελλα, όλων αυτών των καιρών.

Αστόσο, οι κίνδυνοι αυτοί δέ θα επιδοθούν ασφαλώς τους τολμηρούς να επιχειρήσουν να εξερευνήσουν τους πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

- ΑΚΟΤΣΕ ένα περίεργο νέο, που γράφει σήμερα η εφημερίδα, μου είπε ο Στέλιος Χόλμς. Κι' άρχισε να μου διαβάει την είδηση: Κάποια μίς Σουζάνα Κουδινγκ, γεροντοκόρη, που περνούσε μοναχική ζωή σ' ένα σατάκι του Κρόυντον, είχε λάβει ταχυδρομικώς ένα μικρό δέμα.

Μέσα σ' αυτό υπήρχε ένα χαρτονένο κουτί, που περιείχε δυο κομμένα ανθρώπινα αυτιά. Χωμένα σε αλάτι, για να διατηρηθούν! Το δέμα είχε σταλή απ' το Μπέλφαστ και δέν έγραφε όνομα αποστολέως.

Τη στιγμή εκείνη, η οικονόμος του Χόλμς τούφερε ένα γραμμάτιο του αστυνομικού Λέτραντ, που είχε αναλάβει τη διαφύλαξη του μυστηρίου των κομμένων αυτιών.

— Κι' η δεύτερη αδελφή σας τί γίνεται; Γιατί δέν συγκατοικείτε, αφού είν' ανύπαντροι;

— Έμεινε μαζί μου κάμποσο καιρός. Άλλα χώρισαν, πριν από δυο βδομάδες. Δέν ταίριαζαν οι χαρακτήρες μας... Μα και με το Μάξ πιστεύω πως τα είχαν χαλασμένα τώρα τελευταία. Νομίζω πως η Σάρα αναγκαζόταν να παύσει να ζει με την Σουζάνα!

Ο Χόλμς έζησε μερικάς πληροφορίες ακόμα για τις δυο αδελφές και το Μπρόουνερ.

Μόλις βγήκαμε απ' το σπίτι της μίς Κουδινγκ, έστειλε ένα τηλεγράφημα. Τότερα πήγαμε σ' ένα ξενοδοχείο, για να φάμε και ν' αναπαυθούμε.

Μερικές ώρες αργότερα, έφτασε η τηλεγραφική απάντησή, που περιέμενε ο Χόλμς.

Μόλις τη διάβασε, είπε στο Λέτραντ:

— Ραχάλεσα να με πληροφορήσει αν η Μαίρη Μπρόουνερ βοισκόταν στο σπίτι της κι' αν ο άντρας της ταξίδευε με το πλοίο του. Ή απάντησε, λοιπόν, που έλαβα, έλεγε πως ο τροφοδότης ταξίδευε και πως η γυναίκα του είχε ξεφαντιστεί απ' το σπίτι της...

★

Έπειτα από δυο μέρες, ο Στέλιος Χόλμς έλαβε ένα γραμμάτιο του Λέτραντ.

«Αγαπητέ μου κ. Χόλμς — τού γράφει ο αστυνόμος. Σύμφωνα με τις υποδείξεις σας, χτες τ' απόγευμα, μόλις έφτασε το πλοίο «Μαύη Νται», ανέβηκα σ' αυτό και έζησα τον τροφοδότη Μάξ Μπρόουνερ. Ο πλοίαρχος με πληροφορήσε πως είχε αναγκασθή να τον αντικαταστήσει στο διάστημα του ταξιδιού, γιατί παραμελούσε τελείως τη δουλειά του.

— Κι' η δεύτερη αδελφή σας τί γίνεται; Γιατί δέν συγκατοικείτε, αφού είν' ανύπαντροι;

— Ω, η καμένη η γυναίκα μου, πόσο θά τρώαζε, όταν αντίκρισε το φάντασμα του θανάτου ζωγραφισμένο στο πρόσωπό μου, που την ατένιζε πάντα μ' αγάπη!...

Μα για όλ' αυτά, φταίει εκείνη ή άθλια, η Σάρα! Ξέρω πως φταίω κι' εγώ, το πτήνος, που είχα αρχίσει να πίνω. Ή γυναίκα μου όμως θά με συγχωρούσε, αν δέν έμειναν στη μέση ή αδελφή της!

Δυστυχώς, η Σάρα Κουδινγκ με είχε αγαπήσει! Μ' αγαπάσε, ως τη στιγμή, που ο έρωτάς της έγινε μίσος... ένα μίσος φοβερό, απάιστο.

Όταν παντρεύτηκα τη Μαίρη, αυτή ήταν 28 χρονών κι' η αδελφή της, η Σάρα, 33... Ζούσα ευτυχισμένος με τη γυναίκα μου.

καχύποπτη. Μαλώναμε για το τίποτα.

Ή Σάρα μ' άποφευγε, δέ χωριζόταν όμως πιά απ' τη Μαίρη... Τώρα νοιώθω πως της δηλητηρίασε σιγά-σιγά την ψυχή... Άρχισα τότε να πίνω, κι' έτσι έδεσα μία πραγματική αφορηή στη γυναίκα μου να με αηδίαζε. Το χάσμα μεταξύ μας μεγάλωνε... όσπου εμφανισθήκε στη μέση εκείνος ο Άλεχ Φέρμπεν, και τότε όλα πήγαν στο χειρότερο!

Τόν είχε φέρει στο σπίτι μας η Σάρα. Ήταν άνθρωπος συμπαθητικός και καλότροπος. Είχε γυρίσει σχεδόν όλο τον κόσμο και διηγείτοαν ωραία πράγματα...

Μία μέρα, μπήκα ξαφνικά στο σαλόνι και βρήκα τη Μαίρη να συνομιλεί με τον Λέτραντ, κοντά- κοντά. Απ' την τασιχ της, όταν με είδε, υποπτεύθηκε πως είχε σχέσεις με τον άνθρωπο εκείνο.

Δέ μπορούσα τότε να της πω τίποτε, χωρίς νάχω αποδείξει... Πήγα μονάχα στην κουζίνα, βοή-

δύλι, σαν κλέφτης.

Ορκίζομαι, τότε στη γυναίκα μου πως θα τη σκοτώνα, αν την ξανάβινα μαζί μου.

Εκείνη την εποχή, έφυγε η Σάρα και πήγε να μείνει με την άλλη αδελφή της, τη Σουζάνα. Πέ- ρασε καιρός... Κάποτε, που γύρι- σα απ' το ταξίδι νωρίτερα απ' ό,τι με περιέμεναν, συνάντησα στο δρό- μο το Φέρμπεν και τη γυναίκα μου. Φλιαρούσαν, γελοΐσαν, αδια- φορόντας για τον άλλο κόσμο...

Το αμα ανέβηκε στο κεφάλι μου. Τους παρακολούθησα... Νοί- ασαν μία βάρκα κι' ανοίχτηκαν στο πέλαγος, για ένα θαλασσοπό- ρο πείρατο. Τους κινήθηκα, με μια άλλη βάρκα. Ή διήλθε δέν τούς επέτρεψε να με δούνε, παρά μόνο όταν έφτασε πολύ κοντά τους!

Πως να ξεχάσω την έκφραση που πήραν τότε... Ή γυναίκα μου άρχισε να φωνάζει. Ή Φέρμπεν θέ- λησε να με χτυπήσει με το κουπί του. Σήκωσα τότε ένα χοντρό ρα- δίο που κρατούσα, και τούπασα μ' αυτό το κεφάλι, σαν αυγό.

Εκείνη, θά τη λυπόμουν ίσως... Μα, όταν την είδα ν' αγκαλιάζει το συνένογό της, να τον φιλάει και να κλαίει απελπισμένα, τη χτύπησα κι' αυτήν και την έβιασα να περ- στεί στο πλοίο μου!

Θυμήθηκα τότε την υπόσχεσή, που είχα δώσει άλλοτε στη Σάρα. Τράβηξα άμέσως το μεγάλο σου- γιά μου κι' έκοξα τ' αυτιά της! Με είχε πιάσει μία άγρια χαρά, όσο συλλογίζομουν τί θα έλεγε η Σά- ρα, όταν θα καταλάβαινε, από τ' αυτιά που θά της έστελνα, σε τί κακό είχε οδηγήσει η άτιμη δια- γωγή της...

Έδεσα ύστερα τα δυο πτώμα- τα στο βάθος της βάρκας τους, α- νοίξα μια τούπα και περιμένα να βουλιάσει. Πλήθηκα έπειτα με προ- σοχή, γυρίσα στη στεριά κι' πή- γα πίσω στο πλοίο μου, χωρίς να υποπτευθί κανείς, ότι είχε συμβή. Τη νύχτα, έτοιμασα το πακέτο μου και τοτέλινα στη Σάρα...

Ξέρετε τώρα όλη την αλήθεια. Κοιμάστε με, κανέτε με, τι θέ- λετε! Ποτέ όμως δέ θα μου επι- βάλετε μεγαλήτερη τιμωρία από εκείνη που υφίσταμαι τώρα... Δέ μπορώ ούτε στιγμή να κλείσω τα μάτια μου, χωρίς να τους δω και τους δυο μπροστά μου, έτσι όπως με χτύπααν, όταν ξεπρόβαλε ξα- φνικά η βάρκα μου μέσα απ' την ομίχλη!...

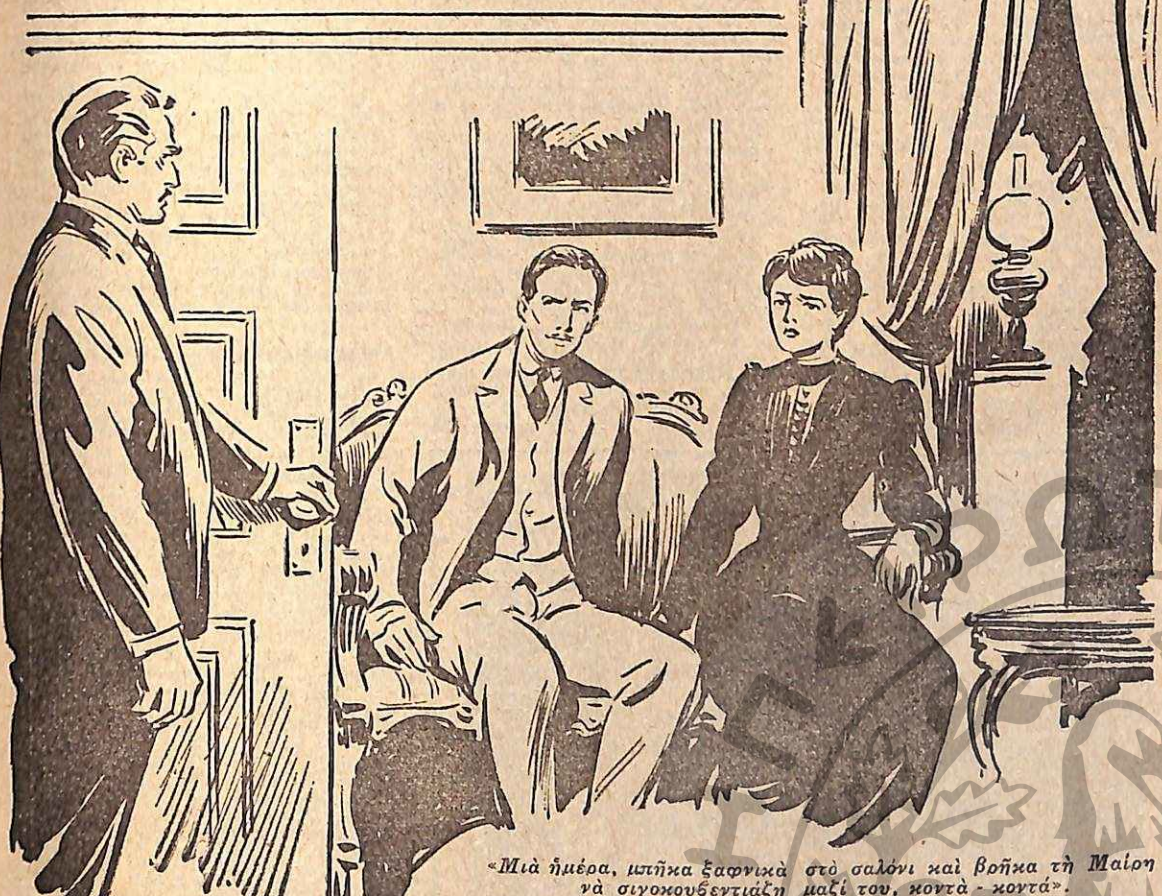
Εγώ τους σκότωσα, σε λίγα δευτερόλεπτα. Μα αυτοί με σκο- τώνουν σιγά-σιγά! Μία νύχτα ά- κομα αν περάσω σαν τις άλλες, θά πεθάνω ή θά τρελλαθώ!... Ο Θεός μονάχα ως με λυπηθή, γιατί απ' τους ανθρώπους δέν περιμένο- τίποτε πιά!...

Α. ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΤΛ

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΔΑΓΚΑΣΕ ΤΗΝ ΑΡΚΟΥΔΑ

Οι Ίταλοι βοσκοί, πάνω στα ά- γρια βουνά των Αποοιών, πρέ- πει να φυλάγουν διαρκώς από τις αρκούδες, που τριγυρίζουν εδώ κι' εκεί, πεινασμένες κι' επιθετι- κές. Κάποιοι απ' αυτούς λοιπόν, όνοματι Αντόνιο Φερράντε, είχε την ατυχία να συναντήσει ένα τέ- τοιο θηρίο. Άνησυχώντας ιδίως για το κοπάδι του, πυροβόλησε την αρκούδα, αλλά δέν την πέτυχε. Το ζώο εξαγογγήθηκε τότε ακόμα πε- ρισσότερο, όρμησε πάνω του, πονη πολλαπλή να ξαναγεμίσει το όπλο του, και τον αγκάλιασε σφι- χτά, για να του σπάσει τα κόκα- λα. Πάνω στην απελπισία του, ο βοσκός δάγκωσε μ' όλη του τη δύ- ναμι το στήθος της αρκούδας. Ή αποοπή αυτή επέθεσε την έκανε να τρομάξει και να το βάλλη στα πόδια, κι' έτσι ο Φερράντε σώ- θηκε!

ΑΥΤΙΑ

Μία ημέρα, μπήκα ξαφνικά στο σαλόνι και βρήκα τη Μαίρη να συνομιλεί με τον Λέτραντ, κοντά- κοντά.

Κατέβηκα στην καμπίνα του και τον βρήκα να κάθεται πάνω σε μία καρέκλα, με το κεφάλι του ανάμεσα στις παλάμες του. Όταν τον είπα την ιδιότητά μου, τινάχτηκε όρθιος, κατάκλιμος, κι' ά- πλωσε τα χέρια του, για να του περάσω χειροπέδες.

Στην αστυνομία, τα δηολόγη- σε όλα. Σας έσωκλειώ ένα αντί- γραφο της καταθέσεώς του και σας ενημερώ για την πολύτιμη συνδρομή σας.

Νά τώρα και το κείμενο της καταθέσεώς του ενόχου:

Θέλω να ελαφρώσω τη συνέ- δσή μου. Ας με κορμάσουν, ας με κάνουν δει θέλουν! Λίγο μ' ενδιαφέρει για την τύχη μου... Τ- στερα απ' το εγκλήμα μου, δέ μπορώ πιά να κλείσω μάτι. Με

Κάναμε όμως το λάθος να προσ- καλέσουμε τη Σάρα να μείνει μα- ζί μας. Ή διαγωγή μου ήταν τό- τε υποδειγματική. Κέδοιχα άρκε- τα. Ή ζωή μας χαμογελούσε... Άνάμεσα στα ταξίδια μου, έμεινα τέσσερες - πέντε μέρες στη στε- ριά... Ή Σάρα ήταν όμορφη, ψη- λή, φλογερή. Μ' αγαπούσε καιρό πολύ, και μία φορά πούλησε τη γυναίκα μου απ' το σπίτι, ποδθα- σε να το καταλάβω. Έγινε την έ- βαλα τότε στη θέση της.

Από κείνη τη μέρα, με μίσησε μ' όλη της την ψυχή! Μα εγώ έ- κανα το λάθος να την κρατήσω στο σπίτι μου και να μην πω τί- ποτα της γυναικας μου.

Τότερα από λίγο καιρό, πασα- τήσα μια φανερή μεταβολή στο φέσιμό της Μαίρης. Αυτή, που ήταν πάντα άφελος και γεμάτη εμπιστοσύνη, έγινε παράξενη και

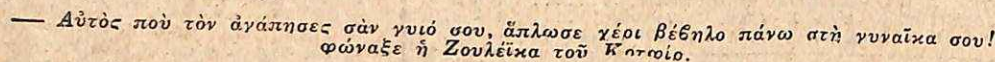
κα τη Σάρα και της δήλωσα: — Απαγορεύω να ξαναπατή- σης το πόδι του στο σπίτι μου ο Φέρμπεν!

Πατί; με ρώτησε εκείνη. Γιατί έτσι μ' άρεσει!

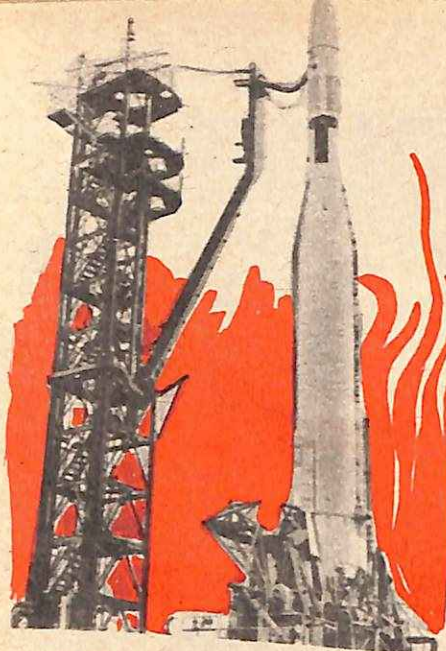
Αν οι φίλοι μου δέν είναι πιά δεξιοί σ' αυτό το σπίτι, θα πη- πός είναι κι' εγώ περσιτή. Θά φύγω!

Κάνε πως θέλεις, Σάρα. Να το ξέρεις όμως, αν ξαναβώ εδω το Φέρμπεν, θά σου στειλώ τ' αυτιά του, παστωμένα!

Ή Σάρα έφυγε τότε απ' το σπίτι μου, εγκαταστάθηκε σ' ένα άλλο διαμέρισμα κι' υπενόκησε ένα δωμάτιο στο Φέρμπεν. Ή Μαίρη πήγαμε εκεί, κοντά από μένα... Μία μέρα όμως, την παρα- κολούθησα. Όταν παρουσιάστηκε ξαφνικά, δ Φέρμπεν τούσκαε απ' το περι-

78

Το ΦΥΕΡΟΤΟ ΓΕΟΤΡΥΠΑΝΟ

Το άμερικανικό πρόγραμμα έξερευνησως του Διαστήματος

κατασκευάσμα, που θα προσγειωθεί σ' ένα ούράνιο σώμα.

Οι Ρώσοι είχαν στείλει πρὸ 2 ετών ένα διαστημόπλοιο στὴ Σελήνη, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν πρόλαβε νὰ μεταδώσῃ παρὰ ἐλάχιστες πληροφορίες στὴ Γῆ, πρὶν καταστραφῇ χτυπώντας πάλιν στὸ ἔδαφος τοῦ δορυφόρου μας. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁ θαλαμίσκος τοῦ «Ράντζερ» δὲν θὰ ῥθῇ τὴν ἴδια τύχη, γιατί θὰ εἶναι ἐξωδιασμένος μὲ ἕνα εἰδικὸ σύστημα, πού θὰ ἐλαττώνῃ πολὺ τὴν ὀρμή τῆς συγκρούσεως.

Κατὰ τοὺς ἰδίους ἐπιστήμονες, ἡ Ἀμερικὴ προηγεῖται ἀπὸ τὴ Ρωσία στὴν ἐξερεύνησι τοῦ Διαστήματος μὲ ἐπιστημονικὰ ὅργανα — μολοντὶ ὑστερεῖ σὲ ἄλλα σημεῖα. Οἱ 49 τεχνητοὶ δορυφόροι πού ἔχει ἡ ἡμετέρα ἐκδοὺς γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ, οἱ δύο ἄλλοι πού περιστρέφονται γύρω ἀπ' τὸν Ἥλιο, κ' οἱ πολυάριθμοι πύραυλοι πού ἐκτοξεύθηκαν σὲ μεγάλα ὕψη, ἔχουν ἤδη προσφέρει πολὺτιμες πληροφορίες, γιὰ τὴ φυσικὴ συνθήκη πού ἐπικρατοῦν στὸ Διάστημα. Μία ἀπ' τὶς πληροφορίες αὐτὲς εἶναι ἡ σπουδαιότερη ἀνακάλυψις ὅτι ἡ Γῆ περιβάλλεται ἀπὸ τὶς δύο ἐπικίνδυνες ζώνες ραδιενεργίας τοῦ Βαν Ἀλεν.

Τὰ νέα πειράματα πού προετοιμάζονται, μὲ «διαστημόπλοια — ρομπότ», παρουσιάζουν ἀπεριόριστες δυνατότητες στὸν τομέα τῆς ἐξερεύνησεως τοῦ Σύμπαντος. «Ἀπὸ τὸ πρόγραμμα αὐτό, θὰ προέλθουν ἐπιστημονικὲς γνώσεις, πού ἐξωρῶντο ἄλλοτε τελειῶς ἀπρόσιτες γιὰ τὸν ἄνθρωπο», ἔδωκε ἕνας Ἀμερικανὸς εἰδικός.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ «ΡΑΝΤΖΕΡ»

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, τὸν Αὐγούστο, εἶχε γίνῃ ἡ πρώτη δοκιμαστικὴ ἐκφενδονίστις ἑνὸς «Ράντζερ», μὲ πύραυλο τύπου «Ἀτλάντ». Τὸ πείραμα σημείωσε μερικὴ ἐπιτυχία. Ἀντὶ δηλαδὴ ν' ἀκολουθήσῃ ὁ δορυφόρος αὐτὸς μὲ πολὺ μακροὺς τροχιά, μὲ μικρότερη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ 60.000 χιλιομέ-

τρων καὶ μεγαλύτερη 1.100.000 χιλιομέτρων, ἀκολούθησε μὴ πολὺ πρὶν κοντινὴ, μὲ ἀντίστοιχες ἀποστάσεις 170 καὶ 500 χιλιομέτρων. Ὡστόσο, ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ὅργανά του λειτουργήσαν κανονικὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις.

Τὸ «διαστημόπλοιο Ράντζερ», πού θὰ ξεκινήσῃ προσεχῶς γιὰ τὴ Σελήνη, θὰ ἔχη βάρος 340 κιλῶν καὶ ὕψος περίπου 3 μέτρων. Θὰ ἐκφενδονισθῇ ἀπὸ τὸν πύραυλο «Ἀτλάντ», πού θὰ τοῦ δώσῃ λίγο — λίγο ταχύτητα 40.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Θὰ χρειαστῇ δὲ 66 ὥρες γιὰ μὴ πῆσι 380.000 χιλιομέτρων.

Κατὰ τὶς πρώτες 56 ὥρες τῆς πτήσεώς του, θὰ στέλνῃ συνεχῶς σήματα στὴ Γῆ, πού θὰ ἐπιτρέπουν στοὺς τεχνικοὺς νὰ παρακολουθοῦν τὴν πορεία του. Ἀν χρειαστῇ νὰ διορθώσουν τὴν κατεύθυνσί του, θὰ προκαλοῦν μὲ ηλεκτρικὰ κύματα τὴν ἀνάφλεξι μικρῶν βοηθητικῶν πυραύλων, προσαρμοσμένων ἀπάνω του, σὲ διάφορα σημεῖα του.

Ἄλλοι μικροὶ πύραυλοι θὰ τὸ διατηροῦν πάντα προσανατολισμένο ἔτσι ὥστε τὰ ἐπικινδυνὰ κύτταρα, τὰ ἐγκατεστημένα ἀπὸ φτερά του, ν' ἀντικρύζουν συνεχῶς τὸν Ἥλιο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ παράγεται καὶ τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες ἡ ηλεκτρικὴ ἐνέργεια πού θὰ ἀπαιτῇται γιὰ τὴ λειτουργία τῶν διαφόρων ὁργάνων, τοῦ μοιτρού ἀσυνμάτου, κλπ.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Δέκα ὥρες πρὶν φτάσῃ τὸ «Ράντζερ» στὴ Σελήνη, θ' ἀρχίσῃ αὐτομάτως νὰ λειτουργῇ ἕνα ὄργανο, ὀνομαζόμενο «φασματόμετρον ἀκτίνων γάμμα», γιὰ τὴ μέτρησι τῆς ραδιενεργίας πού ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴ Σελήνη. Ὅσο τὸ «Ράντζερ» θὰ ἔρχεται πρὸς τὴ Σελήνη, τόσο θὰ ἀλλάξῃ ὁ προσανατολισμός του, ἔτσι ὥστε νὰ στρέφεται πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δορυφόρου μας ὁ φακὸς ἑνὸς τηλεσκοπικοῦ παμποῦ τηλεοράσεως.

Σ' ἀπόστασι 3.000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Σελήνη, ὁ πομπὸς αὐτὸς θ' ἀρχίσῃ νὰ στέλνῃ εἰκόνες στὴ Γῆ.

ἀπὸ μὴν κάθε 13 δευτερόλεπτα, ὥσπου νὰ συγκεντρώσουν ἔτσι οἱ ἐπιστήμονες 100 φωτογραφίες τῆς Σελήνης. Στὶς τελευταίες ἀπὸ τὶς φωτογραφίες αὐτές, θὰ διακρίνεται ἀντικείμενα τῆς Σελήνης, πῦ ἔχουν διαστάσεις μόλις 3 μέτρων.

Περὶ τὰ 35 χιλιομέτρα μακρυνὰ ἀπὸ τὴ Σελήνη, ἕνας βοηθητικὸς πύραυλος θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὴ μεση τοῦ διαστημόπλοιου μὴ μπάλλα, βάρους 150 κιλῶν. Μέσα σ' αὐτὴ θὰ βρίσκεται ἕνας εἰδικὰ μελετημένος σεισμογράφος, βάρους 25 κιλῶν. Χάρης στὴν εἰδικὴ κατασκευὴ αὐτῆς τῆς μπάλλας, ἐλπίζεται ὅτι ὁ σεισμογράφος δὲ πέσῃ «μαλακὰ» πάλιν στὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης — ἐνῶ τὸ «Ράντζερ» θὰ καταστραφῇ ἴσως ἀπὸ τὴ σύγκρουσι — καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ λειτουργῇ ἐπὶ 3 μῆνες, μεταδίδοντας τὶς πληροφορίες του στὴ Γῆ.

Ἀναλύοντας τὶς ἐνδείξεις του, οἱ ἐπιστήμονες θὰ μπορέσουν νὰ πάρουν μὴ ἀκριβὴ ἰδέα γιὰ τὴ σύστασι τοῦ ἐδάφους τῆς Σελήνης — ὅπως γίνεται καὶ γιὰ τὴ γεωλογικὴ ἔρευνα τῆς Γῆς μὲ τὴ μελέτη τῶν σεισμικῶν κυμάτων τῆς.

Οἱ πτήσεις τῶν «διαστημόπλοιων — ρομπότ», δίχως πλήρωμα, ἔχουν σκοπὸ νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησι σὲ διάφορα ζωτικὰ ἐρωτήματα, πού ἀπασχολοῦν τοὺς ἐπιστήμονες, καὶ νὰ συγκεντρώσουν οὐσιώδη στοιχεῖα, πού θὰ ἐπιτρέψουν κατόπιν νὰ ταξιθεψουν ἄνθρωποι πρὸς τὴ Σελήνη καὶ τοὺς ἄλλους πλανῆτες.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ἈΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Μὴ ἀποστολὴ τοῦ «Ράντζερ» θὰ εἶναι νὰ δαλέψῃ τὸ καταλλήλοτερο σημεῖο προσγειώσεως ἑνὸς διαστημόπλοιου μὲ ἀνθρώπους πάλιν στὴ Σελήνη, καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τοιοῦς κινδύνους ἀπὸ τὴ ραδιενεργία θ' ἀντιμετωπίζουν αὐτοὶ οἱ ἀστροναῦτες.

Ἐπίσης θὰ προσφέρῃ πολὺτιμες πληροφορίες γιὰ τὰ ρεῖματα τῆς ραδιενεργίας, πού ἐκπέμπει συνεχῶς ὁ Ἥλιος καὶ πού — ὅπως πιστεύεται — ἐπηρεάζουν σημαντικὰ

θα ξεκινήσει για τὴ Σελήνη

τὸν καιρὸ καὶ τὶς τηλεπικοινωνίες πάνω στὴ Γῆ. Ἔτσι, θὰ γίνουν ἀκριβέστερες οἱ μετεωρολογικὲς προβλέψεις καὶ θὰ ἐξηγηθοῦν οἱ αἰτίες τῶν διακοπῶν πού σημειώνονται κάθε τόσο στὶς ἐκπομπὲς τοῦ ραδιοφώνου καὶ τοῦ ἀσυνμάτου.

Προπάντων ὅμως, οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ Διαστήματος ἐπιδίδσκουν νὰ ἀξήσουν ἔτσι τὶς γνώσεις τους γιὰ τὸ σχηματισμὸ καὶ τὴν ἱστορία τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Ὁ ἀστροφυσικὸς δόκτωρ Ρόμπερτ Ζαστροβ ἐλπίζει, ὅτι τὰ «διαστημόπλοια — ρομπότ» θὰ ἐπιτρέψουν νὰ διαφωτισθῇ τὸ μυστήριον, ἂν ὑπάρχῃ ἡ ὄχι ζωὴ στὸς ἄλλους πλανῆτες, καὶ ἰδίως στὴν Ἀφροδίτῃ καὶ τὸν Ἄρη.

Προκειμένου γιὰ τὸν Ἄρη, οἱ ἀστρονόμοι ἔχουν παρατηρήσει, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ὅτι ἐμφανίζονται σὲ ὁρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους μεγάλες πράσινες κηλίδες πάνω στὴν ἐπιφάνειά του, καὶ ἔχουν συμπεράσῃ ἀπ' αὐτὸ ὅτι ὑπάρχει τοῦλάχιστον κάποια μορφὴ πρωτόγονης (φυτικῆς) ζωῆς.

Γιὰ τὴν Ἀφροδίτῃ, δὲν ἔχουν ἀκόμα τίποτε, γιατί τὴ σκεπάζει κόμμα ἕνα σύννεφο, κρύβοντας τὸ συνεχῶς ἀπ' τὰ μάτια μας τὴν ἐπιφάνειά της. Πειράματα ὅμως μὲ κύματα ραντάρ, πού ἔφτασαν ὡς τὴν ματὰ Ἀφροδίτῃ καὶ ἐναγύρισαν πίσω, Ἀφροδίτῃ καὶ ἀτμόσφαιρά της ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρά της περιέχει ὕδατους — στοιχεῖο ἀπαραίτητο γιὰ τὴ δημιουργία ζωῆς, παρὰ τὴν ἔξομη τῆς Γῆ.

Τὰ «διαστημόπλοια — ρομπότ» θὰ βοηθήσουν τοὺς ἐπιστήμονες νὰ ἐξακριβώσουν βετικότερα ἂν οἱ συνθήκες τοῦ Ἀρέως καὶ τῆς Ἀφροδίθης εἶναι εὐνοϊκὲς γιὰ κάποια τῶν ζωῆς. Καὶ τὰ ὅργανα, πού θὰ τοξοῦν πάνω στὴν ἐπιφάνειά της νῆτες, θὰ στέλνουν στὴ Γῆ ἐνδείξεις παρουσίας ἡ ἀπουσίας ζωῆς.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Μεταξὺ ἄλλων, προβλέπεται νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἔξης πείραμα: Αὐτὰ κατὰ ὕλη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν πλανητῶν καὶ θὰ τὴ ρίχνουν μέσα σὲ ἀποστειρωμένο νερό. Ἐνας τηλεοράσιμος, ἐκφωτισμένος πομπὸς μικροσκοπιο — ἡ μ' ἕνα ἄλλο φωτοηλεκτρικὸ κύτταρο — θὰ παρακολουθῇ κατόπιν ἂν σημειώνηται κάποια κίνησι μέσα στὸ νερό,

πού θὰ σημαίνῃ τὴν παρουσία ζωντανῶν μικροοργανισμῶν.

Οἱ ἐπιστήμονες ἐλπίζουν, ὅτι, ἂν βρεθοῦν ζωντανὰ ὄντα σ' ἄλλους πλανῆτες, ἡ μελέτη τους θὰ διαφωτίσῃ πολλὰ βασικὰ μυστήρια τῆς ζωῆς, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τὴν ἀγνωστὴ ἀκόμη αἰτία, πού κάνει τὰ καρκινώδη κύτταρα νὰ πολλαπλασιάζονται μὲ ἀκαλίνωτο ρυθμὸ.

Σήμερα, οἱ βιολόγοι, παραδέχονται ὅτι ὁρισμένες χημικὲς οὐσίες, ὀνομαζόμενες «νουκλεϊκὰ ὅξέα» ἀποτελοῦν τὸ βασικὸ γνώρισμα τῆς ζωτανῆς ὕλης. Ἀν ὅμως ἀνακαλυφθῇ κάπου ἄλλο, ἐξωγενὴ ζωὴ χωρὶς νουκλεϊκὰ ὅξέα, θὰ προκαλέσῃ ὀληθρὴ ἐπαναστάσι στὴ βιολογία καὶ τὴν ἱατρική.

Στὰ μέσα τοῦ 1962, θὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ ἀποστολὴ ἑνὸς «διαστημόπλοιου — ρομπότ» κοντὰ στὴν Ἀφροδίτῃ, γιὰ νὰ μελετηθῇ μὲ ηλεκτρονικὰ ὅργανα ἡ ἀόρατη πάντα ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ πλανήτη.

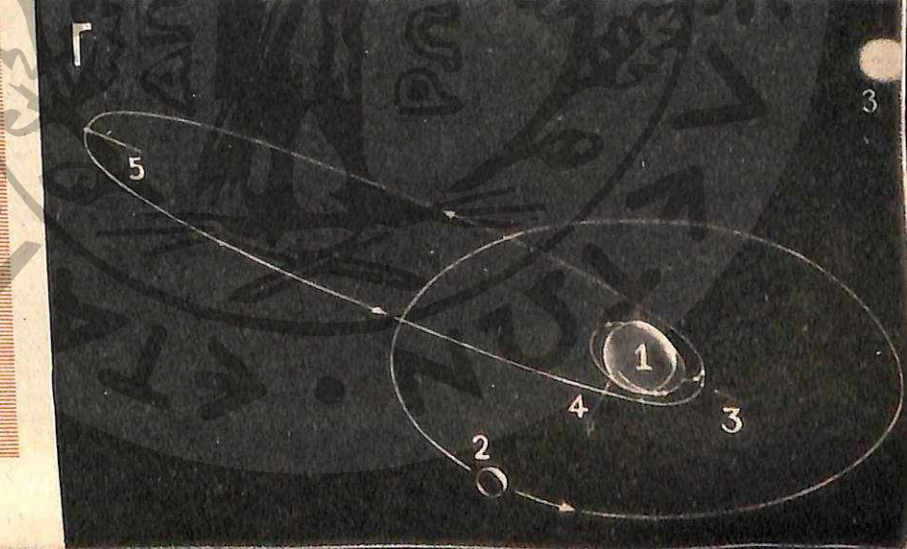
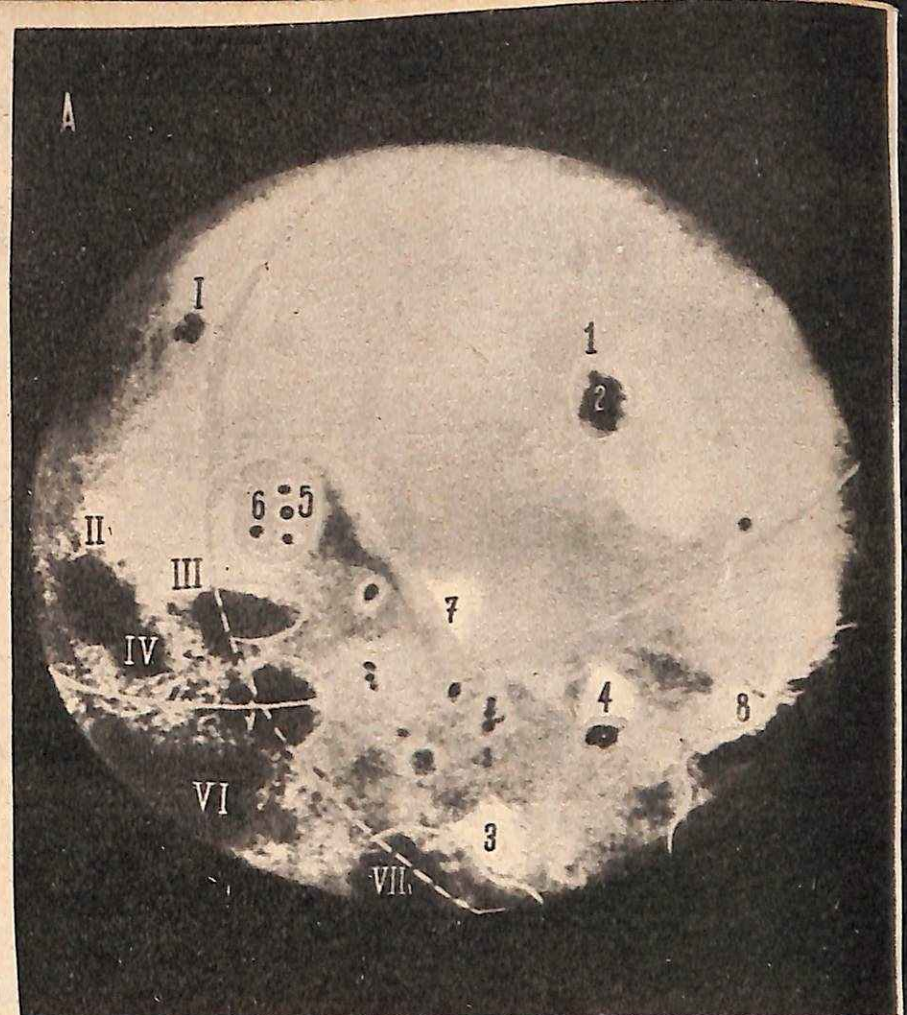
Ἐνας ἔτος ἀργότερα, θὰ γίνῃ προσπάθεια νὰ προσγειωθῇ ἀπάλὰ πάνω στὴ Σελήνη ἕνα διαστημόπλοιο χωρὶς πλήρωμα, βάρους 1.200 κιλῶν. Αὐτὸ θὰ μεταδώσῃ στὴ Γῆ εἰκόνες ἐγχρωμῆς τηλεοράσεως. Ἐπίσης, θὰ εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ αὐτόματα τρυπάνια, πού θὰ παίρνουν δείγματα ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης, γιὰ νὰ τὰ υποβάλουν κατόπιν σὲ γηινὴ ἀνάλυσι ἄλλες αὐτόματες συσκευές.

Τὸ 1964, προβλέπεται νὰ πλησιάζῃ ἕνα διαστημόπλοιο στὸν Ἄρη καὶ νὰ κἀν τὸ γύρο του.

Τὸ 1966, θὰ προσγειωθῇ πάνω στὴ Σελήνη ἕνα αὐτόματο δοχημα, μὲ τροχούς ἡ ἐπατινίαν. Αὐτὸ θὰ εἶναι φορτωμένο μὲ ἐπιστημονικὰ ὅργανα, συσκευὲς τηλεοράσεως, κλπ. καὶ θὰ διακρίνεται ἀπὸ τὴ Γῆ μὲ ηλεκτρικὰ κύματα. Ὁ κἀν δὲ διάφορες ἐξερευνητικὲς ἐκδρομὲς πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης, γιὰ νὰ χαρτογραφήσῃ τὴν ἀκριβεία τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κρατῆρες τῆς.

Τέλος, τὸ 1967, θὰ ριχτοῦν «βαλυστικοί» μὲ ἐπιστημονικὰ ὅργανα πάνω στὸν Ἄρη καὶ τὴν Ἀφροδίτῃ, θὰ μεταδώσουν τὰ στοιχεῖα πού θὰ μαζέψουν, στὸ διαστημόπλοιο πού τοὺς μετέφερε ὡς ἐκεῖ, κ' αὐτὸ θὰ τὰ ἀναμεταδώσῃ στὴ Γῆ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ ἐξερευνητικοῦ προγράμματος, πού ἔχουν καταρτίσει οἱ Ἀμερικανοί.

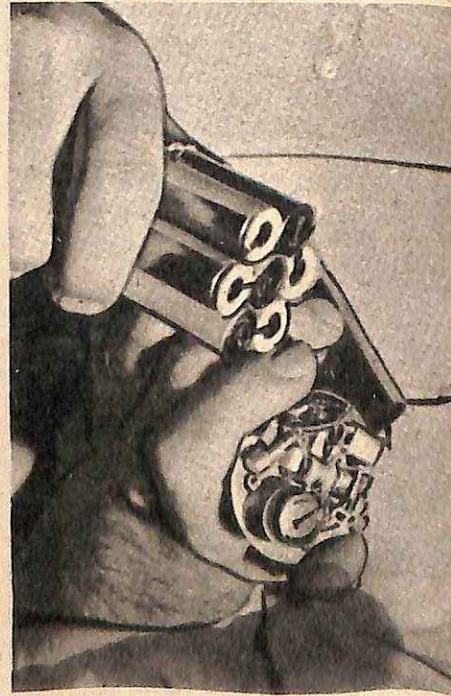

Δοκιμαστικὸ μοντέλο τοῦ πυραύλου «Ἀτλάντ», πού θὰ μεταφέρει τὸ διαστημόπλοιο «Ράντζερ» ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης.

ΑὐΤΟΝ τὸ μῆνα, οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ ἐκφενδονίσουν ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ Ἀκρωτηρίου Κανάβεραλ ἕνα περίεργο «σκάφος», ὁμοιο μὲ γεωτρυπάνι πετρελαιοπηγῆς σὲ μικρογραφία, καὶ ἐφοδιασμένο μὲ πτέρυγες. Τὸ πείραμα αὐτὸ δὲ θὰ ἔχῃ τὸν ἐντυπωσιακὸ χαρακτήρα τῶν προσπαθειῶν γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἀστροναυτῶν στὸ Διάστημα. Ὡστόσο, θὰ εἶναι σημαντικώτατο, γιατί θὰ σημαίνῃ προγράμματος ἐξερεύνησεως τῆς Σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν μὲ ἀστροσκοπὸν δίχως ἀνθρώπους, ἐφοδιασμένα μὲ πολυπλοκά ὅργανα γιὰ τὴ συγκέντρωσι πληροφοριῶν καὶ τὴ μετάδοσί τους στὴ Γῆ.

Τὸ «φετερωτὸ γεωτρυπάνι», στὸ ὁποῖο ἔχει δοθῇ τὸ ὄνομα «διαστημόπλοιο Ράντζερ», θὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴ Σελήνη. Ἄν ὅλα πάνε καλὰ, στὰν θὰ φτάσῃ σ' ἀπόστασι 3.500 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν πρῶτο-στὴ Γῆ, μὲ τηλεοράσι, εἰκόνες τῆς ἐπιφάνειάς της Σελήνης. Ἐπειτα νὰ στὴ Σελήνη ἕνα στερεὸ καὶ συμπαγὲς θαλαμίσκο μὲ ἐπιστημονικὰ ὅργανα — τὰ πρῶτα ἀμερικανικὰ

Δοκιμαστικὰ: Ἀμερικανοὶ ὑποψήφιοι ἀστροναῦτες ἐξασκοῦνται, μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα, πού καταργεῖ τεχνητὰ τὴ βαρύτητα. Δεξιά: Μὲ τέτοιες μικροσκοπικὲς ἀλλ' εὐαισθητότατες ραδιοφωνικὲς συσκευὲς μεταδίδονται στὴ Γῆ ἀπὸ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους καὶ τὰ διαστημόπλοια ὅλα τὰ στοιχεῖα πού συγκεντρῶνουν τὰ ἐπιστημονικὰ τῶν ὀργάνων.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του αρχαίου βασιλείου της Μάλδας, που ήταν στις κεντρικές Ινδίες, είναι ακόμη πολύ σκοτεινή. Δε βρέθηκαν γραπτά κείμενα και μόνον η παράδοση διέσωσε μερικούς θρύλους. Όσο ο ένας από τους βασιλιάδες της Μάλδας, ο Βαρτρικάρι, που βασιλεύεσε κατά τον Β αιώνα μ.Χ., αποθανάτιστηκε με τη ρομαντική ιστορία του, που γράφτηκε από τον ίδιο σε μία περγαμηνή, που βρέθηκε στα ερείπια του παλατιού του.

Ο Βαρτρικάρι, γιοι του βασιλιά από τη σοφία των Βραχμάνων, έφυγε μία μέρα κρυφά από το παλάτι, αφήνοντας στον πατέρα του ένα γράμμα:

«Αποφασισμένος να ζήσω μία άγια ζωή, παραιτούμαι όχι μόνο από τα δικαιώματά μου στο θρόνο, αλλά και από κάθε εγκόσμια ματαιότητα».

Ο πατέρας του λυπήθηκε κατάκαρδα. Ο Κανβά, ο πανίσχυρος μονάρχης της Μάλδας, έμενε έτσι χωρίς διάδοχο. Αποφάσισε τότε να μεταχειριστή κάθε μέσον για να κάνει το γιό του ν' αλλάξει γνώμη και κάλεσε τους σοφούς μυστικοσυμβούλους του.

«Εκείνος που θα μπορούσε να μου φέρει πίσω το γιό μου, τότε έλεγε, θα τον γεμίσω χρυσάφι και αξιώματα».

«Ετρεφον όμως οι αλικοί, οι μυστικοσύμβουλοι κι' ένα πλήθος άλλων σοφών, μα κανένας δε μπορούσε να μεταπειρή το δεκαεπτάχρονο βασιλόπουλο, που ζούσε μέσα σε μία σπηλιά σαν άγιος. Τότε παρουσιάστηκε στο παλάτι ένας Πέρσης μάγος και είπε στον πικραμένο βασιλιά:

—Αναλαμβάνω εγώ να σου φέρω πίσω το γιό σου!

—Με τί μέσο; ρώτησε με δυσπιστία ο Κανβά.

—Με το πιο αποτελεσματικό, βασιλιά μου: Τον έρωτα! Ο έρωτας μπορεί να ξελογιάσει κι αυτούς ακόμα τους θεούς!

—Και ποιά είναι αυτή η γυναίκα που έχει τέτοια δύναμη;

—Η Μενακά, η κόρη μου, είπε ο μάγος. Και την παρουσίασε στο βασιλιά. Σ' όλοκληρη τη ζωή του δεν είδε πιο όμορφο πλάσμα. Ήταν όμορφη σαν τη σελήνη, σαν τα κρίνα που μόλις ανθίζουν, σαν τις αλβιές ορχηστρίδες, που χορεύουν στους ουρανούς για να διασκεδάσουν το μεγάλο θεό Ίντρα.

—Πγαίνετε, τους είπε ο βασιλιάς, κι' αν μου τον φέρετε, θα έχω τα διπλά από κείνα που υποσχέθηκαν στους άλλους...

Ο μάγος έδωσε για βοηθούς στην όμορφη Μενακά τον άνεμο και τον πόθο. «Ετσι ένα ζεστό καλοκαιριστικό απογεύμα, η κόρη του μάγου με τα κατάμαυρα μαλλιά, πήγε στο καταφύγιο του έρημης και με προσποιημένο ύφος φόβου, ντροπής και σεμνότητας, στάθηκε στο άνοιγμα της σπηλιάς:

—Ανθρώπε του Θεού, είπε με βουρκωμένα μάτια, οι λιαστές σκότωσαν τον πατέρα μου που ήταν πρηνώς πιστός. Εγώ τους ξέφυγα και πήρα τα βουνά. Βοήθησε με...

Ο Βαρτρικάρι, τη λυπήθηκε. Της έδωσε να φάει και την έβαλε να κοιμηθεί. Την άλλη μέρα το πρωί, καθώς ο έρημης της συνάδευε για να

—Ανθρώπε του Θεού, του είπε η Μενακά, βοήθησε με!...

δες και τα γλυκά λόγια της την πονηριά. Δεν υπάρχει πιο υποκριτικό πλάσμα από τη γυναίκα. Τη μία στιγμή γελάει και την άλλη κλαίει. Έτσι κατορθώνει πάντα να κερδίσει την εμπιστοσύνη των αντρών. Η γοητεία της μπορεί ακόμη και τους θεούς να σκλαβώσει. Τα χαμόγελα, οι χαριτωμένες κινήσεις, τα παράπονα, τα χαμηλωμένα μάτια, οι χλίες, οι λυγμοί, να ποιά είναι τα φοβερά εργαλεία της γυναίκας! Μ' αυτά φτιάχνει τις αλυσίδες που δένουν τους δυστυχούς άντρες!

Οι ποιητές — συνεχίζει ο πικραμένος βασιλιάς — είχαν άδικο να λένε τις γυναίκες «ασθενές φύλο». Η δύναμή τους είναι τρομερή. Τη γοητεία τους τη σκορπούν σ' όλες τις εποχές του χρόνου. Την ανοίγει, που οι ευδιές των λουλουδιών ποτίζουν όλα τα πράγματα και το γλυκό κελάρια των πουλιών μαλακώνει την καρδιά, νοιώθουμε άκατανίκητο πόθο για τη συντροφιά τους. Το καλοκαίρι όλα τα πράγματα χρησιμεύουν για να ενισχύσουν τη δύναμή τους: Τα σπίνια με τα συντριβάνια, τα λουλούδια, το άργυρο φως του φεγγαριού, οι απαλές μυρωμένες αέρες, οι γραφικές λίμνες, τα έξωμα φορέματα.

Μα και το χειμώνα υπάρχουν πολλά πράγματα που κεντρίζουν τον έρωτα: Οι άστρες, τα φορτωμένα με βροχή σύννεφα, τα παγώνια με τις παθητικές φωνές τους, η χλοερή γη.

Κυττάζετε την κομψή σιλουέτα μιας γυναίκας, καθώς περπατάει με άργα και λικνιστικά

Η καταδίκη του έρωτα

Ο βασιλιάς Βαρτρικάρι και οι γυναίκες

της δειξεί το δρόμο, που οδηγούσε στην πόλη, ο άνεμος, σήκωσε το πέπλο της, φανέρωσε τα κάλλη της και ο πόθος φλόγισε την καρδιά του άσκητη. Η Μενακά έκανε τότε πως γλυστρίσε σε μία πέτρα. «Επείσε χάμω κι' άρχισε να βογγάει».

Ο άγνους νέος, που δεν ένοιωσε το τέχνασμα της, την πήρε τρυφερά στην αγκαλιά του και την ξανάφερε στην σπηλιά.

*

«Ετσι, με την άκατανίκητη γοητεία της η Μενακά έπεισε το φανατικό αναχωρητή να εγκαταλείψει την άσκητη ζωή και να γυρίσει στο παλάτι. Η επιστροφή του διαδόχου γιορτάστηκε με αφάνταστη μεγαλοπρέπεια. Κι' ο βασιλιάς Κανβά φόρτωσε με χρυσάφι και πολύτιμα δώρα το μάγο».

Η Μενακά έγινε γυναίκα του Βαρτρικάρι και άρρωστη, μετά το θάνατο του Κανβά, βασιλεύσα.

Ο νεαρός μονάρχης έζησε δέκα χρόνια τρισευτυχισμένος. Μα οι θεοί ζήλευσαν την ετυχία του. Ένα βράδυ, ο Βαρτρικάρι, ανακάλυψε πως η γυναίκα του, που την αγαπούσε τρελά, τον απάτουσε με τον υπασπιστή του. Πάνω στο θυμό του σκότωσε με τα ίδια του τα χέρια τους άπιστους. Μα η συμφορά αυτή τον τσάκισε. Έγκραβε ολόκληρη την κόσμο και ξαναγύρισε στην άσκητη ζωή. Για να λυτρωθεί από τον αβάσταχτο πόνο του, ο Βαρτρικάρι, έγραψε τρία βιβλία, που περιέχουν εκατό άφορισμούς για τον έρωτα:

«Πίστεια, γράφει, πως η γυναίκα, που ανύψωσε πάνω σ' ένα θρόνο θα μου ήταν πιστή. Κι' όμως με απάτουσε μ' ένα άσημαντο άντρα, ενώ έμένα με γλυκοκίταζε μία άλλη γυναίκα. Καταραμένοι ναί, και οι δύο πρώτοι κι' η άλλη γυναίκα κι' εγώ!

«Δεν υπάρχει αληθινή αγάπη σ' αυτό τον κόσμο. Ο θεός του Έρωτα είναι ένας μεγάλος απατενας! Πολλές γυναίκες κυττάζουν έναν άντρα, ενώ ταυτόχρονα μιλούν σ' έναν άλλο και σκεπτόνται κάποιον τρίτο. Αυτό δείχνει πόσο είναι ανάξια για τον άγνο έρωτα των αντρών. Μία γυναίκα μοιάζει με λυγρό φίδι. Σκορπάει δηλητήριο δεξιά κι' αριστερά με τις έρωτικές ματιές της και τα θύματά της δε μπορούν να γιστρευνούν εύκολα.

«Το πρόσωπο της επικίνδυνης γυναίκας αλλάζει σαν τη θάλασσα. Πότε έχει μία διαβολική γλυκύτητα και πότε μία άγνη σκληρότητα. Δε θα μπορούσε ποτέ να γνωρίσει κατά βάθος μία γυναίκα, γιατί είναι μία κόλαση χωρίς μονοπάτια. Το στήθος της κρύβει μία καρδιά από πέτρα. Τα μάτια της, που πετούν φλόγες, κρύβουν την κακία της, τα άραξα χείλη της το φαρμάκι, τα κυματιστά μαλλιά της τις παγι-

θήματα κάτω από το φως του φεγγαριού. Δε σου το λέει ξεκάθαρα, μα σε τραβάει με τη μυστηριώδη έλξη της: «Έλα στην αγκαλιά μου!»

Και τι δε μπορεί να κατορθώσει μία γυναίκα, όταν κατακτήσει την καρδιά ενός άντρα! Μπορεί να τον τρελάνει. Να τον τυραννίζει πότε με την αγάπη της και πότε με την κακία της. Να τον ευχαριστήσει, να τον κοροϊδέψει, να τον φροδίζει και να τον βασανίζει με χίλιους διαφορετικούς τρόπους.

Υπάρχουν άντρες που μπορούν ν' αντιμετωπίσουν ένα μανιασμένο ελέφαντα και να σκοτώσουν ένα λιοντάρι. Ποιάς όμως από τους πιο γενναίους, μπορεί ν' αντισταθεί στο γλυκό αυτό θηρίο, που έχει μάτια αντίλοπης;

Η γυναίκα, είναι η μεγαλύτερη πηγή των συμφορών μας. Ο λύκος της σοφίας και της γαλήνης ανάβει μονάχα μέσα στην καρδιά των αντρών, που δεν έχουν μολυνθεί από τον έρωτα. Η γυναίκα είναι στροβίλος αδεκαδιότητας, πυρρός αλαζονείας, φανακή τιμωρίας, θεσμοφυλάκιο αμαρτίας, χιλιόροσηλη απάτη, εμπόδιο μπροστά στις πύλες του οράνου, ανοικτό στόμα του Άδη!

Καλότυχος ο νέος, που μπορεί να νικήσει τον πειρασμό του έρωτα, πριν τον κυριέψει. Η αγάπη μοιάζει με άστρατη μέσα σ' ένα σύννεφο. Το φλογερό πάθος της γυναίκας για τον αγαπημένο της, δε διαρκεί παρά μία στιγμή. Σαφώς ο άντρας εκείνος, που δεν πίνει ως τον πάτο το ποτήρι του έρωτα. Χαμένοι είναι εκείνοι, που σε μεγάλη ηλικία, δε μπορούν να λυτρωθούν από τα δεσμά της γυναίκας. Καθώς περνούν τα χρόνια μας, πρέπει να ησυχάζουμε. Ο κόσμος είναι μεγάλος και άραος για όσους λευτέρωθηκαν από το πάθος του έρωτα.

Πότε θα μπορούσα να καθίσω ήρεμος, κοντά στο ποτάμι, που οι άμμοδερές όχθες του λαμποκοπούν με έκθαμβική λευκότητα κάτω από το φεγγάρι; Πότε θα μπορούσα να λέω με δακρυσιμένα μάτια: «Θέέ μου, σ' ευχαριστώ για την ανακούφισή και τη γαλήνη που έδωσες στην ταραγμένη μου ψυχή»;

Ω! Κυρία! Μονάχα έσένα βέλω να σκέφτωμαι. Δός μου τη δύναμη να καθίσω στο βράχο μιάς σπηλιάς για να ξαναβρω τον εαυτό μου.

Αγωνίστηκα σκληρά για να δώ το φως το αληθινό. Ταξίδεψα σε μακρινές πολιτείες και λευτερώθηκα από την περιφάνεια. Έχουσα τα δάκρυά μου στο λουτρό της μετανόιας κι' έγινα άλλος άνθρωπος. Ο κόσμος δεν είναι τάρα για μένα παρά ένα άπαρηγό διειρη...

Κανείς δεν ξέρει, αν τελικά ο θεός Ίντρα άκουσε τις ήκας του άμαρτωλού βασιλιά και τούδωσε τη συγγνώμη και να ξεχάσω. Έκείνος όμως που δε θα τον συγχάρουν ποτέ, είναι οι γυναίκες!

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 18 - 24 Ιανουαρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Η θέσι του Ήλιου και του Άρεως αυξάνουν τη ζωτικότητα σας και αυτό έχει ευνοϊκό αντίκτυπο στην εργασία. ★ Θα κάνετε μία συνάντηση, που θα έπρεπε σιμμαντικά το μέλλον από ε. παγγελματικής πλευράς.	★ Οι νέες, ιδίως, θα κάνουν τις ή- μέρες αυτές μια πολύ ευχάριστη γω- ρμία, που πιθανόν να καταλήξη γρή- γορα σε γάμο. ★ Άς προσέξουν πολύ τη συμπεριφορά τους, γιατί απ' αυτήν θα εξαρτηθεί η όλη εξέλιξη.	★ Η Πανσέληνος σας εκθέτει σε διά- φορους κινδύνους και πρέπει γι' αυτό ν' αυξήσετε τις προφυλάξεις. ★ Απο- φύγετε κάθε περιττή μετακίνηση. ★ Μία ασύνηρη διαίτα δε έδαζε σε κίνδυνο την υγεία των γυναικών. ★ Τυχρό το 5.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Χάρης στη διλωματία σας θα ση- μειώστε μία σημαντική έπιτυχία. ★ Μη αναπτύξετε καμία πρωτοβουλία και ά- ποφύγετε τις καυτομίες, εκτός αν προ- ηγουμένως έζησετε τη συμβουλή ήλικι- ωμένου προσώπου με μεγάλη πείρα.	★ Έξαιρετικά ευχάριστη περίοδος για τους συζύγους. Θα τους δοθή μία ευκαιρία να διαπιστώσουν ότι τους ά- ταποδίδουν με το παραπάνω την αγάπη και τη στοργή τους. ★ Ένα γράμμα θα έπιφέρη άλλαγή στα αισθήματα.	★ Φροντίστε με κάθε τρόπο να έξο- μαλύνετε την κατάσταση, γιατί έγγονες επαγγελματικής και αισθηματικής φύσε- ως θα προκαύουν μία άσπνια, που θα έπρεπε έσως να μην έγινε. ★ Τυχρό το 6.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Ευχάριστη άλλαγή στον επαγγελ- ματικό τομέα. ★ Η τύχη είναι με το μέρος σας, θα συναντήσετε πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν στην πραγ- ματική, τομή του σχεδίου. ★ Μία γυ- ναίκα θα σας προσφέρει έκδοχουσει.	★ Μιλήστε με ειλικρίνεια σε πρόσω- πο, που αγαπάτε. Θα έπιλύστε έτσι πολύ κάλλτερα τις διαφορές σας, πα- ρά αν καταφύγετε στη μεσολάβηση τρί- του. Ταξιδεύει η έκδοχη, που θα σας άφιση πολύ ευχάριστες αναμνήσεις.	★ Η εδελία δεν πρέπει να σας ώθη- ση σε μία σπατάλη δυνάμεων. ★ Οι γυ- ναίκες των 40 χρόνων άς προσέξουν πο- λύ τις ένοχλήσεις στην κοιλία και στο ουροποιητικό σύστημα. Άς συμ- βουλευτούν ένα γιατρό.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Τα άστρα και η Πανσέληνος δημι- ουργούν, κάποια αστάθεια στον επαγγελ- ματικό τομέα. ★ Διαστακτική, που ό- φειλεται στο γεγονός ότι οι άποφάσεις, που πήρατε και οι συμβουλές, που σας δίνουν, έρχονται σε μεγάλη αντίθεση.	★ Μία έκρηξη όργης θα σας έπιτρέ- ψη να έξερκιστείτε στην πραγματική αι- σθηματική άγνομη του προσώπου, άπεναν- τι σας. ★ Υπάρχει κίνδυνος να κατα- στρέψετε μ' ένα περαστικό καρτίτσινο μία έτυχία. ★ Αποφύγετε τα ψέματα.	★ Αίσθημα κοπώσεως το οποίο δε μπορεί να έξηγησεί. Φροντίστε να έ- βασφαλίσετε στον οργανισμό σας άφθο- νο και ήρεμο ύπνο, από τον οποίο έχει μεγάλη άναγκη. ★ Μη παίρνετε φάρμα- κα χωρίς τη συμβουλή γιατρού.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 24 Αυγούστου	★ Η περίοδος αυτή θα παίξει σημα- ντικό ρόλο. Κάποιο περιστατικό θα έπη- ρεσεί το μέλλον. ★ Η έπιτυχία ενός σχεδίου θα έξερκιστεί, κατά μέγα μέρος, από την ταχύτητα με την οποία θα το διεκπεραιώσετε.	★ Η Πανσέληνος προκαλεί μεγάλη ασέση στο έρωτικό και σε άλλες έπι- πλοές. ★ Μία άλλαγή, που θα σας προσέξουν στην άρχη μεγάλη χαρά, σας έπιφυλάσσει άργότερα άπογοητεύσεις. ★ Νέφη στο συζυγικό όριζοντα.	★ Μικροενοχλήσεις που όφειλονται μάλλον στις καιρικές μεταβολές και θα έχουν παροδικό χαρακτήρα. ★ Αποφύ- γετε την εργασία και τις διασκεδάσεις, που σας άναγκάζουν να μειώσετε τις ά- ρες ύπνου. ★ Άλλαγή άέρας θα ώφελήσει.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 24 Σεπτεμβρίου	★ Τα άποτελέσματα όρισμένων ένερ- γειών, θα έκπληξουν ακόμα και σας τον ίδιο. Τα προαβήματα σας καθοδηγούν σωστά και έξερτε έτσι τι πρέπει ν' άπο- φύγετε. ★ Μη ριψοκινδυνεύετε μεγάλα χρηματικά ποσά.	★ Ειλικρίνεια και διλωματία θα σας βοηθήσουν να υπερηδύσετε ένα σο- βαρό κίνδυνο, που θα διατρέχουν οι αι- σθηματικές σας σχέσεις. ★ Η φίλια σας έπιφυλάσσει κατά την περίοδο αυ- τη μεγαλύτερες χαρές από τον έρωτα.	★ Η Πανσέληνος έσασφαλίσει μία αισιοδομία, που θα έπηρσε ένοχλή- τη γενική κατάσταση της υγείας σας. ★ Οι γυναίκες άς προσέξουν πολύ τις έπαρές τους με ηλεκτρικές συσκευές και τα καλλυντικά που χρησιμοποιούν.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η περίοδος είναι κατάλληλη για μεγάλες άποφάσεις και άλλαγές. Δια- φορές άνομαλίες άπειλουν την εργασία, είναι όμως πιθανόν να τις άποφύγετε χάρης στη διαίσθησή και σ' ένα έξυπνο χειρισμό. ★ Σπουδαία ευκαιρία.	★ Η Πανσέληνος σας κάνει περισσό- τερο διαστακτικό και άναποφύκτο από συνήθειας. ★ Το παρρησιαστικό σας έπιφυ- λάσσει μία πολύ ευχάριστη έκπληξη. ★ Έτερόφυλο πρόσωπο θα σας δυσαρε- στήσει με τη συμπεριφορά του.	★ Το στομάχι είναι, κατά τις ήμέ- ρες αυτές, το πιο εύαίσθητο σημείο. Προσέξτε πολύ την τροφή σας και φροντί- στε να γευματίζετε σε όρισμένες ώρες και μέσα σ' ένα ήρεμο περιβάλλον. ★ Τυχρό το 4.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τα άστρα και ιδιαιτέρα η Πανσε- ληνος διευκολύνουν και εύνοουν τις έμπορικές συναλλαγές. ★ Θα έφερε σε αίσιο πέρας μία προσπάθεια, που συν- άνησε πολλά έμποδια. ★ Προσπείδες με τους προϊσταμένους.	★ Πολύ ευχάριστη περίοδος από αι- σθηματικής πλευράς. ★ Η Αφροδίτη σας έσασφαλίσει μία ένδιαφέρουσα συν- άντηση και ευχάριστες άρες κοντά σε έτερόφυλο πρόσωπο. ★ Πιθανόν η αι- σθηματική ζωή να πάρη νέα κατεύθυνση.	★ Αύξησι του δυναμισμού σας έπιτρέ- πει ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριό- τητα. ★ Απαιτείται μεγάλη πειθαρχία στις άρες των γεμάτων και στο διαί- τολόγιο σας. Αποφύγετε, ότι βλέπτε το σκυάκι και τα νερά. ★ Τυχρό το 7.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας. Διαφορές δυσχέρειες, που είχαν παρυσιασθή προσφάτως στην εργασία, έξο- μαλύνονται και το μέλλον προβάλλει μπροστά σας πιο ρόδινο από κάθε άλλη φορά. ★ Απαιτείται, προσοχή.	★ Αστρικές συνθήκες ιδιαιτέρα εφ- νοϊκές για τους συζύγους. ★ Οι έρωτες, μένι θα έχουν κάπως δυσαρεστές προ- σπείδες. Γρήγορα όμως όλα θα καταλή- λουν σε θεαματική συμφιλίωση. ★ Α- βάσιμες οι άποφάσεις δε δε σας άγαπούν.	★ Αν αγαπάτε τα σπόρ, άποφύγετε, κατά τις ήμέρες αυτές, κάθε τι, που θα μπορούσε να εκθέσει σε κίνδυνο τη ζωή σας. ★ Προσέξτε πολύ αν οδηγείτε αυ- τοκίνητο. ★ Το διαμάντι σας φέρνει τύχη.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Ο Φεβρουάριος θα είναι πολύ πιο ευνοϊκός. Θα βρεθείτε τότε κάτω από άστρικούς συνδυασμούς, που θα ευκο- λύνουν την πραγματοποίηση και των πιο τολμηρών σχεδίων σας. ★ Γράμμα εύ νοϊκό για την εργασία.	★ Τη Δευτέρα 22 άρχίζει για σας μία περίοδος σταθερής αισθηματικής εύτι- χίας. ★ Οι συζύγοι άς έπωφεληθούν των ευνοϊκών συνθηκών, για να έξομαλύνουν τις διαφορές τους και να έπασαφέρουν τη γαλήνη στη ζωή τους.	★ Προσέξτε το ντύσιμό σας και ά- ποφύγετε τις άποτομες άλλαγές θερμο- κρασίας, γιατί σας άπειλει κρυολόγη- μα με δυσαρεστές έπιπλοές. ★ Μη χά- νετε καμία ευκαιρία, για να παραμεί- νετε στον καθαρό άέρα της έξοχης.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Απρόβλεπτα και σημαντικά έσοδα θα σας γεμίσουν χαρά και αισιοδομία. ★ Οργανώστε κάλλτερα την εργασία και άποφύγετε κάθε σπατάλη χρόνου και χρημάτων. ★ Οι άνησιχίες σας θ' άπο- δείχνουν άδύσεις.	★ Παρουσιάζεται μία σπάνια ευκαι- ρία να εκδηλώσετε τα πραγματικά σας αισθήματα σε πρόσωπο, που αγαπάτε από καιρό. ★ Θα βρήτε κοντά σε έτε- ρόφυλο πρόσωπο τη στοργή και την τρυ- φερήτητα που περιμένετε.	★ Περίοδος έξαιρετικά ένδοξη για την υγεία. Τα άστρα σας προφυλά- σουν από κάθε είδους κίνδυνο. ★ Απο- φύγετε σπατάλες δυνάμεων και μειώ- σαι των άρων ύπνου, θα μπορούσε να παρατείνετε αυτή την ευδελία.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Προσέξτε πολύ το πρόσωπο, που θα διαλέξετε, προκειμένου να συνεργα- στήτε μαζί του. Φροντίστε να έχη ήκα νόητες και χαρίσματα, που να συμπλη- ρώνουν τα δικά σας. ★ Ένδιαφέρουσα συζήτηση με τους προϊσταμένους σας.	★ Ήρεμη περίοδος, κατά την οποία δεν πρόκειται να δοκιμάστε καμία έκ- πληξη. Η φίλια σας έπιφυλάσσει πάντως μεγαλύτερες χαρές από τον έρωτα. ★ Κάποιο, πρόσωπο θα σας συγκινήσει με τη λεπτότητά του.	★ Κάθε άλλαγή άέρας είναι ώφελι- μη για την υγεία. Μη χάσετε λοιπόν, καμία ευκαιρία και καταφύγετε στο δυνατόν πιο συχνά στην έξοχη. Ο καθρός άέρας είναι για σας το καλλί- τερο φάρμακο.

ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΤΣΕΤΕΣ TIDE

μόνον με
καπάκια κουτιών

Tide

Για να πάρετε την πετσέτα σας
πιο γρήγορα, το TIDE σας προσ-
φέρει μ' αυτό το κουπόνι τα 10
πρώτα κόκκινα άστρα

ΔΩΡΕΑΝ

Με 50 κόκκινα άστρα,
από αυτά που βρίσκονται
στά καπάκια κουτιών
τού TIDE, παίρνετε μιά
πετσέτα εξαιρετικής
ποιότητας.

**Τα καπάκια TIDE χωρίς
κόκκινα άστρα, ισχύουν
και λογαριάζονται
ως εξής:**

Το καπάκι 538 γρ. 6 άστρα
Το καπάκι 205 γρ. 3 άστρα
Το καπάκι 120 γρ. 2 άστρα
**Δύο άδεια φάκελλα (μικρά ή μεγάλα)
λογαριάζονται 1 άστρο.**

ΑΠΟΚΟΨΑΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΟΥΠΟΝΙ

ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΤΣΕΤΕΣ TIDE

Έπισημολογήστε της ευκαιρίας! Με αυτό το
κουπόνι παίρνετε ΔΩΡΕΑΝ μιά θαυμάσια πε-
τσέτα του TIDE, δίνοντας μόνο 40 κόκκινα άστρα
αντί 50. Ρωτήστε τον παντοπώλη σας για τις λεπτο-
μέρειες της άπιστευτης αυτής προσφοράς του TIDE.

Tide πλένει καθαρώτερα απ' όλα.

Πρός τις νοικοκυρές: Κάθε σπίτι μπορεί να χρησιμοποιήσει μόνο
ένα κουπόνι. Παρακαλείσθε να γράψετε πίσω απ' αυτό το κουπόνι
το όνομα και τη διεύθυνσή σας, πριν να το δώσετε στον παντοπώλη σας.

Πρός τους παντοπώλες: Κάθε πελάτισσα που σας παραδίδει αυτό το κου-
πόνι ΜΑΖΙ με καπάκια κουτιών TIDE όσας 40 άστρων, δικαιούται μιά πετσέτα.
ΠΡΟΣΟΧΗ! Για κάθε πετσέτα πρέπει να δέχεσθε ΜΟΝΟΝ ΕΝΑ κουπόνι, εάν κι αυτό
και έπί πλέον 40 κόκκινα άστρα σε καπάκια κουτιών TIDE.

ΠΡΟΚΤΕΡ & ΓΚΑΜΠΛ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.

Tide

πλένει καθαρώτερα απ' όλα